

H. M. S. Richards

Paște oile Mele!

Traducere
Loredana Sîrbu

Titlul în original: *Feed My Sheep*

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Livia Ciobanu-Mihai

Copyright © Editura „Viață și Sănătate”, București, 2010
www.viatasisanatare.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RICHARDS, H.M.S.

Paște oile Mele! / H.M.S. Richards; trad.: Loredana
Sîrbu. – București: Casa de Editură Viață și Sănătate,
2010

ISBN 978-973-101-373-2

I. Sîrbu, Loredana (trad.)

286.3

Cuprins

Prefață.....	5
1. Ce este predicarea?.....	7
2. Predicatorul.....	54
3. Rânduți să predice.....	98
4. „Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit”	141
5. „Paște oile Mele!”	179
6. Răspunsul predicatorilor	218
7. Lectura predicatorilor.....	268
8. „Un nor așa de mare de martori”	308
9. Limba de foc.....	353

Prefață

Prelegerile despre predicare susținute de H. M. S. Richards

Această carte conține prelegerile susținute de autor în anul 1957, în Takoma Park, Maryland, în deschiderea seriei de prelegeri despre predicare destinate încurajării și sprijinirii pastorilor hirotoniți din zona Washington, dar și a studenților la Teologie de la Colegiul Misionar Washington și de la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea.

Proiectul acesta a fost sponsorizat de Colegiul Misionar Washington și de Uniunea de Conferințe Columbia și a reprezentat un nou început în ceea ce privește instruirea pastorală dedicată studenților noștri de la Teologie. Timp de mai mulți ani, studenții noștri de la colegiu și de la seminar au fost nevoiți să apeleze la materiale populare de instruire, precum *Prelegerile despre predicare de la Yale*, însă succesul acestei inițiative a bisericii noastre a depășit așteptările celor implicați, cu rezultatul că Prelegerile se vor transforma într-un eveniment anual. Oameni cu o experiență vastă în lucrarea de pastorație și în lucrarea de evanghelizare vor fi invitați să vorbească despre înțelepciunea acumulată în îndelungata lor lucrare de slujire.

O mare parte a entuziasmului stârnit de primele prelegeri din această serie se datorează și lui H. M. S. Richards. Sfaturile și observațiile lui sunt deosebit de valoroase datorită renumelui mondial pe care l-a dobândit ca evanghelist la postul de radio *The*

Voice of Prophecy și, totodată, datorită îndelungatei lui experiențe câștigate în lucrarea de pastorație și în lucrarea de evanghelizare. De aceea, cartea aceasta este o dovadă semnificativă a faptului că există printre pastorii adventiști tot mai numeroși o experiență bogată care merită fructificată în cadrul unor prelegeri. Prelegerile, apărute acum în formă tipărită, vor constitui un mijloc prin care sfaturile lor vor ajunge la lucrătorii din toată lumea.

EDITORII

Ce este predicarea?

„*Isus a venit în Galileea și propovăduia
Evanghelia lui Dumnezeu.*” (Marcu 1,14)

DRAGI COLEGI PREDICATORI, vă spun bun venit! Nu mă aflu aici pentru că aş şti mai multe decât voi despre predicare sau pentru că aş pretinde că sunt o autoritate în acest domeniu. De fapt, sunt convins că la încheierea acestui seminar, unii dintre voi nu vor fi deloc de acord cu unele dintre lucrurile pe care le voi spune; dar acesta este un lucru bun. Dacă reuşim să-i determinăm pe oameni să gândească suficient de mult încât să nu fie de acord cu noi, atunci lucrul acesta va fi, pe termen lung, un câştig. Dacă nu pot să vă conving că am dreptate, atunci încercaţi voi să mă convingeţi că aveţi dreptate.

De şapte luni încoace, de când am primit invitaţia de a susţine aceste prelegeri, m-am gândit mai serios ca niciodată la lucrarea de predicare şi, în mod deosebit, la predicarea în Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea. Am analizat propria mea experienţă şi am încercat să exprim în cuvinte puţinul pe care îl cunosc despre acest subiect vast. Am citit cu mai multă atenţie decât până acum tot ce spune Sfânta Scriptură despre predicare. Am citit în legătură cu această temă câteva cărţi scrise de cei mai mari predicatori şi profesori ai lumii. În final, am trimis câte o scrisoare la aproximativ cinci sute de predicatori activi, în care le-am cerut sfatul. Am primit două sute de răspunsuri. În urma acestor acţiuni, am ajuns la trei mari concluzii: prima – subiectul este vast; a doua – specialiştii au tratat în

întregime acest subiect și au spus tot ce trebuie spus sau ce ar putea fi spus despre el; a treia – cunoștințele mele despre predicare sunt surprinzător de mici.

Oricui i-ar fi absolut imposibil să acopere tot subiectul predicării, chiar și în o sută de prelegeri. De aceea, voi face câteva remarci despre acest subiect și voi cere binecuvântarea lui Dumnezeu asupra eforturilor mele, astfel încât să vă fie de ajutor ceea ce se va spune aici.

Găsesc că ideea de a începe o serie de prelegeri despre predicare este un semn foarte încurajator. Acest fapt ne arată că liderii noștri se gândesc din ce în ce mai mult la acest subiect. Din discuțiile pe care le-am avut cu fratele Osborn, sfetnicul meu spiritual de pe vremea când păstorea biserica mea natală din Glendale, am aflat că el era foarte preocupat de această temă și m-am arătat profund interesat de colecția sa de cărți din seria de *Prelegeri de la Yale*. El a reușit să obțină aproape toate cărțile, deși presupun că lucrul acesta este aproape imposibil acum. Dar aceasta a fost una dintre ambițiile vieții sale. Pe vremea când studiam la Colegiul Misionar Washington și când eram pastor al vechii biserici Capitol Hill, nu îmi închipuiam că băiețelul acela activ, care stătea de obicei în rândul din față, avea să devină într-o zi pastorul meu care mă însoțește astăzi la acest amvon – fratele Osborn.

Titlul prelegerii din seara aceasta este „Ce este predicarea?”, iar textul este Marcu 1,14. Dr. Buttrick a folosit o parte din acest verset ca titlu pentru cartea sa, apărută în seria de *Prelegeri de la Yale*: „Isus a venit... și propovăduia.” Când a venit în lumea noastră, Isus a venit predicând. Din clipa în care am primit invitația de a susține această serie de prelegeri, nu am mai fost preocupat de nimic altceva decât de predicare. Am meditat la acest subiect, am visat la acest subiect. De altfel, am conceput câteva prelegeri noaptea, în timp ce dormeam, dar dimineața, când mă trezeam constataam că nimic nu era bun! Din clipa în care am primit această chemare, am citit, din câte cunosc, tot ce se spune în Biblie despre predicare și cred că am citit pe această temă tot ce se găsește în cărțile publicate ale Spiritului Profetic. Am citit toate cărțile din seria de *Prelegeri de*

la Yale care mi-au căzut în mâini și pentru care am avut timp, câteva dintre cărțile pe care mi le-a trimis fratele Osborn și alte cărți pe care le-am achiziționat personal.

În urma citirii acestor cărți, în urma analizării experienței mele personale și a căutării lui Dumnezeu în rugăciune pe această temă, am tras două concluzii. Prima este aceea că tot ce se putea spune despre predicare s-a spus deja și s-a spus chiar mai bine decât aș reuși eu. A doua concluzie este aceea că știu foarte puțin despre acest subiect, că simt că am deficiențe aproape în toate aspectele și că, prin urmare, nu pot fi un predicator adevărat și puternic, și cu atât mai puțin un mare predicator. Dată fiind însemnătatea acestui subiect, Îi cer lui Dumnezeu să-mi binecuvânteze eforturile.

Acum, în versetul al paisprezecelea din primul capitol al celei mai scurte Evanghelii, Evanghelia după Marcu, găsim aceste cuvinte: „Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu.” Acesta este primul lucru pe care îl aflăm despre El. Prima ocupație a Mântuitorului nostru în lumea aceasta, după începerea lucrării Sale publice, a fost aceea de predicator. El a venit predicând. Cuvântul „propovăduia” din acest pasaj înseamnă „a proclama”, „a anunța” sau „a vesti”, „a striga cu glas tare.” Esența soliei lui Isus, așa cum este ea amintită în acest pasaj, este aceasta: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.” (Marcu 1,15)

Să observăm acum caracteristicile predicării Sale: ea se baza pe împlinirea profeției, pe inspirația Scripturilor Vechiului Testament. Ea era o chemare la pocăință și la credință. Aceste patru idei se desprind clar din text. Profeția din Daniel 9 – marea profeție despre cele 70 de săptămâni pe care o cunoaștem cu toții – s-a împlinit la ungerea lui Isus cu Duhul Sfânt în râul Iordan. În Fapte 10,38, citim că Isus a fost uns cu Duhul Sfânt și că mergea din loc în loc, vindecându-i pe bolnavi și pe toți cei apăsați de diavolul, „căci Dumnezeu era cu El.” El a fost uns acolo, lângă Iordan, cu Duhul Sfânt și a devenit Unsul – adică Hristos – ca împlinire a acestei profeții. Și a început îndată să predice: „S-a împlinit vremea... Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.” El a venit ca să predice solia aceasta.

La începutul lucrării Sale scurte, dar influente, prima Lui predică a fost un anunț că profeția s-a împlinit. Ea a fost o proclamație oficială adresată lumii, în care se spune că profeția s-a împlinit, că se împlinea chiar atunci și că El venise ca să o îplinească.

După aceea, să observăm că predicarea Sa era precisă, foarte precisă. Să citim din nou textul: „S-a împlinit vremea.” Ea este precisă și este biblică. Isus Și-a întemeiat predicarea pe Scripturile Vechiului Testament; și era profetică. Consider că aceste trei idei, dacă ni le-am putea aduce aminte și dacă le-am urmări în predicarea noastră, ne-ar ajuta pe toți – predicarea lui Hristos era precisă, biblică și profetică. Ea nu se baza pe vreo teorie ingenioasă sau pe vreun argument filozofic. Ea se baza pe o realitate, pe realitatea prezenței Sale. „Eu sunt aici. Am venit. De aceea, pocăiți-vă! Credeți solia aceasta! Profeția s-a împlinit. Am venit ca împlinire a acestei profeții.” Predicarea Sa se baza pe realitatea prezenței Sale, pe realitatea profeției făcute cu multă vreme în urmă și pe realitatea că sosise vremea să se întâmple lucruri mari. Ea era o predicare eficientă. Predicarea adevărată este întotdeauna eficientă – ea are fie un efect exterior, fie un impact interior.

Predicarea lui Isus era proclamarea unei realități; aș vrea să pot sublinia îndeajuns această idee. Ea era totodată un apel la acțiune. „Pocăiți-vă!” îi îndemna El. „Pocăiți-vă, căci Împărăția lui Dumnezeu este aproape!” Ea este în același timp o poruncă de la Dumnezeu. Căci „Dumnezeu ... poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Fapte 17,30). Uneori, în predicile noastre, noi îi *rugăm* pe oameni să se pocăiască și este bine. Le *cerem* să se pocăiască. Le *sugerăm* să se pocăiască. Încercăm să-i *convingem* să se pocăiască. Facem orice altceva numai nu le *poruncim* să se pocăiască. Dumnezeu le poruncește acum, tuturor oamenilor, de pretutindeni să se pocăiască. Nu uitați lucrul acesta! Trebuie să includem în predicarea noastră tonul imperativ al lui Dumnezeu, tonul autoritar, porunca de a se pocăi.

Am ajuns la a doua idee principală: predicarea lui Isus era de la persoană la persoană; de la om către oameni. Despre această transmitere a adevărului de la om către oameni vorbește Phillips

Brooks în cartea apărută în seria de *Prelegeri despre predicare de la Yale*, pe care majoritatea o consideră a fi cel mai însemnat volum apărut până acum în această serie. Predicarea, în esență, înseamnă transmiterea adevărului de către un om unui grup de oameni. Componentele ei sunt adevărul și persoana. Dumnezeu ar fi putut scrie mesajul Său pe cer, cu litere de foc, dar aceasta nu ar fi fost predicare. Un om trebuia să vină și să rostească anumite cuvinte înaintea altor oameni.

Există astăzi vorbitori care le stârnesc oamenilor interesul, care îi uimesc pe ascultători cu argumentațiile lor oratorice sclipitoare; sunt unii care filozofează și emit supoziții. Însă aceasta nu este predicare, fiindcă nu este o prezentare a adevărului. Ea nu este altceva decât o prezentare a interpretărilor distorsionate și a frământărilor minții omenești. Predicarea adevărată trebuie să aibă în spatele ei un om credincios. Componentele ei sunt întotdeauna persoana și adevărul.

Iar al treilea element care nu trebuie să lipsească niciodată este acesta: ea trebuie să se bazeze pe adevărul *biblic*. Prin urmare, predicarea adevărată trebuie să fie precisă, personală, adevărată și biblică.

Pe pământ, Isus a fost Omul adevărat, a fost Adevărul întreg. El era Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu. El spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14,6). El era adevărul întrupat. În mărturia depusă înaintea lui Pilat, guvernatorul roman, Isus a spus: „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” Pilat L-a întrebat: „Ce este adevărul?” (Ioan 18,37.38) În vremea aceea, Imperiul Roman era plin de filozofi care căutau adevărul. Erau adeptii lui Platon, ai lui Aristotel, stoicii, epicurienii, cinicii. Oamenii apucaseră pe multe căi în căutarea adevărului; sau cel puțin, așa credeau ei, că sunt în căutarea adevărului. Mulți gânditori ajunseseră să creadă că adevărul nu putea fi găsit. Iar disperarea aceasta condusese la întemeierea școlii cinicilor.

„Ce este adevărul?” a întrebat Pilat. Nu știm în ce limbă a vorbit el, dar dacă l-a vorbit în latină – căci era un diplomat roman – pro-

babel că a zis *Quid est veritas?* Cineva a observat că dacă amestecăm literele, obținem declarația *Est vir qui adest*, „Este Omul care stă înaintea Ta.” Așadar, El era adevărul întrupat, adevărul într-un om, adevărul în Dumnezeu-om. El era Adevărul însuși. „Eu sunt calea, adevărul și viața.” Lumea nu a mai auzit o astfel de predicare, pentru că nu a mai existat niciodată un astfel de om. Numai dacă ne apropiem de El, Omul, putem să ne dezvoltăm personal ca predicatori. El Și-a început predicarea cu citate din Scripturile Vechiului Testament și cu referirea la împlinirea profeției divine. Dacă există astăzi o scădere a interesului față de predicarea creștină, ar fi bine să căutăm cauza în primul rând la persoana noastră. Cine suntem noi? Ce fel de oameni suntem noi? Trăim noi și credem noi adevărul pe care îl predicăm? Se află el în inima noastră? Întruchipăm noi adevărul? Dacă predicarea noastră nu are succes, ar trebui să privim la noi înșine și să ne analizăm cu atenție.

În al doilea rând, trebuie să ne gândim la adevărul pe care îl predicăm – la ceea ce predicăm. Am distorsionat adevărul? L-am îngropat sub ideile noastre sau sub filozofia omenească? Predicarea, tinerii mei prieteni, nu va dispărea niciodată. Vedeți voi, mă adresez în mod special vouă, celor care se pregătesc pentru slujirea pastorală. Să nu trăiți cu impresia că predicarea va dispărea! Nu se va întâmpla așa ceva niciodată, atâta timp cât vor mai exista oameni păcătoși în lumea aceasta, atâta timp cât lucrarea lui Dumnezeu nu se va încheia. Predicarea nu va fi înlocuită cu altceva atâta timp cât mai există oameni credincioși, care au un mesaj adevărat de spus și care se lasă călăuziți de Duhul Sfânt. Astfel de predicatori nu vor fi lipsiți niciodată de ascultători. Când omul lui Dumnezeu vine cu mesajul lui Dumnezeu într-un timp stabilit de Dumnezeu, vor exista întotdeauna oameni ale căror inimi vor arde în ei atunci când el le va deschide Scripturile (Luca 24,32). Mesajul lui Dumnezeu din Cartea lui Dumnezeu, transmis de omul lui Dumnezeu în casa lui Dumnezeu, în ziua lui Dumnezeu – aceasta este predicarea!

Adevărul și persoana sunt două componente inseparabile. Adevărul a fost întotdeauna legat de o persoană, a fost întotdeauna proclamat de o persoană și mărturisit de o persoană. Adevărul

lui Dumnezeu este o solie, dar când Dumnezeu trimite o solie, El o trimite întotdeauna printr-un om. În Biblie citim: „A venit un om trimis de Dumnezeu; numele lui era Ioan” (Ioan 1,6). Dumnezeu trimite întotdeauna solia Sa printr-un om care o întruchiează.

Noi, adventiștii, vorbim despre *adevăr* – „A primit el adevărul?”, „A aflat el adevărul?”, „A respins el adevărul?” – adevărul și persoana sunt inseparabile, adevărul e mărturisit de o persoană. Adevărul lui Dumnezeu mai este numit „veste”, iar omul care o transmite este numit „mesager”. „Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim”, spune Ioan (1 Ioan 1,5). Iată deci, vestea pe care am auzit-o și pe care o transmitem mai departe.

Mesagerul transmite un mesaj, iar noi trebuie să fim mesagerii lui Dumnezeu. Apostolul Petru, în cuvântul rostit înaintea Consiliului general din Ierusalim, a spus: „Noi suntem martori ai acestor lucruri” (Fapte 5,32). După cum se știe, el nu făcea altceva decât să repete cuvintele rostite de Isus cu ocazia ultimei trimiterii a ucenicilor: „Voi sunteți martori ai acestor lucruri” (Luca 24,48). Iar făgăduința Sa era aceasta: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1,8)

Există totuși o mare deosebire între un martor și un avocat. Isus nu a spus: „Veți fi avocații Mei.” Știți, foarte mulți predicatori și-ar dori să fie avocații lui Dumnezeu. I-am ascultat pe unii care știu într-adevăr să aducă argumente. Da, ei sunt specialiști! Însă unul dintre semnele neîndoielnice ale predicatorului adevărat este acela că el încetează să mai fie avocat și devine martor.

În vremea când eram student la școala aceasta, am fost martorul unui incident neplăcut; al unui episod violent. Într-o zi, în timp ce mă întorceam acasă de la bisericuța mea unde predicam, troleibuzul s-a oprit la o anumită stație și atunci s-a întâmplat ceva. La coborâre, un băiețel care purta pe umăr niște patine, l-a lovit din greșeală pe un pasager care aștepta să urce. Acesta s-a înfuriat foarte tare. Soția lui i-a făcut un semn cu cotul, dar el a urcat înaintea ei, un lucru foarte ciudat pentru un domn manierat cum părea. După ce s-a urcat, fiindcă furia nu-i trecuse încă, a scos umbrela pe

fereastră și l-a împuns pe băiat cu vârful ei direct în ochi. Cazul a ajuns în cele din urmă la tribunal.

Într-o dimineață, pe la ora șase, pe când dormeam în camera mea din Bulevardul Carroll, un polițist a dat buzna înăuntru și mi-a înmănat o citație în care mi se cerea să apar ca martor. M-am speriat foarte tare, întrucât m-am gândit că o să fiu condamnat la închisoare. Dar nu trebuia decât să mă duc la tribunal și să depun mărturie; la tribunal am descoperit un lucru.

Când am fost chemat în boxa martorilor, am povestit ce s-a întâmplat, așa cum am văzut și m-am pomenit că am început să le spun care era impresia mea despre bărbatul acela. Judecătorul m-a oprit și mi-a zis:

– Ascultă, tinere, nu ne interesează părerea ta. Nu vrem decât să aflăm ce ai văzut. Asta e tot ce dorim să știm.

Iată deci ce trebuie să faci un martor – să spună ce a văzut, ce știe și ce a experimentat, nu să-și spună *părerea*.

Martorul care a urmat după mine era o profesoară. Ea a început să se agite foarte tare și să spună:

– Dar, domnule judecător, când s-a uitat pe fereastra troleibuzului, omul acesta arăta exact ca un demon. El...

Judecătorul a spus atunci:

– De unde știți cum arată un demon? Ați văzut vreodată un demon?

Vedeți, femeia aceasta nu a putut să depună mărturie. Ea nu văzuse niciodată un demon. Ea își folosea imaginația, lucru perfect normal în anumite situații, dar nu și atunci când depui mărturie.

Prin urmare, nu suntem chemați să fim avocații Domnului Hristos; trebuie să fim martorii Săi. Oamenii nu pot nega afirmațiile unui martor. Când spunem „Isus a făcut pentru mine lucrul acesta și îl va face și pentru tine”, ei nu pot să ne contrazică. Cel mai mare necredincios de pe pământ nu poate ignora un martor și mărturia lui.

În Parcul Hyde din Londra este permis ca oamenii să vină și să-și mărturisească credința sau necredința cu voce tare. Întâlnești sute de oameni urcați pe cutii sau stând pur și simplu în picioare pe

trotuar, care vorbesc despre tot ce au în minte și în suflet. Într-o seară, un bărbat predica Evanghelia în parc și în jurul lui erau câțiva credincioși. Printre ascultători se afla un sceptic, un necredincios iubitor de „dezbateri”, care făcea tot ce putea ca să-l întrerupă pe vorbitor și să-l pună în încurcătură. Unul dintre credincioșii care îl însoțeau pe predicator, îl cunoștea pe Hristos de puțin timp. El fusese un alcoolic învederat, iar familia lui suferise de sărăcie din cauza acestui lucru. Însă L-a cunoscut pe Domnul Hristos și viața lui s-a schimbat.

Când a văzut că nu reușește să-l aducă pe predicator la tăcere, necredinciosul s-a dus la fostul alcoolic și i-a spus:

– Ce știi tu despre creștinism?

El i-a răspuns:

– Nu foarte multe, domnule. Nu sunt un om învățat.

Atunci scepticul l-a întrebat:

– În ce zi S-a născut Hristos?

– Nu știu în ce zi.

– Când a murit?

– Nu știu când a murit.

– Unde S-a născut?

– Nu știu exact.

– Vezi că nu știi nimic? i-a spus cu dispreț scepticul.

– Da, i-a răspuns el, nu știu mai nimic despre lucrurile acestea, dar știu că Isus a făcut ceva pentru mine. Asta știu. Acum câteva luni, casa mea era ca o casă de nebuni, era iadul pe pământ. Când ajungeam acasă, copiii fugeau și se ascundeau de mine. Soția mea, sârmana, nu avea cu ce să se îmbrace și plângea tot timpul. O băteam. Îi băteam și pe copii. Înjuram și blestemam. Luam toți banii și-i beam. Viața era un iad pentru ei și pentru mine. Dar L-am primit pe Isus în inima mea. L-am auzit pe bărbatul acesta predicând și viața mea s-a schimbat cu totul. Acum nu mai suntem muritori de foame. Soția mea este fericită și cântă toată ziua, are haine bune de îmbrăcat. Când vin acasă, copiii îmi ies în întâmpinare și îmi sar în brațe. „A venit tati acasă!” spun toți. Isus a făcut lucrul acesta pentru mine. Asta știu!

Ce mai poate să spună cineva în fața unei astfel de mărturii? Mai poate să o contrazică?

„Voi sunteți martorii Mei” (Isaia 43,10). Și, prietenii mei, acesta este primul element al predicării. Nu vom reuși niciodată să fim predicatori până nu vom fi martori, până când Hristos nu va face ceva pentru noi. Trebuie să spunem: „Am văzut, știu, am experimentat, am gustat și este bun!”

A predica nu înseamnă, în primul rând, a aduce argumente în favoarea unei idei, a comenta despre ceva, a filozofa sau a rosti cuvintele cu o intonație fermecătoare. A predica înseamnă a aduce mărturie, a le spune ceea ce știm oamenilor care vor să afle adevărul și care trebuie să îl afle. Acesta este motivul pentru care predicarea este atât de strâns legată de persoană. Nu poate exista predicare fără o persoană, fără un predicator. Nu poate exista mărturie fără martori.

Noi am primit mesajul de la Dumnezeu, dar nu îl putem transmite până când el nu pătrunde în viața noastră. Trebuie să îl aducem ca pe propria noastră mărturie, cu putere spirituală. Când stăm în fața oamenilor, când pregătim predica – și chiar mai înainte de aceasta, când ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea o predică – să nu uităm aceste două idei: noi suntem mesagerii Săi și noi suntem martorii Săi. Atunci putem veni înaintea oamenilor cu autoritate și putem proclama vestea cu o așa putere încât să sfărâme pietrele, să convingă, să avertizeze, să câștige, să înduplece, să convertească inima păcătoasă a omului și să-i încurajeze pe sfinții lui Dumnezeu.

Așadar, ca să fim predicatori adevărați, trebuie să fim fiii lui Dumnezeu; trebuie să vorbim în limba familiei Sale. Știți, oamenii își dau seama imediat dacă facem parte din familia lui Dumnezeu. Ei sesizează accentul diferit al vorbirii noastre, „accentul de familie”, dacă putem spune așa. Nu trebuie să venim înaintea oamenilor ca niște profesori, ci ca niște predicatori. Noi suntem mesagerii lui Dumnezeu – însă mai întâi de toate, suntem creștini, fii ai lui Dumnezeu în mijlocul unei generații corupte. Acesta este primul semn al adevăratului predicator. El este omul lui Dumnezeu.

Poate că am obținut diploma la școlile cele mai bune din lume și poate că am fost hirotoniți de conducerea bisericii, dar dacă pe lângă acestea nu mai avem nimic, dacă nu ne-am născut din nou – aici puteți să nu fiți de acord cu mine, fiindcă în această privință sunt un metodist de modă veche – dacă nu avem mărturisirea Duhului în inima noastră, nu putem fi niciodată predicatori adevărați și nici nu putem transmite un mesaj care să ajungă la inima oamenilor însoțit de puterea de la Dumnezeu.

Am găsit în Spiritul Profetic peste trei sute de declarații cu privire la această religie bazată pe experiență. Vă vine să credeți sau nu, ea este descrisă acolo în cuvinte cât se poate de clare. La fel și în Biblie. Trebuie să știți că sunteți copiii lui Dumnezeu. Ideea aceasta nu trebuie să o acceptăm doar la nivel teoretic. Trebuie să o experimentăm! De fiecare dată când ne aflăm la amvonul sfânt, trebuie să transmitem un mesaj care să ajungă la inima oamenilor cu putere.

Când facem din Sfânta Scriptură ghidul nostru, descoperim că predicarea a fost rânduită de Dumnezeu și întrebuintată de Duhul Sfânt; și va rămâne așa până la sfârșitul timpului. Marea Trimitere a Evangheliei ne dovedește acest lucru: „Duceți-vă în toată lumea” și ce anume să facem? „Duceți-vă și învățați toate neamurile [„faceți ucenici sau creștini din toate neamurile”], botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi [cât timp?] în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,19.20). Cât timp va exista predicarea? Până la sfârșitul veacului. Trebuie să lucrăm și să facem ucenici; trebuie să predicăm Evanghelia până la sfârșitul lumii. De aceea, consider că predicarea nu va dispărea decât la sfârșitul timpului.

Să observăm că făgăduința de aici este dată celor care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, care merg în toată lumea și fac ucenici din toate neamurile. Trimiterea aceasta nu este una limitată. Ea nu e valabilă doar pentru evrei, doar pentru apostolii din vremea aceea sau din vreo altă epocă, ci este valabilă până la sfârșitul veacului. Deci predicarea nu va avea sfârșit. Va continua să existe. Cineva o

va face. Dumnezeu nu va duce niciodată lipsă de oameni. El nu a dus niciodată lipsă. Chiar și în împrejurările cele mai întunecate, când predicarea a intrat într-un mare con de umbră și când spiritualitatea a cunoscut un declin, Dumnezeu a chemat predicatori. De-a lungul secolelor așa-zis creștine și până în vremea noastră, metoda lui Dumnezeu de reînviore a bisericii a fost întotdeauna predicarea din Cuvânt, susținută de oameni neînfricați, consacrați și capabili.

I. H. Evans, în cartea sa *The Preacher and His Preaching* [Predicatorul și predicarea lui], ne aduce aminte că nici în Cuvântul lui Dumnezeu și nici în experiența umană, nu a fost oferit vreun substitut pentru predicarea Evangheliei. Au fost așezate în locul ei multe lucruri bune, dar niciunul nu a avut vreodată succes. Toate planurile și născocirile oamenilor – jocurile, sportul, cluburile, organizațiile sociale și lucrarea creștină de orice tip – nu au luat și nici nu vor lua vreodată locul predicării Evangheliei, care a fost rânduită, poruncită și binecuvântată de Isus Hristos Însuși.

Prieteni, există în inima omenească o foame pe care o poate satisface numai Cuvântul predicat. Adevărata predicare înseamnă mărturisirea lui Hristos. „Voi sunteți martorii Mei.” Voi trebuie să predicați *ceea ce* El a învățat și *ceea ce* El a poruncit să fie învățat. „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16,15). Aceasta este porunca Sa.

Înălțarea lui Isus Hristos este tema centrală a predicării. „Și după ce voi fi înălțat... voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Aceasta este făgăduința Sa din Ioan 12,32. Aceasta este puterea de atracție a crucii.

Trebuie să cunoaștem din experiență personală, dar și din Sfintele Scripturi, că Isus Hristos este un Mântuitor personal; că El este Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu; că S-a dat pe Sine pentru noi și a murit în locul nostru; că a fost tratat așa cum noi merităm să fim tratați, pentru ca noi să fim tratați așa cum El merită să fie tratat; că sângele Său este o jertfă ispășitoare pentru păcatele noastre; că El a înviat din morți după Scripturi și S-a înălțat la cer; că acum El este Marele nostru Preot din locurile cerești, unde aduce sângele Său în

favoarea noastră; că El, Domnul Însuși, va veni a doua oară ca să învie morții, să-i mute pe cei în viață în cer și să ne ia la El pentru totdeauna; că El ne-a făgăduit nemurirea; că această fericită nădejde a noastră trebuie răspândită în toată lumea și trebuie predicată la toate neamurile. Aceasta este singura speranță a lumii pierdute și păcătoase, dar este o speranță măreață și îndestulătoare. Aceasta este Evanghelia și aceasta trebuie să predicăm.

Trebuie să credem aceste lucruri și, crezându-le, să le proclamăm cu putere cum făceau apostolii de odinioară – „Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Cor. 9,16). „Vaiul” acesta este important; nu este doar un cuvânt. Prietenii mei, dacă nu am acest „vai” în inimă, atunci nu voi fi niciodată predicator. Există un singur remediu recunoscut pentru păcat, și anume sângele lui Isus vărsat pe crucea de pe Calvar. Trebuie să-L predicăm pe Hristos răstignit; moartea Sa este viața noastră. Moartea Sa înseamnă moartea morții. Gândiți-vă la aceasta! Este adevărat sau nu? El este singurul nostru Înlocuitor, *singurul* nostru Răscumpărător. Când umbra crucii s-a ridicat pe dealul singuratic al Calvarului, ea a adus singura speranță pe care a cunoscut-o sau o va cunoaște lumea vreodată: puterea de a trăi aici și de a trăi pentru totdeauna cu El acolo.

Acum să aruncăm o privire asupra marilor religii ale lumii. În China avem confucianismul, bazat pe marile învățături morale ale unui om care nu era convins că există un Dumnezeu, dar înaintea căruia sute de milioane de oameni se închină astăzi ca unui zeu. India, după cum se știe, este locul de naștere al budismului, cu calea lui cu opt brațe, cu marele ciclu al vieții și cu sutele lui de mii, ba chiar cu milioanele lui de reîncarnări. Aceste religii, în forma lor originală, conțin multe principii înalte și nobile, dar, în înțelegerea lor cea mai înaltă despre cer, ne dezvăluie gândirea omului dornic să-L găsească pe Dumnezeu, a omului nesatisfăcut de viața lui, recunoscându-și păcatul, căutând trecerea finală într-o așa-numită *nirvana*, unde să fie liber de suferință și unde, prin mii de reîncarnări, să-și găsească în cele din urmă odihna.

Odată, am petrecut câteva zile în Rangoon și am stat de vorbă cu un avocat budist de seamă. El a încercat să mă convertească

la budism. Era autorul a mai multe cărți pe această temă. Avea o bibliotecă mare și a trebuit să admit că în cărțile acelea se aflau multe idealuri frumoase – fii desăvârșit, fii virtuos, du o viață sfântă – multe ținte frumoase! Dar, prietenii mei, în toate acestea nu era nevoie deloc de ajutorul lui Dumnezeu – nici măcar puțin!

Dar să revenim la Evanghelia lui Isus Hristos, așa cum este ea descoperită în Scriptură, de la Geneza și până la Apocalipsa. Aici aflăm că Dumnezeu îl caută pe om, iar nu omul pe Dumnezeu. În toate aceste mari religii, omul îl caută pe Dumnezeu, se gândește la Dumnezeu, vorbește despre Dumnezeu, filozofează, încearcă să și-L imagineze pe Dumnezeu, încearcă să iasă din ciclul vieții și să ajungă în așa-zisa *nirvana*, ca să scape de suferință și durere. Însă în Evanghelie, descoperim un Dumnezeu care îl caută pe om. Creștinismul este radical diferit. Nu se poate compara cu nicio religie. Dumnezeu este Cel care îl caută pe om; Dumnezeu este înfățișat în Sfânta Scriptură, de la Geneza și până la Apocalipsa; Dumnezeu îl caută pe om, nu omul prezintă argumente despre Dumnezeu, ci Dumnezeu îl cheamă pe om, deschizându-și brațele înaintea lui și urându-i bun venit!

Așa a făcut Isus. El a venit printre noi, a trăit printre noi, iar oamenii au auzit glasul Său când predica Evanghelia speranței. El era întruchiparea supremă a predicării, Fiul lui Dumnezeu sfânt, fără cusur și fără păcat; cel mai mare Om care a trăit vreodată pe pământ. Iar adevărul Său era Cuvântul lui Dumnezeu sfânt, nepătat și binecuvântat. Ce predici ținea El! Nu vom reuși să predicăm ca El niciodată! Și vom fi mari predicatori numai dacă imităm predicarea Sa; numai dacă ne apropiem de ea, numai dacă ne-o punem ca țintă. Nu vom predica niciodată ca El, dar putem să facem din El idealul nostru. Putem să studiem căile Sale, metodele Sale și, mai presus de toate, conținutul mesajului Său.

Mesajul Său nu era un adevăr oarecare, ci era adevărul lui Dumnezeu. Era înțelepciune divină, har răscumpărător. Suntem predicatori creștini numai în măsura în care predicăm despre El și numai în măsura în care predicăm cum a predicat El, în limitele darurilor noastre. Prietenii mei, nu există altă speranță, în altă parte, în alt me-

saj, la altcineva. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4,12). Trebuie să credem aceasta, prietenii mei, altminteri ar fi mai bine să nu mai predicăm. Trebuie să credem cu toată inima noastră! Și trebuie să mai credem că oamenii sunt pierduți. Până când nu vom ajunge să credem că fiecare ființă omenească este un păcătos care merită iadul, nu vom predica niciodată cu foc. Până când nu voi crede că în capitolul trei din Romani este vorba despre mine și despre orice alt om – că ochii noștri, gura noastră, limba noastră, gândul nostru, picioarele noastre, orice parte a corpului nostru este condamnată, pe bună dreptate, înaintea lui Dumnezeu și că merită focul iadului – cum voi putea vreodată să predic?

Rezultă de aici că predicarea adevărată a Evangheliei există numai acolo unde omul vorbește exclusiv din Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există predicare adevărată dacă omul vorbește despre orice altceva care nu este din acest Cuvânt. Poate că este un bun pedagog, însă nu este predicator decât dacă predică din Cuvântul lui Dumnezeu. El trebuie să expună Scriptura, să o facă ușor de înțeles, să o proclame, să arate că ea este o mângâiere pentru sfinți și o chemare adresată păcătoșilor de a deveni sfinții lui Dumnezeu. El ia Cuvântul lui Dumnezeu și îl proclamă cu putere și dragoste, cu un foc sfânt aprins în suflet și cu zel pentru cauza lui Dumnezeu, fără să țină seama de consecințe. Când mesajul lui este mai mare decât el însuși, atunci el este portavocea lui Dumnezeu. Aceasta este predicarea.

Pe lângă faptul că i-a trimis pe ucenicii Săi să predice, Isus a descris și lucrarea pe care aceștia urmau să o facă până la sfârșitul veacului și, totodată, le-a încredințat un mesaj: le-a poruncit să îi învețe pe oameni tot ceea ce El i-a învățat pe ei. Ei trebuiau să-i învețe pe alții ceea ce Hristos îi învățase pe ei. Voi da citire acum unui paragraf din *Viața lui Iisus*, pag. 790 (ediția 2008): „Ucenicii trebuiau să vestească ceea ce îi învățase Hristos. Se cuprinde aici nu numai ceea ce spusese El în persoană, ci și ce spusese prin toți profeții și învățătorii Vechiului Testament. Învățătura omenească este exclusă. [Cu cât învățăm mai repede lucrul acesta, cu atât mai

repede vom deveni predicatori buni.] Nu e loc pentru tradiție, pentru teoriile și concluziile omului sau pentru legislația bisericească. [Nu aceasta trebuie să predicăm.] În însărcinarea aceasta nu sunt cuprinse legile rânduite de autoritatea ecleziastică. [Dacă vorbești despre aceste lucruri, nu înseamnă că predici.] Servii lui Hristos nu trebuie să predice nimic din toate acestea... Evanghelia trebuie să fie vestită, nu ca o teorie lipsită de viață, ci ca o putere vie care schimbă viața." Cuvinte tari, nu-i așa? Eu n-aș fi avut curaj să scriu cuvinte atât de tari. Mi-ar fi teamă că aș fi dat afară!

Predicarea este o activitate solemnă, înaltă, sfântă și însemnată. Să nu uităm niciodată: ea este o lucrare înaltă și sfântă. Dacă dorim ca oamenii să vină și să ne asculte, atunci ar trebui să avem ceva de spus pentru binele lor veșnic. Când ne propunem să ținem o predică, trebuie să știm că avem sarcina de a convinge rațiunea, de a aprinde imaginația, de a mișca sentimentele și de a impulsiona voința în așa fel încât însăși calitatea vieții unui om să se schimbe – da, chiar și destinul vieții lui. Uneori, ne întâlnim cu oameni care spun în glumă: „Noi nu vrem ca predicatorii noștri să ne învețe teologie; vrem să auzim Evanghelia simplă.” Prietenii mei, Evanghelia simplă este plină de teologie, de adevărurile cele mai adânci pe care mintea omului este capabilă să le înțeleagă – existența lui Dumnezeu, păcatul omului, răscumpărarea prin Hristos Isus, nevoia convertirii, miracolul nașterii din nou – toate aceste adevăruri mărețe și multe altele sunt cuprinse în Evanghelia simplă. În ea sunt cuprinse cele mai mari concepte teologice. Ele ne provoacă să gândim cât mai profund cu putință.

Am putea aminti aici despre tânărul care dădea de mâncare la porci. Nu situația neplăcută în care a ajuns l-a determinat să se întoarcă acasă. Faptul că se afla într-un loc murdar și rece, faptul că purta haine rupte și vechi, mirosul greu al porcilor, durerea teribilă provocată de foame – nu acestea l-au determinat să ia hotărârea. Altceva l-a convins să se întoarcă. Dar ce anume? O, și-a adus aminte că avea un tată! Și-a adus aminte de cineva fără de care nu putea să vadă, să simtă și să audă. Și-a adus aminte că avea un tată și și-a adus aminte că tatăl lui era bogat, avea case și terenuri. El ținea

bogățiile lumii în mâinile lui. Și-a adus aminte că în casa tatălui era hrană și că în inima lui era dragoste. El știa că nu trebuia să facă altceva decât să ia hotărârea și să treacă la acțiune, să se întoarcă acasă la tatăl lui, unde putea primi ajutor și unde putea să ocupe măcar poziția de slujitor plătit.

După cum vedeți, prietenii mei, tânărul acesta cunoștea multă doctrină. Doctrina solidă, teologică a fost cea care l-a determinat să plece de la porci, nu doar dezgustul față de lucrurile din jur. Și orice om care pleacă de la porcii lumii acesteia o va face pentru că este atras de o mare doctrină sau idee teologică. El își va da seama că are un Tată într-o țară îndepărtată, că Tatăl îl iubește, că Tatăl îl va primi dacă se întoarce la El, că Tatăl are hrană care îi poate satisface foamea sufletului, că Tatăl are planuri pentru viitorul lui. Da, așa este!

Aceste adevăruri mari erau foarte diferite de situația imediată în care se afla, însă fiul risipitor a acționat pe baza lor și știm care a fost rezultatul. Ele au devenit realitate. El a scăpat de moartea prin înfometare nu datorită faptului că a disprețuit lucrurile din jur, ci datorită câtorva adevăruri mari în care a avut credință. El trebuia să aibă credință în aceste mari adevăruri înainte de a se întoarce acasă.

În Carte stă scris: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8,32). Aceasta este o făgăduință, o poruncă, un privilegiu, o datorie. Oamenii trebuie să vadă adevărul. Ei trebuie să vadă lucrurile care se află dincolo de situația lor prezentă, iar predicatorul trebuie să-i ajute să vadă adevărul. Ei trebuie să vadă ce poate să fie, ce urmează să fie. Și trebuie să acționeze pe baza acestui adevăr prin credință. Așadar, făgăduințele, poruncile și adevărurile mari ale teologiei celei mai profunde să-i determine să se îndrepte spre Dumnezeu. Sarcina predicii este aceea de a reda semnificația acestor adevăruri mărețe pentru viața oamenilor, de a ajuta la zămislirea unei vieți noi.

De aceea, am putea spune că activitatea predicatorilor nu este aceea de a oferi prelegeri despre botanică, ci aceea de a produce flori. Cunoștințele de botanică îi pot fi folositoare. Fără îndoială că florile

nu pot atinge frumusețea lor maximă în lipsa acestor cunoștințe, însă ochii grădinarului înțelept vor fi întotdeauna îndreptați spre rezultatele care urmează a fi obținute, spre florile care urmează să înflorească. Datoria predicatorului nu este doar aceea de a ține o predică bună în concordanță cu toate regulile omileticii pe care le-a învățat în studenție de la profesorii lui excelenți și din cărțile extraordinare pe care le-a citit – nu acesta este obiectivul predicării lui, țelul lui principal! Marea lui îndatorire este aceea de a produce flori în grădina lui Dumnezeu, de a pregăti o recoltă pentru Împărat. Cunoștințele lui din Scriptură, cunoștințele de istorie și despre natura umană – toate împreună – nu sunt altceva decât niște unelte. El le va spune ascultătorilor: „Fă așa și vei trăi!” (Luca 10,28)

Gândiți-vă un moment nu la timpul pe care îl petreceți cu pregătirea unei predici – cât timp vă gândiți la ea și vă rugați pentru ea – ci la timpul de care vor avea alții nevoie ca să stea și să o asculte. Să presupunem că, în comunitatea dvs., sunt numai două sute de oameni și că le predicați o jumătate de oră pe săptămână. Le luați o sută de ore din tot timpul lor. Aceasta înseamnă douăsprezece zile a câte opt ore pentru fiecare persoană. Gândiți-vă de câte ori bate inima unui om într-o sută de ore. Gândiți-vă cât timp din existența lor le-ați cerut să se oprească și să vă asculte. „Iubești viața?” a întrebat Benjamin Franklin. „Atunci nu pierde timpul, pentru că viața înseamnă timp.” Conține predica voastră un mesaj suficient de important, astfel încât să mergeți la un bărbat sau la o femeie din comunitatea dvs. și să-i spuneți cu convingere: „Puteți să îmi oferiți două săptămâni din timpul dvs., ca să vă prezint câteva adevăruri și binecuvântări pe care le port aici, în inimă?” Dacă îi cer acest lucru, atunci ceea ce am de spus trebuie să fie suficient de important. Gândiți-vă ce responsabilitate are un predicator cu o comunitate de cinci sute sau o mie de persoane! Totuși, în pofida acestui lucru, unii dintre noi – și mă refer și la mine, dragi colegi predicatori – umplu o jumătate de oră cu multă vorbărie. Știm că așa facem. Și *vorbărie* este cuvântul potrivit. Multe cuvinte plăcute, dar fără valoare, o mulțime de născociri omenești nesărate și serbede, lipsite de putere și de speranță. Categorie că atunci când un om îmi oferă o

parte din viața lui, ar trebui să am grijă să-i vorbesc despre marile adevăruri ale Legii lui Dumnezeu, despre revelațiile mărețe din Cuvântul Său, despre făgăduințele veșnice din Sfânta Evanghelie.

Așadar, ai avea curaj să mergi la cineva și să-i spui: „Dă-mi două săptămâni din viața ta!” și apoi să glumești, să râzi și să vorbești vrute și nevrute în tot acest timp? Sunt lucrurile pe care vrei să le prezinți înaintea credincioșilor suficient de importante, încât să mergi la fiecare om în parte și să îi zici: „Domnule, am ceva să vă spun!”

Predica ar trebui să însemne creșterea și aducerea la maturitate, cu o sânguință neîntrecută, a tot ce este mai bun și mai frumos în omul care predică. Ar trebui să spunem: „Aceasta este înțelegerea mea cea mai completă, gândul meu cel mai bun, aspirația mea supremă; și o cred din toată inima.” Cât de clar reiese din Scriptură că predica ar trebui să fie rodul cel mai desăvârșit al predicatorului! Despre Isus ni se spune: „Când a văzut Isus noroadele, S-a suit pe munte... a început să vorbească și să-i învețe” (Matei 5,1.2). Cea mai mare predică din toate timpurile, *Predica de pe Munte*, a ieșit de pe buzele Lui, fiindcă ea se afla în inima Lui. Ea a fost cerută de nevoia oamenilor – „Când a văzut Isus noroadele... a început să vorbească și să-i învețe.”

Tot la fel, astăzi, nevoia omului este ocazia predicii, motivația predicii, motivația întregii noastre predicări. Dacă am avea posibilitatea ca în momentul în care ne ridicăm să vorbim, să facem o radiografie spirituală a inimii persoanelor din auditoriul nostru, am modifica predica în funcție de ceea ce am descoperi? Am vorbi cu mai mult entuziasm, cu mai multă ardoare, cu mai multă grijă, cu mai multă compasiune? Ne-am rușina din cauza apatiei noastre, a monotoniei noastre și a tonului nostru formalist? Să presupunem că ați afla că a doua zi sau săptămâna următoare, cineva din sală va muri și că ascultă astăzi, fără să știe, ultima lui predică. Să presupunem că vă ascultă cineva care urmează să treacă printr-o mare suferință și că nu știe aceasta acum. Poate că un bărbat își va pierde soția săptămâna următoare. Poate că un copil va rămâne fără mamă. Înainte să mai ai șansa de a-i vorbi, o femeie va descoperi că soțul

ei o înșală; totul în jurul ei se va prăbuși și viitorul ei va fi întunecat. Ce le puteți spune acestor oameni?

În 1953, am petrecut Crăciunul împreună cu soția mea la Hotelul State din Christchurch, Noua Zeelandă. Ne era foarte foame și am intrat în restaurant ca să luăm masa. Nu voi uita niciodată râsetele dezlănțuite ale oamenilor care petreceau acolo. Cineva a încercat să-mi pună pe cap pălăria prostului. Toți erau sau se făceau că erau amețiți de băutură și toți se distrau de minune. Regina Angliei tocmai sosise în Noua Zeelandă și, după cum știm cu toții, Noua Zeelandă este mai britanică decât Britania însăși și, fără îndoială, că oamenii erau bucuroși să o vadă. Erau fericiți; toată țara era fericită. Și sărbătoreau evenimentul în felul acesta.

Și noi eram bucuroși să ne aflăm acolo, pentru că este o țară extraordinară și frumoasă. Soția mea mi-a spus că, dacă ar fi să locuim vreodată în afara Statelor Unite, și-ar dori să locuim în Noua Zeelandă. Probabil că este cea mai frumoasă țară din lume, deși întotdeauna se va găsi cineva care să mă contrazică.

Așadar, seara aceea am petrecut-o la restaurant. Totul era plăcut, așa cum era numai normal să fie în ajunul Crăciunului. Bineînțeles, la ei era în toiul verii și cerul era senin. Luna strălucea și nimic nu părea să tulbure cerul de deasupra Noii Zeelande.

În noaptea aceea, un tren încărcat cu petrecăreți, care mergeau acasă de sărbători, plecase din Wellington și se îndrepta în mare viteză spre nordul țării. În el se aflau și câțiva dintre tinerii noștri adventiști care doreau să participe la adunarea de tabără din Parcul Haskell, în apropiere de Auckland. Calea ferată nu se intersecta cu multe șosele și părea a nu exista niciun pericol.

În apropiere de Auckland, în partea de vest, există un vulcan mare, presupus a fi inactiv. În craterul lui străvechi s-a format un lac cu o suprafață de peste 50 km², care este mai tot timpul înghețat, fie vară sau iarnă. Gura de scurgere a lacului era străjuită de un perete mare de gheață, care, după cum toată lumea știa, se afla acolo de secole. Exact în noaptea aceea, dintr-un motiv necunoscut, perețele de gheață a cedat și apa din lac s-a revărsat pe coasta muntelui, luând cu ea noroi și cenușă vulcanică, pietre și stânci mari care

cântăreau mai multe tone. Valul de apă și grohotiș a ajuns la podul feroviar și l-a luat cu totul. De asemenea, a distrus și autostrada în goana lui către mare. La scurt timp după aceea, a apărut trenul.

Un șofer de camion care tocmai descoperise dezastrul, a încercat să-l avertizeze pe mecanicul trenului cu lanterna, dar era prea târziu. Trenul, împreună cu petrecăreții din el, și-a continuat drumul pe bucata de pod rămasă și aproape toate vagoanele, cu excepția câtorva de la urmă, s-au prăbușit în râu. Suflitele prețioase din tren și-au găsit moartea în valul de noroi și pietre și au fost purtate până la mare. În numai 20 de secunde, peste 140 de oameni și-au pierdut viața în acea noapte de Crăciun, iar printre ei, și doi dintre tinerii noștri. Tristețea s-a abătut asupra întregii țări din cauza acestei tragedii. După cum era de așteptat, bucuria Crăciunului și sosirea reginei au fost umbrite de această mare durere. A fost o lovitură grea.

Care credeți că a fost primul gând care mi-a venit în minte a doua zi de dimineață când am aflat vestea cumplită? M-am întrebat dacă, în trenul acela, se afla vreo persoană care a auzit vreuna din predicile pe care le ținusem în cele trei zile premergătoare accidentului. Am spus ceva care să-i ajute să întâmpine veșnicia? Acesta a fost primul meu gând. A participat vreunul dintre oamenii aceia la seminarele mele? Ce am spus?

Dr. Charles Reynolds Brown, decanul Școlii Teologice de la Universitatea Yale, a făcut parte din grupul de predicatori care au susținut o serie de cuvântări în orașele din Golful San Francisco în duminica Paștelui în 1906. Toate bisericile erau pline. Miercurea care a urmat, la cinci și jumătate dimineața, un cutremur puternic a transformat orașul San Francisco într-un morman de dărâmături. În noaptea zilei de 17 aprilie, mulți dintre oamenii cărora dr. Brown și ceilalți pastori le-au vorbit în duminica Paștelui s-au dus la culcare bogați și fericiți. A doua zi de dimineață, s-au trezit – dacă au mai avut această șansă – săraci și în mijlocul ruinelor. Mulți dintre ei s-au trezit înconjurați de flăcările puternice ale unui foc de nestăvilit. În excelenta sa carte *The Art of Preaching* [Arta predicării], pe care sper că o veți citi cândva, dr. Brown mărturisește că și-a

pus următoarea întrebare: „Ce fel de predică am ținut în comunitate duminica trecută, astfel încât oamenii să fie pregătiți pentru acest necaz, pentru distrugerea orașului San Francisco?” Acesta a fost primul gând care i-a venit în minte.

Tot el ne relatează o experiență pe care a avut-o într-o duminică seara, când a ținut o predică cu titlul „Îndurarea veșnică” – și acesta este un subiect extraordinar. La încheierea serviciului divin, a venit la el un tânăr, casier al unei mari instituții financiare, și i-a mărturisit că luase 2.800 de dolari din casa de bani a companiei și că furtul lui era pe cale să fie descoperit. Venea ziua socotelilor; în numai câteva ore sau, poate, într-o zi sau două, înșelăciunea lui avea să fie dată în vileag. Dorind să scape de această rușine, tânărul se gândea să-și schimbe identitatea, să fugă ca să scape de el însuși și de infrațiunea săvârșită sau să se sinucidă.

Dar s-a gândit să caute sfatul cuiva înainte de a lua o decizie și a intrat chiar în biserica unde dr. Brown predica despre „Îndurarea veșnică.” După serviciul divin, s-a dus la pastor și au stat de vorbă până după miezul nopții. În timpul acestei lungi discuții, au făcut un plan care a fost adus la îndeplinire. Tânărul și-a mărturisit păcatul, furtul, și a înapoiat banii în urma câtorva ani de sacrificiu de sine. Conducerea companiei l-a tratat cu bunătate, iar el și-a revenit complet din punct de vedere financiar și și-a recăpătat și demnitatea. Dr. Brown spune: „Ce s-ar fi întâmplat dacă predicatorul ar fi vorbit în seara aceea despre cine știe ce adevăr neesențial?”

O, dragi prieteni, predicați despre marile teme ale Scripturii! Nu zăboviți asupra temelor secundare, aflate departe de esența lucrurilor! Predicați despre marile adevăruri! În lumea aceasta nu aveți timp pentru altceva. Nu știți cine se află printre ascultătorii voștri. Să presupunem că, din lipsă de pregătire sau din lipsă de compasiune ori seriozitate, dr. Brown nu ar fi izbutit în seara aceea să-l ajute pe casier să înțeleagă îndurarea lui Dumnezeu și că acesta ar fi luat hotărârea de a se sinucide.

Dragi colegi, vă spun că predicarea este un lucru serios. Multe decizii veșnice pentru bine sau rău, pentru viață sau moarte, se află în mâinile noastre. Poate că în biserica noastră se află un om care

tânjește după ceea ce avem mai bun de oferit, iar noi, din cauza le-
neviei sau a fricii, a atitudinii ușuratice sau a neconvertirii inimii, îl
lăsăm în întuneric pentru totdeauna. Fie că vrem să credem sau nu,
predicarea este cea mai importantă funcție a bisericii creștine și a
mesajului adventist.

Citiți istoria bisericii noastre! Citiți nu numai ce a rămas consem-
nat; citiți și printre rânduri și veți vedea că în orice epocă, succesul
bisericii lui Dumnezeu de pe pământ a crescut sau s-a diminuat în
funcție de succesul predicării. Atunci când predicarea atingea un
nivel înalt, prosperitatea bisericii creștea; atunci când predicarea
avea o importanță redusă, biserica scădea. Fiți atenți acum! Voi citi
un comentariu pe care l-am notat, pentru ca să nu fiu interpretat
greșit.

Există în lumea aceasta țări în care slujitorii religioși au investit
cel mai mult în arhitectură. Ei s-au bucurat de tot sprijinul financiar,
politic și moral al statului în care lucrau. Catedralele lor s-au înălțat
până la cer și și-au păstrat până astăzi frumusețea neasemuită.
Formele liturghiei lor au făcut apel la tot ce este frumos în natura
umană. Au avut privilegiul de a întrebuința cele mai înalte expresii
ale artei și frumosului. Altarele lor sunt obiecte de colecție. Icoanele
și statuile lor sunt niște minuni ale lumii. Ei au putut să își desfete
membrii cu cea mai bună muzică instrumentală sau vocală și totuși
ceva lipsea: vocea vie a unui om viu care să transmită o solie vie de
la Dumnezeu cel viu.

Religia a cunoscut un declin, în ciuda bisericilor frumoase, a
muzicii frumoase, a liturghiilor frumoase și a artei frumoase. Pe
măsură ce religia decădea, biserica se răcea. Se golea. Apoi, așa
cum se întâmplă întotdeauna, din întuneric ieșea o lumină – un
om călare, care călătorea 8 sau 9 mii de kilometri an de an, vestind
Evangelia, un om care predica în aer liber în fața minerilor cu fața
murdară de cărbune, un om care se afla lângă mormântul tatălui lui
și predica în cimitir, fiindcă autoritățile nu-i permiteau să predice
de la amvonul tatălui lui. Dumnezeu a avut întotdeauna un om
înflăcărat care să vestească solia din cer. Așa au loc redeșteptările!
Redeșteptarea vine întotdeauna prin predicare.

Pe de altă parte, au existat țări în care închinarea publică, și tot ce ține de ea, a fost dintre cele mai simple și mai modeste; enoriașii nu puteau să se laude că locul lor de întâlnire era o biserică și o nume adunare; ferestrele nu erau împodobite cu vitralii frumoase, dar lumina strălucitoare a lui Dumnezeu intra pe fereastra curată; o bisericuță albă, cu obloane verzi, pe un deal golaș, datorită căreia, în pofida lipsei frumosului, viața religioasă din zonă a crescut în intensitate și evlavie prin puterea înviorătoare a mării predicări. Așa aveau loc redeșteptările. Să nu uităm niciodată că predicile ținute în aceste biserici nu erau un scop în sine, ci oamenii care le-au rostit aveau un mesaj de la Dumnezeu.

Fiecare predică ar trebui să fie un mesaj de la Dumnezeu, un mesaj care să schimbe inima și viața oamenilor. Ea ar trebui să scoată adevărul din vistieria lui Dumnezeu, pentru ca oamenii să devină mai bogați. Ea ar trebui să fie doctoria cerului pentru bolile acestui pământ. Ea ar trebui să fie pâine din marile cuptoare ale lui Dumnezeu pentru întreținerea vieții spirituale.

Care este prima întrebare din Catehismul Westminster? Știți cu toții. Este aceasta: „Care este menirea principală a omului?” Și știți răspunsul: „Menirea principală a omului este să-l aducă slavă lui Dumnezeu și să se bucure de El pentru totdeauna.” Iar menirea noastră principală, ca pastori, nu este să ținem o predică grozavă o dată sau de două ori pe săptămână, ci să-l aducem slavă lui Dumnezeu prin predicarea noastră și să ne bucurăm de El pentru totdeauna prin rezultatele predicării noastre. Nu trebuie să ne mândrim cu predicile noastre extraordinare sau cu darul nostru de a predica. Cerul nu ne-a înzestrat cu un dar special, pentru ca să ținem predici grozave sau ca să devenim mari predicatori, însă ne-a însărcinat să lucrăm cu credincioșie și, prin lucrarea noastră, să aducem ca rod câțiva mari creștini. Predicarea este, într-adevăr, ceea ce a afirmat Phillips Brooks: „transmiterea adevărului printr-o persoană”; sau cum spune Andrew W. Blackwood: „Ea transmite adevărul divin printr-o persoană sau adevărul lui Dumnezeu printr-un om ales, ca să împlinească trebuințele umane; sau, din alt punct de vedere, ea cheamă la interpretarea vieții de astăzi

în lumina care vine astăzi de la Dumnezeu, în mare parte prin Scriptură.”

John Bunyan exprimă marele adevăr că predicarea înseamnă un om care vorbește pentru Dumnezeu, care vorbește despre lucrurile lui Dumnezeu înaintea altor oameni. De aceea, putem trage concluzia că pastorul are funcția de interpret, că predicatorul adevărat se străduiește să interpreteze voia lui Dumnezeu pentru cei care apelează la sfatul lui. El ia adevărurile veșnice ale Scripturii, toate îndrumările date de Dumnezeu oamenilor și le aplică astăzi la nevoile oamenilor de astăzi.

Nu am intenția de a submina autoritatea profesorilor competenți de la Colegiul Misionar Washington care vă fac cunoscute vouă, studenților, tainele științei și ale artei predicării. Există aici oameni care vă pot oferi cele mai bune noțiuni de omiletică. În biblioteca voastră și în biblioteca de la Seminar există cărți excelente care prezintă subiectul predicării din cele mai vechi timpuri și până astăzi. Rugămintea mea este să căutați semnificațiile mai vaste și influențele mai vaste ale predicării adevărate. De obicei, se afirmă că există mai multe tipuri de predici: expozitivă, tematică, textuală, practică etc. Cei mai mulți dintre predicatorii noștri aleg, bineînțeles, predici tematice, dar sunt de acord cu Phillips Brooks care spune că aceste clasificări nu au o importanță prea mare pentru un predicator adevărat.

Fiecare predică este în realitate un tot unitar. Ea trebuie să se bazeze puternic pe Scriptură, temelia ei. Trebuie să transmită o convingere care să însoțească argumentația bine organizată și prezentarea clară a faptelor. Trebuie să fie caldă, rostită din inimă și să conțină un apel serios. Aceasta este ideea lui Phillips Brooks despre predicare, iar volumul său apărut în seria de *Prelegeri de la Yale* este socotit de mulți a fi cel mai bun dintre toate. Dacă veți studia cele zece volume ale predicilor sale care s-au mai păstrat, veți descoperi că el pune accent pe multe lucruri, unele mai importante, altele mai puțin, la fel ca stelele care strălucesc diferit. Dar puteți împărți prediciile sale în două categorii: în prima categorie sunt prediciile adresate sfinților pentru întărirea și îmbărbătarea

lor, pentru hrănirea lor; iar în cealaltă, predicile sunt adresate oamenilor neevlavioși și păcătoșilor, ca să-i câștige pentru Hristos. Și volumele numeroase de predici ale lui Spurgeon pot fi clasificate la fel – jumătate pentru oamenii care nu Îl cunosc pe Dumnezeu, iar cealaltă jumătate, pentru cei care Îl cunosc.

De aceea, în opinia mea, ar trebui să includem în fiecare predică un mesaj care să-i îmbărbăteze pe sfinți și altul care să-i convingă și să-i convertească pe păcătoși, întrucât, în aproape orice biserică, există oameni care nu Îl vor găsi niciodată pe Dumnezeu dacă nu Îl găsesc atunci și acolo. Fulton J. Sheen declară că numai în Statele Unite, 10 milioane de adulți umblă pe străzi bâjbâind în căutarea lui Dumnezeu. Câți dintre ei vor intra în bisericile noastre săptămâna aceasta sau săptămâna viitoare?

Din câte știu, aceste prelegeri trebuie să facă referire în cea mai mare parte la predicarea săptămânală obișnuită a predicatorilor adventiști de ziua a șaptea și nu la predicarea în general sau la predicile de evanghelizare. Părerea mea este că predicarea adevărată, predicarea adventistă adevărată, se va îndrepta către oamenii care participă în mod regulat la serviciile divine din Sabat și că, într-o mare măsură, mulți dintre noi pierdem ocazia dată de Dumnezeu și va trebui să-l dăm socoteală. Ce facem noi pentru sufletele pierdute care participă la serviciile noastre divine obișnuite?

Bunicul meu pe linie paternă era predicator metodist. La fel străbunicul și stră-străbunicul și tot așa până la John Wesley. Am vizitat biserica bunicului meu, l-am auzit predicând și am luat parte la slujbele lui. El era un om evlavios. Prietenii mei, vă mărturisesc că el era un creștin sincer! Era un om care Îl cunoștea pe Domnul. Tatăl meu s-a vindecat pe loc atunci când bunicul meu s-a rugat pentru el. Doctorii nu i-au mai dat nicio șansă, dar bunicul s-a plecat pe genunchi și s-a rugat pentru el, iar el s-a vindecat. Datorită rugăciunii dragului meu bunic metodist, Dumnezeu l-a salvat pe tata, pentru ca să devină pastor adventist de ziua a șaptea. Bunicul meu nu era un mare orator, era doar un om evlavios care le vorbea oamenilor din inimă. Însă în fiecare duminică, după ce termina predica, se ducea la un mic altar – știți că în bisericile metodiste din vremea aceea

exista un altar unde puteau veni cei care aveau acest îndemn de a se ruga, un fel de bancă a tristeții, dacă vreți să o numim așa – el se ducea acolo și „deschidea ușile bisericii”, cum spunea el. Făcea lucrul acesta de fiecare dată când, printre ascultători, se afla o persoană necunoscută sau o persoană cunoscută, dar neconvertită. Apelurile lui nu erau emoționale; el cobora de la amvon și spunea: „Deschid acum ușile bisericii pentru toți cei de aici care doresc să fie creștini. Este cineva aici care vrea să răspundă la chemarea Evangheliei și să-și predea inima lui Isus? Biserica vă invită. Vă rog să ieșiți în față, să dați mâna cu mine și să deveniți membri ai bisericii.” Făcea acest lucru duminică de duminică și uneori nu venea nimeni. Alteori venea câte cineva. Dar bunicul deschidea ușile bisericii în fiecare săptămână.

I-am spus această poveste fiului meu care predică acum în Whicita Falls, Texas, și în urmă cu câteva săptămâni, a început să folosească și el un sistem asemănător. A început să includă în fiecare predică, pe lângă informații și adevăr, un apel înflăcărat, un mesaj pentru cei pierduți. La încheierea fiecărui serviciu divin, face un apel – nu neapărat un apel foarte emoționant, ci o simplă deschidere a ușilor bisericii – și le dă celor doritori ocazia de a lua o decizie fermă pentru Domnul. După primele șase săptămâni, mi-a scris că aproape în fiecare săptămână o persoană lua această decizie. Oameni la care nici nu se așteptase au trecut de partea lui Hristos. Predica acolo de câteva luni fără să adreseze apeluri, considerând că ele sunt potrivite pentru întâlnirile de evanghelizare. Însă mulți oameni nu participă la astfel de întâlniri. Poate că ei vor veni la biserică numai o singură dată. De ce să nu le dăm ocazia să vină la Hristos?

Odată, l-a vizitat unul dintre secretarii Conferinței și a prezentat un mesaj despre programul pe care dorea să-l pună în aplicare în perioada următoare. Fiul meu i-a amintit că s-au făcut eforturi în comunitatea aceea de a încheia fiecare predică cu un apel spiritual. Fratele a cooperat și, la final, fiul meu a făcut apelul obișnuit, deschizând ușile bisericii și invitându-i, liniștit și calm, pe ascultători să ia decizia de a se preda lui Hristos. Spre surprinderea tuturor,

un bărbat și soția lui au ieșit în față. Din felul în care erau îmbrăcați și din atitudinea lor, se vedea clar că nu erau membri ai vreunei biserici, însă erau sinceri. Lacrimile le curgeau pe obraji în timp ce au povestit că le-au promis unor rude să intre într-o zi în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În ziua aceea, au trecut cu mașina prin apropierea bisericii, au văzut numele ei și s-au gândit să se țină de cuvânt și să intre. Era prima dată când intrau într-o biserică adventistă. Duhul Sfânt i-a luat în stăpânire în timp ce fratele nostru predica și prezenta adevărul Evangheliei odată cu promovarea programului respectiv, iar la încheierea serviciului divin, când băiatul meu a deschis ușile bisericii, ei au ieșit în față. S-au convertit în mod sincer, iar acum se pregătesc pentru botez.

Să presupunem acum că fiul meu nu ar fi deschis ușile bisericii. Oamenii aceștia și-ar fi văzut de drum și aceea ar fi fost ultima lor ocazie. Vreau să vă spun ceva, frați credincioși: cred că pierdem o șansă extraordinară dacă nu fructificăm cumva serviciile obișnuite pe care le ținem în fiecare Sabat. Fiecare este liber să facă așa cum vrea, numai să facă ceva! Atunci, oamenii vor ști că îi așteptați să ia o decizie când le prezentați invitația călduroasă. Este posibil ca nimeni să nu ia decizia mai multe săptămâni la rând; dar este la fel de posibil ca cineva să răspundă. Însă merită să facem apeluri șase luni la rând chiar și numai pentru un singur suflet. Să nu uităm că, printre ascultătorii noștri, se află mereu cineva care are nevoie de ajutor. Și că, în orice auditoriu de două sau trei sute de persoane, trebuie să fie cineva care are de luat o decizie mare chiar atunci, în ziua aceea. Fără îndoială că predicarea autentică în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îi va câștiga pe oameni la Hristos, Sabat după Sabat, de-a lungul unui an și că îi va pregăti pentru un loc în lucrarea lui Dumnezeu și pentru un loc în Împărăția slavei Sale din veșnicie.

Așadar, predicarea adevărată trebuie să fie doctrinară, nu numai etică; ea trebuie să apeleze atât la minte, cât și la inimă. Fac din nou referire la Phillips Brooks, care a predicat o perioadă în Boston – un oraș puternic unitarian, dar care astăzi, după cum se știe, este catolic. Phillips Brooks predica deseori despre marile doctrine, cum ar fi Trinitatea, întruparea și alte subiecte asemănătoare. El predica despre lucrurile în care credea; și aceasta fără ca numărul

ascultătorilor lui să se împruțineze. Pornind de la experiența pe care a avut-o în acest oraș – o experiență încununată de succes, bineînțeles – el a scris în volumul său din seria *Prelegerile de la Yale* un paragraf pe care fiecare pastor ar trebui să-l învețe pe de rost. Citez: „Nicio predicare nu a exercitat vreodată o mare putere dacă nu a fost o predicare despre doctrină... Predicați despre toată doctrina pe care o cunoașteți și lărgiți-vă cunoștințele tot mai mult, dar predicați despre ea tot timpul, nu pentru ca oamenii să o creadă, ci pentru ca oamenii să fie mântuiți prin credința în ea.” Iată cum trebuie predicată doctrina! Așa a predicat Isus.

Nu este de mirare că statuia de bronz a lui Phillips Brooks din fața Bisericii Trinității din Boston îl înfățișează în poziția de slujitor al lui Hristos, cu Isus stând în spatele lui și punându-și brațul pe umărul omului lui Dumnezeu, îndrumându-l, sfătuindu-l și încurajându-l. În Scriptură, adevărata predicare este prezentată ca fiind predicarea Evangheliei, predicarea despre Împărăția lui Dumnezeu, propovăduirea lui Hristos.

Care este lucrarea adevărată a predicării mele – a slujitorului Evangheliei? Iată răspunsul în cuvintele unui autor foarte îndrăgit: Ellen G. White, *Review and Herald*, 11 septembrie 1888.

Ea [lucrarea slujitorului Evangheliei] trebuie să împartă drept cuvântul adevărului; nu să inventeze o nouă Evanghelie, ci să împartă drept Evanghelia care le-a fost deja încredințată. Ei nu pot apela la predici vechi cu care să vină înaintea comunității, întrucât aceste cuvântări neschimbate s-ar putea să nu fie potrivite pentru ocazia respectivă sau pentru nevoile oamenilor. Există subiecte care din nefericire sunt neglijate și asupra cărora ar trebui să se zăbovească îndelung. Povara soliei noastre trebuie să fie misiunea și viața lui Isus Hristos. [Iată care trebuie să fie povara soliei noastre: viața și lucrarea lui Isus Hristos. Veți predica mai mult din Noul Testament, prietenii mei, atunci când veți asculta sfaturile Spiritului Profetic despre predicare – viața, misiunea și lucrarea lui Isus.] Să se zăbovească asupra umilinței, a tăgăduirii de sine, a blândeții și a sme-

reniei lui Hristos, pentru ca inimile mândre și egoiste să vadă diferența între ei înșiși și Model, și să se smerească. Arătați-L ascultătorilor voștri pe Isus și bunătatea Sa de a-l mântui pe omul căzut. Arătați-le că Acela care a fost garanția lor a trebuit să ia asupra Sa natura umană și să o poarte prin întunericul și groaza blestemului Tatălui Său, din cauza încălcării de lege a omului; fiindcă Mântuitorul nostru a fost găsit la înfățișare ca un om. Descrieți, dacă limba omenească poate, umilința Fiului lui Dumnezeu și nu vă gândiți că ați ajuns la punctul culminant, atunci când Îl vedeți renunțând, în schimbul naturii umane, la tronul de lumină și slavă pe care îl ocupa împreună cu Tatăl. El a coborât din cer pe pământ, iar cât a trăit pe pământ, a purtat blestemul lui Dumnezeu ca o garanție pentru neamul căzut. El nu a fost constrâns să facă acest lucru. El a ales să poarte mânia lui Dumnezeu pe care și-a atras-o omul prin neascultarea de Legea divină. El a ales să îndure batjocurile crude, derâderea, biciuirea și răstignirea. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte”. Însă modul în care a murit a surprins universul; pentru că a fost o moarte pe cruce. Hristos nu era insensibil față de rușine și dispreț. Disprețul Îl durea foarte mult. Îl durea cu mult mai profund și mai acut decât ne doare pe noi atunci când suferim, întrucât natura Sa era mai înaltă, mai pură și mai sfântă decât natura neamului păcătos pentru care a suferit. El era Maiestatea Cerului, El era egal cu Tatăl, El era comandantul oștilor îngerești, și totuși a murit pentru om de o moarte care a fost, mai presus de toate celelalte, plină de rușine și învinuiri. O, dacă inimile îngâmfate ale oamenilor ar putea înțelege aceasta! O, dacă ar putea pătrunde semnificația răscumpărării și dacă s-ar strădui să dobândească smerenia și umilința lui Isus!

Dacă am reuși să predicăm despre doctrină și despre viața lui Isus în cuvinte ca acestea, atunci am putea să credem că am ajuns mari predicatori. Atunci am înțelege ceva din ceea ce înseamnă să Îl propovăduim pe Isus așa cum L-au propovăduit apostolii.

În studiul *The Ministry a Living Sacrifice* [Slujirea pastorală, o jertfă vie], M. K. Eckenroth povestește o experiență a unui tânăr predicator care trebuia să fie examinat de Henry Ward Beecher, pentru a obține calitatea de pastor. Beecher s-a așezat pe marginea platformei într-o poziție lejeră, în timp ce tânărul candidat se prezenta. Beecher s-a uitat la el o clipă în tăcere, și apoi l-a întrebat:

– De ce vrei să fii predicator?

Întrebarea l-a luat pe tânăr prin surprindere, fiindcă se așteptase să primească o întrebare profund teologică.

– Fiindcă Îl iubesc pe Isus, a răspuns el.

A fost rândul lui Beecher să fie surprins de simplitatea răspunsului.

– Ești tu stăpânit de această iubire? l-a întrebat el.

Tânărul nu a răspuns. Nici nu era nevoie. Beecher vedea limpede că așa era. Registrele arată că acest tânăr a prins mesajul, a plecat și s-a remarcat în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. De aceea, întrebarea care ne este pusă acum este următoarea: „Îl iubești pe Hristos și ești stăpânit de această iubire?” Aceasta este *adevărata* întrebare.

Toate manualele de științe ale naturii care se studiau în urmă cu douăzeci și cinci de ani sunt teribil de învechite. Cercetările în biologie, zoologie și fizică progresează atât de rapid, încât cursurile despre aceste discipline predate în urmă cu câțiva ani nu cuprindeau foarte multe informații considerate astăzi absolut esențiale pentru cunoașterea modernă. Dar, prietenii mei, Cartea mesajului nostru nu este învechită. Desigur că vom descoperi în Biblie lucruri noi. Ar trebui să o studiem. Ar trebui să o cunoaștem mai bine decât lucrătorii care ne-au precedat – pentru că noi avem descoperiri minunate din arheologie și din alte domenii. Marile adevăruri ale Sfintelor Scripturi sunt eterne. Realitățile mântuirii și ale răscumpărării oamenilor sunt neschimbătoare. Este adevărat că descoperim mereu lucruri noi în această privință. Ele strălucesc tot mai puternic și mai minunat; și trebuie vestite într-un limbaj și într-o manieră potrivite cu gândirea oamenilor din orice epocă. Însă doctrinele mântuirii sunt întotdeauna actuale.

În zilele noastre există mulți doctori, dar nu numai în domeniul medical, ci și în religie. Au fost propuse tot felul de remedii și paliative pentru vindecarea problemelor și afecțiunilor bisericii. Ei ne spun că trebuie să avem aparate mai sofisticate, clădiri mai frumoase, muzică mai plăcută și programe mai moderne. Poate că lucrurile acestea au valoarea lor, însă ele nu vor reuși niciodată să însănătoșească o biserică bolnavă și nici să o transforme într-o biserică puternică. Biserica are nevoie de doctrină și nu de doctori. Se pare că eficiența este cuvântul magic pentru generația noastră. Avem o mulțime de experți în eficiență și în biserică, și în afara ei. Am construit cel mai eficient sistem de activitate misionară din istoria lumii, însă eficiența nu este sinonimă cu viața.

Doctorii religiei moderne ne spun că biserica are nevoie de bugete și de programe mai mari și, categoric, că lucrul acesta este adevărat. Însă biserica are mult mai multă nevoie de oameni mai mari și mai buni – nu neapărat de oameni cu mai mult entuziasm, ci cu mai multă putere. Repet, nu avem nevoie de mai mulți doctori, ci de mai multă doctrină. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea cu mesajul ei mondial nu va prospera și nu-și va face lucrarea, nu va înlătura împotrivirea și nu va ajunge la milioanele de locuitori ai pământului prin liturghii, crezuri, programe și arhitectură impunătoare, oricât de frumoase ar fi ele. Ea va înainta prin puterea mărturisirii lui Hristos și a proclamării marilor doctrine ale credinței creștine, în lumina celei de-a Doua Veniri și a semnelor timpului. Acesta este singurul mod în care putem să ne pregătim și să pregătim lumea pentru venirea Domnului.

Marea predicare răsare numai din solul adânc și fertil al marii teologii. Epoca marilor predicatori a fost întotdeauna epoca marilor convingeri religioase. Pentru a fi viguroasă și tranșantă, pentru a mișca inima și a atinge sufletul, pentru a fi convingătoare și pentru a schimba viața, predicarea trebuie să fie teologică, dogmatică, autoritară. Marea predicare a fost dintotdeauna numai rodul măestrilor în teologie, al oamenilor care credeau în ceva, al oamenilor pasionați și animați de certitudini spirituale, al celor care puteau să meargă pe urma gândurilor lui Dumnezeu și să-și

croiască drum prin acel plan organizat prin care Dumnezeu mântuiește lumea și o aduce la slava harului Său.

Dacă am citit vreo carte de istorie, am putut observa că mișcările și revoluțiile spirituale notabile ale lumii au fost inspirate toate de mari convingeri cu privire la adevăr. Din vremea apostolilor și până la Augustin, din timpul Reformei și până la puritani, toate epocile au fost teologice. Marile epoci au fost teologice; marile redeșteptări au fost doctrinare; revoluțiile notabile au apărut sub înrâurirea marilor convingeri morale și doctrinare.

Este o greșeală fatală să presupunem că un pastor sau o biserică poate să-și continue existența fără o teologie. S-a spus că un individ poate trăi fără religie, dar că „o biserică trebuie să aibă o dogmă.” Vigoarea ei se va diminua dacă îi suprimăm crezul sau dacă îl ciuntim până nu mai rămâne nimic din el...

Biserica nu suferă de prea multă, ci mai degrabă de mult prea puțină teologie. Amvonul este lipsit de putere nu din cauza dogmatismului și a autorității prea mari, ci din cauza lipsei tonului pozitiv și a accentului plin de autoritate venit din marile convingeri ale adevărului mai vast. – JOHN R. MOTT, *Claims and Opportunities of the Christian Ministry* [Declarații și oportunități ale slujirii pastorale creștine], pag. 70, 71

Nu este întotdeauna ușor să predici despre aceste mari adevăruri, prietenii mei! Aproape întotdeauna este dificil să predici despre doctrină. Este nevoie de mai multă meditație, de mai mult timp, de mai multă seriozitate, de mai multă rugăciune, de mai multă convingere – în special de mai multă convingere. Nu uitați aceasta: „Opiniile sunt ca frunzele pădurii, dar convingerile sunt ca florile de agavă.” Predicarea doctrinară adevărată în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – predicarea care a adus la existență mișcarea aceasta, predicarea care a zidit biserica, care a așezat-o pe făgașul ei – este predicarea care va face ca, în final, mesajul să fie biruitor. Este adevărat totuși că multor oameni nu le place acest tip de predicare și că ei aplaudă altceva.

Unii au devenit cunoscuți pentru predicile lor alcătuite în mare parte din povestiri emoționante sau chiar din povestiri amuzante; din prezentarea evenimentelor din lume, care, de obicei, le sunt cunoscute oamenilor la fel de mult ca și predicatorului; sau din alte lucruri, despre care nimeni nu știe nimic. Există predici pe teme care variază de la farfuriile zburătoare până la fuziunea electronică, iar textele sunt uneori numai niște pretexte. Un motiv este acela că mulți oameni apreciază acest tip de predici, însă ei au uneori nevoie să audă și despre lucruri care nu le plac. Căci, dacă le-am da copiilor noștri numai ceea ce le place și nimic din ceea ce nu le place, nu știu ce s-ar întâmpla, dar sunt sigur că ei nu s-ar dezvolta normal din punct de vedere fizic și intelectual.

Trebuie să ne aducem aminte că predicile mediocre produc creștini mediocri. Nu poți ajunge la înălțimea unui sequoia gigant dacă te hrănești cu discursuri senzaționale. Nu va exista niciodată o mare convingere cu privire la păcat atâta vreme cât în inima predicatorului nu există o mare convingere cu privire la adevăr. Să nu facem precum un preot de țară care, atunci când a văzut că printre ascultării săi se afla un moșier, și-a înmuiat apelul, din dorința de a fi pe placul oamenilor, și a zis: „Dacă nu vă pocăiți, vreau să zic, dacă nu vă convertiți nițel, veți fi un pic osândiți.”

Recolta bogată se obține în urma unei însămânțări bogate; marile rezultate se obțin în urma unei mari predicări; iar marea predicare este rodul mării convingeri, al mării rugăciuni și al mării lucrări. Marea predicare este o predicare personală, care întinde un deget acuzator spre auditoriu (nu degetul predicatorului!) și care spune: „Tu ești acela!” Așa este. „Tu ești acela!”

Marea predicare cheamă la acțiune. În esență, ea spune: „Iată adevărul! Acesta este adevărul lui Dumnezeu; de aceea, ar trebui să facem așa și așa.” Printr-o astfel de predică au fost treziți păcătoșii în Ziua Cincizecimii, când s-au adunat cu toți în jurul predicatorului și au întrebat: „Fraților, ce să facem?” (Fapte 2,37)

Într-o zi, când președintele Statelor Unite a vizitat o biserică din New York, pastorul a ținut una dintre predicile lui cele mai frumoase. La final, văzând că președintele nu amintește nimic despre cuvântarea lui, predicatorul a spus:

- Ce părere aveți despre predică, Excelență?
- Nu mi-a plăcut!
- Nu v-a plăcut? De ce? Ce v-a nemulțumit? Ce fel de predici vă plac?
- Nu-mi plac predicile de genul acesta.
- Dar ce fel de predici?
- O, a răspuns el, vreau să aud un om care să predice în așa fel, încât să-l facă pe cel care îl ascultă să se ghemuiască într-un colț al băncii, de frică să nu-l prindă diavolul.

Prietenii mei, unele dintre cele mai strălucite minți ale lumii noastre vor o predicare care să le aducă în suflet convingere.

Când predicați, chemați la acțiune. După predică, vreți ca oamenii să se ducă acasă, să trăiască viața creștină și să facă fapte creștine. Dacă nu ar pleda în fața juraților în favoarea unui verdict, avocații ar muri de foame. Dacă fiecare predicator ar pleda în fiecare dintre predicile lui în favoarea unui verdict, imaginați-vă cum s-ar deștepta biserica și câte suflete ar fi mântuite!

Dacă te-ai afla în boxa acuzațiilor și dacă viața ta ar fi în joc, cum ai dori să pledeze avocatul tău în fața juraților? Să-i îndemne la acțiune sau doar să le inducă un sentiment plăcut? Ne-am dori ca el să îi îndemne pe jurați să ia o hotărâre, nu să vorbească fără rost, fiindcă viața noastră depinde de cuvintele lui. Dar ce putem spune despre viața veșnică a persoanelor care ne ascultă?

În Atena Antică, atunci când vorbea marele orator Eschine, oamenii spuneau: „Ce cuvântare extraordinară!"; dar când vorbea Demostene, ei spuneau: „Să pornim la luptă împotriva lui Filip!" Iată rostul unei cuvântări! Demostene știa cum să cheme la acțiune. Acesta este testul pentru vorbitorii de succes de astăzi, așa cum a fost și pentru cei din Grecia Antică. Prin harul lui Dumnezeu, trebuie să-i trimitem pe oameni la luptă împotriva Macedoniei! Să-L căutăm pe Dumnezeu cu umilință și să ne împăcăm cu El. Să ne schimbăm căile! Să mergem în lucrare misionară. Să mergem la luptă împotriva lui Filip!

„Dacă lucrarea unui pastor nu este de excepție, atunci el însuși este un pastor comun”, a afirmat episcopul Quayle. Întrebarea pe

care trebuie să și-o pună un pastor nu este „Sunt eu un mare predicator?”, ci „Este esențială Evanghelia pe care o predic?” Când aveam 14 ani, l-am auzit pe episcopul Quayle și încă îmi mai aduc aminte predica lui. Dacă un predicator poate stârni interesul unui băiat de 14 ani, atunci el este un predicator mare. Episcopul Quayle avea dreptate. El spune că cele mai multe cărți, cele mai multe cuvântări și activități umane se ocupă cu relațiile și posesiunile efemere. Însă predica, pentru a fi o predică mare de la Dumnezeu, trebuie să se ocupe cu lucrurile eterne. „Dacă predica aceasta ar rămâne nerostită, care ar fi pierderea?” întreabă episcopul Quayle. „Ridică această sabie tăioasă la gâtul fiecărei predici pe care urmează să o ții și vezi cum se comportă.” Dacă nu trece testul, nu o mai ține. Ridică sabia la gâtul ei! Dacă predica nu este despre o mare temă, despre o mare problemă sau o mare cauză, atunci nu o mai ține. „Eu sunt glasul!” striga Ioan în arșița soarelui. „Ascultați cuvântul Domnului!” zicea Ieremia, profetul predestinat. Aceasta este adevărata predicare.

Renumitul Charles Haddon Spurgeon scria:

Nu sunt deloc de acord cu predicarea care transformă adevărul lui Dumnezeu într-un instrument pentru exersarea gândirii și care socotește că Scriptura este un fel de amvon de la care pot fi prezentate nestingherit opiniile personale. Dacă am trecut dincolo de ceea ce ne învață Cartea, Dumnezeu să șteargă tot ce am spus! Vă rog, nu credeți niciun lucru care trece chiar și numai cu o iotă dincolo de ceea ce este arătat clar în Carte. Prefer să trec în viața aceasta drept un om care, pur și simplu, a repetat învățătura Scripturii; drept un om care nu a produs nicio idee, care nu a adus nimic nou; drept un om care nu s-a gândit niciodată că aceasta ar face parte din chemarea lui, dar care a ajuns la concluzia că datoria lui este aceea de a lua mesajul de pe buzele lui Dumnezeu, atât cât îi stă în putință, și de a fi, pur și simplu, glasul lui Dumnezeu înaintea oamenilor, temându-se ca nu cumva să transmită ceva care vine de la el. Dar fără să se gândească vreodată că ar trebui să

șlefuiască mesajul primit, să-l adapteze la strălucirea acestui secol minunat și apoi să-l transmită mai departe ca și cum ar fi al lui și să-și asume o parte din măreția lui. Nu, nu! Nu am urmărit niciodată așa ceva. „Vestesc adevărul *Tău* și mântuirea *Ta*, și nu ascund bunătatea și credincioșia *Ta* în adunarea cea mare” (Psalmi 40,10). Nimic din ceea ce predicăm nu ne aparține. Dacă am rostit vreun cuvânt care ne aparține, ar fi bine să îl retragem, să îl înghițim și să ne pocăim că ne-am putut face vinovați de un astfel de păcat și de o așa nesăbuiță. Lucrurile pe care le-am învățat de la Dumnezeu, Tatăl nostru, de la Fiul Său, Isus Hristos, și de la Duhul Său Sfânt, am căutat să le rostim înaintea voastră. – *Moody Monthly*, ianuarie 1945

În Noul Testament, avem trei mari modele de predici: predica apostolului Petru rostită la Cincizecime și predicile lui Pavel rostite în Antiohia și pe Dealul lui Marte. Toate au fost în mare parte doctrinare. Ele au pornit de la începuturi, au mers pe firul istoriei omenirii și al revelației lui Dumnezeu și au tras concluzia cu o logică irezistibilă. Toate trei Îl au în centru pe Hristos. El este tema predicii. Nicio doctrină adevărată nu poate exista fără Hristos. Hristos Însuși este doctrina. Scripturile vorbesc despre „învățătura lui Hristos.” (2 Ioan 9)

Toate principiile bunei predicări sunt valabile pentru predicarea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Noi credem că biserica noastră și predicarea ei au o rațiune pentru care există. Dacă nu ar exista nicio rațiune, atunci de ce să mai fim diferiți? Dacă există una, atunci trebuie să susținem câteva lucruri pe care alții nu le susțin cu aceeași forță și cu aceeași putere. De ce ne numim „advențiști de ziua a șaptea”? Fiindcă punem accent pe adevărul de mult uitat al Sabatului, despre care noi credem că trebuia să fie restabilit în zilele finale – și a fost restabilit – și că este un semn și un simbol al bisericii rămășiței lui Dumnezeu. Noi ne numim advențiști, fiindcă punem accent pe a doua venire a lui Hristos, pe care o așteptăm și în care cred toți creștinii adevărați. Dar noi o accentuăm, credem că este iminentă și vestim semnele timpului care arată că ea este

aproape. Să încetăm să mai punem accent pe ele? Nu, de mii de ori nu!

Ascultați cuvintele unuia dintre cei mai mari predicatori pe care i-am avut, L. H. Christian (*The Review and Herald*, 21 ian. 1926):

Cuvintele lui Hristos pentru noi sunt: „Păstrează ce ai!” Dumnezeu ne-a încredințat o comoară sfântă în mesajul Său. Trebuie să rămânem pe vechea temelie din care Domnul a spus că nu va trece nicio iotă. Să nu mă înțelegeți greșit și să nu credeți că aceasta înseamnă că nu mai trebuie să studiem, că cercetarea nu mai trebuie încurajată sau că o gândire inteligentă, atentă și logică nu sunt de dorit. Cu cât studiem mai mult, cu atât vom crede mai mult în principiile fundamentale ale acestui mesaj. Unii evangheliști cred că îi aduc pe oameni la acest mesaj dacă le oferă lucruri noi și, în anumite privințe, un alt mesaj; însă ei eșuează complet. Predicatorii care predică mesajul vechi au forță și au succes. Dacă vreți să știți care sunt doctrinele de bază ale acestui mare mesaj pe care îl amințim atât de des, căutați-le în cărțile noastre, și îndeosebi în cărțile vechi, unde sunt explicate clar. Pot să vă întreb, tineri lucrători, dacă ați citit până acum primele cărți publicate de confesiunea noastră? Avem câteva persoane ale căror cărți se recomandă singure. J. N. Andrews cred că a fost autorul cel mai logic pe care l-am avut. Uriah Smith și alții nu sunt nici ei mai prejos. Toate cărțile noastre sunt bune, însă la începuturile existenței mesajului nostru, principiile de la temelia credinței adventiste erau foarte simplu prezentate. Luați aceste cărți vechi (nu sunt greu de găsit; multe dintre ele au fost reeditate) și citiți-le!

Mulți oameni se rătăcesc, fiindcă pornesc de la niște premise greșite, fiindcă judecă greșit sau au un raționament bazat pe niște premise greșite și nu urmează Scriptura. Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât mai atent vom adera la mesajul vechi. Puterea noastră este în el, cuvântul lui Dumnezeu este în el și succesul este în el. Domnul ne-a dat acest mesaj prin spiritul revelației. Pionierii acestei

mișcări cercetau Biblia cu seriozitate. Ei știau cum să o studieze și uneori o studiau toată noaptea. Când nu puteau trece mai departe, Ellen White primea o viziune în care Domnul îi descoperea adevărul, iar ea îl transmitea fraților. Uneori, nici ea nu înțelegea versetele pe care ei le studiau. Așa a venit mesajul, prin studiu și prin Spiritul Profetic, iar această comoară sfântă trebuie păstrată de oamenii și lucrătorii lui Dumnezeu.

Așadar, trebuie să predicăm mesajul lui Dumnezeu, prietenii mei, și nu mesajul nostru! Aceasta a fost o veste bună pentru predicatorii din 1926 și cred că este o veste bună și pentru noi astăzi. Predicarea adventistă de ziua a șaptea adevărată ar trebui să fie predicarea Evangheliei de la apariția doctrinelor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Sunt convins că toți cei care mă ascultă acum recunosc autoritatea următoarelor cuvinte: „Domnul dorește ca slujitorii Săi de astăzi să predice învățătura Evangheliei din vechime, părerea de rău pentru păcat, pocăința și mărturisirea. Vrem predici de modă veche, obiceiuri de modă veche, tați și mame de modă veche în Israel. Este necesar să se lucreze cu perseverență, seriozitate și înțelepciune pentru cei păcătoși, până când se vor pocăi față de Dumnezeu și vor crede în Domnul Isus Hristos.” – *Evanghelizare*, ediția 2008, pag. 143. Știți cine a scris aceste cuvinte. Numai o singură persoană putea să le scrie.

Iată un citat din același autor în care avem o profeție și o făgăduință: „Adevărurile vechi, primite la început, trebuie vestite pretutindeni. Trecerea timpului nu le-a diminuat valoarea. Efortul neîntrerupt al vrăjmașului este de nu lăsa ca aceste adevăruri să prindă rădăcini și de a așeza în locul lor teorii false. Însă Domnul va ridica oameni cu o percepție ascuțită, care vor discerne clar uneltilor lui Satana și care le vor oferi acestor adevăruri locul cuvenit în planul lui Dumnezeu.” – *The Review and Herald*, 20 aug. 1903. Nu-i așa că e minunat?

Să vă spun un lucru, dragi tineri care vă pregătiți pentru slujirea pastorală: proclamați Evanghelia veșnică! Nu este vremea să lăsăm

deoparte predicarea despre învățăturile lui Hristos. Nu este vremea să renunțăm la doctrinele prezente distinctive ale adventiștilor de ziua a șaptea. Ele vor deveni din ce în ce mai urgente odată cu trecerea timpului. Mesajul despre ceasul judecății nu s-a învechit. Acum este mai urgent decât la început. Jertfa ispășitoare pe cruce a lui Hristos nu s-a învechit. Ea este cu atât mai importantă și ar trebui predicată din ce în ce mai mult, pe măsură ce tendințele moderniste ale bisericilor populare repudiază ispășirea. Lucrarea preoțească din cer a Mântuitorului nostru nu s-a învechit. Ea devine din ce în ce mai importantă, pe măsură ce lucrarea se apropie de încheiere. Legea călcată în picioare nu s-a învechit. Ea ar trebui înălțată ca standard al neprihănirii. Sabatul, „predicat mai deplin”, nu s-a învechit. Avertizarea cu privire la fiară, la chipul și la semnul ei nu s-a învechit. Ea ar trebui vestită mai clar pe măsură ce apostazia se accentuează. Chemarea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apoc. 18,4) fără îndoială că nu s-a învechit, pentru că nu a fost vestită încă în toată puterea.

Cu mult timp în urmă am primit vestea că „Domnul cheamă la o reînnoire a mărturiei directe date în trecut.” Pagina tipărită va împlini această lucrare. Credincioșii noștri vor semăna sămânța și vor predica mesajul în casele oamenilor. Radioul și televiziunea își vor face lucrarea lor, însă mesajul adventist va culmina cu cea mai măreață și mai puternică lucrare de predicare cunoscută vreodată de lumea noastră. Să nu uităm aceasta niciodată. Predicarea adevărată în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea de astăzi trebuie să fie nu numai proclamarea împlinirii profeției prin marea Mișcare Adventă, nu numai marele mesaj al reformei Sabatului, al reformei sănătății, al reformei financiare, al reformei în îmbrăcăminte și al tuturor celorlalte reforme pe care credem că lumea trebuie să le audă – nu numai acestea, ci și Evanghelia veșnică este mesajul nostru, pe fundalul împlinirii profeției. Apocalipsa 14 înfățișează această solie mondială. Ea este veșnică. Este Evanghelia care a fost predicată de la început. Este Evanghelia singura speranță a omului într-o lume a deznădejzii, și este o speranță mai mult decât suficientă. Sarcina

noastră nu este doar aceea de a-i convinge pe oameni să nu mai păzească duminica și să păzească ziua a șaptea a săptămânii; să nu mai creadă și să nu mai susțină concepțiile greșite cu privire la starea morților și să adopte concepția corectă; să nu mai creadă că venirea lui Isus va fi cândva, într-un viitor extrem de îndepărtat și să creadă că venirea Sa este aproape. Toate acestea sunt importante, dar ele nu sunt *Evanghelia*.

După cum îmi scria unul dintre conducătorii noștri: „Atât de mulți lucrători ai noștri cred că singura lor responsabilitate este să susțină prelegeri despre doctrină și studii despre profeție, să ajungă cât mai repede cu putință la subiectul Sabatului și să-i convingă pe oameni să îl accepte, iar apoi să treacă imediat la botez. Totuși sufletele sârmane, orbite de păcat, care caută izbăvirea de vinovăție și de sub puterea păcatului, au nevoie de tot ajutorul posibil pentru a înțelege puterea vieții creștine și înaltele privilegii ale viețuirii creștine prin harul oferit de Mântuitorul nostru. Părerea mea este că încălcăm un principiu foarte clar, și anume acela că mai întâi ar trebui să le arătăm celorlalți că suntem creștini și apoi să vorbim despre subiectele specifice convingerilor noastre doctrinare de care s-au îndepărtat bisericile populare. Trebuie să-i chemăm pe oameni înapoi la aceste principii. Acesta este un privilegiu minunat, dar, din nefericire, înălțarea lui Hristos în fiecare ocazie este neglijată.

Am ascultat de curând o cuvântare despre cele două legăminte în care au fost prezentate strict faptele, cu o tendință legalistă clară și fără niciun apel. O, ce ocazie minunată a fost aceea de a-i ajuta pe bărbații și pe femeile care trăiesc sub umbra vechiului legământ să înțeleagă subiectul acesta în mod practic și, totodată, să treacă de la vechiului legământ la noul legământ!”

Dacă nu-L propovăduim pe Hristos cu adevărat, nu suntem predicatori cu adevărat; suntem simpli pedagogi. Dacă nu avem o Evanghelie a speranței și a mântuirii, nu facem decât să comitem cea mai mare greșală din lumea aceasta. Câștigăm o mulțime de păzitori ai sâmbetei și de „teologi” nemântuiți, dar nu și oameni credincioși lui Hristos, care să asculte de adevărul prezent al lui Dumnezeu.

Evanghelia veșnică a fost predicată de toți slujitorii lui Dumnezeu de la începutul timpului – de Noe, de Avraam și de toți profeții,

de Pavel, de Petru și de toți apostolii. Ea a fost predicată în contextul vremii lor. Noi nu putem predica acest mesaj al Evangheliei așa cum l-a predicat Noe sau Luther. Trebuie să îl predicăm în contextul zilelor noastre, în contextul din Apocalipsa 14. Martin Luther a predicat despre neprihănirea prin credință în contextul vestirii mesajului Evangheliei pentru secolul al XVI-lea, în vremea marii Reforme Protestante. Noi trebuie să predicăm despre neprihănirea prin credință în contextul mesajului lui Dumnezeu pentru zilele noastre.

Mesagerul lui Dumnezeu ne spune: „Mi-au scris câteva persoane și m-au întrebat dacă mesajul îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: 'Este într-adevăr solia îngerului al treilea.'” – *The Review and Herald*, 1 aprilie 1890

Apostolul Pavel a predicat despre neprihănirea prin credință, despre temperanță și despre judecata viitoare. Noi trebuie să predicăm despre aceste lucruri în contextul „ceasului judecății” care a sosit.

Nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la integritatea mesajului nostru. „Indicatoarele de drum, care ne-au făcut ceea ce suntem, trebuie păstrate și vor fi păstrate așa cum a arătat Dumnezeu în Cuvântul Său și în mărturia Duhului Său. El ne cheamă să păstrăm cu tărie, prin puterea credinței, principiile fundamentale care se bazează pe o autoritate neîndoielnică.” – *Special Testimonies*, seria B, nr. 2, pag. 9. Cuvintele următoare îi aparțin tot servei Domnului.

Ca popor, noi trebuie să rămânem tari pe temelia adevărului veșnic, care a rezistat probelor și încercărilor. Trebuie să rămânem lângă stâlpii solizi ai credinței noastre. Principiile adevărului descoperite de Dumnezeu sunt singura noastră temelie adevărată. Ele ne-au făcut ceea ce suntem. Trecerea timpului nu le-a diminuat valoarea. – *Ibid.*, pag. 51

Nicio ramură a adevărului care a făcut din adventiștii de ziua a șaptea ceea ce sunt ei azi nu trebuie să fie slăbită. Noi avem vechile pietre de hotar ale adevărului, experiența și datoria și trebuie să stăm tari în apărarea principiilor

noastre în fața întregii lumi. – *Mărturii*, vol. 6, ediția 1995, pag. 23, 24

Temelia mesajului nostru este Calvarul, dealul acela singuratic unde s-a înălțat umbra crucii. Trebuie să îndreptăm privirea păcătoșilor către Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Trebuie să le spunem cum să devină creștini – că trebuie să creadă în Domnul Isus Hristos ca să fie mântuiți; că trebuie să se pocăiască, altfel vor pieri cu toții; că trebuie să dea mărturie despre El înaintea oamenilor, pentru ca El să îi mărturisească înaintea Tatălui din cer; că trebuie să se boteze în numele lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor, ca să poată primi darul Duhului Sfânt. Pe scurt, predicarea este proclamarea Evangheliei. A predica nu înseamnă a susține niște prelegeri. Nu înseamnă doar a vorbi. Înseamnă a propovădui Evanghelia, altminteri nu poate fi vorba de o predicare creștină. Predicarea autentică trebuie să vină dintr-o inimă predata Domnului Isus Hristos.

Într-o legendă veche se povestește că un vânător a reușit să lovească ținta fără greș numai după ce a muiat săgeata în sângele scurs din inima lui. Prietenii mei, orice om care își dorește să atingă sufletul semenilor lui, fără greș, trebuie să-și moaie săgețile în sângele convingerilor inimii lui. Însă nimeni nu va putea face aceasta până când nu va cunoaște din experiență crucea și până când nu-și va preda inima lui Isus.

Vrei să cunoști secretul

Prin care poți atinge inima și da viață după dorință?

Atunci lasă lacrimile să-ți umple ochii

Și buzele tale să tremure de acest fior fierbinte.

În urmă cu câțiva ani, în Birmingham, Alabama, a ajuns vestea că a izbucnit un incendiu în Montgomery, un oraș înfrățit și care se afla la o distanță de sute de kilometri. Flăcările amenințau întreg orașul. Polițiștii s-au urcat pe motociclete, au străbătut șoseaua care unea cele două orașe și au închis toate drumurile. Au oprit traficul și au cerut șoferilor să tragă pe marginea drumului, astfel încât mașinile de pompieri să poată parcurge rapid cele câteva sute de kilometri până în Montgomery, unde trebuiau să lupte cu flăcările. Șoferilor

care călătoreau de plăcere li s-a cerut să tragă pe dreapta, iar șoferii care călătoreau pentru afaceri au fost opriți și li s-a cerut să nu stea în calea acestei misiuni deosebit de urgente. Un oraș mare era cuprins de flăcări, viața oamenilor se afla în pericol, bunurile lor se transformau în cenușă. Nu era timp nici pentru călătorii de plăcere, nici pentru călătorii de afaceri.

Tot la fel este și astăzi, colegi predicatori ai acestei Evanghelii sfinte. Lumea este amenințată de flăcările focului. Tot ce este de valoare este în primejdie. Sufletele care au posibilitatea de a primi nemurirea se află în primejdie! Vom curăța noi căile vieții noastre? Vom pune lucrurile cele mai importante pe primul loc? Tot ceea ce nu slujește cauzei lui Hristos, tot ceea ce zădărnicește lucrarea noastră pentru El și slăbește avântul experienței noastre spirituale, tot ceea ce îndulcește predicile noastre și distruge puterea mărturiei noastre, ar trebui dat la o parte. Să facem loc pentru ca mașinile de intervenție ale lui Dumnezeu să poată trece. Faceți loc, „neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru.” Da, prieteni și frați, pregătiți calea Domnului, neteziți drumurile înaintea Sa.

Prieteni, sunt mii de lucruri pe care am putea să le spunem despre predicare, dar cine poate să-i spună cuiva cum să predice?! Eu nu pot. Fiecare dintre noi avem o personalitate distinctă. Când Dumnezeu ne cheamă și ne dă Duhul Său cel Sfânt, dacă Îl primim în inimă și dacă știm că El ne-a chemat, atunci putem predica. Nu uitați: înainte de a avea biserici, am avut predicatori. Înainte de a avea școli, am avut predicatori. Înainte de a avea spitale, am avut predicatori. Înainte de a avea o tipografie, am avut predicatori. Și, prietenii mei, dacă predicatorii ar dispărea din această mișcare, instituția însăși ar dispărea la scurt timp.

Sunt multe lucruri care trebuie făcute și multe lucruri care se fac, însă ele nu pot lua locul predicării. Isus a spus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16,15). Organizăm conferințe și biserici și lucrul acesta este bun, dar nu este totuna cu predicarea. Poate că le administrăm și inițiem planuri și idei noi, adunăm, împărțim, finanțăm, dar aceasta nu este totuna cu predicarea. Poate că strângem fonduri și demarăm noi proiecte și programe valoroase, susținem instituții, comitete, cam-

panii, dar aceasta nu este totuna cu predicarea. Contribuim poate la construirea unui sistem mondial de relații publice și de publicitate favorabilă, punem în circulație cărți, ziare, broșuri cu milioanele – toate acestea trebuie făcute, sunt necesare și vor fi făcute – dar nu sunt totuna cu predicarea. Predicarea intră și iese ultima de pe scenă, fiind prezentă permanent. Unii dintre noi avem tendința de a supraîncărca Marea Trimitere. Isus nu a spus: „Duceți-vă în toată lumea și construiți sanatorii, organizați și construiți sedii ale Conferințelor, ale Uniunilor de Conferințe, construiți edituri, construiți școli, înființați magazine, instituții comerciale și așa mai departe.” El nu a spus așa. Presupun că lucrurile acestea sunt roadele firești ale activității creștine, însă ele nu reprezintă temelia. Scriptura spune: „Duceți-vă în toată lumea și *propovăduiți*.” Uneori uităm această trimitere și facem mai întâi alte lucruri.

Nimic altceva din lumea aceasta nu presupune atâta sacrificiu de sine precum predicarea, atunci când ea este făcută așa cum trebuie. Nimic altceva nu urăște diavolul mai mult decât predicarea și predicatorii – adevărata predicare, predicarea evlavioasă, predicarea puternică. Cât de mult o urăște! El ar fi foarte mulțumit dacă unii oameni care au fost chemați de Dumnezeu, care vorbesc cu putere înaintea mulțimilor și care mânuiesc „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efes. 6,17) cu multă forță și cu mult succes, să facă orice altceva, numai să nu predice – orice alt lucru bun. El va veni la acești predicatori puternici cu o ispită specială, îi va determina să cadă, îi va scoate din lucrare sau îi va trimite să facă altă lucrare bună – orice, numai să-i oprească să predice. El vrea să-i țină ocupați cu orice altă lucrare, bună chiar, dar nu cu lucrarea pe care Dumnezeu i-a chemat să o facă. N-a sosit oare timpul ca predicatorii să predice cu adevărat?

Dar poate că cineva spune „Nu sunt un mare evanghelist.” Poate că așa este, dar dacă Dumnezeu te-a chemat să predici, atunci predică! Poate că altcineva spune: „Dar lumea nu se strânge acolo unde predic eu.” Nu contează, predică mai departe, chiar dacă nu te ascultă decât unul sau doi. Predică mai departe și vei avea rezultate.

În urmă cu ceva timp, un pastor metodist care nu era un mare orator, ci un predicator obișnuit cu o parohie mică, a fost copleșit de

convingerea că era chemat să predice. În fiecare an, când participa la sesiunea Conferinței avea la fel de mulți convertiți precum unii dintre cei mai mari evangheliști care susțineau campanii din timp în timp. Într-o zi, conducătorul l-a chemat la el în birou și l-a rugat să-i explice cum se făcea că, deși era un predicator necunoscut, avea mereu rezultate.

El a răspuns liniștit:

– Păi, în fiecare duminică seara țin un serviciu divin în biserica mea și predic Evanghelia.

– Vrei să spui că predici toată vara?

– Bineînțeles, predic toată vara, în fiecare duminică seara. În cele cincizeci și două de duminici din an, luminile din biserica mea stau aprinse, iar eu predic.

– Dar nu sunt mai puțini ascultători pe timpul verii?

– Desigur, uneori nu vin mai mult de 10-15 persoane. Dar oamenii știu că sunt acolo și că predic din Cuvânt în fiecare duminică seara. Iar la sfârșit de an, când socotesc câți convertiți am, descopăr că sunt cincizeci, șaizeci sau șaptezeci și cinci de suflete.

Este adevărat că poate noi nu ar trebui să facem chiar așa, însă ceea ce vreau să vă spun, prieteni, este că, dacă Dumnezeu ne-a chemat să predicăm și dacă predicăm și nu ne lăsăm, vom avea mereu rezultate.

Da, de multe ori, predicarea este o sarcină ingrată, considerată de mulți a fi mai prejos decât funcțiile administrative, în ceea ce privește respectul și onoarea. Cunosc un predicator care nu stă departe de aici, iar incidentul pe care îl voi povesti nu s-a întâmplat cu prea mult timp în urmă. A venit cineva să-l vadă și a văzut biserica lui mare și succesul extraordinar de care se bucura.

– Acum care este obiectivul tău? La ce lucrezi? a fost el întrebat.

El a răspuns:

– Privește la această biserică mare cu aproape două mii de membri. Sunt zi și nopți ocupat cu slujirea nevoilor acestor oameni, cu hrănirea acestei turme mari, cu sprijinirea cauzei lui Dumnezeu, cu câștigarea sufletelor pentru El.

– Da, știu, e grozav. Dar care este adevăratul tău obiectiv? l-a întrebat prietenul lui.

- Nu poți să înțelegi că adevăratul meu obiectiv este aici? Nu poți să-ți închipui un om care să nu aibă alt obiectiv decât cel mai înalt dintre toate obiectivele: câștigarea de suflete pentru Hristos?

- A, da, pot să înțeleg toate acestea. Bineînțeles că ce spui tu este adevărat, dintr-un anumit punct de vedere. Dar care este obiectivul tău final?

Omul acesta nu-și putea imagina că există vreun om care să nu-și dorească să ocupe o poziție în administrație, ca secretar, președinte de Conferință, de Uniune de Conferință sau ca membru al comitetului Conferinței Generale. Este adevărat că toate aceste poziții sunt onorabile, însă în ochii lui Dumnezeu există vreo poziție mai înaltă decât aceea de lucrător cu sufletele? Nu este aceasta cea mai măreață profesie de pe pământ? N-ar trebui să-i compătimim pe cei care trebuie să renunțe la lucrarea de câștigare de suflete pentru a-și dedica o parte din timp administrării bisericii?

Într-o zi, dragi prieteni, răsplata va veni. Toți predicatorii adevărați se vor strânge ca să-L întâmpine pe Marele Predicator care i-a trimis, Cel ale cărui palme au fost străpunse. În ziua aceea, vor fi printre ei numai câțiva predicatori mari, numai câțiva oratori mari, numai câțiva oameni cu renume din toate generațiile; în ziua aceea, majoritatea predicatorilor vor fi niște predicatori simpli – ca mine și ca voi, oameni obișnuiți. Mulți dintre ei vor veni de la periferia lucrării lui Dumnezeu, la fel cum suntem noi. Unii vor avea în staulele lor turme mari. Alții vor avea numai doi sau trei oameni, însă cât de fericiți vor fi cu toții să vadă că acele oi au ajuns în cele din urmă în staul!

Iar când vor fi toți laolaltă, vor privi la Domnul tuturor predicatorilor adevărați, vor vedea cicatricile de pe fruntea Sa, semnele spinilor. Va fi o mare tăcere, iar apoi se vor auzi niște cuvinte pe care și ei le-au citit de multe ori, iar simpla lor auzire va compensa toate rănilor și durerile, toate eforturile pe care le-au făcut singuri și nevăzuți în locuri îndepărtate, unde au trăit o viață care nu a făcut o impresie prea mare asupra unei lumi care nu i-a băgat în seamă. Apoi vor auzi de pe buzele Domnului lor aceste cuvinte care vor compensa totul: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria Stăpânului tău.” (Mat. 25,21)

Predicatorul

~~~~~  
***„Și cum vor crede în Acela despre care  
n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără  
propovăduitor?” (Romani 10,14)***  
~~~~~

Si cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” (Rom. 10,14). Întunericul din lumea aceasta are nevoie de lumină. Despre Isus Însuși stă scris că El este „adevărata Lumină care luminează pe orice om, venind în lume” (Ioan 1,9). Atunci când se lasă întunericul, oamenii se adună în jurul luminii. În întunericul spiritual din lumea aceasta, ei se vor aduna în jurul celei mai mici și mai slabe lumânări aprinse. Dacă există undeva o luminiță, ei se vor îngrămădi în jurul ei. Aceasta pentru că Dumnezeu i-a făcut pentru lumină. De aceea, predicatorul va avea întotdeauna un loc în lumea de astăzi și de mâine. El este purtătorul de lumină, care nu vine cu o lumânare, ci cu o torță mare care va străluci din ce în ce mai tare, până când vor răsări zorii zilei din urmă. Isus era Lumina lumii. El a venit să propovăduiască și i-a trimis pe ucenicii Săi să propovăduiască, să fie lumini.

De la un veac la altul, întunericul s-a lăsat peste lume, la fel de dens cum s-a lăsat peste Egipt, „să se poată pipăi”, și a încercat să înăbușe lumina. Mai întâi a fost păgânismul, apoi marea apostazie, apoi raționalismul, apoi materialismul, iar acum, secularizarea și umanismul; dar lumina învinge întotdeauna. Ea strălucește prin oameni; ea strălucește prin adevărata predicare. Dar lumina nu vine de la oameni; lumina este în ei și strălucește prin ei. Ei sunt oameni incandescenti, dacă am putea spune așa, „căci Dumnezeu, care a zis:

‘Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4,6). Acesta este un text foarte bun pentru predicatori. Dumnezeu trebuie să ne lumineze inimile, iar noi trebuie să facem ca lumina să strălucească pentru alții. Asemenea luptătorilor lui Ghedeon, noi purtăm „comoara aceasta... în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (versetul 7). Lumina poate să strălucească numai după ce vasele sunt sparte; Hristos apare numai după ce noi dispărem; slava de pe fața lui Isus Hristos poate să se răspândească în toată lumea numai după ce ne ascundem în spatele crucii. Când lumina reflectată de fața lui Isus strălucește prin viața predicatorului, atunci acesta își împlinește menirea.

Atunci au loc lucruri surprinzătoare. Cei care nu s-au întors niciodată la Dumnezeu, cei care își mărturisesc ostilitatea față de orice lucru drept și sfânt, cei blazați, lumești, confuzi din punct de vedere filozofic, chiar antireligioși și anticreștini, sunt de multe ori schimbați și sunt schimbați cu totul, dintr-odată. Exact atunci când se simt cel mai în siguranță în scepticismul, necredința, îndoiala și plăcerile lor trecătoare, atunci se întâmplă ceva.

Tocmai când suntem cel mai în siguranță

Apare un amurg de soare,

Un vis din cupa unei flori,

Moartea cuiva,

Un final de cor din Euripide,

Și e îndeajuns pentru cincizeci de speranțe și temeri.

– Stevenson

Dar mai mult de-atât – tocmai atunci vine șoapta Duhului Sfânt, o săgeată din tolba lui Dumnezeu, un cuvânt din marea lui Carte, glasul unui predicator de la radio, care se înfige ca o sabie în inimă, și omul se întoarce spre chipul luminii de la început, după care tânjește. Mărturia vieții predicatorului se aude mai tare decât cuvintele pe care el le rostește. Predicatorul însuși trebuie să fie lumina.

Ralph Connor scrie despre un predicator simplu care lucra cu zel pentru Dumnezeu într-o fermă mare din vestul Americii. În timpul

unei predici, unul dintre păzitorii de vite care se aflau în sală a început să-i creeze greutate.

– Dar asta se găsește în Biblie, nu-i așa? a întrebat el.

– Da, a răspuns misionarul.

– De unde știi că este adevărat?

Înainte să poată da un răspuns, a intervenit un fermier:

– Ia ascultă, băiete, de unde știi care lucruri sunt adevărate? De unde știi dacă misionarul acesta este sincer când vorbește? Nu-ți dai seama din ceea ce simți? Nu-ți dai seama din tonul vocii lui?

Dragi prieteni, iată ce îi va convinge pe cei mai mulți oameni – simțământul pe care li-l dă omul din fața lui, glasul lui. De aceea, adevărul lui Dumnezeu nu este o filozofie, nu este nici măcar o teorie sau o formulă pe care ar putea cineva să o descopere printr-un simplu efort intelectual – el este viață. El vine de la Viață. Isus a zis: „Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4,24). „În El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1,4). Există în fiecare dintre noi ceva pe care oamenii îl simt, fiindcă Duhul mărturisește în noi și prin noi că suntem fiii lui Dumnezeu.

Secolul acesta este caracterizat de scepticism. Nu mai încapе nicio îndoială. Este o epocă în care îndoiala e la mare cinste și în care uneori mărturisirea de credință e luată drept dovada unei minți reduse. Este epoca deziluziilor, a presimțirilor sumbre, în care milioane de oameni – și chiar mulți așa-ziși creștini – vorbesc despre „Marele Posibil”, atunci când se referă la viitor și chiar la existența lui Dumnezeu Însuși.

Dar să nu ne pierdem vremea condamnând scepticismul din vremea noastră, ci mai bine să îi oferim ceva extraordinar în care să creadă. Vom reuși aceasta numai atunci când vom avea în inimile noastre o convingere și o credință adevărată. Predicarea adevărată va câștiga inima celui îndoielnic și sceptic. Poate că nu îl va lămuri imediat, dar mintea lui va fi cucerită dacă predica este rostită cu credință și căldură, dacă ea vine din sufletul unui predicator care nu ia în derâdere îndoiala și necredința și care spune: „Știu ce putere are această boală. Și eu m-am rugat: 'Cred, Doamne! Ajută

necredinței mele!” (Marcu 9,24). Trebuie să știm ceva cu privire la scepticism, îndoială și neîncredere. Nu-i condamnați pe sceptici și pe necredincioși! Spuneți-le că ați suferit și voi de aceeași boală. Omul începe să creadă mai întâi cu inima, și apoi cu mintea. Să nu aveți niciodată impresia că apelul la sentimente și la emoții este un semn de slăbiciune. Sentimentele fac parte din om la fel ca și rațiunea. Și adevărul este că omul care insistă pe ideea că apelul la rațiune este singurul apel potrivit, este el însuși creat la fel ca toți ceilalți. El va crede ceea ce vrea să creadă, pentru că așa vrea. El va folosi același raționament ca toți oamenii.

Isus a vorbit în nenumărate rânduri despre apelul la inima oamenilor. „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile... Iată lucrurile care spurcă pe om” (Mat. 15,19.20). Noi separăm aceste două aspecte și ajungem la un fel de schizofrenie, însă pentru Isus omul este om și apelează la el în toate felurile posibile.

Cred că ne-ar prinde bine nouă, predicatorilor, să citim mai des din John Bunyan – nu numai *Călătoria pelerinului*, ci și *Războiul sfânt*, cartea lui celebră despre conflictul spiritual al vieții, în care descrie asediul asupra cetății Suflet de Om, cetate care are mai multe porți: Poarta Ochiului, Poarta Urechii, Poarta Sentimentelor etc. Ceea ce remarcăm la această cetate este faptul că ea nu putea fi cucerită decât cu consimțământul cetățenilor ei. Bunyan cunoștea natura umană mai bine decât unii psihologi din era modernă. El știa cum se apropie vrăjmașul de aceste porți ale sufletului omenesc.

Apropo, se spune că Spurgeon a citit *Călătoria pelerinului* de șaptezeci și cinci de ori. De aceea a putut el să scrie cărți precum *John Ploughman's Talks* [Cuvântările plugarului John]. Nu ar fi putut niciodată să scrie această carte dacă nu ar fi citit de multe ori *Călătoria pelerinului* și dacă nu ar fi învățat cum să întrebuințeze cuvinte monosilabice. Vă aduceți aminte că atunci când ați învățat greaca, ați început cu Ioan? De ce? Fiindcă *dragoste*, *Dumnezeu*, *speranță* sunt toate cuvinte scurte; și așa trebuie să predicăm înaintea lumii. Dar recunosc că lucrul acesta nu este ușor.

Sunt două lucruri pe care noi, predicatorii, nu ar trebui să le uităm niciodată. Primul este acela că Isus Hristos este viu și că El

ne-a făgăduit că va fi cu noi până la sfârșitul lumii. El este mereu viu și le dă putere predicatorilor Lui adevărați din orice epocă. Iată primul lucru pe care nu trebuie să îl uităm. Al doilea este acesta: predicatorul are în sufletul fiecărui om un aliat. Uităm aceasta deseori – și eu îl uit – dar este o mare încurajare pentru noi. Când începi să predici sau să vorbești cu cineva, ai făgăduința că Isus Hristos este cu tine și mai ai făgăduința că în sufletul acelui om ai un aliat: conștiința. Indiferent ce haine poartă și ce diplome are, indiferent ce îndoieli vehiculează, el are o conștiință care să-l trezească. În clipa în care începi să-i vestești Cuvântul lui Dumnezeu, ai în el un aliat: conștiința care încearcă să deschidă poarta dinăuntru. În timp ce tu bați la poartă din exterior, conștiința luptă și ea din interior, ca un agent secret, dacă putem spune așa, care e de partea ta. Fiecare om are o conștiință. Și, de fiecare dată când este vestit Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu și când i se cere cetății sufletului omului să se predea, conștiința începe să deschidă lacătul din interior, ca să-ți deschidă ușa.

Mesajul Domnului îi atrage pe toți oamenii, chiar mai înainte ca ei să se predea Lui. După cum spunea cineva: „El este frumusețe pentru poet, adevăr pentru omul de știință, desăvârșire pentru moralist, comunitate de națiuni pentru idealistul social; da, este onestitate intelectuală pentru sceptic și este Dumnezeu pentru noi toți.” Scepticul va spune atunci:

Am fugit de El pe potecile nopții și ale zilei;
 Am fugit de El prin tunelurile anilor;
 Am fugit de El prin labirintul întortocheat
 Al minții mele; și m-am ascuns de El
 După paravanul lacrimilor și al hohotelor de răs.

.

Am auzit din spate sunet apăsător de Pași venind după mine,
 Mă urmau fără grabă
 Și cu cadență măsurată,
 Înaintând pașnic, dar ceresc de insistent,

Și răsunau – iar un Glas răsună
Mai insistent decât Pașii –

„Toate lucrurile îl trădează pe cel care Mă trădează pe Mine.”

Da, Isus Hristos îl caută pe om așa cum spune Francis Thompson aici în „The Hound of Heaven” [Căutare cerească], un frumos poem pe care fiecare predicator ar trebui să-l învețe. Hristos a ieșit în căutarea sufletului; iar în interior se află conștiința.

Așadar, „noi, predicatorii, trebuie să experimentăm prezența lui Dumnezeu”, după cum spunea cineva. Prezența Domnului trebuie să fie în noi, la fel ca și în omul cu care vrem să lucrăm și care încearcă, poate, să fugă de Domnul. Predicatorul trebuie să dea ascultare și azi cuvintelor Învățătorului lui, care-i răsună în inimă: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți.” Iată ce fel de om trebuie să fie el: să creadă cuvintele simple ale lui Isus și să fie dornic să asculte de ele. El are o concepție de modă veche și, cum ne amintește Carlyle B. Haynes, el o susține cu „convingere, știind că sarcina principală a predicatorului este să predice – nu în primul rând să strângă fonduri, să definească obiective, să conducă activități, să inițieze campanii, să promoveze proiecte, să fie comediant, să prezinte imagini și filme, să caute cu tot dinadinsul favoarea superiorilor lui sau promovarea, ci să predice!”

Da, predicarea trebuie să fie activitatea lui principală, marea lui lucrare, lucrarea lui principală, lucrarea vieții lui. S-ar putea să apară și alte lucruri mai puțin importante, și vor apărea. Însă predicarea este lucrarea lui de seamă. „Duceți-vă... și propovăduiți!” – aceasta este porunca lui Isus. Iar el trebuie să predice Evanghelia. Iată ce fel de om trebuie să fie el – să fie predicatorul Evangheliei, nu în primul rând un consilier calificat să aplice principiile adevărate ale psihologiei și psihiatriei la problemele oamenilor. Am spus că nu în primul rând un consilier. El nu trebuie să fie un psiholog mărunț sau un psihiatru mediocru și nu trebuie să încerce să îi imite pe specialiștii în aceste domenii, care poate că au aptitudini pentru aceasta. Eu nu condamn aceste profesii, ci vreau doar să spun că nu aceasta este activitatea predicatorului. Bineînțeles că în relația cu oamenii, el ajunge să descopere multe dintre principiile după

care funcționează mintea omenească. Însă el este, în primul rând, un om care mânuiește o sabie puternică, „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efes. 6,17). El este un propovăduitor al adevărului, al adevărului lui Dumnezeu. Toate lucrurile își au locul lor, dar ele nu pot ocupa locul de importanță supremă.

Vă mărturisesc că, pentru a adopta și a susține ideea că lucrarea principală a predicatorului este predicarea, este nevoie de curaj și de credință. De ce? Fiindcă în unele Conferințe, cel care face alte lucruri este mai căutat decât predicatorul. Unele comitete sau unii administratori îl vor angaja pentru că este un bun contabil, construiește biserici, își atinge obiectivele etc. etc. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit! Consider că este bine să avem aceste abilități, însă nu vom reuși să ne ținem de toate acestea și, în același timp, să predicăm cum ne cere Dumnezeu. Niciun om nu le poate face pe toate. Dacă poate face aceste lucruri sau dacă îi instruieste pe alții să le facă, după ce și-a îndeplinit sarcina lui supremă, foarte bine; dar dacă nu, este rău și rezultatele vor fi numai rele.

Într-o zi, a venit la mine un tânăr predicator și mi-a zis că nu vrea să mai lucreze pentru Conferință, sau mai bine spus, că vrea să demisioneze din funcția pentru care era plătit de Conferință. Nu e corect să spunem că lucrăm *pentru* Conferință. Dacă cineva lucrează numai pentru Conferință, înseamnă că deja este în afara lucrării. Noi lucrăm pentru Domnul Isus Hristos. Conferința este doar o organizație creștină care pune la dispoziție fondurile dăruite de poporul lui Dumnezeu. Să nu trăim niciodată cu impresia că suntem angajații unei Conferințe. Mă zgârie la urechi când aud această expresie – „angajatul Conferinței”. Pastorul este slujitorul lui Dumnezeu. Zecimea îi aparține și lui în aceeași măsură în care îi aparține oricui altcuiva. Când membrii comitetului Conferinței își fac impresia că banii le aparțin, înseamnă că nu își cunosc menirea. Banii nu sunt ai lor; sunt banii lui Dumnezeu, dăruți de poporul lui Dumnezeu. Este adevărat? Atunci să gândim așa și să trăim în consecință.

Dar să ne întoarcem la tânărul nostru. El era pe punctul de a-și încheia contractul cu acea Conferință. Fiindcă îmi este o persoană foarte

apropiată, știu foarte bine cum s-a simțit. El spunea: „Cât timp voi mai fi nevoit să construiesc biserici? Vreau să predic.” Până atunci nu făcuse altceva decât să supravegheze construirea a trei biserici – adunase bani și construise biserici. El îmi spunea: „Vreau să țin studii biblice. Vreau să le predic oamenilor. Acum vreau să fac niște cursuri de stomatologie și să câștig bani, pentru ca apoi să predic și să țin studii biblice.” Era clar că trecea printr-o perioadă critică, însă Domnul l-a ajutat să o depășească. Vă mărturisesc că a fost nevoie de multă rugăciune. În curând, va fi hirotonit și continuă să lucreze ca pastor. Eu cred că este nevoie să ne cercetăm pe noi înșine și să spunem „Vreau să predic”; dar atunci când facem așa, nu ne va fi ușor.

Stă scris în Carte că apostolii au făcut ceva atunci când au constatat că biserica creștea foarte repede, că poverile ei administrative deveneau tot mai grele și că energiile lor principale erau investite numai în activități organizatorice, în detrimentul marelui obiectiv al existenței lor: lucrarea de apostoli, predicatori și învățători ai Cuvântului. Ce anume au făcut? Au trecut la reorganizare și au ales alți oameni care să se ocupe de aceste activități secundare.

Când am fost rugat să susțin aceste prelegeri, am trimis scrisori la cinci sute dintre pastorii noștri și i-am rugat să îmi trimită o evaluare a predicării în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și să scrie câteva sugestii. Cred că unul dintre cei care mi-au răspuns a reușit să surprindă esența problemei. După ce a stat de vorbă despre această temă cu mai multe persoane, el mi-a scris: „Noi credem că această experiență din Fapte trebuie repetată în vremea noastră. Dacă vrem să păstrăm sistemul organizațional administrativ uriaș pe care îl avem în prezent, noi suntem de părere că ar trebui puși deoparte oameni. Fie că îi numim diaconi sau altfel, ei să primească un salariu regulat la fel ca toți ceilalți pastori, dar să fie aleși sau rânduiți pentru această slujbă, ca în trecut, și să fie lăsați să o îndeplinească, iar noi ceilalți să putem predica.”

Ei bine, de ce nu? Apostolii au făcut așa în vremea lor. „Cei doisprezece au adunat mulțimea de ucenici și au zis: 'Nu este potrivit [rezonabil] pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. [Să le slujească săracilor la biserică, pentru că aveau

în grijă foarte mulți oameni.] De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului!” (Fapte 6,2-4)

Observați în versetul 1 din același capitol nemulțumirea care a declanșat această situație: anumite persoane erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele. Iată ce ne aduce la epuizare. Iată ceea ce zdrobește puterea slujirii pastorale – „împărțeala ajutoarelor de toate zilele” sau, în cuvintele apostolilor, „slujba aceasta”. Slujbă sau împărțeală – oricum vrem să o numim – este vorba despre o lucrare pe care ei au încredințat-o unor persoane capabile să o facă, iar apostolii s-au hotărât să stăruiască „necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului”. Gândiți-vă ce revoluție, ce redeșteptare, ce val uriaș de convertiri ar cuprinde lumea dacă s-ar face așa ceva în zilele noastre! O idee cam revoluționară, nu-i așa? Dar este bine să avem o revoluție din când în când.

Departați de mine gândul de a vă spune cum să fiți pastori. Când v-a creat, Dumnezeu a spart tiparele. Când descriem predicatorul și ceea ce el trebuie să fie, să nu uităm că fiecare om este diferit. Fiecare frunză dintr-un pom este puțin diferită de celelalte frunze. Fiecare fir de iarbă este puțin diferit de celelalte fire de iarbă. Putem doar să vorbim despre anumite principii generale și să sugerăm idei. Dumnezeu ne-a chemat așa cum suntem și vrea să lucrăm pentru El în felul nostru special și în felul Său special. De aceea, nu vă descurajați dacă faceți lucrurile altfel decât ceilalți, fiindcă sunteți diferiți. Dumnezeu v-a chemat exact așa cum sunteți.

Potrivit raportului din Noul și din Vechiul Testament, când Dumnezeu a chemat un om ca să-l facă predicator, El l-a chemat așa cum era – din staul, din palatul regal, dintr-o familie preoțească – de oriunde se afla. Îl lua, i Se descoperea, Îl umplea cu Duhul Său și îl trimitea, spunându-i: „Ia această descoperire a Mea și du-te și propovăduiește-o! Spune-le oamenilor ce a făcut Dumnezeu pentru tine și ce va face pentru ei.” Lucrarea aceasta nu trebuie făcută în mod mecanic, ci dintr-o perspectivă mai vastă. Trebuie să fie făcută

în modul nostru particular, cu abilitățile noastre, dar consacrate Lui; cu talentele noastre, cu emoțiile și sentimentele noastre, dar cu sufletul plin de puterea Duhului Sfânt.

Este loc atât pentru oamenii educați, cât și pentru oamenii mai puțini capabili și mai puțin învățați. Dumnezeu v-a chemat. Ni s-a spus că la sfârșitul tuturor lucrurilor, oamenii vor fi luați de la plug, de la teighea, de la treburile casnice și vor fi chemați să lucreze minunat și măreț pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu.

Nu uitați că, deși studiem mult, ne rugăm mult, ne străduim mult și facem mult, vom rămâne totdeauna niște predicatori limitați, nedesăvârșiți. Henry Ward Beecher obișnuia să spună astfel: „Nu există predicatori desăvârșiți în lume.” Și adăuga: „Singurii oameni desăvârșiți din lume sunt doctorii în teologie care predau teologie sistematică. Ei știu totul, absolut totul și îi invidiez; însă oamenii care predică primesc numai atâta adevăr cât pot să ducă și, în general, predicatorii nu pot să ducă prea mult.” Un mare adevăr! Așadar, ne încadrăm și noi în această categorie, nu în categoria doctorilor în teologie.

Apostolul Pavel a spus că noi suntem niște ființe limitate – vedem puțin aici, puțin acolo. Vă amintiți că el a spus: „Acum, vedem ca într-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Cor. 13,12). În parte, doar atât cunoaștem. Chiar și Pavel a simțit această goliciune și și-a dat seama cât de puțin știa. Dar trebuie să luăm ceea ce avem și să îi dăruim totul lui Isus. Atunci vom putea predica pentru El.

William Booth nu era un om cu foarte multe studii, însă atunci când a fost întrebat care era secretul succesului său ca fondator al Armatei Salvării, el a zis: „Ei bine, nu am multe talente deosebite și singurul secret pe care îl știu este acela că tot ceea ce sunt, sunt datorită lui Isus.”

Acesta este secretul, fiindcă este un secret al vieții marilor oameni. Domnul vrea să ne uităm pe noi înșine atunci când lucrăm pentru salvarea de suflete. Dacă ne îngrijorăm tot timpul de salariul nostru, de câți kilometri facem, dacă vom primi o mașină nouă, dacă

ni se vor recunoaște meritele pentru un lucru sau altul, atunci nu vom face nimic pentru salvarea sufletelor.

Este adevărat că trebuie completate anumite rapoarte pentru a face cunoscută lucrarea personală și pentru a urmări progresul lucrării, însă, în definitiv, ceea ce contează cel mai mult este ca ea să înainteze, nu-i așa? Tind să cred că această dorință de a ni se recunoaște meritele vine mai degrabă de la diavolul decât de la Dumnezeu. Ea slujește atât de bine intereselor egoiste și mândriei inimii omenești. Ea vine în contradicție directă cu porunca lui Isus, care spune ca mâna noastră stângă să nu știe ce face mâna dreaptă. Ea se aseamănă atât de bine cu rugăciunea fariseului: „Doamne, eu fac cutare și cutare lucru. Postesc de două ori pe săptămână. Aduc zecime din tot ce am” și așa mai departe. Spre deosebire de el, sărmanul vameș se bătea cu pumnii în piept și nici nu îndrăznea să-și ridice ochii spre cer, ci a zis: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul.” Știu că părerea mea s-ar putea să deranjeze, însă aceasta este ceea ce cred. Mă aștept la un puternic dezacord. Cu cât este mai puternic, cu atât sunt mai convins că am atins un adevăr vital.

N-ar trebui ca predicatorul să fie un om cu o credință umilă înaintea Domnului, dedicat cauzei Sale și, în pofida umilinței și smereniei, să fie întotdeauna neînfricat înaintea oamenilor, fiindcă a văzut, prin credință, fața lui Dumnezeu?

Ascultați următoarele cuvinte: „Păstrați-vă privirile ațintite asupra lui Hristos! Nu vă îndreptați atenția asupra vreunui pastor preferat, copiindu-i exemplul și imitându-i gesturile, pe scurt, ajungând umbra lui. Niciun om să nu fie modelul vostru...

Nu lăudați pe nimeni, nu flatați pe nimeni și nu-i îngăduiți nimănui să vă laude sau să vă flateze. Satana va profita suficient de lucrul acesta. Treceți cu vederea slujitorul omenesc și gândiți-vă la Isus. Dați-I slavă lui Dumnezeu. Mulțumiți-I lui Dumnezeu în inima voastră. Vorbiți despre adevăr. Vorbiți despre nădejdea creștinului și despre cerul creștinului.” – *Evanghelizare*, ediția 2008, pag. 498-499. Ce cuvinte minunate!

La încheierea unei predici emoționante, cineva a venit la unul dintre slujitorii Domnului și a spus:

- A fost cea mai frumoasă predică pe care am auzit-o în viața mea.

- Da, i-a răspuns el, știi. Diavolul mi-a spus asta chiar înainte să cobor de la amvon.

Dacă predicatorul vrea să fie un om puternic, dacă vrea să fie omul lui Dumnezeu și să aibă binecuvântarea Sa, el trebuie să fie lipsit de invidie față de colegii lui. Când aude despre succesul unui coleg pastor, el nu trebuie să evidențieze slăbiciunile acestuia: „Da, da, e nemaipomenit, nu-i așa? Dar știi...” Cineva face o lucrare nemaipomenită și un coleg de-al lui aude și spune: „Da, fraților, dar știți...” El trebuie să se roage până când inima lui se umple de recunoștință față de Domnul pentru colegul lui, care se bucură, poate de un succes mai mare decât al lui. Numai harul lui Dumnezeu, prin Hristos, poate să ne ajute. Numai Duhul Sfânt poate face această schimbare în inima noastră.

Dacă vine în orașul meu un om care știe să picteze foarte frumos, eu îl apreciez din toată inima, fiindcă nu am cunoștințe de pictură. Dacă un om ridică un garaj unde repară automobile și dacă are darul de a le pune în funcțiune, activitatea lui nu îmi stârnește invidia, fiindcă nu mă pricep la automobile – nici măcar nu conduc. Am condus în trecut, dar acum conduce soția mea. Dacă în orașul meu vine un om care proiectează o clădire frumoasă, îl pot admira în mod real, fiindcă nu am cunoștințe de arhitectură. A, da! Știu să fac deosebire între coloanele dorice, ionice și corintice și mai știu câteva lucruri, dar nu știu să proiectez o casă. Dacă în orașul meu vine un om care cântă frumos ca un înger, îl ascult cu bucurie, fiindcă nu știu să cânt. În tinerețe, am făcut parte dintr-un cvartet care se numea *Scrap Iron Four*. Când ne-am despărțit, lumea a răsuflat ușurată. Dar dacă în orașul meu vine un om care ține o predică mai bine decât mine și care se descurcă la radio mai bine decât mine, dacă îmi „fură pâinea”, atunci am nevoie de harul lui Dumnezeu, ca să-l pot iubi cu adevărat și să-l apreciez din toată inima. Așa trebuie să facem. Un astfel de predicator îmi doresc să fiu – un astfel de predicator trebuie să fiu, dacă vreau să mă bucur de binecuvântarea deplină a lui Dumnezeu asupra lucrării mele, dacă adevăratul meu țel este

câștigarea de suflete, dacă vreau ca predicile mele să fie cu adevărat mari, pline de putere de sus.

Dragi colegi, suntem numai o mână de predicatori în lumea aceasta. Suntem o oștire mică și trebuie să ne sprijinim unii pe alții. Am descoperit că nu am nimic de pierdut atunci când îi ofer sprijin unui coleg. Un singur lucru îi face pe îngeri să plângă: invidia dintre predicatori. O, să ne îndepărtăm de atitudinea aceasta, prin harul lui Dumnezeu, căci numai așa putem să ne îndepărtăm de ea. Aș putea să mai insist asupra acestui subiect, pentru că am trecut prin această experiență, dar am văzut că Dumnezeu ne binecuvântează atunci când dăm deoparte invidia și vorbim de bine despre colegii noștri. Vorbiți-i de bine pe colegi. Îmbărbățați-i. Și veți constata că voi înșivă veți prinde mai mult curaj și că vă veți bucura de ajutorul celorlalți.

George Whitefield și John Wesley au crescut aproape împreună în credința creștină. Amândoi au studiat la Universitatea Oxford și au fost membri ai Clubului Sfânt, amândoi au pus bazele mișcării metodiste și au devenit mari predicatori. Probabil că Wesley punea un mai mare accent pe adevăr, în timp ce Whitefield sublinia sentimentele și emoțiile mari ale predicării. Ei țineau foarte mult unul la celălalt, însă au apărut între ei deosebiri teologice. Wesley susținea cu fermitate teologia arminianistă, pe când George Whitefield credea cu tărie în calvinism. Faptul acesta i-a despărțit într-un anumit sens, nu atât din punctul lor de vedere, cât din punctul de vedere al prietenilor și al dușmanilor lor care căutau să-i despartă și să le producă necazuri. Astfel, acești doi bărbați s-au distanțat oarecum unul de celălalt. Și a apărut între ei un resentiment din cauza diferenței de concepție teologică.

Eu cred că trebuie să ne iubim unii pe alții, chiar dacă între noi există unele deosebiri în ceea ce privește înțelegerea anumitor doctrine. Nu pot accepta ideea condamnării celor care nu sunt de acord cu modul personal în care interpretez eu profeția. Eu, personal, ader la interpretarea tradițională. Sunt conservatorul conservatorilor, dar îi iubesc pe oamenii care sunt altfel decât mine. Cred că ar trebui să ne iubim unii pe alții, chiar dacă nu putem cădea de acord în toate privințele.

În cele din urmă, lucrurile acestea nu au mai constituit pentru Whitefield și Wesley un motiv de despărțire, și-au reînnoit prietenia și și-au păstrat-o până la sfârșitul vieții. Amândoi erau creștini, oameni evlavioși și nu au îngăduit nici măcar deosebirilor teologice să le strice prietenia. Whitefield a călătorit în toată lumea civilizată din vremea aceea – a traversat Atlanticul de mai multe ori cu corabia. În final, în ultima sa călătorie spre America, s-a îmbolnăvit și a murit în Newburyport, Massachusetts. În seara acelei zile, a ținut o predică, deși de-abia a reușit să se țină pe picioare la amvon. S-a întors la han epuizat, dar oamenii l-au urmat până acolo. Ce predicator a fost el! Nu a putut să scape de ascultătorii lui, fiindcă zeci de persoane l-au urmat până la han. A început să urce treptele spre camera lui cu o lumânare în mână, dar s-a întors la oameni și le-a predicat până când candela a ars complet. Apoi, s-a dus la culcare și a murit în somn, în timpul nopții.

Când vestea morții sale a ajuns în Anglia, Wesley a oficiat la sediul metodismului, numit *The Foundry*, un serviciu divin solemn în amintirea lui. Mii de oameni s-au adunat acolo și au plâns. Wesley a ținut o cuvântare cu adevărat frumoasă în cinstea prietenului său, George Whitefield. La încheierea predicii a venit la el o femeie, una dintre persoanele care încercaseră să aducă dezbinare între cei doi predicatori. A, nimic de zis, ea era o membră bună a bisericii, o membră sinceră. Dar insista să aducă tulburare între acești doi bărbați. Așadar, ea l-a întrebat:

– Domnule Wesley, credeți că îl veți întâlni pe George Whitefield în cer?

El a lăsat capul în jos și a spus:

– Nu, nu cred.

– Eram sigură, eram sigură; în ciuda a tot ceea ce ați zis, am fost sigură de asta. Știam că nu credeți că el este mântuit. Știam că nu credeți că el va intra vreodată în cer.

Apoi Wesley a răspuns astfel:

– Stați puțin. Nu puneți în gura mea niște cuvinte pe care nu le-am rostit. Am spus că nu cred că-l voi vedea pe George Whitefield în cer pentru următorul motiv: când voi ajunge în cer, mă aștept ca

George Whitefield să fie atât de aproape de tronul de slavă, încât eu nu voi reuși să mă apropii suficient de mult ca să-l pot vedea.

Acesta a fost reacția unui mare predicator față de succesul și reputația unui alt mare predicator – amândoi au fost, de fapt, niște mari oameni, mari în Dumnezeu, mari în privința lucrării Sale și mari în ceea ce privește iubirea lor față de oameni. Prieteni, cred că avem mai multă nevoie de acest spirit printre noi. Avem nevoie să apreciem zelul și sfințenia inimii fraților noștri, chiar dacă nu suntem de acord cu concepția lor arminianistă sau calvinistă. Și ei sunt copiii lui Dumnezeu, fiii lui Dumnezeu. Este bine să ne aducem aminte că „lucrarea lui Dumnezeu este făcută să înainteze cel mai bine prin aceia care sunt blânzi și smeriți cu inima”. – *Ibid.*, 499

Și apoi, predicatorul adevărat nu poate fi nesincer. El trebuie să creadă ceea ce îi învață pe alții. Voi, fiind studenți, știți cu siguranță de unde provine cuvântul *sincer*. Sper că ați învățat cu toții puțină latină. Convingerea mea este că fiecare predicator ar trebui să studieze latina timp de un an sau doi. Altfel, cum poate ști care este sensul cuvintelor pe care le folosește? *Sine cera* adică „fără ceară” – iată ce înseamnă acest grup de cuvinte. În Roma, marii producători de mobilă din vremea lui Hristos și din vremea lui Pavel au descoperit că existau mulți producători neautorizați care făceau mobilă din lemn ieftin. Aceștia umpleau cu ceară crăpăturile, găurile și defectele și deasupra dădeau un strat de vopsea. Cumpărătorul nu-și dădea seama că este o lucrătură ieftină, până când nu se așeza pe scaun sau se întindea pe pat și cădea cu tot cu ele. De aceea, atunci când producătorii autorizați își scoteau la vânzare mobila din stejar masiv sau din alt fel de lemn, puneau pe ele marca *sine cera*, adică fără ceară.

Deci, atunci când spun că predicatorul trebuie să fie fără ceară, înseamnă că nicio trăsătură a caracterul său nu trebuie să fie acoperită cu ceară sau cu vopsea. El trebuie să fie *sine cera* – sincer. El trebuie să creadă ceea ce predică. Altminteri, singurul lucru onest pe care poate să-l facă este să admită că nu crede și să părăsească lucrarea. Atunci îl vom putea admira pentru onestitatea lui și pentru faptul că a refuzat să depună o mărturie mincinoasă. „În viața

lucrătorului nu trebuie să fie nicio duplicitate, nicio escrocherie. În timp ce eroarea, susținută chiar și cu sinceritate, este primejdioasă pentru oricine, lipsa de sinceritate față de adevăr este fatală.” – *Ibid.*, pag. 500

Știți care este remediul pentru lipsa de sinceritate? Greutățile, persecuția, suferința, critica, vicisitudinile. Iată ce ne vindecă de nesinceritate! Ea fie ne scoate din lucrare, fie ne înrădăcinează mai adânc. Acesta este unul dintre motivele pentru care Dumnezeu îngăduie astfel de lucruri în viața copiilor Săi. Omul nesincer nu poate urca pe eșafod. El nu poate fi dat la lei ca hrană, fiindcă se ascunde repede în mulțimea necredincioșilor.

Ca om, predicatorul trebuie să fie un om al credinței. El trebuie să vorbească despre credință. El nu trebuie să arate niciodată vreo umbră de îndoială. În Evrei 11,6 stă scris: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că [ce face?] răsplătește pe cei ce-L caută.” Dacă acest lucru este adevărat, atunci predicatorul nu va câștiga niciodată suflete dacă nu predică despre credință. Prin credință înțelegem și acceptăm adevărul, mergem pe calea lui Hristos, ne pocăim, mărturisim că Isus este Mântuitorul nostru, devenim martorii Săi, ne botezăm și Îl ascultăm. Predicatorul trebuie să aibă o mare credință în Scriptură. Atunci, predicarea lui va fi puternică. Numai predicarea biblică puternică îi va ajuta pe oamenii din vremea noastră.

Dr. A. T. Pierson a luat parte la hirotonirea lui dr. Thomas C. Horton – cei care faceți parte din generația trecută îi cunoașteți. Și, fiindcă am amintit de dr. Pierson, merită să cumpărați tot ce a scris el. Puteți găsi cărțile lui în anticariate. *Many Infallible Witnesses* [Mulți martori de neînlăturat] este o cârticică excepțională. Puteți să v-o procurați cu 50 de cenți; s-ar putea ca mai târziu să valoreze pentru voi cât o mie de dolari. Așadar, iată ce a spus dr. Pierson atunci când a luat parte la hirotonirea dr. Horton, el însuși un predicator și scriitor renumit. Ascultați următoarele declarații neobișnuite: „Ești un slujitor al Cuvântului, iar marea ta lucrare este să studiezi și să prezinți acest Cuvânt. Ești un slujitor al lui Isus Hristos. Cuvântul este deosebit de prețios ca și cutia în care se află

această piatră prețioasă. 'În sulul cărții este scris despre Mine.' Ești un slujitor al Duhului Sfânt. Aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu și a sângelui lui Hristos Îi aparține Lui (adică Duhului Sfânt) în întregime. Fratele meu, trebuie să fii un om al Bibliei, un om al lui Hristos, un om al Duhului Sfânt." Dr. Horton a devenit, într-adevăr, un astfel de om – un mare predicator și scriitor al credinței creștine. Consider că descrierea făcută de dr. Pierson este un tablou frumos a ceea ce trebuie să fie un adevărat pastor.

De aceea, punem următoarea întrebare tuturor celor care se pregătesc pentru slujirea pastorală: „Potrivit luminii și credinței primite, ești tu un om al Bibliei, un om al lui Hristos, un om al Duhului Sfânt?” Rareori se întâmplă ca oamenii să se ridice mai sus decât pastorii lor. Dacă ochii noștri nu sunt îndreptați către Cuvânt, dacă nu credem că Sfânta Scriptură este, din scoarță în scoarță, Cuvântul lui Dumnezeu sfânt și inspirat, dacă trăim în păcat și într-o nesinceritate bine știută, nu suntem altceva decât niște orbi care încearcă să-i conducă pe alți orbi. Iată ce spune marele predicator în 2 Corinteni 11,13-15: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.” Gândiți-vă la cuvintele acestea! Apostolul Pavel se referă aici la niște oameni pe care îi numește slujitorii lui Satana. În aceste vremuri din urmă, mulți îi urmează pe acești conducători mincinoși. Să ne rugăm ca Dumnezeu să-i izbăvească pe copiii Săi din mâna slujitorilor mincinoși. Iar noi, la rândul nostru, să ne asigurăm că nu suntem dintre ei, întrucât mântuirea noastră depinde de aceasta. Să ne asigurăm că suntem sinceri, că predicăm Cuvântul și că susținem adevărul atât cât putem mai bine.

Nimeni nu poate prezenta un mesaj călduros, insuflat de Duhul, dacă nu are Duhul Sfânt în inima lui. Poate că este un bun actor, dar nu va reuși vreodată să câștige suflete și să ducă mai departe lucrarea lui Hristos. Poate că va reuși să se prefacă o vreme, dar nu pentru mult timp. Credincioșii vor descoperi imediat ce se ascunde dincolo de mască.

Adeseori în bisericile noastre, evlavia este înlocuită cu formalismul rece. Și, din nefericire, vina o poartă pastorii. De ce? Predicile lor sunt fără viață. De ce sunt fără viață? Fiindcă pastorii înșiși nu cred ceea ce predică. Este adevărat că, dacă un om predică din Cuvântul lui Dumnezeu, predica lui va avea unele roade, chiar dacă el însuși s-ar putea să fie lepădat și nemântuit.

Acest lucru se vede în viața fariseilor. Într-o ocazie, Isus le-a spus oamenilor să facă ceea ce le spuneau fariseii, dar nu și ceea ce făceau ei, fiindcă ei stăteau pe scaunul lui Moise. Ei predica din Cuvântul lui Dumnezeu și orice spuneau din Cuvântul Său era, bineînțeles, adevărat și aducea roade, însă exemplul vieții lor anula în mare măsură efectul predicilor lor.

Ascultați acum un citat din *Mărturii* (ediția 1996), vol. 8, pag. 42: „Predicile ținute de unii dintre pastorii noștri ar trebui să fie mult mai puternice de cum sunt acum, căci altfel, mulți dintre cei care dau înapoi în viața spirituală vor prezenta o solie fără viață și fără noimă, care îi face pe oameni să adoarmă.”

Spurgeon a spus odată: „Dacă vezi pe cineva dormind în biserică, du-te și trezește-l pe predicator.” Este adevărat totuși că unii oameni dorm la biserică din cauza unor boli sau neputințe fizice și nu le putem face nimic. Însă serva Domnului vorbește aici despre somnul spiritual. Nu este de mirare că unii oameni dorm din punct de vedere spiritual, când unii dintre noi, predicatorii, dormim. Predicile noastre sunt „fără viață și fără noimă”. Niciun om care vede starea lumii contemporane și care crede în Cuvântul lui Dumnezeu din toată inima nu poate ține o predică fără viață, decât dacă este bolnav sau dacă are o slăbiciune.

Într-o ocazie, când susțineam o serie de prelegeri într-o fostă sală de dans care dădea spre un lac de pe creasta Muntelui Pikes Peak, am fost invitat să predic într-o biserică mică. Parcă îl văd și acum pe bătrânelul cu barbă albă și lungă care venea și se așeza pe scaunul din față, la doi pași de mine. N-am mai auzit niciodată un sforăit atât de puternic. Îl lua somnul imediat ce începeam să vorbesc. Sunt convins că lucra sub cerul liber toată săptămâna și sărmanul frate era prea obosit ca să rămână treaz, dar, sincer să fiu,

îmi cam strica prezentările. Într-o seară, am coborât de la amvon și m-am așezat chiar în fața lui. Nu îmi amintesc despre ce predicam, dar spuneam atunci că biserica doarme și am strigat: „TREZIȚI-VĂ!” S-a speriat atât de tare, încât a sărit de pe scaun și n-a mai ațipit la nicio prelegere. A doua zi mi-a adus câteva ouă și niște unt. Atunci, mi-a fost rușine de fapta mea. Dar era o situație de urgență!

Este adevărat că unii oameni dorm când vin la biserică, dar nu din vina predicatorului. Totuși uneori *este* vina predicatorului. Ați auzit vreodată de vreun om care să doarmă la amvon? Eu am citit în *Mărturii* (1998), volumul 2, pag. 327: „Bărbați și femei sunt în ultimele lor ceasuri de probă, și totuși sunt fără grijă și amorțiți, iar pastorii n-au putere să-i trezească; ei înșiși sunt adormiți.” Închipuți-vă: predicatorii înșiși dorm!

Am auzit că a existat un predicator adventist de ziua a șaptea, care efectiv a adormit la amvon în timp ce predica. Sunt convins că era bolnav sau avea vreo suferință pe care nu a putut să o trateze. Predicase neîncetat timp de 12 ani înaintea câtorva surori în vârstă și ele nu dădeau prea multe semne de schimbare. Erau membre, își trăiau credința așa cum puteau și cunoșteau Biblia la fel de bine ca și el. Erau cu toate convertite. El se ridica să le predice și ajungea atât de obosit, încât se sprijinea de amvon și rostea cuvintele din ce în ce mai târăgănat. Într-o zi, și-a pus capul pe amvon și a căzut într-un somn adânc, chiar acolo la amvon. Sărmanul om doarme acum în Hristos. A fost un om bun, dar a ațipit odată în timp ce predica!

Nu îl condamna prea mult, pentru că știu că suferea de o boală și a murit la scurt timp după acest incident. Dar este teribil ca un pastor să doarmă spiritual și, indiferent cum vorbește, chiar dacă strigă sau urlă, dacă sufletul lui este adormit, oamenii vor adormi și ei. Citatul de mai sus se încheie cu următoarele cuvinte: „Predicatori adormiți, predicând unor oameni adormiți!” Nu uitați că ele au fost scrise de cineva care știa despre ce vorbește. N-aș dori ca ele să fie scrise pe amvonul meu de mâna vreunui înger.

Dacă vreunul dintre noi doarme din punct de vedere spiritual, să asculte vestea aceasta: „Deșteaptă-te, tu care dormi, scoală-te

din morți și Hristos te va lumina!” (Efes. 5,14) Cât de teribil este să dormi somnul morții spirituale într-o vreme ca aceasta, într-o zi ca aceasta, într-un ceas ca acesta!

Ca să fim slujitori adevărați ai lui Dumnezeu, trebuie să credem că am fost chemați la lucrarea pastorală. Slujirea pastorală este o chemare, nu doar o profesie. Este o vocație, nu o îndeletnicire. Este o chemare, o menire, un angajament pe viață. Biblia arată clar că Dumnezeu este Acela care cheamă și că această chemare este atât de vitală încât, în lipsa simțământului obligației care o însoțește, niciun pastor nu are dreptul de a lucra.

În 1 Corinteni 12,28 există o declarație limpede în care se arată că Dumnezeu a rânduit în biserică apostoli, proroci etc. care au primit o chemare specială. Și mai stă scris că „nimeni nu-și ia cîntea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron” (Evr. 5,4). Nu vom clădi niciodată o lucrare pastorală puternică, necesară în mișcarea aceasta, până când nu vom realiza că Dumnezeu trebuie să selecteze și să aleagă cine Îi va sluji. Iar pastorul trebuie să fie ferm convins că a fost chemat de Dumnezeu.

Subliniez ideea că pastorul ar trebui să fie convins că se află în lucrarea sacră de slujire prin voința lui Dumnezeu, la fel ca Pavel. Putem avea această convingere că nu am devenit pastori prin voința noastră, a părinților noștri sau a prietenilor noștri. Glasul lăuntric al Duhului Sfânt, evenimentele și împrejurările providențiale prin care am trecut ne vor îndruma. Călăuzirea lui Dumnezeu se manifestă deseori atât în evenimentele exterioare, cât și în viața lăuntrică. De multe ori, providența lui Dumnezeu ne îndrumă în astfel de momente, într-un mod special.

Citez acum din secțiunea Slujitorul Evangheliei din *Review and Herald* (10 august 1939, pag. 8):

În *Life of Matthew Henry* [Viața lui Matthew Henry], la pagina 34, se găsește consemnarea autoanalizei pe care acesta și-a făcut-o, ca să vadă din ce motiv a intrat în lucrare. El și-a pus șase întrebări, după cum urmează:

1. *Cine sunt eu?* Sunt eu convins de starea mea și m-am smerit din cauza păcatului meu? M-am predat cu toată inima lui Hristos? Urăsc păcatul cu adevărat și iubesc sfințenia?

2. *Ce am făcut?* Am pierdut vremea! Am pierdut ocaziile! Mi-am încălcat cuvântul! Am vorbit despre ce nu trebuie! L-am dat uitării pe Dumnezeu și datoria mea față de El!

3. *Pe ce principii îmi întemeiez lucrarea?* Pe convingerea cu privire la instituția divină a lucrării pastorale, pe necesitatea chemării divine și pe chemarea personală de a lucra; pe zelul față de Dumnezeu și pe dragostea față de sufletele prețioase.

4. *Care sunt țelurile pe care le urmăresc?* Slujba aceasta nu este o meserie prin care să-mi susțin existența, care să mă ajute să devin faimos sau să mă distrez, ci ea are ca țintă slava lui Dumnezeu și binele sufletelor.

5. *Ce vreau?* Vreau ca Dumnezeu să-mi întărească inima în dedicarea față de lucrare; ca El să fie cu mine la hirotonire; să mă pregătească pentru lucrare, dăruindu-mi darul cunoașterii, al vorbirii, al înțelepciunii și toate darurile pastorale, în special sinceritatea și smerenia; ca El să îmi deschidă noi ocazii.

6. *Care sunt hotărârile mele?* Să nu am nimic de-a face cu păcatul; să dau dovadă de multă ascultare de Evanghelie; să nu uit angajamentul luat la hirotonire cu privire la modul în care îmi folosesc talentele, la modul în care susțin adevărul, la modul în care îmi îngrijesc familia și am grijă de turmă și cu privire la răbdarea față de împotrivire."

S-ar putea ca unii să nu fie de acord cu ceea ce voi spune acum, dar iată ce cred eu: există riscul ca în sistemul actual al practicii pastorale să ajungă cu mai multă ușurință persoane care nu au o chemare reală. A fost o vreme când numai cei care aveau un zel aprins, o dorință și o convingere neînduplecată că trebuie să fie predicatori, reușeau să treacă de valul de greutăți, depășeau impedimentele și se străduiau să intre pe porțile slujirii. Sistemul acesta are, în mod categoric, anumite avantaje, însă tinerii doritori

ar trebui să-și pună următoarea întrebare cu seriozitate: „Am fost eu chemat de Domnul să fac această lucrare?” Asigurarea sprijinului și confortul relativ din perioada de instruire poate fi o capcană.

Nu uitați: predicatorul obișnuit din Biserica Prezbiteriană, Metodistă sau Baptistă trebuie să depună mai multe eforturi pentru a intra în lucrare decât tinerii noștri și, în felul acesta, își poate dezvolta o personalitate mai puternică. El trebuie să se comporte bine, altfel își pierde pâinea. Trebuie să lucreze, trebuie să învețe cum să predice, altfel nu are nicio șansă. Credeți că predicatorii din aceste mari biserici prezbiteriene nu sunt oameni capabili? Ei nu ar rezista treizeci și cinci de ani în bisericile lor dacă nu ar fi capabili. Nu există niciun comitet care să-i susțină sau care să-i trimită la altă biserică sau Conferință. Nicidecum! Ei trebuie să producă, trebuie să crească! Unii dintre ei ajung predicatori mai buni după ce lucrează acolo treizeci și cinci de ani și la fel sunt și fiii lor. Ei scriu cărțile bune pe care le citim cu toții. Ei studiază, cresc. Bineînțeles că ei nu-și risipesc energia cum facem noi, nu o investesc în prea multe lucruri. Atenția lor se concentrează asupra lucrării pastorale.

Când vorbim despre chemarea la lucrarea pastorală, nu trebuie să uităm că Dumnezeu nu trimite numai un *mesaj*, ci trimite și un *om*. Mesajul Lui este întotdeauna întruchipat de un om. „A venit un om trimis de Dumnezeu; numele lui era Ioan” (Ioan 1,6). Observați că El a trimis un *om*. Dumnezeu l-a chemat și l-a trimis. Desigur, omul trebuie să aibă o oarecare capacitate de a predica, altfel Dumnezeu nu l-ar chema. Trebuie să aibă capacitatea de a vorbi, fiindcă a predica înseamnă a vorbi. Dumnezeu nu va chema în lucrare un om mut, care nu poate să vorbească sau căruia i-a fost tăiată limba. El va lua un om care poate să rostească măcar un cuvânt pe înțelesul oamenilor. El trebuie să demonstreze o anumită capacitate. Când Dumnezeu cheamă un om, El îl trimite.

Ioan, marele predicator, a spus: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer” (Ioan 3,27). Apostolul Pavel spune despre el însuși că este „apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți” (Gal. 1,1). El a primit o chemare, o chemare precisă. Profetul Ieremia a fost chemat

de Dumnezeu, dar el nu a vrut să se ducă; însă, fiindcă Dumnezeu l-a chemat, în cele din urmă s-a dus (Ier. 1,5-9). Dumnezeu îl rânduse să fie prorocul neamurilor înainte ca el să se nască. Nu uita, coleg predicator, Dumnezeu te știe dinainte de a te naște și te alege dinainte. Uneori ajungem în altă extremă. Nu credem în alegerea dinainte sau în predestinație și nu predicăm despre ea. Ajungem la arminianism, trecem dincolo de el și îl scoatem pe Dumnezeu cu totul în afara vieții noastre. Însă predestinația se găsește în Biblie – predestinația care vine de la Dumnezeu. Biblia ne spune multe despre ea. Există o predestinație biblică și merită să o studiem și să credem în ea. Citiți primul capitol din Ieremia. Dacă ești un predicator adevărat, atunci Dumnezeu te-a chemat. Isaia a auzit în viziune un glas care i-a spus: „Am auzit glasul Domnului, întrebând: 'Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?' Eu am răspuns: 'Iată-mă, trimite-mă!'” (Isaia 6,8)

Isus Însuși a fost trimis de Tatăl. El a repetat faptul acesta în nenumărate rânduri (Ioan 14,24; 17,3). Dacă Isus a fost trimis de Dumnezeu cu adevărat, atunci tot la fel trebuie să fie și cu aceia care calcă pe urmele Lui ca predicatori. Martin Luther a spus: „Așteaptă chemarea Domnului. Între timp, fii mulțumit. Da, chiar dacă ești mai înțelept decât Solomon și decât Daniel, dacă nu ești chemat, fugi de predicare ca de iad.” Cuvinte destul de tari, dar așa s-a exprimat el. Dacă vom lucra în numele lui Dumnezeu și pentru slava Sa, atunci cu siguranță că slujirea noastră va veni de la El.

Dumnezeu cheamă și Dumnezeu alege. Isus a ales doisprezece oameni și i-a rânduit. Pavel a fost chemat să fie un vas ales care să ducă Evanghelia și la iudei, și la neamuri. Dumnezeu mai alege încă oameni, îi triază și îi cheamă. Și aceasta nu este tot. Dacă cineva nu este chemat și în cele din urmă își dă seama de aceasta, el ar trebui să părăsească lucrarea și să facă altceva. Fratele I. H. Evans a spus, cu mulți ani în urmă că, dacă cineva figurează pe ștatul de plată, acesta nu este un motiv să rămână acolo pentru tot restul vieții. Dacă nu aduce roade (suflete), dacă îi este clar și lui, ca și altora, că nu este chemat să fie predicator, de ce să mai rămână pe ștatul de plată și să ia zecimea pe care ar putea să o folosească o persoană chemată la lucrare? Am cunoscut oameni care s-au gândit la lucrul

acesta și au părăsit lucrarea – oameni buni, dar care au intrat într-un alt domeniu de activitate.

Uneori este o binecuvântare când anumite persoane părăsesc lucrarea. Nu mă refer la cei care au comis un păcat mare prin care au atras oprobriul asupra lor și asupra lucrării, ci la cei care și-au dat seama că nu sunt chemați.

Ascultați ce spune Ieremia despre oamenii din vremea lui, care pretindeau că sunt profeți sau predicatori: „Eu n-am trimis pe prorocii aceștia și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit și totuși au prorocit” (Ier. 23,21). În versetul următor ne spune că, dacă ei ar fi fost de față la sfatul lui Dumnezeu, atunci ar fi trebuit să spună poporului cuvintele Sale și să-i întoarcă de la calea lor cea rea. Cu alte cuvinte, predicarea lor ar fi avut roade. De ce? Întrucât Dumnezeu vine să sprijine Cuvântul Său și să-l binecuvânteze. „Sunt Eu numai un Dumnezeu de aproape, zice Domnul, și nu sunt Eu și un Dumnezeu de departe?” (versetul 23). Nu le-ar fi dat El roade acestor oameni, dacă ei ar fi vestit Cuvântul Său?

Putem fi convinși că, dacă nu am fost chemați și dacă ne străduim să lucrăm pentru Dumnezeu, El știe situația noastră. „Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l văd Eu? zice Domnul. Nu umplu Eu cerurile și pământul? zice Domnul” (vers. 24). Citiți și restul capitolului. Este un capitol remarcabil pentru predicatori și ar trebui să fie pentru cei nechemăți un îndemn de a părăsi lucrarea până nu e prea târziu, iar pentru cei chemați, un îndemn de a se implica în ea cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea.

Apoi, citiți Ezechiel capitolul 13: „Fiul omului, proroceste împotriva prorocilor lui Israel, care prorocesc, și spune celor ce prorocesc după gustul inimii lor: ‘Ascultați Cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Vai de prorocii fără minte care umblă după duhul lor și nu văd nimic!... Vedeniile lor sunt înșelătoare și prorociile lor, mincinoase. Ei zic: Așa vorbește Domnul, măcar că Domnul nu i-a trimis»’” (versetele 2-6). Deși textul se referă în mod direct la profeții din vechime, el este valabil și pentru noi.

De asemenea, există unii oameni care au fost chemați de Dumnezeu, dar care nu au acceptat chemarea. Ei au respins-o, au refuzat-o

și au considerat-o prea dificilă. În urma ei nu primeau suficientă cinste, suficientă faimă, suficienți bani și așa mai departe; sau au refuzat-o din timiditate și din cauza fricii de a merge în față. Să nu ne găsim în niciuna din aceste categorii! Dacă Dumnezeu ne-a chemat, atunci nimic să nu ne împiedice să răspundem chemării Sale.

În urmă cu câțiva ani, trei predicatori renumiți din Biserica Prezbiteriană au fost chemați la căpătâiul unui frate de-al lor, un chirurg celebru, care își trăia ultimele zile. El avusese o carieră strălucită și era printre cei mai buni medici. Își asigurase un venit bun și avea o familie fericită. Era creștin și prezbiter al bisericii, însă pe patul de moarte le-a mărturisit acestor trei predicatori că a fost chemat la lucrare odată cu ei, dar că a refuzat, fiindcă nu a avut curaj sau credință. El a zis: „Dumnezeu m-a binecuvântat în ciuda faptului că nu mi-am îndeplinit datoria, dar știu că aș fi fost pe deplin fericit numai dacă aș fi acceptat chemarea divină pe care am primit-o odată cu voi.”

Tineri prieteni, dacă Dumnezeu v-a chemat, atunci mergeți înainte prin credință. Nu îngăduiți niciunui lucru să vă țină departe de lucrare – nici batjocurii, nici temerii, nici timidității. Niciun lucru de pe pământ, nici omul și nici diavolul să nu vă împiedice să intrați în ea.

Apoi, există unii care nu au fost chemați și nici aleși de Dumnezeu să fie predicatori ai Cuvântului Său, dar care cred că au fost chemați. Lucrul acesta este observat imediat de ceilalți și, poate, chiar și de ei înșiși. Poate că cineva întreabă: „Cum pot să-mi dau seama dacă am fost chemat sau nu?” Vă voi da următorul răspuns: veți ști dacă Dumnezeu v-a chemat. El are mii de căi prin care îl ajută pe om să înțeleagă că a fost chemat: prin îndemnuri directe, prin cuvintele prietenilor sau ale dușmanilor, prin cărți, prin Sfânta Scriptură. El are multe căi.

În opinia mea, chemarea la lucrare este formată din trei etape. Mai întâi, omul ajunge să creadă că Dumnezeu l-a chemat și că vrea să facă o anumită lucrare. În al doilea rând, el începe să aducă roade în viața lui; altfel spus, apar rezultatele. „Îi veți cunoaște după roadele lor” – vechiul test al roadelor – este un semn neîndoielnic. El începe să țină studii biblice. Le vorbește oamenilor despre nevoile lor, de-

spre păcatele lor și se roagă cu ei. Iar apoi, cineva se convertește. El reușește să pregătească o persoană pentru botez. Începe să aducă oameni la Hristos. Iar a treia etapă, biserica recunoaște că el a fost chemat și că a fost pus deoparte pentru predicare.

Uneori, tinerii vin la mine și mă întreabă: „Dumnezeu m-a chemat să fiu pastor, dar nu mă angajează nimeni; nu pot să fiu pastor. Nu pot să predic.” Prietenul meu, nu cred că lucrul acesta poate fi adevărat. Dacă Dumnezeu vrea să fiu pastor, dacă Dumnezeu m-a ales, dacă Dumnezeu m-a chemat, dacă sunt dispus să accept chemarea Sa și dacă, în urma rugăciunii și a meditației, mă predau Lui și primesc să fiu predicator pentru Hristos, aceasta nu înseamnă că voi fi angajat imediat sau că voi fi numit de o organizație ca să predic. Dar dacă Dumnezeu m-a chemat într-adevăr, atunci voi începe să predic, voi începe să prezint Cuvântul după posibilitățile mele – voi ține studii biblice, voi vesti Cuvântul și voi câștiga suflute. Voi aduce roade. Dumnezeu îmi va purta de grijă. El îi răsplătește întotdeauna pe lucrătorii Săi. Să nu uitați niciodată aceasta!

Mesagerul Domnului afirmă: „Am văzut că Dumnezeu a pus asupra slujitorilor Săi aleși datoria de a decide cine este potrivit pentru lucrarea sfântă; și, în unire cu biserica și având dovada evidentă a Duhului Sfânt, ei hotărau cine trebuie să meargă și cine nu este potrivit să meargă. Am văzut că, dacă s-ar lăsa doar câteva persoane de ici și de colo să decidă cine corespunde pentru această măreață lucrare, urmarea ar fi confuzia și tulburarea.” – *Mărturii*, ediția 1997, vol. 1, pag. 223

Mă aflam odată în California, unde țineam o campanie de evanghelizare într-o casă de rugăciune și aveam nevoie de un îngrijitor. În zona aceea, trăia un tânăr care avea o benzinărie, dar care nu avea multă carte și, vai, cum mai stâlcea limba engleză! Am socotit că el este omul potrivit pentru această sarcină și m-am dus la președintele Conferinței ca să vedem dacă putea fi angajat. Președintele îl cunoștea și mi-a spus că tânărul își exprimase de mult timp dorința de a predica. Apoi mi-a spus:

– Ești liber să faci ce vrei, dar numai nu-l încuraja să predice. Niciodată nu va putea fi predicator!

Ei bine, eu nu știu; nu sunt atotștiutor. Dacă Dumnezeu cheamă un om, este bine să nu-l oprești. L-am angajat pe tânăr ca îngrijitor. Într-o zi, mi-a destăinuit faptul că Dumnezeu îl chemase să predice. Vă mărturisesc că mi-a venit greu să-l cred. Dar i-am spus:

– Uite ce vreau să-ți spun. Dacă ai, într-adevăr, această convingere, mâine dimineață după ce faci curățenie, vreau să închizi ușile bisericii ca să nu te deranjeze nimeni. Apoi, urcă-te la amvon, deschide Biblia la cartea lui Iov și citește-o cu voce tare ca pentru bătrâna doamnă Murphy din ultima bancă. Iar dacă nu înțelegi un cuvânt, caută-l în dicționar. Citește clar, deslușit, cu atenție și fără grabă. Ai grijă să citești fără nicio greșală; apoi vino și spune-mi cum a fost.

I-a luat aproape o săptămână ca să citească toată cartea lui Iov. Apoi, l-am pus să citească în același fel cărțile lui Ieremia și Isaia. Cele mai frumoase cărți dintre toate sunt Iov și Isaia.

Prieteni, ca să scurtez povestea, tânărul acesta este acum pastor hirotonit și numele lui se găsește în Anuarul AZȘ. El a citit Biblia cu voce tare în biserică până când a reușit să se exprime clar, deslușit și simplu. Jumătate dintre predicatori nu știu să citească – cel puțin nu în public. Nu știm cum să citim Biblia. Nu citim atent și clar – nici eu nu fac excepție. Dacă puteți să citiți Biblia deslușit, înseamnă că ați făcut un prim pas important spre lucrarea de predicare.

Așadar, ce este chemarea la lucrarea pastorală? Mă grăbesc acum pentru că nu mai am mult timp și am prezentat doar jumătate din ceea ce doream să prezint. În opinia mea, lucrarea pastorală este alcătuită din trei părți. Primul element este convingerea pe care o are omul în inima lui; al doilea, roadele; al treilea, recunoașterea din partea bisericii.

Dacă un tânăr are convingerea că Dumnezeu l-a chemat în lucrarea pastorală, atunci el va primi în vreun fel recunoașterea din partea bisericii. Dumnezeu poate să i-o dea prin mii de căi. Iar el va avea această convingere, orice s-ar întâmpla. Orice ar spune sau ar face oamenii, el știe că a fost chemat. El știe aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu, din mesajul clar pe care i l-a dat Duhul Sfânt și din numeroase alte surse. Apoi, el începe să lucreze, să țină studii biblice,

să se roage cu oamenii și cineva se convertește. Tânărul acesta îi convertește pe oameni și îi aduce la Hristos.

Poate că veți avea ocazia să susțineți o campanie de evanghelizare sau să vă implicați într-un alt fel de lucrare. Folosiți orice ocazie ca să predicați despre Hristos. Acceptați să fiți instructori la Școala de Sabat, faceți tot ce vi se cere și Dumnezeu vă va da roade. Biserica vă va recunoaște chemarea și convingerea atunci când va vedea roadele. Atunci vă va trimite și vă va oferi recunoaștere. Dar mai întâi, trebuie să aduceți roade.

Primul lucru pe care trebuie să-l facă un tânăr este să știe dacă a fost chemat. Dovada chemării nu stă în educația primită; nu stă în greutățile prin care trece; nu stă în sacrificiile pe care le face. Ea stă în roadele lucrării sale cu sufletele. Pavel a spus că oamenii pe care i-a adus la Hristos erau dovada faptului că fusese chemat să fie apostol (1 Cor. 9,1.2).

Dar să nu vă așteptați să primiți imediat o biserică mare și un salariu mare. S-ar putea să mergeți într-un loc dificil și să dați dovadă că ați fost chemați, să susțineți studii biblice, să predicați în casele oamenilor, la fel ca apostolii, sau chiar la colțurile străzilor. Ați predicat vreodată la colțul străzii? Știți cum să predicați astfel încât să captați atenția trecătorilor? Cred că ar fi bine, după părerea mea, ca tinerii noștri predicatori să aibă această experiență și să învețe cum să predice în aer liber înaintea mulțimilor. Încercați acest lucru! Este cea mai bună metodă de instruire din lume, nu-i așa, frate Anderson? Eu am aplicat-o. Vă spun, prieteni, ce nu trebuie să faceți. Să nu faceți ca mine – să nu citiți predica. Să nu folosiți nici măcar notițe. Nu. Să nu redați predica din memorie. Nicidecum. Ci să transmiteți mesajul proaspăt ieșit din inima voastră. Veți privi direct în ochii ascultătorilor voștri, pentru că altfel nu veți reuși să-i țineți atenți nici măcar un minut. Gândul lor va zbura la altceva. Când predici la colțul străzii, ai ocazia să înveți ceva despre predicare. Vă va face bine; fiecare predicator ar trebui să încerce metoda aceasta.

Deci, dacă socotiți că ați fost chemați și dacă biserica nu a recunoscut încă lucrul acesta, mergeți în lucrare și dovediți-vă chema-

rea printr-o viață sfântă și prin câștigarea sufletelor pentru Hristos. Noii convertiți sunt testul cel mai important. Mulți membri laici câștigă mai multe suflete decât unii predicatori. Părerea mea este că noi, predicatorii, ar trebui să ne gândim bine la aceasta, să ne cercetăm viața și fie să ne schimbăm metodele, fie să ne schimbăm locul de muncă.

Dacă o Conferință nu are suficienți bani pentru a angaja un tânăr care e convins că a fost chemat să fie pastor, atunci poate să-i spună așa: „Avem aici o zonă albă; du-te acolo și predică! Noi te vom încuraja și te vom ajuta cu ce putem, dar nu putem să te plătim. Dacă Dumnezeu vrea ca tu să predici, foarte bine – du-te și predică acolo; adu-i pe oameni la adevăr. Convinge-i să aducă zecime și, în trei ani, Conferința va avea suficienți bani ca să-ți dea salariu. Atunci te vom angaja.” De ce nu putem folosi metoda aceasta? Vom avea astfel câțiva predicatori adevărați. Mulți dintre tinerii noștri vor merge în lucrare și îi vor convinge pe oameni să aducă zecime, bani care vor ajunge la Conferință, iar Conferința va avea de unde să le plătească salariile. Consider că orice tânăr care reușește să obțină un salariu în urma unei lucrări de doi sau trei ani, este vrednic să fie angajat. Cred că metoda aceasta va fi folosită odată.

Un lucru este cert: Dumnezeu nu te va chema în lucrare dacă nu știi să predici. Am ascultat predicatori care, fără a avea o vorbire elocventă, au reușit totuși să câștige suflete, căci aveau o elocvență a credinței, o elocvență a pasiunii și dragostei, căreia nu i te puteai opune.

Nu poți deveni un pastor bun doar pentru faptul că ești un expert în teologie, un bun cunoscător al omileticii sau un mare teolog. Trebuie să devii, prin harul lui Dumnezeu, un creștin sincer – aceasta este singura cerință prezentă în Noul Testament.

Nu uitați că integritatea face parte din chemarea voastră la lucrare. Trebuie să aveți capacitatea de a vorbi, altfel Dumnezeu nu v-a ales să propovăduiți Cuvântul Său. Chemarea este aceasta: „Duceți-vă și propovăduiți.” Voi mergeți și propovăduiți prin ceea ce sunteți. Vă propovăduiți pe voi înșivă, fiindcă omul este una cu predica lui. Prea puțin ne dăm seama de acest fapt. Isus a zis: „Tot

așa să lumineze și lumina *voastră* înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru” (Mat. 5,16). Lumina voastră trebuie să lumineze. Isus luminează prin voi. Dumnezeu trebuie să lucreze în voi și prin voi. În cazul multor predicatori se întâmplă ca vanitatea, ambiția și mândria să se îmbrace, uneori, în hainele oratoriei și să se erijeze în înger de lumină. Caracterul predicatorului este important.

Beecher ne avertizează: „O parte din pregătirea voastră pentru lucrarea pastorală creștină constă în maturizarea caracterului vostru, astfel încât să deveniți niște modele a ceea ce predicați.” Trebuie să deveniți modele.

O parte din indiciile chemării voastre la lucrare sunt calitățile pastorului bun: caracter bun, stare de sănătate bună și integritate morală. Aveți grijă ca Dumnezeu să fie Cel care vă cheamă, și nu mama iubitoare care vrea ca băiatul ei să fie predicator, sau tata, sau un profesor, sau altă persoană dragă. Aveți grijă ca acea persoană să fie Dumnezeu.

Citez din nou din *Prelegerile de la Yale*, fiindcă sunt extraordinare. „Când Dumnezeu te-a chemat cu glas tare în clipa în care te-ai născut”, continuă Beecher, „când stătea la poarta vieții, El nu a spus ‘Vino, sfert de om’ – întrucât un astfel de om nu este potrivit pentru lucrare; sau ‘Vino, jumătate de om’ – nici așa nu puteai fi predicator; ci ‘Vino, omule întreg!’ – atunci ai venit tu.” Pastorul creștin adevărat trebuie să fie un om complet.

Pe lângă toate calitățile spirituale și morale, cel care intră în lucrarea pastorală trebuie să fie caracterizat de bun-simț. Nu pot să vă explic ce este bunul-simț, dar de obicei mă refer la ceea ce înțelegem toți prin aceste cuvinte. Chiar dacă suntem vorbitori străluciți și buni, dacă ne lipsește bunul simț, mai bine plecăm din lucrare.

Se povestește că un tânăr care locuia într-una din văile Scoției se pregătea să plece la Edinburgh, unde dorea să studieze ca să fie pastor în Biserica Nouă. Vă amintiți, bineînțeles, de scindarea vechii biserici naționale scoțiene – ei o numesc biserica de rit scoțian. Cei nemulțumiți de răceala din vechea biserică oficială au plecat și

și-au construit câteva locașuri de închinare mici și simple și și-au pus numele de Biserica Liberă. Oamenii din vechea biserică spuneau despre biserica nouă și liberă:

– Este Biserica Liberă, biserica mică, biserica fără turlă!

– Da, răspundeau membrii Bisericii Libere, iar voi sunteți biserica veche, biserica rece și fără oameni!

Așadar, tânărul nostru dorea să fie predicator într-una din bisericile noi. Înainte să plece la Edinburgh, bunicul l-a luat deoparte și i-a zis:

– Jamie, vei fi pastor și pentru aceasta ai nevoie de trei lucruri. Cea mai mare nevoie a ta este harul lui Dumnezeu, în al doilea rând, ai nevoie de învățătură; iar în al treilea rând, ai nevoie de bun-simț. Acum, harul lui Dumnezeu poți să-l ceri în rugăciune. Învățătura o primești la școală. Dar dacă nu ai bun-simț, Jamie, mai bine rămâi acasă, fiindcă pe acesta nici Dumnezeu și nici oamenii nu pot să ți-l dea.

Nici nu ne dăm seama cât de valoros este acest sfat. Avem mare nevoie în lucrare de ceea ce numim bun-simț.

Lucrarea pastorului nu este ușoară. Uneori, el trebuie să aibă grijă de biserici mari. Uneori, chiar și bisericile mici îi ocupă mai mult timp decât ne putem imagina. Biserica are mai multe departamente, ca de exemplu o școală. De aceea, este nevoie de multă înțelepciune, de pricepere și răbdare în relațiile cu oamenii și în administrare, iar în acest caz predicatorul este și director, într-un anumit sens. La amvon trebuie să fie un orator cel puțin bun. El este totodată și profesor, dar nu numai profesor. Profesorul prezintă informațiile, insistă asupra lor și le explică. Sarcina lui este să se asigure că elevii au înțeles. Dar aici nu este suficient ca ei să înțeleagă. Predicatorul trebuie nu numai să cunoască informațiile și să le prezinte, ci el trebuie să fie ceea ce-i învață pe alții; și trebuie să-i învețe adevărul și să-l vestească în așa fel, încât oamenii nu numai să-l înțeleagă, ci și să-l transpună în viața lor. Aceasta este deosebirea dintre predare și predicare.

Despre Michelangelo s-a spus că, de fiecare dată când lovea marmura cu dalta, dădea viață unui înger. La fel și predicatorul –

fiecare dintre predicile lui trebuie să fie ca o lovire cu dalta, care să dea viață chipului lui Hristos și portretului vieții Sale în inima ascultătorilor lui. Lucrarea lui nu este un proces greoi și îndelungat, ci fiecare mesaj pe care îl aduce din Cartea lui Dumnezeu trebuie să răsună în urechile oamenilor ca un îndemn: „Acum, acum, astăzi; acum este timpul să fii ca Hristos; a sosit vremea să iei decizia; astăzi este ziua!” Cuvântul lui Dumnezeu este o literă moartă atâta timp cât rămâne în Carte. El trebuie să prindă viață în predicator ca să poată prinde viață în cel ce ascultă. Adevărul trebuie să facă parte din noi pentru ca să capete forța aceea de care ar fi lipsit dacă ar fi numai citit dintr-o carte. Trebuie să vorbim cu oamenii „din Scripturi”, cum a făcut Pavel (Fapte 17,2).

Nu uitați niciodată că gândurile noastre se vor vedea în ceea ce vorbim. Ceea ce suntem cu adevărat va fi dat în vileag în cele din urmă. Dacă vreau să fiu predicator adevărat, trebuie să fiu în stare nu numai să vestesc mesajul lui Dumnezeu de la amvon, ci să-l și trăiesc în familia mea. Soția mea, băieții și fata mea trebuie să știe că eu cred și trăiesc ceea ce predic. Când mă aflu la amvon și când soția mea se află în sală, vreau să o pot privi în ochi și să știu că în mintea ei își spune: „El crede fiecare cuvânt pe care îl predică. Sunt convinsă. Trăiesc în aceeași casă cu el. Îl cunosc. El se roagă cu mine, stă de vorbă cu mine acasă și știu cum trăiește.” Prieteni, dacă soția mea nu este convinsă că sunt un om sincer și onest al lui Dumnezeu, atunci nu sunt creștin. Vreau ca băieții mei să poată spune: „Da, e adevărat, tata are multe defecte; face cutare și cutare lucru. Dar un lucru este clar: el este un om sincer. Și dacă aș putea să fiu creștin ca tata, atunci vreau să fiu creștin.” Iată ce mi-aș dori să spună. În lumea aceasta nu există o răsplată mai mare pentru predicator decât aceea ca fiii și fiicele lui să se ridice și să-l binecuvânteze atunci când îl aud predicând sau când îl văd cum trăiește în familie. Soțiile voastre vă cunosc toate defectele, dar le trec cu vederea. Dumnezeu să le binecuvânteze pe soțiile noastre care trăiesc alături de noi, niște oameni slabi, și predicatori pe deasupra, pentru că ele suportă tot ce trebuie să suporte din partea noastră și stau în tăcere în sală, când ar putea să se ridice, să ne dea în vileag toate de-

fectele și să ne strice astfel toate predicile. Dar ele nu fac așa. Soțiile noastre știu dacă suntem sinceri.

A fi omul lui Dumnezeu, a predica mesajul lui Dumnezeu din Cartea lui Dumnezeu înaintea poporului lui Dumnezeu în ziua lui Dumnezeu – iată idealul, așa trebuie să fie și este tot ceea ce ne dorim să fim, pentru ca persoanele cele mai apropiate să poată spune atunci când ne aud predicând: „Mesajul acesta mi-a ajuns la suflet. Știu că el îl crede, fiindcă îl trăiește.” Ascultătorii noștri sesizează lucrul acesta, fie că trăiesc sau nu în aceeași casă cu noi.

Dacă cineva nu trăiește mesajul pe care îl predică, va veni o zi în care lucrul acesta va fi dezvăluit înaintea lumii. I se va întâmpla precum celor șapte fii ai lui Sceva, care au chemat numele Domnului Isus peste niște oameni posedați de duhuri rele și au zis: „Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!” Atunci s-a întâmplat ceva tragic. Duhul rău le-a răspuns: „Pe Isus Îl cunosc și pe Pavel îl știu, dar voi, cine sunteți?” Și omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea. Lucrul acesta a fost cunoscut de toți iudeii, de toți grecii care locuiau în Efes și i-a apucat frica pe toți: și Numele Domnului Isus era proslăvit.” (Fapte 19,13-17)

În copilărie am petrecut mult timp în casa bunicilor mei materni. Bunica mea citea Biblia cu mare plăcere. Ne citea din ea și cuvintele prindeau viață sub privirile noastre. Am auzit-o citind acest pasaj de mai multe ori și izbucneam în râs de fiecare dată. Îmi descria scena și imaginea pe care mi-am format-o atunci mi-a rămas în minte până astăzi. Exorciștii aceștia îngâmfai aveau o poziție foarte înaltă în societate – erau niște oameni mândri și egoiști și se credeau superiori celorlalți oameni. Dar dintr-odată totul se schimbă. Un singur om reușește să-i pună pe fugă pe toți șapte. Incidentul ajunge la urechea tuturor.

Se poate întâmpla să folosim numele Domnului Isus ca acești oameni, ca pe un talisman, ca pe un descântec, ca pe o formulă magică, însă va veni ziua în care viața noastră lipsită de putere, viața noastră deșartă, pretențiile noastre neîntemeiate că suntem conducători spirituali vor fi spulberate și în care demonii mândriei și ai nebuniei

noastre vor râde de noi. O, colegi predicatori, să credem că lucrarea noastră este o chemare nobilă și sfântă! Să ne asigurăm că Domnul Isus este proslăvit prin viața noastră!

Se povestește că, pe vremea când predicatorii ambulanți erau găzduiți gratuit în hanuri, un predicator din Carolina de Nord s-a oprit la un mic han dintr-un orășel vechi și a găzduit acolo mai multe zile. Spre surprinderea lui, când să plece, gazda i-a prezentat nota de plată:

– Dar de ce, i-a spus el, știam că predicatorii nu plătesc găzduirea.

– Da, așa este, i-a spus proprietarul. Dar tu ai venit și ai servit masa fără să ceri binecuvântarea. Nimeni nu te-a văzut purtând o Biblie. Fumezi cele mai mari trabucuri pe care le-am văzut pe aici. Ai vorbit despre orice altceva în afară de religie. De unde să știm că ești predicator? Trăiești la fel ca orice păcătos și acum trebuie să plătești la fel ca toți păcătoșii.

Zâmbim, dar nu credeți că exact așa ni se va întâmpla dacă nu suntem vigilenți? Ferească Dumnezeu ca la judecată să auzim în dreptul nostru cuvintele: „Ai trăit ca păcătoșii și acum trebuie să rămâi cu ei.” Gândul acesta este tulburător, nu-i așa? Trebuie să fim conștienți că avem o misiune, o misiune supremă. Trebuie să avem curajul să spunem „Nu”.

Dr. Jowett, unul dintre cei mai mari predicatori ai secolului trecut, a venit din Anglia și a lucrat în New York aproape zece ani. El a observat că mai ales aici, în America, predicatorii își iroseau inutil energia și timpul cu lucruri neimportante. El a afirmat că aceștia aveau nevoie să fie conștienți de misiunea lor, de misiunea lor supremă. Dr. Jowett era conștient de misiunea lui. Atenția lui nu era distrasă cu ușurință. Lui îi era clar ce drum îi stătea înaintea și a refuzat cu insistență să se abată de la el și să o apuce pe alte căi. El a avut curajul, pe care mulți dintre noi nu îl avem, să spună „nu” la multe comitete și la toate invitațiile și tentațiile care i-ar fi consumat energiile în mod inutil. Activitatea lui nu a fost vastă, dar a lăsat o amprentă adâncă. Prin lucrarea sa, el a arătat că profunzimea amprente pe care o lasă lucrarea unui pastor este, de obicei, invers proporțională cu mulțimea activităților în care acesta se implică.

În repetate rânduri, el a atras atenția pastorilor de aici, din America, asupra riscului (pe care el îl considera a fi păcatul nostru de căpetenie și poate că a avut dreptate) de a ne implica în prea multe activități de prisos. Vrem să facem câte puțin din tot ce fac alții; de aceea, nu facem nimic bine. „Am convingerea profundă”, a spus el într-o ocazie când se adresa unui grup de pastori, „că unul dintre pericolele cele mai mari cu care se confruntă lucrarea din țara aceasta este risipirea fără rost a energiilor cu o mulțime impresionantă de preocupări care nu ne mai lasă timp sau putere pentru o comuniune deschisă și plăcută cu Dumnezeu.” În continuare, el a spus că singurul lucru logic și util pe care ar trebui să-l facă cei mai mulți dintre noi este să se debaraseze de toate lucrurile de care nu răspund în mod direct. Ele nu au o valoare permanentă, nu slujesc unei necesități și nu fac altceva decât să ne consume energia care ar trebui dedicată sarcinii pe care am fost chemați și rânduiți să o împlinim.

Iată cele 12 reguli scrise de Wesley pentru predicatorii metodiști. Ar fi bine să le citim măcar o dată, cu atenție:

1. Fii harnic! Fii întotdeauna ocupat cu ceva! Nu te ocupa niciodată cu lucruri neimportante. Nu pierde vremea niciodată și nu-ți lua pentru un lucru mai mult timp decât e necesar.

2. Fii serios. Mottoul tău să fie: „Sfințenie Domnului.” Evită orice atitudine ușuratică, ironizarea și vorbirea nechibzuită.

3. Discută rar și prudent cu femeile, mai ales cu femeile tinere.

4. Nu lua hotărârea de a te căsători fără să te rogi lui Dumnezeu cu solemnitate și fără să-ți consulți frații.

5. Nu crede rău despre nimeni până când nu ai o dovadă sigură; nu da crezare oricui. Interpretează acțiunile altora în cea mai bună lumină posibilă. Se știe că judecătorul trebuie să fie întotdeauna de partea acuzatului.

6. Nu vorbi de rău pe nimeni, altfel cuvântul tău va acționa ca o cangrenă; păstrează-ți opiniile pentru tine până când vorbești mai întâi cu persoana în cauză.

7. Spune-i cu dragoste, în mod deschis și cât mai repede posibil toate defectele pe care crezi că le are, pentru ca ele să nu capete proporții exagerate în inima ta. Grăbește-te să scapi de focul acesta care-ți înfierbântă sufletul.

8. Să nu ai o atitudine de superioritate. Predicatorul Evangheliei trebuie să fie slujitorul tuturor.

9. Nu te rușina de nimic altceva decât de păcat; să nu-ți fie rușine să-ți mărturisești păcatul atunci când este necesar.

10. Fii punctual! Fă totul exact la timpul stabilit. Nu te abate de la reguli și respectă-le, ca să ai o conștiință curată.

11. Nu ai nimic altceva de făcut decât să salvezi suflete. De aceea, investește și investește-te în această lucrare. Și mergi întotdeauna nu numai la aceia care au nevoie de tine, ci mai ales la aceia care au foarte mare nevoie de tine.

12. Acționează în toate lucrurile nu cum îți place, ci ca un fiu al Evangheliei și în unire cu frații tăi. De aceea, este de datoria ta să îți folosești timpul după cum se recomandă în regulile noastre; o parte din timp să o dedici predicării și vizitelor din casă în casă, iar o altă parte studiului, meditației și rugăciunii. Mai presus de toate, dacă lucrezi alături de noi în via Domnului, este nevoie să împlinești acea parte a lucrării pe care ți-o dă Conferința, în momentul și locul pe care aceasta le va socoti cele mai potrivite, pentru slava Domnului.

După cum ai observat, sarcina ta nu este să predici de multe ori și să ai grijă numai de o clasă socială sau alta, ci este să salvezi cât mai multe suflete posibil, să aduci, atât cât îți stă în putință, cât mai mulți păcătoși la pocăință și să-i întărești, cu toată puterea ta, în sfințenia aceea fără de care ei nu Îl vor vedea pe Domnul. Și, nu uita, predicatorul metodist trebuie să țină seama de toate punctele, fie mai mici sau mai mari, din regulamentul metodist. De aceea, vei avea nevoie de multă cuviință și bun-simț și va trebui să fii pregătit să faci față oricărei situații.

În aceste zile se vorbește foarte mult despre omul obișnuit și despre lucrurile care trebuie făcute pentru omul obișnuit. Însă Dumnezeu cheamă în lucrare mulți oameni *deosebiți*. Dacă ne îmbolnăvim, vrem să fim tratați de un medic deosebit de bun. Dacă ni se strică mașina, vrem să o ducem la un mecanic deosebit de bun. Dacă țara noastră este în război, vrem să avem un comandant al armatei deosebit de priceput. Herbert Hoover a spus odată: „Nu am întâlnit niciodată un tată sau o mamă care să nu-și fi dorit ca fiii și fiicele lor să ajungă bărbați și femei deosebite.” Să dea Dumnezeu să fie întotdeauna așa. În continuare, el a spus că viitorul țării noastre nu depinde de mediocritate, ci de reînnoirea continuă a conducerii în toate etapele dezvoltării ei.

La fel este și cu lucrarea de slujire creștină. Dumnezeu caută oameni speciali, oameni deosebit de consacrați și de supuși puterii Duhului Sfânt, oameni care să aibă o speranță și o credință deosebite, o cunoaștere deosebită a Sfintelor Scripturi.

Cineva scria următoarele gânduri despre pastor și lucrarea lui – citez din *Review and Herald* (2 aug. 1956):

Dacă este tânăr, nu are experiență. Dacă are părul alb, este prea bătrân. Dacă are cinci sau șase copii, are prea mulți; dacă nu are copii, dă un exemplu rău. Dacă folosește notițele la amvon, predicile lui sunt pregătite dinainte și seci; dacă improvizează, predicile lui nu sunt profunde. Dacă este atent cu săracii, se dă în spectacol; dacă este atent cu bogații, încearcă să fie aristocrat. Dacă folosește multe ilustrații, neglijează Biblia; dacă nu folosește suficiente ilustrații, nu se face înțeles. Dacă dezaprobă răul, exagerează; dacă nu îl condamnă, îi place compromisul. Dacă predică o oră, vorbește prea mult; dacă predică mai puțin de o oră, este leneș. Dacă predică despre adevăr, este ofensiv; dacă nu, este ipocrit. Dacă nu reușește să fie pe placul tuturor, face rău bisericii; dacă este pe placul tuturor, nu are opinii personale. Dacă predică despre zecime, îi plac banii; dacă nu predică despre zecime, nu urmărește progresul bisericii. Dacă are salariu mare, este materialist;

dacă are salariu mic, dă dovadă că nu merită mai mult. Dacă predică tot timpul, oamenii se plictisesc să-l asculte numai pe el; dacă invită alți predicatori, fuge de responsabilități. Și se mai spune că predicatorul are o viață ușoară!

Paragraful acesta pare amuzant când îl citești, dar nu mai este amuzant când îl trăiești pe propria piele. Oricine poate să critice și aproape oricine cade în această capcană. Diavolul a fost pâ râșul fraților, însă unii frați nu renunță niciodată la această atitudine. Nu vom reuși niciodată să-i mulțumim pe toți și, uneori, vom avea impresia că nu reușim să mulțumim pe nimeni. Dar, frați pastori, în fiecare zi ar trebui să lucrăm cu zel și întotdeauna să ne străduim să fim pe placul Domnului, a Aceluia care ne-a chemat să predicăm. Gândiți-vă la marea noastră responsabilitate, exprimată în poezia aceasta care a fost copiată de mama mea și pe care o port în Biblie:

Suntem singura Biblie pe care o va citi lumea nepăsătoare
Suntem Evanghelie pentru păcătos, crezul pentru zefle-
mitor

Suntem solia din urmă a Domnului dată prin faptă și cuvânt.
Dar dacă literele sunt strâmbe și scrisul nu se mai vede,
Dacă mâinile noastre sunt ocupate cu altceva și nu cu
lucrarea Sa,

Dacă picioarele noastre umblă pe calea amăgitoare a
păcatului,

Dacă limba noastră rostește cuvinte pe care buzele Sale
le-ar refuza;

Mai putem spera să Îl ajutăm și să grăbim revenirea Sa?

Nu știu cine a scris poezia aceasta, dar mi-aș fi dorit să o fi scris eu. Nu știu cine este autorul, dar știu că mi-a atins inima. Cum să-L ajutăm pe Domnul Isus și lucrarea Sa de pe pământ? Cum să grăbim revenirea Sa? Fiind predicatori adevărați ai Evangheliei Sale; fiind ceea ce trebuie să fim, ca să putem predica cum trebuie să predicăm.

Predicatorul trebuie să fie pregătit să primească mereu putere de la Dumnezeu. Nu amânați predicarea Evangheliei pentru momentul în care veți primi de la Duhul Sfânt toată puterea de care aveți nevoie ca să atingeți ținta.

Când eram copil, am făcut o călătorie cu trenul pe vechea rută Denver – Rio Grande, care a fost construită de muncitori irlandezi. După ce am pornit din stația Denver, am observat că trenul se îndrepta direct spre Munții Stâncoși. A așteptat mecanicul ca trenul să capete toată puterea de care avea nevoie ca să traverseze Munții și să ajungă la Salt Lake City și apoi la San Francisco? Nu! Când a plecat din stație, el a lăsat să iasă o parte din presiunea aburului prin supapa de siguranță și a păstrat suficient abur cât să poată porni trenul. Mai întâi, a avut suficient abur cât să pornească, apoi suficient abur cât să mențină o viteză constantă, și apoi a mărit cantitatea de aburi pe măsură ce traversa munții. Dacă trenul ar fi avut în cazan încă de la început tot aburul necesar pentru traversarea munților, atunci locomotiva, trenul și pasagerii ar fi sărit în aer.

Dumnezeu nu ne dă din prima zi de lucrare tot harul și puterea de care avem nevoie ca să ajungem în Împărăția slavei. El ne dă putere treptat, zi de zi. Dragi prieteni tineri, care ați venit astăzi aici, rugați-vă ca Dumnezeu să vă dea suficientă putere cât să porniți la lucru. Apoi, în fiecare dimineață, veți primi de la El puterea necesară pentru o zi de lucru și tot așa până în ziua finală.

Am aflat că regretatul John Robertson din Glasgow, unul dintre marii predicatori ai lui Dumnezeu, a lucrat ca pastor 40 de ani, dintre care 20 i-a petrecut în necredință. Se urca la amvon, dar era necredincios. El singur a mărturisit acest lucru. Lucrarea nu i se mai părea la fel de frumoasă ca la început. A luat hotărârea să renunțe la misiunea lui și, într-o dimineață, s-a rugat: „O, Doamne, Tu m-ai trimis în lucrare în urmă cu 20 de ani, dar am greșit și Ți-am înșelat așteptările, iar acum vreau să renunț.” Mulți predicatori și-ar dori să se roage așa. El s-a prăbușit la pământ în timp ce se ruga și, printre suspine, a auzit glasul Domnului care i-a spus: „John Robertson, este adevărat că Eu te-am trimis în lucrare în urmă cu 20 de ani. Este adevărat că ai greșit și că Mi-ai înșelat așteptările, dar, John Robertson, Eu nu am venit la tine ca să văd că renunți, ci ca să îți reînnoiești angajamentul.” Și ni se spune că această reînnoire a angajamentului a însemnat pentru el începutul unei lucrări noi și mai frumoase. După acest moment, a săvârșit cea mai valoroasă lucrare

din viața lui. Prietene, dacă treci printr-o perioadă critică și dacă vrei să renunți, lasă-L pe Dumnezeu să-ți reînnoiască angajamentul.

Dwight L. Moody a trecut printr-o astfel de criză într-o zi când se afla în camera unui hotel din New York. În timp ce postea și se ruga, puterea lui Dumnezeu s-a revărsat peste el în așa măsură, încât a fost nevoit să-I ceară lui Dumnezeu să-Și oprească mâna. A trecut pe aici și John Wesley, la 34 de ani, când lucrarea lui era fără succes și când era neconvertit. Este adevărat că primise o educație foarte bună la Universitatea din Oxford. Avea autoritate. Era deja hirotonit de Biserica Anglicană, dar eșecul lui era total și știa aceasta. Însă într-o seară s-a dus la bisericuța din strada Aldersgate, unde un laic (atenție!) s-a ridicat și a citit introducerea comentariului lui Luther la Galateni. În timp ce el citea, Wesley a spus:

– Am simțit o căldură ciudată în inimă. Apoi am înțeles că până și eu pot găsi iertarea de păcate.

Și aceasta în urma citirii de către un laic a cuvintelor lui Martin Luther într-o biserică mică. John Wesley a trăit experiența nașterii din nou și a pornit să facă o mare lucrare pentru Dumnezeu. Astfel de momente, în care experiența este trăită foarte intens, pot fi suficiente pentru a alunga pentru totdeauna din viața noastră fantoma sentimentului destoiniciei noastre și pentru a rămâne în fiecare zi lângă Isus.

Nu uita, prietene predicator, dacă ești al lui Hristos și dacă Dumnezeu te-a chemat să predici Evanghelia, nimic de pe pământ nu-ți poate aduce vătămare. Odată au venit la Isus niște oameni care L-au avertizat astfel: „Pleacă și du-Te de aici, căci Irod vrea să Te omoare.” Isus le-a răspuns: „Duceți-vă și spuneți vulpii aceleia: 'Iată că scot dracii și săvârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi isprăvi'” (Luca 13,32). Ce a vrut Isus să spună aici? El a spus că avea de făcut lucrarea pe care I-a încredințat-o Dumnezeu și că, până la isprăvirea acestei lucrări, Irod nu putea să-I facă niciun rău, Pilat nu putea să-I facă niciun rău, Cezar nu putea să-I facă niciun rău; nici măcar demonii. El era Omul lui Dumnezeu, care îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu. La fel se întâmplă și cu tine, și cu mine. Lupta

aceasta nu ne dă niciun răgaz, prietene! Nu ne-am angajat în lucrare pentru un anumit număr de zile sau ani; ne-am angajat pe o perioadă nelimitată.

Cu ceva timp în urmă, revista *Time* a publicat un articol cu titlul „De ce capitulează pastorii?”, scris de Dr. Wesley Shrader de la Școala Teologică Yale. El declară că un mare număr de pastori cedează, că rolul pastorului devine imposibil, că problema numărul unu a clericilor de astăzi este sănătatea mintală.

Pastorii capitulează. Dar vreau să vă spun un lucru, prieteni: dacă veți face lucrarea pe care Dumnezeu vă cheamă să o faceți, atunci nu o veți abandona. El nu vă cheamă să faceți un lucru care să vă determine să capitulați. Este adevărat însă că pastorii capitulează. Niciun pastor nu poate astăzi să-și isprăvească lucrarea într-un program de opt ore pe zi sau de patruzeci de ore pe săptămână. Mulți lucrează aproape șaptezeci de ore pe săptămână, după cum ne indică ultimul sondaj. Cerințele adresate pastorilor sunt adeseori imposibile. Însă lucrarea adevărată la care ne-a chemat Dumnezeu nu este imposibilă. El nu ne cere niciodată să facem ceva imposibil. Oamenii ne cer, dar El nu. Categorie că întotdeauna sunt de făcut mai multe lucruri decât ne este în putință să facem. Oamenii ne cer să facem mai mult și să ne implicăm în anumite lucruri pe care nu avem niciun drept să le facem, fiindcă dacă le-am face, marea lucrare a lui Dumnezeu nu ar mai fi pe primul loc. Dar niciunul dintre noi nu trebuie să se lase zdrobit, copleșit sau învins de aceste lucruri.

Noi nu putem intra în competiție cu vocile de la radio sau de la televizor și nici cu manifestările zgomotoase și derutante din epoca aceasta; dar după cum sublinia autorul editorialului revistei *Christian Century*, avem un avantaj mare: putem proclama Evanghelia creștină, putem arăta care este semnificația ei pentru viața actuală și putem întâmpina nevoia inimii omenești la nivelul cel mai profund. Când predicăm Evanghelia în bisericile noastre, nu suntem în competiție cu nimeni. Avem un mesaj etern, potrivit oricărui timp și oricărei persoane, fiindcă el a fost creat pentru inima omenească de către Dumnezeu care l-a creat pe om.

Când aveam 19 ani, m-am dus să-l văd pe bunicul meu care se afla pe patul de moarte în ultima zi din viața lui. A fost un om evlavios, un creștin evlavios, de meserie fierar și fermier. A fost plecat în Alaska în timpul Goanei după Aur. Eram numai eu cu el. Deodată, mi-a spus că vrea să se ridice din pat. Am încercat să-l descurajez, pentru că era foarte bolnav. Era totuși un bărbat foarte puternic, fiindcă s-a ridicat și nu am putut să-l opresc. S-a îndreptat spre o poliță din cameră de unde a luat Biblia lui veche. Eu începusem deja să studiez ca să devin pastor și lucram cât puteam pentru salvarea sufletelor. Bunicul meu se rugase de multe ori ca Domnul să-și pună mâna peste mine și să mă conducă în lucrarea de păstorire creștină. S-a așezat pe marginea patului și mi-a spus:

– Nepoate, într-o zi vei deveni pastor, un predicator pentru Hristos. Dumnezeu te-a chemat în lucrarea Sa și vreau să-ți citesc ceva pe care trebuie să-l știi și să nu-l uiți niciodată.

A deschis la capitolul 2 din 1 Corinteni și l-a citit aproape în întregime, punând accent îndeosebi pe versetele de la 13 la 16. El a insistat asupra faptului că predicatorul trebuie să fie în stare să întrebuințeze o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie.” Lucrurile duhovnicești trebuie „judecate duhovnicește”. După aceea, a închis Cartea și mi-a spus:

– Nepoate, nu uita, nu poți niciodată să fii un slujitor al lui Hristos dacă nu ești un om duhovnicesc. Numai un om duhovnicesc poate înțelege Scripturile, fiindcă ele au fost scrise de Duhul lui Dumnezeu. Nu poți predica Scriptura dacă nu ești un om duhovnicesc, pentru că nu poți să le înțelegi.

Apoi s-a urcat imediat în pat. După câteva ore, a murit pe brațul meu, în timp ce rostea un verset din Scriptură: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11,33). Am cerut ca versetul acesta să fie scris pe piatra de pe mormântul lui, care se află în Colorado. Atunci am văzut moartea pentru prima dată; însă despre moartea lui pot să zic: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!” (Num. 23,10).

Povețele lui mi s-au întipărit în inimă: „Ca să fii pastor, trebuie să fii un om duhovnicesc.” Când am primit hirotonirea, am rostit ca angajament cuvintele din 1 Corinteni 2,1.2 și de atunci încolo, ele au fost motto-ul lucrării mele. Vreau să vă spun, dragi prieteni și colegi, că pastorul adevărat trebuie să fie un om duhovnicesc. În inima lui trebuie să răsună Cuvântul lui Dumnezeu.

Aș putea să spun foarte multe lucruri despre cum ar trebui să fie predicatorul. Despre calitățile lui s-a vorbit în repetate rânduri și mult mai bine decât aș putea eu să o fac. Este mai ușor să vorbești despre ele decât să le trăiești – este imposibil să le trăim prin puterea noastră. Iar după ce am spus tot ce trebuia, ne dăm seama că totul putea fi cuprins într-o singură propoziție: Pentru a fi un slujitor al lui Hristos, pentru a primi chemarea Sa, pentru ca lucrarea noastră să-I fie plăcută, trebuie să fim oameni duhovnicești. Și dacă Duhul Sfânt ne călăuzește, ne conduce, nu numai în tot adevărul, ci în toată slujirea, dacă ne susține, ne învață și ne descoperă lucrurile lui Hristos, atunci vom fi slujitori buni ai lui Hristos.

Dragi tineri, vreau să vă spun că nu veți regreta niciodată faptul că ați acceptat chemarea lui Dumnezeu. Slujirea lui Hristos este unica ocupație care va rămâne în eternitate. Să ne gândim la un campion al cărui nume este cel mai des amintit în lumea sportului. El îi depășește cu mult pe toți concurenții, este cel dintâi dintre toți, inclusiv la proba de decatlon. Însă după câțiva ani, devine atât de firav și de neajutorat ca un copil și nu mai are decât niște trofee de argint ca amintire. Să ne gândim la un mare umorist, celebru pe mai multe continente, care se îmbogățește prin faptul că-i face pe oameni să râdă – mii de oameni hohotesc de râs în fiecare seară când îl văd la televizor. Într-un final, el este dat uitării, fără Hristos, fără speranță și fără Dumnezeu în lumea aceasta și în lumea viitoare. Să ne gândim la un mare om de stat, la un om de afaceri al cărui nume este cunoscut de toți și care apare în ziarele din toată lumea. Planurile și oratoria lui i-au captivat pe oameni ani la rând, dar acum renumele lui se stinge. Imperiul pe care și l-a imaginat și pentru care a muncit se destramă. Acum, el nu mai este decât un nume în cartea de istorie. Să ne gândim chiar și la un predicator elocvent

dorit de toată lumea, la omul cu „gura de aur”, cu o personalitate magnetică – trec anii, el dispare și în urma lui nu mai rămâne decât o amintire ca un cântec frumos sau ca un nor trecător pe cerul unei zile de vară. Cântărețul talentat, a cărui voce a entuziasmat și a tăiat respirația a milioane de oameni, nu mai poate să cânte acum, glasul lui nu se mai face auzit.

Dar să ne gândim la slujitorul credincios al lui Hristos, care a trăit Cuvântul lui Dumnezeu ca să-l poată predica și care a predicat Cuvântul lui Dumnezeu ca să-l poată trăi. El a fost un om sincer, onest, credincios, un cercetător al Cuvântului, un om al rugăciunii, al perseverenței și al dragostei. Anii au trecut, el nu mai este printre noi, însă viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, iar când Acela care este viața lui se va arăta, atunci se va arăta și el împreună cu Isus în slavă (Col. 3,3.4). Toate ocupațiile din lumea aceasta sunt trecătoare – medicul creștin nu va mai avea bolnavi pe care să-i îngrijească, asistenta nu va mai fi nevoită să stea trează noapți la rând ca să aibă grijă de muribunzi, marele administrator, războinicul, contabilul, toate aceste ocupații vor dispărea pentru totdeauna – însă predicatorul lui Dumnezeu va proclama de-a lungul veacurilor istoria mântuirii și va vorbi înaintea lumilor îndepărtate despre ziua aceea în care umbra crucii s-a ridicat pe dealul Golgotei. El le va povesti istoria mântuirii tuturor ființelor dornice să o afle. Da, pământul va trece, dar lucrătorul cu sufletele, predicatorul adevărat trimis de Dumnezeu, care a predicat pentru El și care a trăit pentru El, nu numai că va rămâne în amintirea celor pe care i-a condus la Hristos, ci va trăi veșnic în prezența Aceluia care l-a chemat să fie pastor, fiindcă stă scris: „Cel înțelept câștigă suflete”; „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” (Prov. 11,30; Dan. 12,3)

Rânduți să predice

„Propovăduitorul... Lui am fost pus eu.”
(1 Timotei 2,7)

Argumentul pe care vrem să îl susținem în prelegerea aceasta este acela că, în biserica creștină, hirotonirea înseamnă hirotonire pentru predicare. În textul nostru, apostolul Pavel declară: „Propovăduitorul... Lui am fost pus eu.” În versetele anterioare se arată ce mesaj a fost „pus” să predice, și anume acela că Hristos „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărit la vremea cuvenită”, că Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința mântuirii și că „este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.”

Într-un alt pasaj, apostolul folosește aproape aceleași cuvinte: „Propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al neamurilor” (2 Tim. 1,11). În acest caz, versetul anterior spune că soția pe care a fost rânduit să o predice este Evanghelia, iar cuvântul „pus” apare și aici ca și în 1 Timotei 2,7 și înseamnă „a fi rânduit, a fi ales”. În ambele pasaje, apostolul declară că el a fost rânduit sau ales să propovăduiască, adică să predice Evanghelia.

Pavel nu avea nicio îndoială cu privire la chemarea lui de a predica Evanghelia sau cu privire la faptul că această chemare era o rânduire, o alegere de la Dumnezeu, pe care a primit-o direct de la El și nu de la vreo instituție omenească. Citim acest lucru în Galateni 1,1 – „Nu de la oameni”, ci direct de la Dumnezeu. De asemenea,

Evangelhia a primit-o prin revelație. După ce s-a retras în Arabia, unde a avut părtășie cu Dumnezeu și a studiat ca să se pregătească pentru marea lui lucrare misionară mondială, chemarea lui a fost recunoscută public de către biserică și a fost rânduit să predice Evangelhia la păgâni.

După cum vedeți, chemarea lui Pavel includea chemarea directă din partea lui Dumnezeu, roadele lucrării lui, fiindcă el avea experiență în lucrare înainte ca să fie recunoscut de biserică. El a fost misionar înainte de a fi ales (împreună cu Barnaba) să plece și să-și continue marea călătorie misionară. Domnul declarase mai dinainte despre Pavel: „El este un vas pe care l-am ales să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel” (Fapte 9,15). După părerea mea, cuvintele acestea sunt o amplificare a cuvintelor pe care el le-a auzit cu ocazia convertirii, în care i s-a spus că avea să fie un slujitor al neamurilor, „ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satana la Dumnezeu și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Fapte 26,18). Acestea sunt cuvintele lui Hristos.

Mai târziu, în timp ce se ruga în Templu, cuvântul Domnului a venit la el și i-a spus: „Du-te, căci te voi trimite departe, la neamuri” (Fapte 22,21). Așadar, el a primit în mod direct de la Domnul însărcinarea și hirotonirea pentru predicarea Evangelhiei. Totuși avea nevoie de recunoașterea bisericii. Hirotonirea lui publică a avut loc la Antiohia, după cum citim în Fapte 13,2: „Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: 'Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.'" Dumnezeu îi chemase deja. Acum biserica trebuia să îi pună deoparte pentru această lucrare în mod oficial. Alegerea lui Dumnezeu trebuia să fie recunoscută de poporul Său de pe pământ. Așa au fost ei hirotoniți.

Alegerea lui Dumnezeu avea nevoie să fie recunoscută de poporul Său de pe pământ și la fel trebuie să fie și astăzi. „Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, au plecat..." (Fapte

13,3.4). După cum vedeți, prieteni, ei au fost chemați de Duhul Sfânt, au fost trimiși de Duhul Sfânt, prin intermediul bisericii.

Acum vreau să dau citire unui paragraf din *Faptele apostolilor*, ediția 2006, pag. 118: „Înainte de a fi trimiși ca misionari în lumea păgână, acești apostoli au fost în mod solemn consacrați lui Dumnezeu prin post și rugăciune, cum și prin punerea mâinilor. În felul acesta, erau împuterniciți de biserică nu numai să învețe adevărul, ci să îndeplinească și actul botezului și să organizeze biserici, fiind investiți cu deplina autoritate eclesiastică.”

Această consacrare oficială era menită a-i proteja de posibilele pericole care se puteau ivi. Scopul ei a fost ca lucrarea lor să nu poată fi contestată, să arate că ei nu erau doar niște învățători care umblau din loc în loc și care nu aveau o autoritate sau o recunoaștere. „Consacrarea lor era o recunoaștere publică a alegerii lor divine, spre a duce neamurilor vestea cea bună a Evangheliei.” – *Ibid.*

Pavel și Barnaba au primit însărcinarea de la Dumnezeu Însuși. Ceremonia punerii mâinilor nu le-a oferit o virtute sau o putere în plus. Consacrarea lor a fost o recunoaștere a faptului că ei erau aleși pentru această lucrare a lui Dumnezeu, adică pentru predicarea Evangheliei. Pecetea bisericii a fost așezată asupra lucrării lui Dumnezeu și asupra chemării Sale. Prin actul acesta, biserica l-a cerut lui Dumnezeu să-și reverse peste acești predicatori binecuvântarea în lucrarea pentru care au fost aleși.

Consacrarea lui Pavel și Barnaba a constituit, de fapt, primul pas al organizării bisericii în lumea păgână. Ei au plecat și au predicat, iar prin lucrarea lor, ascultătorii se converteau, primeau mântuirea și erau apoi organizați în biserici.

Dacă ne întoarcem la lucrarea lui Isus, descoperim că El i-a chemat pe cei doisprezece ca să fie cu El și să predice Evanghelia. Iată ce ni se spune în Marcu 3,13.14: „În urmă, Isus S-a suit pe munte, a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască.” În *Faptele apostolilor* (ediția 2006), pag. 15, ni se spune: „Cu ocazia binecuvântării celor doisprezece, s-a făcut primul pas pentru organizarea bisericii.” De aceea, această consacrare a fost primul pas în

înființarea bisericii creștine de pe pământ. Biserica este înființată prin predicarea Evangheliei și numai prin predicarea Evangheliei. Prin urmare, când Hristos i-a chemat pe cei doisprezece, citim că El i-a chemat și i-a rânduit ca să-i aibă cu Sine și ca să-i trimită să propovăduiască.

Aici vreau să fac o afirmație revoluționară: nu există sub niciun alt motiv pentru hirotonire în afară de acesta. El ne este descoperit în actul prin care Hristos i-a rânduit pe cei doisprezece apostoli, prin declarația clară că El i-a rânduit ca să-l aibă cu Sine și ca să-i trimită să propovăduiască. Nici aici, nici în consemnarea consacrării lui Pavel și a lui Barnaba și nici în alt loc din Noul Testament nu se amintește că oamenii ar fi fost vreodată hirotoniți pentru vreun alt scop decât pentru acela de a predica Evanghelia și de a le vesti oamenilor solia mântuirii.

Pentru mine, acesta este un adevăr foarte important și un adevăr foarte revoluționar. Îmi doresc să îl credem din toată inima și să-l trăim. Nu cred că oamenii ar trebui hirotoniți, ca să fie recompensați pentru slujirea cu credincioșie. Trebuie să existe altceva prin care să-i putem răsplăti pentru aceasta. E numai firesc ca unui om care a lucrat cu credincioșie într-un alt domeniu decât cel al predicării Evangheliei, să i se recunoască meritele și să primească drepturile depline, mă refer la salariu, la cele necesare întreținerii vieții și așa mai departe. Dar el nu ar trebui să aibă parte de hirotonirea care nu i se cuvine și nu ar trebui să o primească, ar trebui să refuze să o primească, dacă crede învățătura Bibliei în privința aceasta.

Trebuie să admitem cu toții că, după vremea în care a trăit Hristos, s-a abuzat mult de ceremonia aceasta a consacrării prin punerea mâinilor și a fost răstălmăcită. Ea s-a transformat în doctrina bisericească a succesiunii apostolice și într-o prerogativă eclesiastică, pe baza căreia s-a constituit marea ierarhie papală din Evul Mediu și până în timpurile noastre. O parte a acestui spirit s-a strecurat în lumea protestantă, iar uneori chiar și în mișcarea noastră. Eu susțin un singur lucru: hirotonirea se face pentru predicarea Evangheliei. Ea nu este pentru altceva. Unii sunt de părere că hirotonirea este o recompensă oferită lucrătorului credincios, o

recunoaștere a faptului că i-a fost credincios lui Dumnezeu și bisericii Sale; și că, prin urmare, el ar trebui consacrat, plătindu-i-se astfel pentru credințioșia sa. Din punctul meu de vedere, ideea aceasta este în dezacord total cu învățătura clară a Scripturii. Aceasta nu înseamnă că nu ar trebui să recunoaștem într-un fel sau altul meritele celor care au slujit cu credințioșie. Ceea ce vreau să spun este că ceremonia aceasta nu trebuie privită ca o recompensă.

Unui om care a lucrat cu credințioșie ca trezorier sau într-o altă funcție în organizația noastră, trebuie să i se recunoască meritele și trebuie recompensat pentru credințioșia lui. Dar a folosi hirotonirea în alt scop decât cel indicat clar în Scriptură, înseamnă a profana lucrurile sfinte, a aduce confuzie în biserică și durere și descurajare în inima oamenilor. Mai mult decât atât, înseamnă a aduce hirotonirea la punctul în care ea își pierde practic valoarea. Hirotonirea ca pastor creștin este cea mai înaltă onoare pe care o poate primi un om pe pământ și ar trebui recunoscută, înțeleasă și protejată ca atare de toate atitudinile, obiceiurile, tradițiile și învățăturile creștine. Isus nu i-a rânduit pe ucenici decât după ce i-a învățat și i-a pus la încercare pentru un timp. Pavel și Barnaba aveau deja experiență în lucrarea Evangheliei înainte de a fi hirotoniți. Apostolul Pavel însuși a atras atenția asupra hirotonirii prea timpurii și prea pripite, zicând: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă.” (1 Tim. 5,22)

Îmi amintesc că, în tinerețe, am cunoscut un trezorier evlavios și consacrat care a fost negreșit un om al lui Dumnezeu și de un real ajutor pentru lucrare, dar care nu putea să predice; totuși fusese hirotonit și era foarte preocupat. El zicea:

– De ce m-au hirotonit frații? De ce am acceptat? Nu știu să predic. Nu vreau să predic. Nu simt această chemare. Nu aș putea să predic nicidecum, dar oamenii cred că ar trebui. Am fost hirotonit și Biblia spune: „El i-a rânduit... să propovăduiască.” Uite-te la mine. De ce mi-au făcut asta?

Întrebarea aceasta și-au pus-o mulți: „De ce? De ce m-au hirotonit?”

Predicarea trebuie să fie principala lucrare a vieții unui om, altminteri hirotonirea nu are justificare. Îmi dau seama că e posibil ca

aici să fie unele persoane care nu sunt de acord cu mine în această privință, dar nu mă tem că vom reuși să găsească o declarație biblică în sprijinul poziției lor. Fie că sunteți de acord sau nu, cuvintele Scripturii rămân valabile: Isus i-a rânduit pe cei doisprezece ca „să-i trimită să propovăduiască”.

Așadar, care sunt implicațiile acestei învățături? Implicațiile ei asupra voastră, a studenților de la pastorație, sunt foarte serioase, uriașe și minunate. Sunt serioase, fiindcă în lumea noastră se așteaptă ca predicatorii să facă totul, de la repararea instalațiilor sanitare ale bisericii până la transmiterea unui mesaj din partea Asociației Tabita sau a altor societăți de caritate. În unele locuri, predicatorul este servitorul sau valetul universal, bun la toate, care conduce mașina și face tot ceea ce nimeni altcineva nu vrea să facă. Dacă este foarte amabil, smerit și blând, alții vor profita de acest lucru. În felul acesta, veți ajunge să predicați foarte puțin, iar ceea ce veți face va avea mică însemnătate, fiindcă veți avea prea puțin timp să vă pregătiți. Predicarea nu va fi lucrarea măreață și centrală a vieții voastre.

În al doilea rând, faptul că sunteți rânduiți ca să propovăduiți are asupra voastră implicații enorme, fiindcă vă va schimba viața într-un fel sau altul, în bine sau în rău. Dacă veți accepta învățătura Bibliei, care spune că predicarea este lucrarea voastră măreață, principală, lucrarea vieții voastre, veți lua hotărârea neclintită ca așa să fie și prin harul lui Dumnezeu veți reuși. Pentru voi, pentru biserică și pentru lume, implicațiile vor fi uriașe. Totul se va schimba. Veți fi altfel de oameni. Biserica va fi altfel.

În al treilea rând, adevărul acesta al supremației predicării în viața fiecărui pastor hirotonit are implicații minunate. Vom începe să ne întoarcem la starea bisericii apostolice, la puterea ei, la redeșteptarea ei, la persecuția ei, la biruința ei, dacă vom accepta adevărul acesta cu toată inima și dacă îl vom primi ca pe adevărul lui Dumnezeu. Nu uitați: porunca fermă și clară a lui Hristos este: „Duceți-vă și... propovăduiți.” Iar când a spus aceasta, a mai făcut referire la abandonarea altor responsabilități și preocupări – lucruri importante, fără îndoială, însă care nu pot fi făcute de cei care împlinesc porunca Sa.

De ce nu putem lua Marea Trimitere așa cum este și să o păstrăm ca atare? De ce lucrarea lui Dumnezeu înaintează cu viteza melcului în multe zone? Oare nu pentru că noi, la fel ca melcul, privim lumea de jos? De ce să nu acceptăm concepția veche a Sfințelor Scripturi despre hirotonire și predicare? De ce să nu spunem: „Hristos a spus așa! Noi credem! Atât ne este de-ajuns!” Putem face așa? De ce nu?

Dar ce înțelegem noi prin predicare? Da, mă refer la *predicare*. De câte ori n-am auzit oameni spunând: „Eu predic prin faptul că împart literatură. Eu predic prin faptul că duc o viață creștină. Eu predic prin faptul că aduc un dar. Eu predic prin aducerea zecimii. Eu predic prin faptul că îmi ating toate țințele. Eu predic prin faptul că vând cărți și fac abonamente la periodice și reviste. Eu predic prin faptul că promovez strângerea de fonduri și de bani pentru cheltuielile bisericii – pentru școala comunității, pentru îngrijitor, pentru căldură – pentru Ziua Secerișului, pentru Săptămâna Abnegației, pentru misiunea externă. Toate acestea înseamnă să predici.” Categorie că acestea nu sunt totuna cu predicarea, dacă ținem seama de raportul biblic pe care l-am citit. Toate acestea sunt utile, au valoarea lor, dar ele nu țin loc de predicare. Dacă nu suntem atenți, ele îi vor lua locul.

Fiecare dintre voi, dragi tineri, trebuie să vă străduiți ca atâta timp cât sunteți în colegiu să învățați cum să aveți un program solid pentru biserică; dar, mai presus de toate, cum să evitați ca el să vă manipuleze și să vă conducă pe voi. Probabil că acest lucru este prevăzut în curriculum. Orice seminar teologic ar trebui să le ofere studenților instruire despre toate aceste subiecte importante. Dar de ce să îi învețe cum să predice dacă ei nu vor predica? De ce să îi învețe omiletică dacă se vor ocupa cu alte activități? Dacă dorim ca predicarea să își reia locul cuvenit, va trebui să acordăm pregătirii predicilor o mai mare atenție și mai mult timp decât în prezent, după cum îndeamnă Carlyle B. Haynes (Ministry, iulie 1956). Predicarea noastră a atins deseori un prag rușinos de scăzut și, ca să nu folosesc niște cuvinte prea aspre, avem nevoie de ceva mai bun. Voi da acum citire unui paragraf care nu-mi aparține, dar în care cred cu tărie: „Am ajuns până acolo încât să credem că predica este o

compilație de citate din Spiritul Profetic, unite prin câteva remarci personale. Aceasta nu este o predică, ci numai o dovadă deplorabilă a incapacității vorbitorului de a gândi personal. Nu mă înțelegeți greșit”, spune fratele Haynes și mă alătur lui, „cred din toată inima în Spiritul Profetic și cred bineînțeles că el trebuie folosit în mod adecvat. Dar nu cred că este folosit corespunzător atunci când cineva selectează mai multe paragrafe, le scrie pe cartonașe și le citește în loc de predică, pentru ca să fie scutit să-și mai pună mintea la contribuție.” – *Ibid.*, pag. 9

Scrierile Spiritul Profetic ne inspiră și Ellen White a scris lucruri atât de minunate, iar poporul nostru crede în ele și se bucură de ele, dar aceasta nu îl îndreptățește pe predicator să aleagă câteva paragrafe, să le aranjeze în grabă și să creadă că în felul acesta a pregătit o predică. Spiritul Profetic, care ar trebui să fie o mare binecuvântare pentru oameni, devine astfel o cârjă pentru leneși. Nu trebuie să fie așa. Serva Domnului nu a dorit niciodată ca scrierile ei să fie folosite așa, iar cel care face astfel abuzează de un lucru bun și își face rău lui însuși. Aceasta nu este predicare. De ce să nu-i lăsăm pe oameni să le citească singuri? Și dacă nu este suficient, de ce să nu-i lăsăm să citească Biblia singuri? Atunci de ce am mai predica? Cel care folosește Spiritul Profetic în felul acesta nu va reuși să o facă pentru mult timp și va fi în cele din urmă dat în vileag. Lucrurile se schimbă. Cu timpul, gândirea lui începe să se atrofieze, la fel ca și activitatea lui de predicator. După o vreme, trebuie să se mute dintr-o Conferință în alta, pentru că nu are ce să le prezinte oamenilor. Și își va pierde puterea pe zi ce trece.

Când am început să predic, eram însoțit de Kenneth Gant. Îmi aduc aminte că țineam studii biblice cu o femeie din Loveland, Colorado. Eu vorbeam cam patru minute și după aceea nu știam ce să mai zic. Apoi, intervenea Kenneth și când se împotmolea el, interveneam eu. În timp ce vorbea el, eu îmi formulam în minte câteva idei. Așa lucram. Presupun că și voi puteți să faceți la fel, dacă e nevoie. Poate că acesta este motivul pentru care Domnul i-a trimis pe primii lucrători doi câte doi, ca să se ajute unul pe altul. Însă trebuie să creștem neîncetat. Atunci nu știam prea multe, dar femeia aceea

a venit la biserică fără să o invităm. Am fost uluiți când am văzut-o la biserică. Ea a venit, în ciuda lipsei noastre de experiență.

Aș vrea acum să mă refer la dimensiunea supranaturală a predicării adevărate. Ea a fost rânduită de Dumnezeu, poruncită de Isus Hristos și practică de apostoli și de biserica apostolică. De-a lungul veacurilor, oamenii credincioși lui Dumnezeu au predicat. Predicarea s-a intensificat odată cu viața spirituală. Reforma s-a întemeiat pe predicare. Mișcarea Adventistă s-a întemeiat pe predicare, iar biruința ei finală va fi obținută prin predicare – o predicare în care vorbitorul este umplut de Cuvântul lui Dumnezeu, este împuternicit de Duhul Sfânt și rostește cuvintele dintr-o inimă înflăcărată de Cuvântul lui Dumnezeu, înaintea sufletelor flămânde. Aceasta este predicarea! Dumnezeu este mulțumit când sufletele ajung la mântuire prin predicare.

Am auzit-o personal pe Ellen White când a spus că predicarea nu înseamnă să le citești oamenilor paragrafe lungi din *Mărturii*. N-am luat ideea aceasta dintr-o carte. Am să vă povestesc o experiență de-a tatălui meu care a adormit în Domnul; pe 25 luna aceasta se împlinește un an de la moartea lui. Am avut marele privilegiu de a fi ajutat de tatăl meu de-a lungul anilor. A însemnat foarte mult pentru mine. Scrisorile lui mi-au fost de folos, iar acum mă bucur de biblioteca lui și am grijă de multele materiale pe care le-a lăsat în urmă. Nu le avea aranjate în ordine. Mama îi spunea: „Tată, trebuie să-ți aranjezi lucrurile și să pui fiecare lucru la locul lui.” Iar tata răspundea: „Așa fac: am câte un loc pentru toate lucrurile și toate sunt puse într-un *singur* loc.” Numai el știa unde să găsească fiecare lucru, dar în cele din urmă a adunat atât de multe materiale, încât nici măcar el nu mai reușea să găsească ceea ce căuta. Acum mă ocup eu de ele și sunt impresionat de marea lui loialitate față de acest mesaj, de loialitatea lui față de biserică și de loialitatea lui față de colegii lui pastori.

Tatăl meu ar putea fi considerat un pastor adventist de modă veche, conservator, având convingeri bine înrădăcinate, care credea sută la sută în doctrina veche. De multe ori auzea lucruri negative despre un pastor adventist care credea sau făcea ceva contrar

concepțiilor lui, dar întotdeauna îi lua apărarea dacă cineva îl ataca. Mi-a plăcut spiritul acesta. Vă mărturisesc, prieteni, că, în ciuda disensiunilor mari care pot exista între mine și altcineva, chiar dacă socotesc că el susține niște concepții cu totul greșite, Îi cer totuși lui Dumnezeu putere să îi iau apărarea în fața dușmanului. Trebuie să formăm împreună o barieră împotriva lumii, să ne iubim unii pe alții atât de mult, încât să ne sprijinim reciproc. Lucrul acesta m-a impresionat la tatăl meu. Dar nu sunt aici ca să-l laud pe el, deși aş putea să vă vorbesc despre el o oră întreagă și să nu vă plictisiți.

Vreau să mă întorc la experiența care arată ce părere a avut Ellen White despre privilegiul lucrării pastorale și despre importanța ei. Tata era tânăr și lucra ca pastor în Denver, Colorado. Într-o dimineață de Sabat, cu numai câteva minute înainte de începerea serviciului divin, s-a deschis ușa și a intrat Ellen White, împreună cu fiul ei, Willie White, și prietena ei, domnișoara McInterfer. Tata nu știa că ea se afla în țară, dar bineînțeles că a invitat-o imediat să le vorbească oamenilor. Ea l-a întrebat pe tata:

- Dar nu erai pregătit să predici astăzi?
- Ba da, i-a spus tata.
- Nu te-ai rugat ca Dumnezeu să-ți dea o solie?
- Ba da.
- Și ți-a dat o solie?
- Da, așa cred.
- Ai studiat despre ea?
- Da.
- Te-ai rugat pentru ea?
- Da.

- Atunci, a continuat ea, nu îndrăznesc să-ți iau locul și să vorbesc când Dumnezeu ți-a încredințat o solie. Am venit ca să auzim această solie. Mergi la amvon și predică, te rog.

Așadar, s-a așezat pe scaunul de la amvon și a stăruit ca el să predice. La încheiere, l-a luat deoparte și, ca o mamă în Israel ce era, i-a spus câteva cuvinte de încurajare. Ea nu se număra printre aceia care cred că este greșit să-i spui unui predicator tânăr că a predicat bine și că predica lui i-a mers la suflet. Ea i-a spus:

– Predica ta m-a ajutat spiritual; a fost o binecuvântare pentru mine.

Ce minunat din partea ei să spună aceste cuvinte unui pastor tânăr! Ea era o femeie prin care Dumnezeu lucra în mod deosebit și care scrisese atât de multe cărți! Dar l-a încurajat și i-a spus că predica lui a ajutat-o. Apoi a adăugat:

– Dacă vei continua să vorbești atât de tare și cu vocea atât de încordată, vei muri în câțiva ani.

După aceea, timp de aproape 15 minute, i-a spus cum să vorbească și cum să respire corect. Tatăl meu a aflat atunci mai multe decât a reușit să învețe la toate cursurile de retorică și dicție de la Colegiul Battle Creek. Toată viața a aplicat aceste principii – respirația cu ajutorul diafragmei și folosirea anumitor mușchi pentru a vorbi – și vocea lui a rămas plăcută și sonoră până aproape de moarte. Dacă l-ați fi ascultat, mi-ați fi dat dreptate. Oamenilor le plăcea să-l asculte la radio când se ruga.

Apoi tata i-a pus lui Ellen White o întrebare:

– Soră White, aș vrea să vă întreb cum să folosesc scrierile dvs. în lucrarea publică. Părerile oamenilor sunt împărțite. Unii aduc cu ei un teanc întreg din cărțile dvs. Alții aduc numai câteva citate. Unii fac într-un fel, alții în alt fel. Ce să facem? Cum să folosim scrierile dvs. în lucrarea noastră publică?

Și iată care a fost răspunsul ei (îl redau în cuvintele mele):

– Când te decizi să predici despre un anumit subiect, mergi la Biblie și studiază subiectul acela în întregime. Citește tot ce spune Biblia despre el și tot ce are legătură cu el. Studiază-l în întregime și în mod exhaustiv din Biblie. Apoi, mergi la scrierile acestea pe care mi le-a dat Domnul și citește tot ce se găsește în ele despre acel subiect. Vezi dacă nu cumva ele aduc o nouă rază de lumină asupra acelor versete. După aceea – aici vine partea cea mai importantă – du-te la oameni și predică-le solia din Biblie.

Acesta a fost răspunsul ei. Și așa am încercat și eu, și tatăl meu să facem. A devenit un fel de tradiție de familie – declarația lui Ellen White cu privire la cum să predicăm, la cum să folosim scrierile ei. Și cred că este corect, logic, scripturistic și în conformitate cu Spiritul Profetic.

Nu spun că nu este voie ca din când în când să dai citire unei fraze sau unui paragraf din Spiritul Profetic, ci susțin că este cu totul greșit, după părerea mea, să iei câteva pasaje lungi și să le prezinți oamenilor ca atare. Predica nu este locul potrivit pentru așa ceva. Dacă susții o serie de studii despre Spiritul Profetic, atunci presupun că e cu totul altceva; dar acum mă refer la predicile noastre obișnuite.

Scrierile Spiritului Profetic nu trebuie să ia locul Bibliei, ci trebuie să o pună în lumină și să ne ferească de greșeli atunci când o studiem. Dar mai întâi trebuie să studiem Scriptura. Nu trebuie să îngăduim nici măcar Spiritului Profetic să ne abată de la studiul ei. Este atât de ușor să citim gândurile bune din scrierile lui Ellen White și să nu mai gândim noi singuri! Însă predicatorul trebuie să analizeze în întregime fiecare text, fiecare pasaj și abia apoi să citească despre ele din altă parte – din Spiritul Profetic, din comentarii etc. Atunci va ști ce vrea să spună textul respectiv. Când se va ridica să predice, va obține o perspectivă reală asupra textului; inima lui va fi cuprinsă de el. Va fi ca un foc în oasele lui, de care va simți nevoia imperioasă să se elibereze. În timp ce va predica, Dumnezeu îi va da mult har și multă pace sufletească. Aceasta este adevărata predicare și suntem rânduiți să predicăm așa. De aceea, să rămânem la adevărurile mari din Cuvântul lui Dumnezeu atunci când predicăm.

Dragi tineri, când veți fi hirotoniți, veți fi rânduiți să *predicați* Evanghelia, nu doar să o citiți. Este adevărat că unii, deși își citesc predicile, reușesc totuși să câștige suflete. Mie mi-ar dispăcea să țin multe cuvântări așa cum fac acum, citind din notițe. Dar, în timp ce mă pregăteam pentru aceste prelegeri, a trebuit să am grijă ca patru secretare să răspundă la scrisori, să compun pentru emisiunile de la radio și să termin de scris o carte, și, prin urmare, nu am avut timp să memorez ideile principale ale prelegerilor. Vă rog să îmi îngăduiți să mă folosesc în continuare de aceste notițe. Dacă citim la amvon, putem fi afectați de cunoscuta boală a predicatorului, numită „înghițitul puilor”. Știți la ce mă refer – predicatorul își coboară capul și îl ridică în mod repetat, pentru că trebuie să se uite

când în foaie, când la oameni. Îmi pare rău pentru această remarcă, iertați-mă de data aceasta!

Marele predicator scoțian John M'Neill a spus: „Nu mă deranjează dacă citiți de pe o foaie dacă știți să citiți clar, dar mulți predicatori fac precum un predicator tânăr despre care am auzit, căruia i-a fost adus un amvon și a citit predica din foaie. La sfârșitul predicii, în timp ce stătea de vorbă cu o doamnă în vârstă și aștepta să primească un compliment, s-a gândit că atunci era momentul potrivit să o întrebe: 'V-a plăcut predica mea?' Ea i-a răspuns: 'Nu mi-a plăcut deloc. În primul rând, ai citit-o. În al doilea rând, nu ai citit-o bine, iar în al treilea rând, nu a meritat să o citești.'”

Cuvintele ei sunt dure. Probabil că mă voi ocupa în altă prelegere despre modul în care prezentăm predica. Repet, putem să citim o predică în care am așezat tot sufletul nostru și poate că vom câștiga câteva suflete prin ea; dar fără îndoială că trebuie să *predicăm*, nu doar să luăm cartea cuiva și să o citim de la amvon.

Când pregătim o predică, este bine să nu uităm că vrem să-i convertim pe oameni prin mesajul nostru și trebuie să concepem predica având acest lucru în minte. Dacă dorim ca Dumnezeu să binecuvânteze mesajul nostru, atunci el trebuie să fie adânc înrădăcinat în convingerea și convertirea autentică a celui care predică, pentru ca același lucru să aibă loc și în cel care ascultă predica. Totodată, trebuie să arătăm respect față de ascultătorii noștri. Astfel, vom arăta respect și față de amvonul la care ne aflăm. Nu uitați: amvonul este locul unde stă și de unde vorbește Dumnezeu. Gândiți-vă că Isus se află lângă voi și că vă ține de după umeri.

Ar trebui să urcăm la amvon cu reverență, și nu cu evlavie ostentativă sau cu mândrie spirituală. Amvonul nu este un loc pentru actori sau pentru comedianți. Este locul pentru ambasadorii Celui Preaînalt. Sarcasmul nu are ce căuta în lucrarea de predicare și de câștigare de suflete. Indiferent cât de nobilă este cauza, cuvintele de amărăciune și sarcasm nu vor fi de ajutor. Mulți oameni se vor îndepărta din cauza atacurilor sau aluziilor făcute în cuvântare. Mulți avocați au pierdut cazul în instanță, din cauză că i-au îndepărtat pe membrii juriului prin sarcasmul lor. Epitetele deza-

greabile au același efect ca și sarcasmul. Oamenii au tendința de a-l lua apărarea celui denigrat.

Se spune că John Clifford, un mare predicator englez, a ținut o predică – la începutul lucrării lui – în care a condamnat tot timpul greșelile și slăbiciunile creștinilor. A doua zi, s-a întâlnit cu o profesoară credincioasă care i-a spus:

– V-aș sfătui, d-le Clifford, să aruncați cutia cu piper și să țineți pe lângă dvs. un borcan cu miere.

Iar tatăl meu obișnuia să spună:

– Nu uita, băiete, că întotdeauna mai multe muște trag la miere decât la oțet.

Este bine să ne amintim cuvintele acestea. Să renunțăm la sarcasm, la cuvinte amare și la folosirea excesivă a povestirilor hazlii – sau a oricărui alt fel de povestiri, dacă sunt folosite prea des. Pe mine personal mă obosește să ascult povești una după alta. Da, cred că predica ar trebui să conțină ilustrații. Ele sunt ca niște ferestre, dar casa nu este compusă numai din ferestre.

Utilizarea excesivă a povestirilor hazlii sau a altor povestiri tinde să dilueze mesajul spiritual. Nu folosiți umorul de dragul de a face haz. O mică ilustrație folosită din când în când, poate aduce lumină asupra pasajului și poate produce un simțământ binefăcător. Însă povestirea trebuie să fie curată și folositoare și niciodată, niciodată nu trebuie să fie spusă de dragul de a o spune.

Vreau să prezint acum câteva recomandări pentru predicatorii tineri. Știu că mie mi-au fost de ajutor și aș vrea să le fi dat mai multă atenție. W. T. Stead, un vorbitor înzestrat și totodată un scriitor și redactor remarcabil, a spus: „În primul rând, nu te apuca să vorbești decât dacă ai ceva de spus. Neapărat, neapărat trebuie să ai ceva de spus. În al doilea rând, când ai terminat, du-te și așază-te. În al treilea rând, nu uita că dacă o predică nu poate fi auzită, este un fel de spectacol mut. În al patrulea rând, gândește clar, vorbește clar și ia o poziție naturală, nu vorbi prea repede. În al cincilea rând, apreciază întreruperile, indiferent cât de ostile.”

Un lucru care îmi place la predicarea din țările britanice: ascultătorii sunt obișnuiți să intervină. Dacă le place, ei spun: „Ascul-

tați, ascultați!” Dacă nu le place, spun contrariul. Este bine ca predicatorul să știe să facă față situației și să aibă grijă de el însuși. Lloyd George a știut cum să se poarte în public și, apropo, a fost predicator baptist, dar și membru al Partidului Liberal. Într-una dintre confruntările sale politice importante, când discuția se încinsese, exact în mijlocul discursului lui politic cel mai înflăcărat, undeva în spate, un om a strigat:

– Lloyd George, Lloyd George, unde mai este acum bunicul tău? Unde mai este măgarul cel bătrân? Și unde mai este căruța aia veche cu care căra cărbune?

Știți că Lloyd George s-a născut într-o familie de țărani din Țara Galilor, oameni de rând. Bunicul lui transporta cărbune cu căruța în Criccieth, Țara Galilor, iar bărbatul acela dorea să spună ceva care să le distragă oamenilor atenția de la cuvintele lui Lloyd George, așa că, fără niciun motiv, a amintit de bunicul acestuia.

Lloyd George s-a oprit și i-a spus foarte politicos:

– Da, prietene, m-am născut în Criccieth. Tocmai am fost acolo într-o mică vacanță și am văzut în șopron căruța aceea veche pe care o folosea bunicul. Mai este încă acolo.

Apoi a adăugat:

– Bunicul a murit și sper că este în ceruri; dar observ că măgarul se află printre noi!

Observați cum a reușit să întoarcă situația în favoarea lui. Răspunsul lui a fost prompt. Din momentul acela, i-a câștigat pe ascultători de partea lui.

Situația era foarte gravă când Henry Ward Beecher s-a dus în Anglia ca să-l ajute pe Abraham Lincoln să obțină acordul Britaniei de a rămâne de partea Nordului. Anglia declarase război împotriva Nordului și se aliase cu Sudul, și fără îndoială că astăzi Statele Unite ale Americii nu ar mai fi existat. Populația britanică suferea; tot centrul Angliei era amenințat cu foametea fiindcă oamenii nu puteau să cumpere bumbac din Sud și nu puteau munci în fabricile lor. Nordul instaurase o blocadă în Sud și de aceea, președintele Lincoln l-a trimis pe Henry Ward Beecher, marele predicator, atât de des citat în toată Anglia, să le vorbească oame-

nilor și să le explice că suferința lor se datora în parte mării lupte care se dădea pentru a obține eliberarea sclavilor. Acesta este motivul pentru care a apărut în fața acelei mulțimi de ascultători ostili. Într-o seară, pe când predica în Manchester, exact în mijlocul cuvântării lui elocvente, un om de la balcon a început să cânte precum cocoșul. Beecher s-a oprit imediat, a scos ceasul din buzunar, s-a uitat la el, l-a dus la ureche, l-a scuturat și apoi a zis:

– Nu înțeleg! Ceasul acesta nu m-a înșelat niciodată. Dar pe semne că s-a stricat, fiindcă instinctele animalelor nu dau greș niciodată. Trebuie că este dimineață.

Ascultătorii au început să râdă și au fost cuceriti complet. Beecher a reușit să detensioneze atmosfera.

Ellen Cicely Wilkinson a avut odată o experiență asemănătoare. Era membră a Partidului Laburist din Anglia, se afla în campanie electorală, susținea un discurs și cineva din mulțime a strigat ca să o deruteze:

- O, domnișoară Wilkinson, ce știți dvs., de fapt?
 - Nu știu prea multe, a răspuns ea.
 - Atunci, câte coaste are porcul?
 - Nu știu, sincer nu știu, dar dacă vii aici, am să le număr.
- A reușit să facă față situației.

S-ar putea întâmpla, uneori, să obțineți din partea comunității o reacție nedorită. Bineînțeles că nu puteți să le răspundeți ca persoanele de mai sus, dar puteți să vă păstrați calmul, să gândiți rapid și să fiți pregătiți. De aceea, dl Stead spune: „Apreciază întreruperile, indiferent cât de ostile ar fi.” A șasea recomandare a sa este aceasta: „Două lucruri nu ar trebui pierdute niciodată – răbdarea și ideea principală a discursului. În al șaptelea rând, nu uita că privirea transmite la fel de multe ca și cuvântul. În al optulea rând, nu ezita ca la momentul potrivit să te lași în voia subiectului. Dedică-te subiectului cu toată energia. Nu o reține. În al nouălea rând, nu citi discursul niciodată, dar păstrează întotdeauna la îndemână ideile principale în caz că le uiți; dar cel mai bine este să le ai întipărite în minte. În al zecelea rând, nu uita

niciodată cuvintele înțelepte ale Cardinalului Manning: 'Lasă-te cuprins de subiect și pierde-te din vedere pe tine.'"

Sunt sigur că aveți deja liste lungi cu reguli despre predicare și despre vorbirea în public; când am pregătit aceste prelegeri, problema cu care m-am confruntat nu a fost să găsesc suficient material, ci să am curajul să renunț la o mare parte din el. Sunt atât de multe lucruri frumoase, care s-au mai spus deja până acum, încât este foarte dificil să știu ce să amintesc și ce să las deoparte. Însă, mai presus de toate, nu uitați să prezentați mesajul deslușit. Faceți-l să fie clar, atât de clar încât să-l poată înțelege și copiii. Pentru mine, unul dintre cele mai mari complimente pe care aș putea să le primesc ar fi unul din partea copiilor care să vină la mine ca să mă asculte și să mă asculte în liniște; iar la sfârșit să-mi spună: „Am înțeles ce a vrut să spună *el*.” Copiii nu vă vor asculta niciodată și nici nu vor dori să vină la predicile voastre dacă mesajul nu este pe înțelesul lor. De aceea, este atât de important ca toți copiii, băieți, fete și tineri – toți – să fie prezenți la serviciul divin împreună și să nu aibă servicii divine separate. Nici nu vă imaginați cât de mult își vor aminti ei din predică și ce impresie deosebită le va lăsa chiar și numai faptul că participă la un eveniment important.

În urmă cu ceva timp, am avut o experiență deosebită în Eugene, Oregon, unde am fost invitat să vorbesc opt seri la rând. Apropo, avem acolo o biserică frumoasă, una dintre cele mai frumoase biserici pe care au construit-o adventiștii în America și a fost ridicată cu puțini bani. Are 700 de locuri și face cinste cauzei noastre. Bineînțeles că primele trei rânduri din față rămân goale, ca de obicei. Le-am spus oamenilor că pe perioada în care mă aflu acolo aveam să mă bazez pe primele patru rânduri, pentru că ele sunt cea mai importantă parte din toată clădirea. Și le-am spus:

– Măine seară și în fiecare seară în care voi predica aici, aș vrea ca aceia care cred în Dumnezeu și care vor să se roage pentru mine să ocupe aceste rânduri. Vă rog să vă oferiți să umpleți aceste bănci.

Vă dați seama că atunci au venit direct în față. Copiii între 6 și 13 ani s-au așezat pe primele două rânduri. Au stat acolo seară de seară și nu au scos niciun sunet; nu s-a auzit niciun chicot. Copilașii

m-au ascultat, iar eu i-am lăudat în fiecare seară și le-am mulțumit că s-au rugat pentru mine. Am trăit experiența reînviării în biserica din Eugene și aceasta datorită celor care au ocupat primele patru rânduri din sală.

Așadar, predicile voastre să fie atât de clare, încât până și copiii să dorească să vină și să vă asculte și să vă înțeleagă. Copiii trebuie să fie prezenți la întâlnirile pe care le țineți. Ei trebuie să-i însoțească pe părinții lor, să asculte predica, și nu să fie în altă parte la un serviciu special dedicat copiilor. Îmi aduc aminte că, în copilărie, veneam la biserică împreună cu mama și cu tata și că i-am ascultat pe K. C. Russell, pe G. B. Thompson, pe J. O. Corliss, pe J. N. Loughborough și pe alți conducători. Sunt uimit cât de multe lucruri îmi aduc aminte din predicile lor. Dacă predicatorul vorbește deslușit, dacă predica lui este atât de clară încât până și copiii de șapte, opt sau nouă ani o pot înțelege în mare parte, atunci el este un predicator adevărat. Predicile voastre să fie simple și convingătoare.

Robert Hall a declarat: „Dacă m-aș afla în fața instanței și dacă viața mea ar fi în joc, dacă avocatul meu i-ar amuza pe jurați cu vorbele lui de duh, îngropând argumentele sub un morman de înflorituri retorice, eu i-aș spune: 'Domnule, puneți-vă în locul meu, gândiți-vă că mă așteaptă spânzurătoarea și vorbiți deslușit și convingător.'”

Vor fi așa și predicile voastre? Ale mele, da. Dacă viața mea ar fi în joc, mi-aș dori ca avocatul să prezinte apărarea mea în mod deslușit, convingător și clar. Dacă ne gândim bine, păcătosul acela pierdut care stă în fața noastră se află într-o situație gravă, viața lui este în joc. Îl așteaptă ceva mai rău decât spânzurătoarea. Totul depinde de decizia lui – iar destinul tău veșnic, prietene, depinde de ceea ce spui și de felul în care predici. De aceea, ai grijă ce spui și cum o spui. Vorbește cu toată convingerea, cu credința că ceea ce spui este adevărat și, totodată, cu credința că destinul veșnic depinde de ceea ce spui – iar dacă nu depinde, atunci nu mai predica despre subiectul acela. Dacă predica respectivă nu este legată de o chestiune de viață și de moarte, atunci nu ai fost rânduit să o predici.

Dacă vrei ca predicile tale să fie clare, nu încerca să fii exhaustiv. Subliniază câteva idei și fixează-le cu claritate în fiecare predică. Tatăl meu obișnuia să-mi spună:

– la câteva texte tari, ca niște cuie mari, bate-le în scândură până ies pe partea cealaltă și apoi fixează-le, îndoindu-le capetele.

Nu consuma toată muniția. Nu încerca să le spui oamenilor tot ce știi într-o singură predică, pentru că dacă faci așa, mai târziu nu vei mai avea ce să le spui. Când interesul este maxim, du-te și ia loc. Cel care vrea să spună ceva îl va spune cel mai bine în cât mai puține cuvinte. Când cuiul este bătut bine, nu are niciun rost să-l mai lovim cu ciocanul. Nu bate câmpii! Pune-ți o anumită țintă și concentrează-te asupra ei. Fiecare predică să aibă un obiectiv. Lucrul acesta se realizează cel mai bine în predicile tematice, unde putem exprima semnificația textului sau a temei într-o singură frază formată din câteva cuvinte, care să constituie prima temelie a predicii. Formulați fraza astfel încât să cuprindeți în ea ideea principală pe care o veți prezenta de-a lungul predicii.

Cred că aceasta este prima temelie: exprimarea semnificației textului abordat sau a temei abordate într-o singură frază simplă care să conțină cel mult 7 până la 15 cuvinte. S-ar putea ca o jumătate din timpul de pregătire a predicii să îl petreci căutând această frază. Începe să scrii propoziții, gânduri care îți vin în minte în legătură cu textul. S-ar putea să scrii o sută de fraze, dar nu fără folos, fiindcă le vei putea întrebuința în predică. Când ai reușit în sfârșit să compui fraza care pune punctul pe i, cum spunem noi, poți să începi. Prezintă textul și apoi, în câteva cuvinte, prezintă introducerea. După aceea, prezintă fraza și spune: „Așa înțeleg eu textul acesta.” Apoi, detaliaz-o în predică. Dacă reușești să găsești această frază – alcătuită de preferință din 7-8 cuvinte sau din maxim 15 cuvinte (cu cât mai scurtă cu atât mai bine) – predica este pe jumătate pregătită. Ea te ajută să rămâi la o temă precisă, la o idee precisă și predica va fi înțeleasă mai ușor.

Nu vorbi nici prea repede, nici prea încet. Nu vreau să insist prea mult asupra acestui aspect. Îl găsiți prezentat în cursul de omiletică. Avem câteva explicații foarte bune despre modul de întrebuințare

a vocii în *Mărturii*, volumul 1, paginile 645, 647, 649; volumul 2, paginile 615, 672; volumul 3, pagina 311; volumul 4, paginile 404-406, 559, 604, 605; volumul 6, pagina 380; și în *Educație*, pagina 199; *Parabolele Domnului Hristos*, pagina 335 și în alte cărți care vă sunt disponibile.

De asemenea, vreau să vă îndemn să nu vorbiți prea tare. Nu mai suntem în epoca în care predicatorii obișnuiau să strige și să se țiepe. Un om care trăia într-unul din statele din centrul țării obișnuia să zică: „Când uit ce am de spus, strig mai tare. Atunci oamenii sunt atât de derutați și de confuzi, încât se gândesc că vreau totuși să le zic ceva.” Și scapă în felul acesta. Prea des se recurge la strigăte, dar noi nu trebuie să ne facem vinovați de păcatul acesta.

Secretul predicării bune este folosirea tonului de conversație. Nu uitați că predicarea este o conversație, în sensul cel mai înalt al cuvântului. Ellen White spune: „Pe cât este posibil, vorbitorul trebuie să păstreze tonul natural al vocii.” – *Mărturii*, vol. 2, pag. 672

Și, predicatorule, te implor, nu fă anunțuri la sfârșitul predicii și nici nu-i lăsa pe alții să le facă. Oamenii să plece acasă cu gândul la predica pe care au auzit-o. Am participat deseori la adunările Conferinței Generale, la întâlniri de tabără sau la alt fel de întâlniri, unde am ascultat predici emoționante care mi-au atins inima. Toți aveau simțământul profund al prezenței lui Dumnezeu. Dar imediat după ea, fără niciun cuvânt de tranziție, cineva se ridica și făcea un anunț care nu avea nicio legătură cu lucrurile spirituale. Anunța că o mașină fusese parcată într-un loc interzis sau că un anume comitet trebuia să se întâlnească într-o anumită sală. Un astfel de anunț este ca un duș rece. Transmite ideea că predica nu a avut nicio valoare. Nu vă faceți niciodată vinovați de o asemenea faptă. Dacă trebuie făcute anunțuri nelegate de predică, atunci faceți-le după o perioadă de tranziție, după un cuvânt de consacrare, de mărturie personală, de apreciere a mesajului. Altminteri, ele îi tulbură pe ascultători. De fapt, anunțurile le lasă impresia aceasta: „Ceea ce se spune acum este important. Predica s-a încheiat, nu vă mai gândiți la ea.”

Când oamenii înțeleg că suntem rânduiți să predicăm, că aceasta este sarcina noastră principală și dacă o facem, aceste lucruri auxi-

liare vor lua locul care li se cuvine și desigur nu locul cel mai important. Cel care recunoaște înalta chemare a predicării va avea grijă de toate lucrurile mărunte. El nu își va cere scuze înainte să înceapă predica. El este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu. Fie are un mesaj de transmis, fie nu are. Când vine momentul să înceapă, să înceapă. L-am auzit de multe ori pe tatăl meu zicând: „Să fii ca un înotător puternic. Sari, aruncă-te în apă și apoi începe să înoți până la mal.” Așa trebuie să începeți predica, precum la săritura în apă! În urmă cu câțiva ani se obișnuia ca începutul să fie lent, puteai să bați câmpii treizeci de minute în introducere, dar astăzi, în tumultul vieții din America, nu este la fel. Astăzi, pastorii ating ideea din primele afirmații. Nu uitați: „aveți la dispoziție numai treizeci de minute ca să sculați morții”, cum spunea Lamb.

Apoi, poziția pe care o luăm la amvon nu ar trebui să știrbească din sfințenia mesajului nostru. Este adevărat că oamenii sunt diferiți. Unii se luptă cu diverse boli, dar trebuie să încercăm să stăm drepti și să avem o poziție corespunzătoare și demnă. Nu uitați că ascultătorii ne urmăresc.

Aș vrea acum să le propun tuturor predicatorilor tineri să învețe cum să vorbească în șoaptă. Știu că nu are niciun rost să vă spun să nu șușotiți la amvon – la toți ni se întâmplă. Când cineva care stă la amvon, unde îl vede toată lumea, poartă o discuție aprinsă cu persoana de lângă el sau chiar chicotește din când în când, ca reacție la cuvintele celuilalt, îi deranjează pe ceilalți, ca să nu spun mai mult, și este un semn că nu știe cum să se poarte la amvon. Dacă trebuie neapărat să-i spui ceva persoanei de lângă tine, șoptește-i la ureche – dar vorbește-i în *șoaptă*, nu doar pe un ton mai scăzut. Să nu bombănim, să nu comentăm și să nu ne exprimăm părerile personale în spatele vorbitorului. În felul acesta îi deranjăm și pe cei de la amvon, și pe cel care predică, dacă este sensibil vreun pic sau dacă are antenele bune, cum ar trebui să le aibă toți predicatorii buni. Cel mai bun tip de predicator este omul încordat, dar care își controlează încordarea. După cum spunea Gladstone: „Eu nu predic niciodată dacă nu simt în spinare o anumită presiune.” De aceea,

să fim buni cu acești predicatori încordați, să nu șușotim și să nu scoatem niciun sunet.

Și, bineînțeles, dacă trebuie să te uiți la ceas, uită-te în așa fel încât ceilalți să nu te observe și mai ales nu îl scutura ca să te asiguri că funcționează! Când predicam împreună cu John Turner într-o școală mică din Colorado, un bărbat din sală avea obiceiul de a-și scutura ceasul, un ceas dintr-acelea mari care ticăia tare. În fiecare seară, când eram pe la jumătatea predicii, își scotea ceasul și se uita cât e ora în așa fel încât toți să-l observe. Am fost ispitit de multe ori să mă opresc și să-i spun ceea ce i-a spus dr. Parker, un mare predicator din Londra, unui ascultător de-al lui – s-a oprit în mijlocul predicii și i-a zis: „Tinere, ridică ceasul sus! Vorbim aici despre veșnicie, nu despre ore!” Dar Domnul mi-a dat răbdare și nu i-am spus nimic.

Cel mai bine este să nu-ți dregi vocea mereu, să nu te foiești în timpul cântării sau în timpul predicii și să nu te preocupi cu orice altceva în loc să asculți corul sau vorbitorul. Nu te frământa și nu afișa o mină plictisită atunci când altcineva predică. Toate acestea dovedesc o lipsă de cuviință, o lipsă de politețe și de apreciere a sfințeniei Cuvântului lui Dumnezeu.

Am învățat ceva de la Amy MacPherson. Nu sunt deloc de acord cu teologia ei, dar stăpânea arta de a conduce comunități, fără nicio exagerare, și a predat într-o școală pentru predicatori. În școala aceasta erau 500 de studenți, căror ea le-a spus: „Când vă aflați pe podium împreună cu un alt predicator, de dragul privilegiului care vi s-a făcut să fiți acolo, trebuie să vă arătați interesați. Dacă vorbirea lui este aridă, arătați-vă interesați. Luați un creion și prefăceți-vă că luați notițe. Poate că nu faceți altceva decât să mâzgăliți, dar”, spunea ea, „manifestați un interes activ. Atunci oamenii vor spune: ‘Nu înțeleg mare lucru, dar omul acela își ia notițe; trebuie să fie o predică bună.’ Atunci încep și ei să asculte. Măcar atât sunteți datori să faceți pentru colegul vostru pastor dacă sunteți la amvon împreună cu el.”

Am fost de multe ori la amvon și, uneori, mi-a fost greu să devin interesat de ceea ce dorea să spună colegul, dar am încercat

totuși să-l ascult și am constatat că spunea unele lucruri bune, în ciuda slăbiciunilor lui. Oricui îi este destul de greu să vorbească o jumătate de oră sau patruzeci și cinci de minute fără să spună nimic bun – dar dacă citește din Biblie, tot este bine. Iar nouă ne este de folos, pentru că ne pune răbdarea la încercare.

Chiar dacă vorbitorul nu vă stârnește interesul, încercați să păreți interesați. Să ne gândim că el citește din Cuvântul lui Dumnezeu! Să ne gândim că el este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu! Dacă predica lui este un eșec total, să facem tot ce putem ca să onorăm Cuvântul și rolul slujirii pastorale. Prin urmare, dacă vă aflați la amvon, arătați-vă interesați de ceea ce spune colegul vostru și ascultați-l cu atenție. Dacă aveți Biblia cu voi, deschideți-o la textele amintite. În felul acesta, cineva va putea totuși să beneficieze de pe urma serviciului divin – și poate că acel cineva veți fi chiar voi!

Nu faceți rugăciuni lungi în public. Ele sunt potrivite acasă, dar rugăciunea în public trebuie să fie scurtă și la subiect. „A te ruga considerabil de lung, așa cum fac unii, este cu totul nepotrivit... Rugăciunea lungă obosește și nu este conformă cu Evanghelia lui Hristos.” – *Mărturii*, vol. 2, pag. 617

Dl Moody știa cum să se poarte cu auditoriul. Când a susținut în Londra o serie de întâlniri de rededeșteptare, el știa că prima impresie a oamenilor despre el conta foarte mult. Era străin acolo și știa că trebuie să manifeste simpatie și sprijin față de toți creștinii care îl ascultau, dacă dorea să aibă succes. La prima întâlnire, care avea rolul de pregătire a campaniei de evanghelizare, a anunțat că ora aceea va fi de rugăciune și a cerut ca un număr de persoane să se roage. La final a început să se roage un bărbat care se știa că face rugăciuni deosebit de lungi. Moody și-a dat seama în câteva clipe cu cine are de-a face și a știut că, dacă-i va îngădui să domine toată ora de rugăciune, întâlnirea avea să fie un eșec – nu putea să-și atingă scopul și influența lui avea să fie nulă. De aceea, în timp ce bărbatul se ruga, a spus pe un ton scăzut: „În timp ce fratele X își termină rugăciunea, noi vom intona cântarea numărul...” Nu mai este nevoie să spun că omul a renunțat și că, din momentul acela, ceilalți lucrători creștini au înțeles că dl Moody era un om care știa să cum

să conducă serviciul divin. I s-au alăturat și campania a avut succes. Soluția lui a fost una drastică, însă uneori este nevoie să puneti capăt acestor rugăciuni interminabile.

De asemenea, când vă rugați înainte de a începe să predicați sau înainte ca altcineva să predice, nu transformați rugăciunea în predică. Mie mi s-a întâmplat. La sfârșitul rugăciunii, nu mai avea rost să predic, fiindcă oamenii aflaseră deja totul.

În Biblie, există o carte de rugăciuni: cartea Psalmilor. Citiți Psalmii cu voce tare și veți înțelege cum vrea Dumnezeu să ne rugăm. Cartea Psalmilor este marea carte de rugăciuni a creștinului. În afară de ea – să nu mă luați drept eretic – mergeți la un anticariat și cumpărați *Cartea de rugăciuni simple* publicată de Biserica Anglicană sau de Biserica Episcopală și citiți rugăciunile frumoase scrise de martirul Latimer. Veți învăța din ele cum să vă rugați în public și cum să folosiți cuvinte reverențioase. Veți învăța să includeți în rugăciune mai întâi lauda la adresa lui Dumnezeu, apoi recunoștința, apoi mărturisirea, apoi cererea legată de nevoile personale. Veți învăța cum să vă apropiați de Dumnezeu în public, în mod corespunzător.

Multe dintre rugăciunile noastre publice sunt dezorganizate și vagi. Poate că sunt zeloase și sincere și este bine să fie așa. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit – Dumnezeu cunoaște inima oamenilor și răspunde la rugăciunile sincere, indiferent de cuvintele folosite. Dar aud deseori pastori care își încep rugăciunea, adresându-se lui Dumnezeu Tatăl și o încheie astfel: „Mântuiește-ne în ziua venirii Tale. În Numele Tău, Te-am rugat.” Cui I se adresează ei, de fapt? Lui Dumnezeu sau lui Isus? E adevărat că Dumnezeu Tatăl și Isus sunt una, dar nu sunteți de părere că ar trebui să fim mai atenți în această privință?

Nu se cade să criticăm cuvintele folosite în rugăciune, deoarece, fie că folosim cuvintele potrivite sau nu, Dumnezeu știe ce vrem să spunem. Dar nu este mai bine să fim mai specifici?

Dacă începem să ne rugăm Tatălui, să ne adresăm lui și mai departe, iar la sfârșit putem să-I cerem să ne mântuiască la venirea lui *Isus*, corect? Nu subliniază Biblia îndeajuns că Isus este Cel care vine

și nu Dumnezeu Tatăl? Eu cred că da. Și nu ne-a poruncit Isus destul de clar să ne rugăm Tatălui și să cerem în Numele *Său*, adică, în Numele lui *Isus*? Nu spun că este greșit să ne rugăm și lui Isus, dar fără îndoială că tipul de rugăciune amintit este confuz. Și bineînțeles, atunci când ne rugăm așa, ajungem să nu mai luăm seama la ceea ce spunem. N-ar fi mai bine pentru noi să studiem rugăciunile din Biblie – rugăciunile lui Isus, rugăciunile apostolilor, rugăciunile profeților și mai ales frumoasele rugăciuni din Psalmi? Ar fi bine să ținem seama de câteva dintre aspectele acestea. Sunt convins că ele sunt abordate în cursurile de omiletică la care participați. Dacă nu, atunci ele ar trebui abordate.

Acum, vreau să mă refer pe scurt la o predicare convingătoare. Trebuie să avem convingere, altfel predicarea noastră nu va avea nicio valoare. Prin faptul că a fost rânduit să predice, pastorul trebuie să aibă convingerea fermă că el este portavocea lui Dumnezeu. Isus i-a spus apostolului Pavel: „Căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor” (Fapte 26,16). Pastorul care este nesigur de el și de mesajul lui este, în mod categoric, un om prefăcut și o năpastă. Pastorii adevărați sunt în primul rând oameni, însă trebuie să fie oamenii lui Dumnezeu (1 Tim. 6,11). Poate că sunt deficienți în ceea ce privește lumina și viața spirituală, ca Apolo (Fapte 18,24-26) sau poate că sunt ca Thomas Chalmers din Scoția, la începutul experienței lui, „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Tim. 3,5). Acesta este spiritul veacului în care trăim și el se poate strecura și printre noi, pastorii. Sau putem să fim ca John Wesley, să simțim și noi în inimă acea căldură pe care a simțit-o când se afla în strada Aldersgate din Londra, moment în care viața lui s-a schimbat cu totul.

Se poate întâmpla să avem tot ce au avut acești oameni și totuși să nu avem convingerea fermă că suntem slujitorii lui Dumnezeu și că El ne-a dat un mesaj din cer. Vă mărturisesc că, dacă nu avem zel, vom fi foarte nefericiți în lucrare. Activitatea noastră va deveni o simplă rutină, o simplă manipulare a roților și manetelor. Dacă nu știm că „a trăi este Hristos”, cum spunea apostolul, atunci vom cădea în rutină. Va fi ca o „molimă care bântuie ziua în amiaza mare”.

Când ajungem la mijlocul vieții și când ne pierdem entuziasmul, orice manifestare a exuberanței dispare odată cu apariția firelor de păr alb și cu înaintarea în vârstă. Știți, aud câteodată un om cu peri albi – ca și mine – spunând: „Mă simt mai bine ca la 21 de ani!” Cât de mult se înșală! Nu-și mai aduce aminte cum era la 21 de ani! Nimic nu se compară cu tinerețea, dar nu vă bazați pe puterea de predicare din tinerețe. Puteți deveni predicatori din ce în ce mai buni, dacă vă veți pune credința în Dumnezeu, pe consacrare și zel – pe studierea zeloasă a cărților și a oamenilor, mai ales a oamenilor. Cine poate fi predicator dacă nu-i vizitează pe oameni? Acolo sunt temele predicilor noastre – în casele oamenilor.

Zelul nostru trebuie să vină dintr-o convingere cu privire la adevăr și din chemarea primită de la Dumnezeu, din prezența Duhului Sfânt în viața noastră, care va fi alături de noi primăvara, vara și iarna, dimineața, la prânz și seara. Trebuie să fim conștienți de vocația noastră. Trebuie să fim oameni dedicați, oameni consacrați. Ascultați cuvintele solemne rostite de Dumnezeu către Ieremia: „Eu n-am trimis pe prorocii aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au prorocit” (Ier. 23,21). Apostolul Pavel spune că a fost pus deoparte și că a fost chemat prin harul lui Dumnezeu, ca să descopere în el pe Fiul Său (Gal. 1,15.16).

În Scoția, pe vremuri, studenților la teologie li se punea următoarea întrebare: „Râvna pentru slava lui Dumnezeu, iubirea față de Isus Hristos și dorința de a salva suflete sunt motivele principale și rațiunea de bază care te determină să intri în lucrarea sfântă?” Și nu li se permitea să răspundă printr-un gest aprobator. Ați putea răspunde „Da, prin harul lui Dumnezeu”, la această întrebare?

Predicatorul adevărat va rămâne fidel predicării. Cineva spunea că pescarul adevărat nu va arunca niciodată undițele. La fel și predicatorul adevărat, cu toate că îmbătrânește, el rămâne mereu un predicator al Evangheliei veșnice. „Nu disprețuiți slujirea pastorală”, a spus Thomas Goodwin, „fiindcă Dumnezeu are un singur Fiu, și Acela este pastor.”

Cred că uneori ar fi bine ca fiecăruia dintre noi să ni se pună la încercare chemarea divină. Când efortul tău este răsplătit în mică

măsură, când ești criticat și când ai probleme cu unii frați, când cineva îți strică lucrarea sau când devii neputincios sau bolnav, ești ispitit să crezi că nu ai fost chemat de Dumnezeu sau că predicile tale nu sunt glasul lui Dumnezeu.

Un laic i-a spus odată unui predicator pretențios: „Fără haina preoțească nu îndrăznești să predici, fără carte nu ești în stare să predici, fără salariu nu vrei să predici.” Ne regăsim în aceste cuvinte? Dacă nu ai mai primi salariul, ai mai predica? Te-ai mai simți chemat să predici? Da, este adevărat, s-ar putea să fii nevoit să-ți cauți un loc de muncă, pentru ca să-ți câștigi existența, dar ai continua să predici dacă nu ai primi salariu? Ai face asta? William Carey a spus: „Lucrarea mea este să predic Evanghelia. Repar încălțămintea ca să-mi acopăr cheltuielile.”

John Wesley, la 34 de ani, slujea ca pastor, dar nu avea succes, nu fiindcă i-ar fi lipsit educația, căci absolvise la Oxford; nu fiindcă biserica nu l-ar fi recunoscut, căci era deja hirotonit; ci fiindcă nu știa care era voia lui Dumnezeu cu viața lui. Însă când a avut acea experiență sfântă, a fost cuprins de un zel puternic, l-a purtat în suflet și a însuflețit cu el Anglia, Irlanda, Scoția și, în final, toată lumea. Avem noi în suflet convingerea care spune: „Vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Cor. 9,16)?

Nu voi uita niciodată ziua în care am stat împreună cu fratele Roy Anderson, care este aici cu noi în seara aceasta, la amvonul lui John Wesley, din capela lui de pe City Road din Londra. Acolo ne-am plecat capul și ne-am dedicat din nou viața slujirii pastorale creștine. În aceeași zi am vizitat casa lui și am văzut camera în care a murit înconjurat de tineri predicatori. După ce a zăcut inconștient două, trei zile, a deschis ochii dintr-odată și a spus zâmbind: „Cel mai bun lucru este că Dumnezeu este cu noi.” Acesta a fost secretul vieții lui. El a crezut că Dumnezeu era cu el. El era zelos, deoarece a crezut în mesajul lui, a crezut în chemarea lui. Pentru mine, John Wesley este cel mai mare om, în afară de personajele Bibliei. Dintre toți oamenii lui Dumnezeu a căror biografie am citit-o, el a avut inima cea mai caldă și mintea cea mai lucidă. O, prietenii mei, ar fi foarte bine dacă

am păstra simțământul acesta al prezenței lui Dumnezeu! Un astfel de predicator îmi doresc să fiu.

Aproape de camera lui Wesley se găsește o odaie de rugăciune, foarte mică, de cel mult 1,5 m pe 2 m, cu o sobă mică, un adevărat loc de meditație. Fereastra dă spre un zid de cărămidă. Nu se vede nimic altceva decât albastrul cerului. Aceasta era centrala care alimenta cu putere marea redeșteptare metodistă, locul unde acest om zelos îngenunchea singur și vorbea cu Dumnezeu.

Gândiți-vă câte obstacole a întâmpinat: răceala și opoziția bisericii oficiale, al cărui membru a fost până în ziua morții lui; i s-a interzis să predice în biserica lui, unde lucra ca pastor asistent împreună cu tatăl lui; a fost nevoit să iasă afară și să se urce pe piața de la mormântul tatălui lui ca să predice Evanghelia atunci când s-a întors printre ai lui; a cunoscut furia mulțimilor, despre care noi cunoaștem prea puțin astăzi; și a cunoscut opoziția teologilor neînduplecați și, uneori, lipsiți de scrupule; a cunoscut opoziția inimii omenesci, care este nespus de rea și pe care nimeni nu o cunoaște în întregime, nici chiar astăzi, cu toată psihiatria și psihologia; a avut o căsătorie foarte nefericită și a purtat această povară fără niciun cuvânt de nemulțumire. Într-o zi, unul dintre pastorii lui tineri i-a făcut o vizită neanunțată; a intrat și a văzut cum soția lui Wesley l-a apucat pe mult onoratul său conducător de părul lui lung și alb și cum îl târa pe podea. Tânărul predicator scria mai târziu: „Niciodată în viața mea nu am fost atât de ispitit să comit o crimă.” Într-o zi, în timp ce predica, Wesley a zis:

– Dușmanii mei mă acuză că am încălcat toate cele Zece Porunci, cu excepția poruncii privitoare la furt.

Soția lui se afla în sală și s-a ridicat în picioare imediat, zicând:

– John Wesley, știi că aseară mi-ai furat din carnețel șase penny?

Atunci Wesley a replicat:

– Iată, fraților, că lista este completă acum.

Așadar, el a cunoscut toate aceste impedimente, care ar fi produs o mare durere sufletească și ar fi distrus lucrarea oricui, dar nu și a lui John Wesley. De ce? Pentru că el avea un zel aprins. El credea că Dumnezeu l-a chemat, că Dumnezeu i-a dat un mesaj și așa era. El a

plecat și a vestit mesajul cu credincioșie până la sfârșitul zilelor lui, iar Biserica Metodistă este monumentul lui. Îi datorăm mult Bisericii Metodiste. Din ea au provenit cei mai mulți dintre conducătorii noștri. Ellen White a fost metodistă. Să nu criticăm niciodată Biserica Metodistă; ea este biserica noastră mamă. Iar ea se trage din Biserica Anglicană. Să nu spuneți nimic rău împotriva acestor două mari biserici. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru părțile lor bune. Să avem grijă ca și noi să avem cel puțin tot atâtea părți bune.

Tineri prieteni, când veți fi hirotoniți să predicați, veți intra într-o părtășie frumoasă cu colegii voștri. Rugăciunea de hirotonire este înălțată înaintea tuturor oamenilor, este o rugăciune de dedicare, o rugăciune în care biserica vă pune deoparte pentru o viață întreagă de slujire a Evangheliei, iar Dumnezeu vă dă sigiliul Său. Consider că Biserica Catolică are dreptate când vorbește despre semnul de neșters pe care îl primește preotul la hirotonire. Dumnezeu vă dă sigiliul Său. El vă cheamă. La hirotonire primiți sarcina de a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu, de a fi străjeri pe zidurile Sionului, ostașii lui Hristos, păstorii turmei. De obicei, însărcinarea cuprinde cuvintele din 2 Timotei 4,1-8, din care citesc acum numai o parte: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul... fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.” Apoi vi se face primirea în lucrarea pastorală creștină.

A fost un timp când primirea era însoțită de o strângere de mână și un sărut frățesc. Toți ceilalți pastori prezenți le urau bun venit pastorilor noi. Nu știu de ce acum sărutul frățesc este omis în multe locuri. Poate pentru că s-a constatat că nu este igienic. În vremea apostolică așa se făcea. Probabil că omiterea lui se datorează în parte spiritului epocii în care trăim.

Ar fi bine să rememorăm din când în când experiența hirotonirii noastre și angajamentul pe care l-am luat atunci, când frații au pus mâinile peste noi. La hirotonire, fiecare i-am făgăduit lui Dumnezeu viața noastră și tot ce avem, dacă nu prin cuvinte, cel puțin prin fapte.

La moartea lui George Pentecost, pastorul bisericii Betania din Philadelphia, s-au găsit următoarele cuvinte în Biblia lui: „Accept ca Dumnezeu Tatăl să fie Dumnezeuul meu (1 Tesaloniceii 1,9), Isus Hristos să fie Mântuitorul meu (Fapte 5,31), Duhul Sfânt să fie Cel care mă sfințește (1 Petru 1,2), Cuvântul lui Dumnezeu să fie îndrumătorul meu (2 Timotei 3,16.17), poporul lui Dumnezeu să fie poporul meu (Rut 1,16). Mă dedic Domnului cu tot ce sunt și tot ce am (Romani 12,1.2). Și fac acest lucru de bună voie (Iosua 24,15), cu o inimă curată (2 Corinteni 1,12), nesilit (Psalmi 110,3) și pentru totdeauna (Romani 8,35-39).” După cum remarcați, consacrarea aceasta se bazează în întregime pe Cuvântul lui Dumnezeu pe care trebuie să-l propovăduiască predicatorul.

Billy Sunday, binecunoscutul evanghelist din generația trecută, a spus: „La prima venire a lui Isus, Cuvântul lui Dumnezeu era desființat și neutralizat de tradițiile oamenilor. Aceasta este o mare problemă și în vremea noastră. În loc să meargă la Biblie, ca să vadă ce a zis Dumnezeu, predicatorul este mai degrabă înclinat să apeleze la cărțile lui, ca să vadă ce au spus marii oameni ai bisericii despre un anumit lucru. Și toate predicile și învățăturile lui capătă culoarea ochelarilor pe care îi purtau rabinii, la fel cum se întâmpla pe vremea lui Isus. Faptul că Isus nu a fost recunoscut de autoritățile înalte, ci a fost respins și răstignit ca un impostor, ne arată cât de periculos și fatal este să acceptăm tradițiile oamenilor și nu declarațiile lui Dumnezeu. Prea mulți dintre învățătorii lui Israel de astăzi bâjbâie în întuneric la fel ca Nicodim. Nu ceea ce spune doctorul X sau profesorul Y despre un anumit lucru stabilește adevărul, ci întrebarea este ce spune Scriptura? Ce spune Biblia despre lucrul acela? Și ceea ce trebuie să facem noi este să prezentăm ce stă scris în Biblie și nu ce spun oamenii mari că înseamnă ea. Oamenii mari s-au înșelat cu privire la lucrurile vitale la fel de des ca și oamenii mici.”

Când le predicăm oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu, suntem datori să predicăm Evanghelia veșnică, Evanghelia întreagă: existența și personalitatea lui Dumnezeu, Creatorul, divinitatea și jertfa ispășitoare a Domnului Isus Hristos, inspirația Sfintelor Scripturi,

mântuirea numai prin jertfa înlocuitoare a Domnului Isus, pocăința, renașterea, darul neprihănirii prin credință, lucrarea Duhului Sfânt, imutabilitatea legii lui Dumnezeu, reforma Sabatului Bibliei în vremea sfârșitului, lucrarea lui Hristos, Mântuitorul nostru, în Sanctuarul ceresc, venirea lui Hristos pe norii cerului ca să-i ia pe copiii Săi acasă, doctrina darurilor spirituale, viața numai prin Hristos, cumpătarea creștină și alte doctrine biblice importante.

Advențiștii de ziua a șaptea își doresc foarte mult să audă predici despre adevărurile pentru care au devenit advențiști de ziua a șaptea. Cineva din California scria următoarele cuvinte care au fost publicate în revista *Ministry* în martie 1957, la pagina 21: „În urmă cu șase ani, m-am alăturat Bisericii Adventiste, fiind până atunci membru al altei biserici. Aici se predica despre doctrină; dar, deși în Biserica Adventistă predicile sunt bune, ele nu se deosebesc cu nimic de predicile pe care le ascultam duminica în alte biserici protestante. Mi-e dor de predicile adventiste care m-au adus în Biserica Adventistă.” Eu cred că trebuie să predicăm mesajul adventist în întregime.

Nu cu mult timp în urmă, am vizitat o biserică prezbiteriană mare din Los Angeles, unde l-am ascultat pe unul dintre cei mai mari predicatori ai Americii, pe care îl cunoașteți foarte bine, dr. Barnhouse. L-am ascultat, cred, aproape opt seri la rând. Biserica era plină de tineri studenți și elevi. Despre ce credeți că a predicat? Despre o temă specială pentru tineri? Nu. A ținut o serie de prelegeri despre T-U-L-I-P. Teologii știu ce înseamnă aceasta. Este un acrostih în limba engleză care rezumă doctrinele Credinței Reformate. T-U-L-I-P: **T** de la Total Depravity (stricăciune totală); **U** de la Unconditional Election (alegere necondiționată); **L** de la Limited Atonement (ispășire limitată); **I** de la Irresistible Grace (har irezistibil) și **P** de la Perseverence of Saints (răbdarea sfinților). Acestea sunt marile doctrine ale predicatorului reformat, marile doctrine ale lui Calvin; și tinerii aceia au venit seară de seară ca să audă despre ele. Nu îmi spuneți că tinerii nu vor să audă predici despre marile învățături ale Bibliei!

Nu este acesta un semn că poporul nostru are nevoie să audă predici nu numai despre marile doctrine acceptate de toți creștinii evanghelici, ci și doctrinele necesare pentru lumea de astăzi și care ne sunt specifice nouă, adventiștilor de ziua a șaptea? Categorie că ziua de Sabat este un moment bun pentru a predica Evanghelia veșnică în toată plinătatea ei. Le face bine și oamenilor, și nouă înșine. În opinia mea, cu cât temele despre care predicăm sunt mai mari, cu atât vom avea un interes mai mare.

Iar acum vreau să fac câteva remarci cu privire la pericolele predicării. Predica în ea însăși nu este un act mântuitor, dar putem fi ispitiți să credem că ea ne mântuiește și să avem un fals simțământ de siguranță. Nu uitați, în ziua finală a istoriei lumii, vor fi mulți predicatori care vor zice: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am predicat noi în Numele Tău?” Iar Domnul le va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut..., voi toți care lucrați fărădelegea” (vezi Matei 7,22.23). Imaginați-vă! Predicarea poate fi o lucrare a fărădelegii! Predicarea care nu este din Cuvântul lui Dumnezeu, care îndulcește păcatele lumii și pe ale oamenilor, care plutește undeva deasupra și nu coboară niciodată printre noi, muritorii, care condamnă un păcat săvârșit mereu altundeva departe și nu aici și acum, care nu este altceva decât o cuvântare, predicarea, prietenii mei, lipsită de cuvinte de simpatie, lipsită de cuvinte de ajutorare, lipsită de cuvinte convingătoare, predicarea care nu îndreaptă degetul acuzator spre conștiință și care nu spune: „Tu ești acela!”, o astfel de predicare trebuie să fie nelegiuită.

În martie 1952, revista *The Pulpit* a publicat un articol semnat de Karl H. A. Rest, intitulat „Poate predicatorul să fie mântuit?” El se dorește a fi o analiză amănunțită a păcatelor care îl pot asalta pe un predicator. Autorul afirmă că un mare predicator din timpurile moderne a scris în jurnalul lui astfel: „Sunt uimit cât de puțini predicatori vor fi mântuiți.” După aceea, amintește câteva ispite cu care se confruntă predicatorul. Ispita mândriei îl urmărește pretutindeni. La sfârșitul predicii, predicatorul se așază la ușa bisericii și dă mâna cu oamenii. Dacă, săptămână după săptămână, i se spune cât e de bun, așa cum se întâmplă adesea, el este înclinat să creadă

că toate aceste laude sunt reale și, de-a lungul anilor, dorința de a primi laude crește și ajunge să nu mai poată trăi fără ele.

În Florida, era un bărbat care administra un azil pentru predicatorii pensionari și care povestea că nicăieri altundeva nu a întâlnit mai multă invidie ca între ei. El punea aceasta pe seama faptului că le lipsea cinstea și lauda pe care erau obișnuiți să le primească în anii cât au fost activi, iar acum vânau chiar și cel mai mic cuvânt de apreciere. Desigur, mulți pretindeau că sunt deranjați de complimente. Păreau că se mândresc cu lipsa lor de mândrie. Ați întâlnit astfel de oameni? Cum spunea Harry Emerson Fosdick: „Imaginați-vă un băiat îngâmfat care vrea să arate că este îngâmfat, dar a cărui îngâmfare îl asigură că nu este îngâmfat!”

Mândria este un mare pericol în lucrarea pastorală. Samuel Coleridge spunea: „Diavolul a rânjit, fiindcă păcatul lui drag este mândria care se dă drept umilință.” Mândria îl poate abate pe predicator de la cărarea spre Împărăția cerului și îi poate distruge speranța mântuirii.

Apoi este pericolul de a deveni prea ocupați. Predicatorul este prea ocupat și nu mai are timp să-și pregătească bine predica, să citească Scriptura, să se roage, să facă vizite (mod în care poate obține cea mai mare parte a materialului pentru predici – prin contactul cu oamenii și prin cunoașterea lor). Când predicatorul este atât de ocupat încât nu mai are timp pentru acestea, înseamnă că este prea ocupat și nimic mai mult. Este posibil să pierdem contactul cu Dumnezeu din cauză că suntem prea ocupați cu lucrarea Lui. În graba noastră de a-I sluji, ajungem să nu mai simțim bucuria prezenței Sale.

Apoi există pericolul de a ne transforma din predicatori în promotori. În felul acesta ne pierdem integritatea spirituală. Predicatorul ajunge să considere că oamenii sunt un material bun pentru organizarea unei promoții, și nu copiii lui Dumnezeu care trebuie ajutați să cultive chipul lui Dumnezeu în ei. El se poate afla sub o presiune atât de mare încât să ajungă să le-o transmită oamenilor. Și astfel îi împinge pe toți să facă lucrare, ca pe niște rotițe aparente, astfel încât mecanismul ecleziastic să funcționeze mai departe și să

construiască o biserică mare. Cutia lui poștală este plină de materiale promoționale de la diferiți secretari sau de la diferite departamente – toate trebuie prezentate de sărmanul pastor care se presupune că are datoria de a le supune atenției oamenilor. Nici nu-și dă seama când viața lui spirituală se evaporă.

Cineva spunea că, o dată la câțiva ani – și adaug cuvintele mele – fiecare administrator sau secretar ar trebui să se întoarcă în district ca pastor și să rămână acolo cel puțin doi ani. Ce binecuvântare ar fi aceasta pentru mulți oameni, pentru multe biserici! Cât de mult s-ar bucura bisericile de darurile minunate ale acestor oameni, iar ei, la rândul lor, ce avânt nou ar prinde în efortul pentru câștigarea de suflete și cât de mult i-ar ajuta ca, odată întorși în administrație, să țină cont de sufletele oamenilor, și nu de cifrele din raportul statistic!

Un alt pericol actual este ca pastorul să se lase atât de absorbit de cercetările moderne din psihologie, încât să ajungă, înainte să-și dea seama, să treacă cu vederea păcatul, acest adevăr mare, solemn și teribil. Lucrul acesta se întâmplă deja în unele locuri, unde banca celor necăjiți se transformă în canapeaua psihanalistului. Păcatul, mântuirea, jertfa, tăgăduirea de sine poartă numele de frustrare, integrare, auto-exprimare, sublimare și tot așa la nesfârșit. Principalul obiectiv al acestei școli de gândire este să-i ajute pe oameni să se relaxeze și, în felul acesta, să obțină pacea minții. Pacea minții pare a fi obiectivul suprem al acestei noi Evanghelii ciudate. În loc de chemarea „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Ps. 95,6), tendința este aceea de a se spune „Veniți să ne relaxăm!” De altfel, aceasta a fost și dorința nebunului bogat care și-a spus în sinea lui: „Odihnește-te”, cu sensul de „relaxează-te”.

Bineînțeles că relaxarea are partea ei bună, însă creștinul nu trebuie să stea niciodată relaxat în fața răului. Dacă pierdem nevoia după Evanghelie, pierdem mântuirea oferită de Evanghelie.

Un alt pericol derivă din faptul că nu predicăm Cuvântul lui Dumnezeu la timp și ne la timp. Uneori, suntem ispitiți să nu-l mai predicăm. Pare a fi cu totul nepotrivit. Când eram tânăr, am condus împreună cu asociatul meu, Kenneth Gant, o evanghelizare într-un

orășel de pe coasta Muntelui Pikes Peak. Eram amândoi foarte tineri. La momentul acela, niciunul dintre noi nu era hirotonit și nici căsătorit. Stăteam în gazdă, într-o casă mare nelocuită și încercam să gătim singuri. Am descoperit că la altitudinea aceea nu puteam fierbe fasole, dar o mâncam așa cum era. Aproape că ne-am distrus aparatul digestiv. Predicam în fiecare seară într-o fostă sală de dans, ai cărei pereți îi acoperisem cu un material adus de noi din Denver. Sala se termina la un capăt cu o terasă care dădea spre un mic lac. În oraș, locuiau numai o sută de oameni și majoritatea participau la întâlnirile noastre. Printre ei se afla și o femeie care părea foarte interesată. În fiecare seară, aducea cu ea câțiva copii. Locuia în cea mai frumoasă casă din oraș, iar soțul ei era probabil cel mai înstărit om din zonă.

Duminica făceam vizite. Într-una dintre duminici am trecut și pe la această doamnă, pentru că ne gândeam că era deosebit de interesată de Evanghelie. Când am sosit, gazdele casei aveau deja un musafir, un bărbat pe care nu-l mai întâlnisem până atunci. Văzând aceasta, nu am mai rămas să transmitem mesajul nostru și nici măcar să ne rugăm cu ei, și am plecat mai departe, gândindu-ne că vom reveni într-o altă ocazie mai favorabilă. Așa că, ne-am cerut scuze și am promis că vom reveni altă dată. Dar știți, Biblia spune: „stăruiește asupra lui la timp și ne la timp.”

În seara respectivă, femeia aceea nu a mai venit la prezentarea noastră. Ne-am mirat. A doua zi de dimineață, pe la ora cinci, prietenul meu m-a trezit și mi-am dat seama din tonul vocii lui că s-a întâmplat ceva teribil.

- Trezește-te! mi-a spus el. Trezește-te repede! Trezește-te!
- Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.
- O, a spus el, doamna X s-a sinucis. Chiar acum o scot oamenii afară din lac.

Primul gând care mi-a venit în minte a fost teribil: „Nu i-ai vorbit aseară despre Dumnezeu, nu te-ai rugat cu ea. Ai plecat mai departe, iar acum este prea târziu.”

M-am dus în grabă împreună cu Kenneth în sala unde țineam prezentările și acolo, pe podiumul îngust, în spatele amvonului, sub

un cearșaf, zăcea trupul acestei femei care își pusese capăt vieții. Pe amvon se afla un bilet. Mare mi-a fost mirarea când am aflat că îmi era adresat mie. În el erau scrise următoarele cuvinte: „Domnule Richards, vrei să ții dvs. predica la înmormântarea mea?” și apoi era semnătura femeii.

Ulterior au fost descoperite urmele lăsate de ea, care arătau că încercase mai întâi să intre în apa puțin adâncă, dar că s-a răzgândit. După aceea, s-a urcat pe terasa sălii noastre și s-a aruncat în apa adâncă. Și-a abandonat soțul, cei trei sau patru copii și casa frumoasă – totul – și și-a pus capăt vieții. Mai târziu, am aflat că musafirul care îi vizitase duminică după-amiază, și din cauza căruia am plecat fără să ne facem datoria de predicatori, era un fost iubit de-al ei. Probabil că prezența lui a determinat-o să uite de toate – de datoria ei față de Dumnezeu, față de familie și față de ea însăși – și să comită această faptă teribilă. Desigur că trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să judece toate acestea. Nimeni nu știe ce era în mintea ei la momentul acela și dacă a fost sau nu pe deplin responsabilă pentru fapta ei. Însă cert era că nu mai puteam face nimic pentru ea.

Trebuia totuși să țin predica de înmormântare! Nu mai oficiasem niciodată o înmormântare. Era pentru prima dată și era o situație specială: era vorba despre o femeie care comisese suicid. Oricui i-ar fi fost greu, însă pentru mine agonia era și mai mare, întrucât nu reușisem să-i dau ajutor când a avut nevoie. Și, de fiecare dată când îl vedeam pe soțul ei și pe copiii rămași fără mamă, gândul acesta devenea aproape de nesuportat. Prieteni, vă mărturisesc, că și eu, și Kenneth ne-am cercetat inima profund în zilele acelea și l-am promis lui Dumnezeu ca, prin harul Său, să nu ne mai facem vreodată vinovați de nepropovăduirea soliei Sale la timp și ne la timp.

Am lucrat la predică două zile. Ce să spun? Ce aș fi putut spune? Într-un anumit sens, mă simțeam aproape vinovat de această tragedie. Poate că, dacă ne-am fi rugat măcar, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar nu am făcut nimic. A treia zi, a venit din Colorado Springs mama femeii și a adus cu ea un predicator dintr-o altă biserică. Ne-a spus că nu vrea ca la înmormântarea fiicei ei să predice un adventist. Eu m-am bucurat! El a predicat despre textul din Apoca-

lipsa 21,1: „Și marea nu mai era”, explicând că marea este simbolul despărțirii și că va veni o zi când nu vor mai exista despărțiri. La sfârșit, a venit la mine și mi-a spus:

– Frate Richards, știi că textul nu se referă în mod necesar la aceasta, dar ce puteam să spun într-un astfel de moment?

Apoi a adăugat:

– Voi, adventiștii, cunoașteți mai bine cartea Apocalipsa decât mine. Vino la cimitir și ajută-mă!

– Nu, vă descurcați bine. Continuați așa, i-am răspuns eu.

Astfel am scăpat de datoria aceasta apăsătoare, dar a fost bine că am învățat lecția aceasta devreme în viață. Să ne facem datoria să predicăm Evanghelia la timp și ne la timp, cu milă creștină, cu tact, cu dragoste creștină. Să nu înșelăm așteptările Mântuitorului nostru sau ale vreunui suflet care bâjbâie în întuneric și care e pe punctul să renunțe la viață. Să le dăm o mână de ajutor, dacă putem. Să ne învățăm lecția.

Predicarea Evangheliei adevărate nu va fi întotdeauna populară și nu va aduna întotdeauna mari mulțimi de oameni. Oamenilor le place comoditatea. Ei nu vor să fie deranjați. Mulți sunt precum bătrânul constructor de nave care s-a plâns soției lui că nu îi plăcea de noul predicator.

– De ce? l-a întrebat ea.

– Păi, a răspuns el, fostul predicator era bun. Mă duceam la biserică și cât timp ținea predica eu construiam o corabie întreagă de la chilă până la catarg. Dar predicatorul nou mă deranjează. Nu reușesc să termin nici măcar chila. Scoate idei la care nu m-am gândit până acum și vorbește atât de interesant, încât trebuie să-l ascult. Vreau să pot construi o navă cât timp mă aflu la biserică și vreau să nu mă deranjeze nimeni.

Mulți oameni vor să facă ceva asemănător, însă predicarea adevărată nu-i lasă. Ea este dinamică. Este plină de puterea Spiritului Sfânt. Este puternică și ascuțită ca o sabie cu două tăișuri, Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Protopopul Inge de la Catedrala St. Paul din Londra a spus odată: „Ca să ai succes, trebuie să-i dai publicului exact ceea ce își dorește și cu aproape

zece procente mai mult decât așteaptă.” A spus aceste cuvinte pe un ton sarcastic. A avea succes înseamnă aici a avea mereu biserica plină. Este adevărat totuși că e posibil ca un predicator puternic al Cuvântului să aibă biserica plină, dar nu se întâmplă așa mereu. Știm că în zilele din urmă pe oameni îi vor „gâdila urechile” să audă istorisiri plăcute de tot felul. Fiecare epocă a avut poveștile ei preferate și nici vremea în care trăim nu face excepție. În orice caz, poveștile declară că omul este propriul lui mântuitor, că eforturile lui sunt meritorii, că închipuirile lui sunt egale sau chiar superioare Cuvântului lui Dumnezeu.

Poate că în biserica pe care o păstoriți nu este înghesuială, dar puteți fi convinși că, dacă predicați adevărul în toată plinătatea lui, îngerii lui Dumnezeu vor fi acolo cu voi și că Duhul Sfânt vă va susține. „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18,8) întreabă Isus. Întrebarea așteaptă un răspuns negativ. Va veni timpul, iar în unele locuri a venit deja timpul, când „oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu” (Ioan 16,2). „Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine!” (Luca 6,26). Bineînțeles că nu este bine să facem tot posibilul ca să stărnim împotrivirea sau să predicăm în așa fel încât să aducem persecuția asupra noastră în mod necesar.

Toate lucrurile pe care le-am menționat până acum – mândria, predicarea nebiblică și plictisitoare, folosirea greșită a științelor psihologice, ambițiile personale, necurăția vieții, eșecul în timp de criză – toate acestea și altele asemenea pot să-l abată pe predicator de la calea îngustă și îl pot duce pe calea „care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea.” (Mat. 7,13)

Dar fiecăruia dintre noi, predicatorii, ni s-a făgăduit har din belșug. Apostolul spune că trebuie să facem două lucruri: „Fii cu luare-aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora: stăruie în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Tim. 4,16). Iată ce putem și ce trebuie să facem. Suntem rânduiți să predicăm.

În primul rând, ni se spune să fim cu luare-aminte la noi înșine. Presupun că nu trebuie să insist prea mult asupra pericolului sluji-

rii împărțite, într-un anumit aspect al ei. Cunoaștem desigur pericolul la care se expune un pastor care intră într-o anumită afacere și devine mai preocupat de vânzarea de automobile sau terenuri decât de predicarea Evangheliei. Atenție, nu spun că aceste activități sunt greșite la momentul și locul potrivit și în măsura cuvenită; dar ne expunem unui **pericol atunci când afacerile sau orice altă activitate ocupă locul suprem în inima unui om. Mă refer acum la ceea ce a devenit aproape un obicei printre noi.**

Am citit în revista *Review and Herald* din 1925 un articol cu titlul „Pericolul slujirii împărțite”. Autorul își exprimă convingerea că ne-am îndepărtat de simplitatea planului Evangheliei și că ne ocupăm atât de mult cu planificările, încât ne rămâne prea puțin timp pentru aplicarea planurilor noastre. În continuare, face referire la un aspect pe care presupun că unora le va fi greu să-l înțeleagă și să-l accepte la fel ca el. Este vorba despre „nefericita tendință tot mai mare a confesiunii noastre spre districte fixe”, ca să folosesc cuvintele lui. Prea mulți pastori ai noștri, în loc să fie ocupați cu ducerea soliei în zone albe, sunt ocupați cu rezolvarea problemelor bisericii și cu slujirea membrilor care ar trebui să fie niște stâlpi de susținere ai lucrării și nu obiectul ei.

În perioada când am primit botezul și mai târziu, când am devenit pastor, se considera că bisericile care trebuiau să aibă pastori permanenți erau decadente. Majoritatea pastorilor noștri lucrau în prima linie, susținând evanghelizări, câștigându-i pe oameni pentru Hristos și ridicând biserici noi. Apoi, după câteva luni, se întorceau și vizitau bisericile înființate deja. Acesta se credea că era planul urmat de biserica apostolică.

În biserica noastră mică din Loveland, Colorado, predicatorii veneau numai de două sau de trei ori pe an. Aveam un prezbiter credincios, scumpul frate Ragan. Parcă-l văd și acum. Nu îndrăzneam să predice de la amvon. Locul acela era prea sfânt pentru el. Acolo se urca numai pastorul atunci când venea de două sau trei ori pe an. Se așeza dincoace de amvon și ținea Biblia în mână. Parcă-l văd cum ținea Biblia în mână și cum i se prelingeau lacrimile pe obrajii lui arși de soare. Ocupația lui era să iasă cu vitele la pășune. Noi,

băieții, ascultam de el și vă spun că el ni l-a propovăduit pe Hristos. Predicile lui izvorau dintr-o inimă plină de iubire față de noi, băieții obraznici. Și noi îl iubeam. Datorită lui, Isus a devenit real pentru noi, fiindcă Mântuitorul era real pentru el. El ne-a adus la Isus. El ne-a pus deoparte pentru cauza lui Dumnezeu. L-am iubit.

Îmi aduc aminte că odată am făcut Școala de Sabat în aer liber, în Canionul Loveland. El ne-a luat pe noi, băieții, și ne-a dus în canion, unde am făcut un popas lângă o buturugă mare rămasă dintr-un pin. Stătea acolo tremurând și a început să ne vorbească, iar noi ne-am strâns în jurul lui. Ne-a spus așa: „Băieți, odată am omorât un indian în spatele aceluia copac. El vroia să mă lovească cu o săgeată, dar eu l-am ochit primul. Au venit alți indieni și l-au luat, dar mai târziu m-am întors aici și am găsit căpăstrul lui din argint. Când am devenit creștin, uciderea lui a devenit pentru sufletul meu o povară teribilă. Dar m-am rugat la Domnul să mă ierte și știu că m-a iertat.” Îl iubeam pe acest bătrân om de la țară. Era un om adevărat.

Dacă am avea mai mulți astfel de oameni, pastorii hirotoniți ar avea mai mult timp să lucreze intens pentru Hristos. Biserica s-ar întreține singură, s-ar bizui pe ea însăși și s-ar descurca singură. Odată va trebui să revenim la vechea stare a lucrurilor, fie că ne place sau nu. Nu mai avem prea mulți astfel de prezbiteri. Presupun că cele mai multe dintre bisericile noastre au nevoie de pastori care să le poarte de grijă, dar în zilele acelea nu exista așa ceva, de aceea aveam prezbiteri puternici și conducători puternici. Poate că, într-o zi, nu vom mai avea predicatori care să aibă grijă de biserici. Mulți dintre noi vom fi în închisoare. Și, dacă jumătate din predicatorii noștri ar fi în închisoare – pe motive de credință și nu din altă cauză – în denominațiunea noastră, s-ar face simțită redeșteptarea.

Mă aflu în Cehoslovacia cu puțin înainte de căderea Cortinei de Fier. Chiar în fața mea, pe primele rânduri, se aflau președintele Conferinței și trezorerul. Când am aflat experiența lor, m-am gândit: „Ei ar trebui să vină aici și să vorbească, nu eu.” Acești doi bărbați au fost condamnați la închisoare de 14 ori din cauza credinței. În Cehoslovacia există un oraș care a fost odată, pe vremea războaielor religioase din Boemia, centrul activității misio-

nare. A fost sediul rezistenței împotriva papalității, dar a fost ocupat de puterea papală. Într-o ocazie, acești doi bărbați – președintele de Conferință și trezorierul – se aflau în trecere prin acest oraș și au fost arestați din cauza credinței lor. În închisoare, ei cântau, se rugau și citeau Biblia. Într-o noapte, paznicul închisorii a venit la ei și le-a spus:

– În celula asta au stat comuniști, naziști, criminali și tot felul de oameni. Ei blestemau, înjurau și strigau; dar n-am avut niciodată oameni care să se roage și să cânte. Cine sunteți voi?

Ei i-au răspuns că erau slujitorii lui Dumnezeu.

– O, a zis el, soției mele i-ar plăcea să audă cântările voastre. Vreți să veniți în bucătărie și să cântați?

I-a scos afară și, fiindcă era noapte, ceilalți deținuți nu au bănuțit nimic. Când au ajuns în bucătărie, i-a întrebat:

– Vă este foame?

– Da, ne este, au răspuns ei.

Soția paznicului le-a pregătit o masă gustoasă. Apoi au cântat, au citit din Biblie și s-au rugat. Așa s-a întâmplat mai multe nopți la rând. Atât el, cât și soția lui s-au întors la Dumnezeu și au primit în cele din urmă această solie frumoasă. Acum avem o biserică în orașul acela, iar paznicul închisorii este prezbiter. Dumnezeu i-a trimis pe acel președinte de Conferință și pe trezorier la închisoare, ca să înființeze o biserică nouă. Așadar, aș putea afirma că, dacă mulți dintre președinții de Conferință ar ajunge la închisoare, am înființa multe biserici noi. Dacă trezorierii ar fi închiși, dacă predicatorii ar fi închiși pentru Dumnezeu, s-ar produce o schimbare, nu-i așa? Noi toți ne-am ruga pentru ei, iar Dumnezeu ar face lucruri minunate, la fel cum a făcut pentru Pavel și pentru Sila.

Să nu se spună niciodată despre noi: „Știe să vorbească fluent, prezintă lucrurile pe înțelesul oamenilor, dar predicile lui nu sunt spirituale; apelurile lui nu ajung la inima oamenilor; vocabularul lui este impresionant, dar inimile ascultătorilor lui nu sunt înviorate și copleșite de dragostea Mântuitorului; păcătoșii nu sunt convinși și aduși la Hristos, nu simt că Isus din Nazaret a trecut pe acolo.” Ci să se spună și să fie adevărat: „Atunci când predică acest om, Isus este

mai aproape de noi. Păcătoșii înțeleg mai clar că Hristos dorește să le ofere mântuirea chiar atunci. Tonul vocii lui, înfățișarea lui, cuvintele lui par a avea o putere irezistibilă care ne mișcă inima și ne ia în stăpânire mintea. Aceasta înseamnă că Isus locuiește în inima lui, fiindcă Îl vedem pe El în cuvintele și în tonul vocii lui, care sunt pline de dragostea lui Dumnezeu.” Tonul glasului nostru vorbește despre Hristos.

La sfârșitul trudei noastre și a studiilor noastre, după ce vom fi participat la toate prelegerile și după ce vom fi citit multe cărți despre știința, arta și lucrarea de predicare, vom constata că știm totuși foarte puțin. Sunt convins că știu foarte puțin despre ea. Nu suntem în stare să facem lucrarea așa cum ar trebui. Nu reușim să ne ridicăm la înălțimea idealurilor noastre. Dar există un lucru pe care îl putem face mereu, dragi colegi: putem să ne întoarcem la marea Carte a lui Dumnezeu în liniștea locului nostru tainic de meditație. Când deschidem și îngenunchem acolo, cu mărturisire, cu laudă și cu cereri – poate chiar cu lacrimi – găsim puterea de care avem nevoie. Acolo găsim iertarea Sa, prezența și dragostea Sa. Și după această comuniune, putem pleca și putem înălța în întuneric candela adevărului, putem să le oferim apa vie celor însetați, putem suna din trâmbiță, anunțând începutul bătăliei pentru viață. Și, în final, la timpul potrivit, numai prin harul Său, vom intra în prezența Sa și vom fi cu El pentru totdeauna.

Am aici o poezie scrisă de profesorul Enslie, pe care o citea deseori tatăl meu. El a fost pentru mine întotdeauna marele exemplu de slujitor credincios al lui Hristos. Poezia aceasta era una dintre comorile pe care le purta în Biblie și înseamnă mult pentru mine:

Mâna care o ținea

În ziua aceea, el ținea în mână candela adevărului
Destul de jos, încât nimeni să nu se rătăcească;
Și totuși destul de sus încât să se poată vedea
Chipul acela curat – Marea Lumină a lumii:
Să privească în sus – cu ajutorul candelai –
Mâna care o ținea se vedea prea puțin.

El ținea vatra și o apleca
Spre buzele celor micuți;
Apoi o ridica spre sfântul obosit
Și-l invita să bea, de era bolnav sau istovit!
Toți beau – din vatra de la mijloc –
Iar mâna care o ținea se vedea prea puțin.

El suna din trâmbiță răsunător și clar,
Spunând că păcătoșii nu trebuie să se teamă;
Și, pe un ton mai puternic și mai cutezător,
Să nimicească zidurile ridicate de Satana! –
Trâmbița era astfel un mijloc –
Mâna care o ținea se vedea prea puțin.

Dar Căpetenia va spune: „Bine,
Rob bun și credincios, vino!
Lasă vatra și candela,
Lasă trâmbița, părăsește câmpul!”
Atunci se va vedea că mâna care le-a ținut
Se afla între palmele Celui răstignit!

Aceasta să fie și experiența noastră!

„Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit”

„Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit.” (1 Corinteni 1,23)

Am auzit odată că a existat un om care ar fi putut fi un bun predicator dacă nu ar fi avut două defecte. În primul rând, nu știa să țină o cuvântare. În al doilea rând, nu avea nimic de transmis oamenilor. Ca să fim predicatori, trebuie bineînțeles să știm să vorbim în public, dar și să avem un mesaj real de transmis. Iar dacă ne referim la predicatorul creștin, atunci mesajul lui trebuie să fie Evanghelia creștină despre care apostolul spune că este singura Evanghelie. Ea ne vorbește despre Isus. Uneori, oamenii vorbesc despre Evanghelia lui X sau despre Evanghelia lui Y. Înseamnă că ei folosesc cuvântul acesta într-un sens foarte vag, întrucât există o singură Evanghelie.

Șeful unui trib de indieni povestea că a venit la ei un predicator, ca să le arate că Dumnezeu există. Șeful i-a răspuns:

– Crezi că nu știm asta? Întoarce-te de unde ei venit!

Apoi a venit un alt predicator care le-a zis:

– Nu furați; nu vă îmbățați; nu mințiți; nu înșelați.

Șeful i-a răspuns:

– Crezi că nu știm asta? Du-te și-i învață asta mai întâi pe oamenii tăi! Ei au nevoie de aceste învățături.

După aceea, a venit Christian Henry Ranch, misionarul americanilor, și le-a zis:

– Domnul cerului mă îndeamnă să vă spun că vă va binecuvânta și că vă va izbăvi de suferința voastră. De aceea, El S-a făcut om și Și-a dat viața.

– Imediat după ce a terminat de vorbit, povestea șeful tribului, s-a întins tăcut lângă arcul și securea mea și a dormit liniștit ca un copil. O, m-am gândit atunci, ce bărbat este acesta! Aș fi putut să-l omor, dar lui nu-i este frică. N-am putut să uit cuvintele lui. În somnul meu, am visat despre sângele lui Hristos vărsat pentru mine.

Prin harul lui Dumnezeu, așa a început redeșteptarea în mijlocul acestor oameni primitivi. De aceea, dacă vreți ca păgânii să vă asculte, vă îndemn să predicați despre Hristos, Mântuitorul nostru și despre nașterea Sa în Betleem, despre moartea Sa pe Calvar și despre harul Său răscumpărător. Putem să considerăm că păgânii sunt toți cei nemântuiți. În lumea noastră, orice om a cărui sete după Dumnezeu rămâne nesatisfăcută, este un păgân care are nevoie să audă acest mesaj care este prin el însuși simplu și minunat.

Când clopotul bisericii bate, oamenii trebuie să audă următorul îndemn: „Veniți și ascultați ce are să vă spună pastorul despre marile adevăruri ale lumii spirituale! Veniți și ascultați ce are să vă spună despre Dumnezeu și despre dragostea Sa față de oameni! Veniți și ascultați ce are Scriptura Sfântă să vă spună despre veșnicie! Veniți și ascultați cum puteți fi izbăviți de rușine, de păcat, de zbucium, de cel rău și de moarte. Veniți și ascultați ce a spus Dumnezeu prin Fiul Său, care S-a făcut om și a murit pentru noi, care a fost tratat cum noi merităm să fim tratați, pentru ca noi să fim tratați cum merită El să fie tratat. Veniți și ascultați! Veniți și ascultați!” Iar când un păgân sau altcineva intră în biserică, ce aude? Aude ce are nevoie să audă, ce are dreptul să audă? Aude el Evanghelia? Aude el despre Hristos? Aude el o predică creștină?

Episcopul Chandler al Bisericii Metodiste din Sud povestea despre un pastor renumit care a petrecut o duminică în New York, unde a vizitat trei biserici și a ascultat trei predicatori distinși. Niciunul dintre aceștia nu a rostit nici măcar o singură silabă despre Evan-

ghelie. Niciunul nu a predicat despre vestea bună descoperită prin Isus Hristos, Răscumpărătorul lumii. A ascultat numai „nimicuri filozofice, vorbărie și fleacuri”, după cum a spus chiar el.

Să presupunem că un locuitor de pe altă planetă ar veni pe pământ pentru o zi, ca să înțeleagă ce înseamnă creștinismul și să întocmească un raport. Ar putea el să obțină niște informații clare din cuvântările acestor trei predicatori renumiți? Ar afla el ceva despre Evanghelie? Nici măcar un cuvânt. Să presupunem că am putea să ne întoarcem în timp, în urmă cu peste o mie nouă sute de ani, în prima săptămână de după înviere și că acești trei predicatori ar fi trimiși de Isus să propovăduiască solia mântuirii și să pună bazele creștinismului în lumea ostilă. Făcând acest exercițiu de imaginație, ne-am mai putea aștepta oare, ca în vremea noastră să mai existe biserica creștină? Bineînțeles că nu. Nu este greu să răspundem la această întrebare.

Următoarea întrebare care decurge de aici este: Cât va mai rezista creștinismul cu astfel de predici? Cât va mai rămâne el în lumea aceasta, care este la fel de ostilă ca odinioară, numai că într-un mod mai mascat și mai primejdios? Cât va mai rezista creștinismul adventist de ziua a șaptea cu astfel de predici?

Multe predici se aseamănă cu arhitectura unor biserici. Sunt atât de contemporane, încât în zece ani se vor demoda și nimeni nu va mai fi interesat să le asculte sau să le citească, dacă ar fi scrise într-o carte. Predicile despre marile adevăruri ale credinței creștine vor fi întotdeauna actuale. Singurul mod de a fi actuali este să predicăm despre adevărul etern. Cum spunea odată dr. Jowett despre John Wesley:

– Nu îl vei găsi niciodată pe John Wesley vorbind despre nevoile umane secundare. El nu a zăbovit asupra periferiei vieții oamenilor, unde necesitatea reală este înlocuită cu lucruri pe care oamenii nu și le doresc cu adevărat. El a vorbit despre nevoi urgente, prezente, fundamentale.

Apoi dr. Jowett a pus următoarea întrebare:

– Dar despre ce predica John Wesley?

Și a răspuns singur, amintind câteva dintre textele despre care a predicat Wesley. Le voi cita și eu, dar fără să menționez referințele:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu.”; „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.”; „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.”; „Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi.”; „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.”

– Sunt acestea niște nevoi învechite? a întrebat dr. Jowett. Este mesajul acesta cu mult prea demodat? Ar trebui să îl înlocuim cu ceva mai bun? Am descoperit o altă taină? Vreau să îmi exprim convingerea că, în comparație cu adevărul consistent și hrănitor al acestor teme, foarte multe dintre substitutele moderne nu sunt altceva decât un fel de zeamă lungă.

În definitiv, comunitățile sunt interesate de adevărurile fundamentale și permanente ale religiei. Oamenii nu au nevoie de biserică decât atâta timp cât ea le arată calea către Împărăția lui Dumnezeu sau îi ajută să înainteze pe această cale. Crucea îi atrage și azi mai mult decât orice altceva. Învățătorul nostru a avut mare dreptate când a spus: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32). Nu trebuie să uităm niciodată de puterea de atracție a crucii. Isus răstignit este marele magnet, marea forță de atracție. „Toată puterea Mi-a fost dată” (Matei 28,18). Iar predicatorii îi atrag pe oameni numai atâta timp cât predică despre Hristos și despre El răstignit, despre puterea de atracție a crucii.

Dr. James Burell le spunea predicatorilor:

Nu există în toată lumea o slujbă mai nobilă decât aceea de a fi predicatorul bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos. Dacă predici despre știință, înseamnă că predici despre un subiect pe care ascultătorul îl poate obține în orice sală de cursuri [sau dintr-o carte, de la radio sau TV], unde este prezentat mai consistent și mai ieftin. Dacă predici despre politică, înseamnă că predici despre un subiect pe care ascultătorul îl găsește dezbătut în fiecare dimineață în ziar. Dacă oferi muzică și imagini impresionante, înseamnă că intri într-o competiție inutilă cu locurile de distracție. Dar a predica Evanghelia! Acesta este avantajul nostru! De ce să recurgem la metode

străine de atragere a oamenilor când deținem un astfel de capital? Slujba noastră este cea mai mare dintre toate. Ceilalți concurenți rămân cu mult în urmă. Ea oferă Evanghelia dătătoare de viață cu atâta generozitate divină, încât nimeni nu o poate întrece.

Cei care au reușit să-i atragă pe oamenii din marile orașe la predicile lor au fost întotdeauna cei care au predicat Evanghelia. Să-l luăm de exemplu pe Spurgeon. Timp de treizeci de ani, oamenii se îmbulzeau în capela mare din Londra, atât duminică dimineața și seara, cât și joi seara. Cu foarte puține excepții, biserica era plină, inclusiv la ultimul balcon. Când cineva l-a întrebat cum reușea să îi atragă pe oameni, el a răspuns: „Nu îi atrag cu nimic. Nu cred că aceasta este sarcina mea. Eu trebuie doar să predic Evanghelia. Enoriașii sunt cei care îi cheamă pe oameni. Ei s-au dus la alții și le-au spus: 'Veniți să auziți un om care știe să predice Evanghelia!'”

Nimic din ceea ce avea Spurgeon nu ne lipsește, dacă ne gândim la mesaj. El nu făcea altceva decât să predice Cuvântul lui Dumnezeu, întotdeauna Evanghelia. Odată cineva a publicat într-un ziar londonez un articol despre Spurgeon, în care îl critica pe motivul că predica mereu despre Hristos și despre cruce. Spurgeon a auzit de articol și a replicat: „Acesta este adevărul, este o realitate. Indiferent de la ce text biblic pornesc, ajung tot la cruce.” De aceea doreau oamenii să-l asculte. Iată despre ce ar trebui să predicăm cu toții! Indiferent de la ce text pornim, să ajungem tot la Calvar.

Predicarea în biserica apostolică era despre Hristos, și despre El răstignit. În Noul Testament, găsim de nenumărate ori expresii precum „Noi propovăduim pe Hristos”; „Propovăduirea lui Isus Hristos”; „Nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos”; „Acest Isus, pe care vi-L vestesc eu... este Hristosul”; „Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om.” Iar propovăduirea lor nu era doar o poveste despre un om care a trăit și a făcut fapte bune, care era nevinovat din punct de vedere moral și care ne-a lăsat un bun exemplu. Cine predică așa face parte din curentul modernist. Însă propovăduirea lui Hristos în biserica apostolică consta din predicarea despre Hristos cel răstignit. De aceea, apostolul spunea: „Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru

iudei este o pricină de poticnire și pentru neamuri, o nebulie; dar pentru cei chemați... este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Cor. 1,23.24).

La vremea aceea, era ca și cum ai predica despre moartea lui Hristos prin spânzurare sau pe scaunul electric ca un criminal; dar aceasta înseamnă propovăduirea lui Hristos cel răstignit. Pentru iudei, vestea aceasta era o pricină de poticnire. Ei Îl așteptau pe marele Mesia, Împăratul, să vină în slavă și cu putere, ca să-i înfrângă pe dușmani. În felul acesta, ei făceau confuzie între cele două direcții date de profeție: Mesia cel suferind, robul îndurerat al lui Dumnezeu și Mesia-Împăratul. Ei le-au confundat în așa măsură, încât nu puteau și nu doreau să-L accepte pe Mesia cel răstignit, cel executat. Pentru iudei era o pricină de poticnire, iar pentru greci, o nebulie. Filozofia era pasiunea cea mai însemnată a vieții lor și, întrucât izvora din mintea omului păcătos, niciun aspect al ei nu îi determina să își supună inima dragostei lui Dumnezeu, descoperite prin crucea de pe Calvar. Evanghelia predicată de apostoli se adresează esenței vieții umane, dar numai ea poate mântui această viață și o poate proslăvi prin puterea divină. A făcut aceasta în trecut și o va mai face și astăzi.

Știți ce a făcut apostolul Pavel, cel mai mare predicator care a existat vreodată, când a ajuns în Atena, centrul cunoașterii, al filozofiei și al culturii? Le-a predicat marilor gânditori de pe Dealul lui Marte, întâmpinând filozofia cu filozofie, argumentele cu argumente, exercițiile de gândire cu exerciții de gândire. El și-a adaptat metoda în funcție de ascultători și „a întâmpinat logica cu logică, știința cu știință, filozofia cu filozofie” – *Faptele apostolilor*, ediția 2006, pag. 178. Însă lucrarea sa nu a avut aici decât puține roade. Când a ajuns în Corint, marea metropolă comercială a imoralității și păcatului, și-a făcut un alt plan pentru a captiva atenția celor nepăsători și indiferenți. În Corint, tot un oraș grecesc, propovăduirea lui nu a constatat „în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere.” (1 Cor. 2,4)

Dumnezeu a binecuvântat truda lui, pentru că aici L-a înălțat pe Isus cel răstignit pentru lumea pierdută și mulți au răspuns cu dra-

goste și pocăință la invitația crucii. Atât evreii, cât și grecii s-au predat lui Hristos, iar despre ei apostolul a scris: „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: 'Cine se laudă să se laude în Domnul.'" (1 Cor. 1,30.31)

În Hristos, evreul ortodox a văzut împlinirea tuturor speranțelor lui și a tot ce scriseseră profeții. În Hristos, grecul învățat a văzut înțelepciunea adevărată a lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperită prin Hristos. Iar apostolul, în epistola adresată preaiubiților credincioși din Corint, le-a adus aminte de zilele acelea, scriind: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită” (1 Cor. 2,1). Acest mare predicator nu a încercat să-i câștige printr-o retorică fermecătoare, numită aici „vorbire strălucită”. El nu s-a bizuit pe înțelepciunea filozofiei lor, ca să demonstreze adevărul Evangheliei. Corintenii au fost cucerți de proclamarea simplă și clară a principiilor fundamentale ale Evangheliei.

Evanghelia aceasta conține relatarea a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru salvarea oamenilor din păcat și pentru a-i readuce în armonie cu El. Ea dezvăluie marele adevăr că Dumnezeu este în Hristos „împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor.” (2 Cor. 5,19)

Apostolul a declarat: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” Expresia „n-am avut de gând” ne arată că a luat această decizie în mod conștient, că a luat o hotărâre fermă. În altă cetate, Pavel a apelat la argumentație erudită și la filozofie pentru a combate idolatria păgână. Însă acolo, el și-a schimbat metodele și a proclamat Evanghelia vestind adevărul fără să aducă prea multe argumente și raționamente elaborate – a afirmat, pur și simplu, adevărul divin așa cum era descoperit în Scriptură și cum a fost împlinit de Isus Hristos. El a propovăduit istoria simplă a lui Isus și a morții Sale ispășitoare. Și a făcut aceasta plin de cutremur și slab (1 Cor. 2,3). Era conștient de slăbiciunile lui, așa cum ar trebui să fie fiecare pastor care vine înaintea oamenilor.

Aceasta ne determină să ne bizuim în mare măsură pe Dumnezeu, să avem încredere că El ne va da putere și înțelepciune, să Îi cerem un mesaj în rugăciune înainte de a ne urca la amvon. „Cea mai mare tărie a noastră se realizează atunci când ne simțim și ne recunoaștem slăbiciunea.” – *Mărturii*, vol. 5, ediția 1998, pag. 75. În predicarea lui Pavel, automulțumirea nu-și avea locul. Cuvântarea lui nu consta în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă, o manifestare, o demonstrație, o descoperire dată de Duhul și de putere. Duhul Sfânt insuflă întotdeauna predicarea despre Hristos cel răstignit.

Eu cred că aici avem o mare lecție. Este adevărat că propovăduirea noastră poate conține o argumentație puternică, tare ca stânca, dar de regulă e bine să o lăsăm deoparte dacă vrem ca mulțimile să ne asculte. Prezența afirmațiilor simple ale adevărului fără a aduce prea multe dovezi, dar vorbiți cu autoritate. Dacă este necesar, trebuie să fiți în stare să demonstrați o idee în transmiterea mesajului, însă gândirea oamenilor contemporani nu poate urmări un argument extrem de elaborat. Oamenii nu vă vor urmări – ar putea să vă urmărească, dar nu vor.

Duhul Sfânt insuflă predicarea despre Hristos cel răstignit. Oare nu scrie în 1 Petru capitolul 1 că Duhul Sfânt procedează așa? Citesc de la versetul 9 înainte: „Pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre. Prorocii care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi, spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.”

Duhul Sfânt a fost Cel care scris de fapt Scripturile și care a vestit mai dinainte patimile lui Hristos în aceste cărți profetice; El a descris răstignirea și jertfa ispășitoare a lui Hristos pentru păcatele lumii. Potrivit lui Petru, predicatori timpurii ai Evangheliei vorbeau

despre lucrurile acestea prin Duhul Sfânt trimis din cer. Așa îmi doresc să predic. Duhul Sfânt care a scris Scripturile i-a călăuzit pe acești oameni atunci când le propovăduiau și ne va călăuzi și pe noi. Gândiți-vă că Duhul Sfânt care a scris Scripturile vă va călăuzi când veți predica despre ele. Inima păcătosului nu va putea să li se împotrivească. Vorbind despre coborârea Duhului Sfânt, Isus a zis: „El Mă va proslăvi.” Duhul Sfânt a spus mai multe despre Isus decât despre Sine. El nu spune prea multe despre Sine. În cele câteva texte în care vorbește despre Sine, El nu face altceva decât să ne ajute să înțelegem că El este o persoană. El vorbește despre Isus. Duhul Sfânt a fost trimis ca să-L proslăvească pe Isus, „pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” (Ioan 16,14)

De aici înțelegem foarte clar că, dacă vrem să avem puterea Duhului Sfânt în predicarea noastră, trebuie să predicăm despre lucrurile privitoare la Isus Hristos. „El Mă va proslăvi.” Așadar, dacă Îl proslăvim pe Hristos în toate predicile noastre și dacă ne luptăm să renunțăm la tot egoismul și vanitatea noastră, vom avea puterea Duhului Sfânt.

„Atunci când un păcătos privește o dată iubirea Tatălui, după cum se poate vedea în sacrificiul Fiului Său, și se supune influenței divine, are loc o schimbare a inimii și, de atunci încolo, Hristos este totul în tot.” – *Faptele apostolilor*, ediția 2006, pag. 180. Apostolul Pavel știa lucrul acesta din proprie experiență. Pentru el, „crucea era obiectul de cel mai mare interes. Încă din momentul în care el fusese oprit din lucrarea sa de prigonire a urmașilor Nazarineanului răstignit, el nu încetase niciodată să preamărească crucea. Atunci îi fusese dată o descoperire a iubirii infinite a lui Dumnezeu, așa cum era arătată în moartea lui Hristos; și o transformare minunată fusese săvârșită în viața sa, aducând toate planurile și năzuințele sale în armonie cu cerul. Din ceasul acela, el devenise un om nou în Hristos.” – *Ibid.*, pag. vezi 179

În toate învățăturile lui Pavel, Hristos este personajul central. „Trăiesc”, spunea el „dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2,20). De la momentul experienței de pe drumul Damascului, el și-a dedicat viața în întregime predicării despre dra-

gostea și puterea Celui Răstignit. El a mai spus: „Eu sunt dator și grecilor, și barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați” (Rom. 1,14). Revelația lui Hristos a fost cea care i-a schimbat viața, iar spre sfârșitul vieții, el a fost în stare să spună: „N-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești.” (Fapte 26,19)

Hristos! Sunt al lui Hristos și Numele Lui să vă fie de-ajuns
Întrucât și mie mi-a fost mult îndeajuns.

Nu vreau să vă atrag cu frumoase cuvinte,

Pavel nu are altă slavă și alt prieten decât pe Hristos.

Și mă rog, dar sufletul meu se strânge

Când înalț, dornic și temător, această rugăciune:

Arată-mi rezultatul și rușinea trădării mele,

Arată-mi, o, Dragoste, rănilile pe care Ți le-am făcut!

– FREDERIC W. H. MYERS

Presupun că ați citit cu toții poezia despre Pavel scrisă de Frederic Myers. Ea este, în opinia mea, una dintre cele mai frumoase poezii din lume. Mi-a luat zece ani ca să o adun pe toată. Am dat peste un vers din ea, mi-a plăcut foarte mult și am căutat până am recuperat-o în întregime. Citiți-o din când în când. Vă va înviora. Ea îl descrie pe Pavel în Închisoarea Mamertină din Roma, cu mâinile prinse în lanțuri, contemplându-și lucrarea de-o viață și așteptând cu nerăbdare ziua când se va întâlni în ceruri cu oamenii pe care i-a trimis la moarte – cu sfinții aceia pe care i-a ucis.

Sfânt, ați zis? Cu toate fețele acelea de neuitat

Ale bărbaților și femeilor pe care i-am hăituit și ucis?!

Ah, când ne vom întâlni în locurile cerești,

Cât de mult voi plânge pentru Ștefan și pentru voi!

Filozofii din Atena au ascultat predica ținută de Pavel pe Dealul lui Marte până în momentul când acesta a început să vorbească despre Isus și despre înviere. Acest incident este relatat în capitolul 17 din Fapte. El le-a înfățișat trecutul lumii și le-a vorbit despre omenire și despre Dumnezeu. Ei l-au ascultat, dar în clipa în care a amintit în cuvântarea lui despre Isus și despre înviere, „unii își

băteau joc, iar alții au zis: 'Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată'" (Fapte 17,32). Predicarea de azi despre Isus Hristos îi determină pe unii filozofi să își bată joc, iar pe alții să amâne pe altă dată ascultarea Evangheliei cercetătoare.

Așadar, apostolul a predicat despre Hristos chiar și pe Dealul lui Marte și unii oameni au crezut pe baza predicării lui. S-au convertit câțiva cetățeni, dintre care sunt amintiți „Dionisie Areopagitul, o femeie numită Damaris" (Fapte 17,34). E posibil ca Damaris să fi fost în vremea aceea o femeie cu vază, cunoscută în Atena. Probabil că apostolul a tresăltat de bucurie când a văzut că oamenii aceia de seamă au răspuns predicării sale și l-au primit pe Domnul Isus. În poezia lui Frederic W. H. Myers, Pavel vorbește astfel despre Damaris:

Apoi L-am propovăduit pe Hristos; iar ea m-a ascultat. Și –
O, pot oamenii să aibă o bucurie mai mare ca aceasta? –
Abia atunci, Împăratul meu, am văzut slava Ta,
Abia atunci am cunoscut frumusețea Ta!

Nimeni nu va cunoaște vreodată frumusețea adevărată a lui Hristos decât atunci când va predica despre El răstignit, singura speranță, dar o speranță mai mult decât suficientă pentru lumea pierdută și decăzută. Uneori, mă întreb dacă unii oameni știu ce înseamnă Evanghelia. Ei pretind că sunt predicatori ai Evangheliei, dau impresia că știu foarte multă teologie, foarte multă istorie, foarte multe dintr-un domeniu sau altul; dar, deși pretind a cunoaște Evanghelia, ei predică despre ea rareori și foarte puțin. I-am auzit predicând pe unii dintre lucrătorii noștri și m-am întrebat dacă ei știu cu adevărat ce înseamnă Evanghelia. Predicile lor păreau o înșiruire de reguli: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!" (Col. 2,21). Cineva chiar a citat acest text și l-a aplicat la creștinii de astăzi. În opinia mea, textul acesta se aplică la creștinii de astăzi tot atât cât se aplică la fiziunea atomică. Însuși textul spune că aceste reguli „pier odată cu întrebuintărea lor". Și totuși unii insistă să facă o astfel de aplicație. Aceasta nu este Evanghelia. Sunt convins că unii nu știu ce este Evanghelia. Ar fi bine să o citim, să o studiem iar și iar și să facem din ea mesajul tuturor predicilor noastre.

Nu toată Biblia este Evangheliie, dar tot ce se găsește în Biblie are legătură cu ea. Chiar și Vechiul Testament este fundalul ei. Citim despre ea în cuvintele profeților și ale văzătorilor de odinioară. Cine să știe cel mai bine ce înseamnă Evangheliia decât acești oameni care au cunoscut Biblia Vechiului Testament și care au devenit scriitorii Noului Testament? Ei știu, în mod categoric. Dr. W. W. White a spus odată: „Evangheliia se bazează pe mărturie, nu pe explicații, nu pe teorie.”

Apostolul Pavel este unul dintre autorii cărților Noului Testament. Dacă vreți să aflați cum formula el faptele Evangheliei, citiți 1 Corinteni 15,1-4. Iată ce spunea el:

„Vă fac cunoscută, fraților, Evangheliia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi.” Iată Evangheliia; aceasta este esența.

După aceea, apostolul îi aduce ca dovadă pe aceia care L-au văzut pe Hristos după învierea Sa. El enumeră câțiva martori, ca să demonstreze că El a înviat. Aceasta este Evangheliia: Hristos răstignit pentru păcatele noastre, învierea și biruința Sa, dovezi care arată că El „este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților.” (Rom. 1,4)

După cum știți, în Biblie sunt menționate cel puțin zece – dacă nu chiar unsprezece – apariții ale lui Isus după înviere. Pavel face aici referire la câteva dintre ele și amintește numele câtorva oameni care L-au văzut și care erau încă în viață în momentul acela.

După ce am stabilit aceste fapte pe baza mărturiei, mergem la epistole, unde găsim consecințele morții și ale învierii lui Hristos văzute din perspectiva judecării prezentate în cărțile Romani și Galateni. În Efeseni, Coloseni și în alte cărți găsim consecințele jertfei Mântuitorului nostru din perspectiva locurilor cerești și a lucrării pe care o face acum Hristos pentru noi. Apoi, în cartea Apocalipsa, găsim marele Său plan pentru omenire, revenirea Sa și Împărăția slavei – toate bazate pe moartea Sa ispășitoare pe cruce.

Dacă predicăm despre starea morților și amintim puțin la sfârșit despre cruce, sau dacă facem un apel care să le stoarcă oamenilor câteva lacrimi, nu înseamnă neapărat că predicăm despre Hristos cel răstignit și despre Evanghelia creștină. Nu aceasta înseamnă să-L propovăduim pe Hristos. Prieteni, nu mă interesează dacă oamenii sunt conștienți sau inconștienți după ce mor, decât dacă acest adevăr este strâns legat de Isus. Nu mă interesează dacă sâmbăta este sau nu ziua a șaptea, decât dacă ea are legătură cu Hristos. Altfel, nu vreau să știu nimic. După mine, subiectul stării morților ar trebui prezentat în mod pozitiv. Hristos este sursa de viață. O, prieteni, subiectul acesta a fost prezentat prea mult dintr-o perspectivă negativă. Am nevoie să îmi adun toată credința, ca să cred că oamenii vor mai trăi după moarte. Am văzut atât de mulți oameni murind; am văzut prea multe oase omenești; am văzut prea multe mumii; am văzut ruinele marilor civilizații. Ceea ce îmi doresc este să vină la mine cineva și să-mi spună că vom trăi iarăși, fiindcă Isus a murit și a înviat; că viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; că atunci când El, viața mea, Se va arăta, mă voi arăta și eu împreună cu El în slavă (Col. 3,3.4). Vreau să trăiesc, vreau să fiu nemuritor și singura speranță este în Hristos.

După părerea mea, predicarea despre starea morților ar trebui să fie o prezentare minunată și glorioasă a învierii lui Hristos. Sabatul este ziua Domnului, o dovadă a puterii Sale creatoare. Isus este în Sabat și Sabatul este în Hristos, altfel nu mă interesează acest subiect. Cred că putem cu toții să ne îmbunătățim predicarea despre aceste subiecte: prezentați-le dintr-o perspectivă pozitivă, din perspectiva crucii și a învierii. Aceasta este, în opinia mea, Evanghelia predicată de apostoli și Evanghelia pe care trebuie să o predicăm și noi.

Lucrul cel dintâi și cel mai de seamă [acum citez din Ellen White] este acela de a topi și supune sufletul, prezentându-L pe Domnul nostru Isus Hristos ca pe un Mântuitor care iartă păcatele. Niciodată, în nicio privință, să nu se țină o predică și să nu se dea vreo învățătură din Biblie fără a îndrepta atenția ascultătorilor la „Mielul lui Dumne-

zeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29). Orice doctrină adevărată face din Hristos centrul ei, învățătura primind forță din cuvintele Sale.

Înălțați înaintea oamenilor crucea de pe Golgota! Arătați ce a pricinuit moartea lui Hristos, și anume călcarea Legii. Păcatul să nu fie acoperit sau tratat ca fiind ceva de mică importanță. El trebuie să fie prezentat ca vinovăție împotriva Fiului lui Dumnezeu. Apoi, îndreptați-i pe oameni la Hristos, spunându-le că nemurirea se obține numai prin primirea Lui ca Mântuitor personal. – *Mărturii*, vol. 6, ediția 1995, pag. 59

Ideea este cât de poate de clară. Iată ce înseamnă Evanghelia. Iată cum trebuie să fie predicarea noastră. Din nefericire, oamenii din unele locuri nu au șansa să o audă. Bărbații nu au această șansă și nici copiii. De ce? Fiindcă nu este predicată. Se predică despre datorie, despre muncă, despre activitate, despre dietă, despre podobaie – toate sunt subiecte bune, dar secundare. Ele sunt frunzele care trebuie să crească în pomul vieții creștinului sau rodul pe care trebuie acesta să-l dea ca răspuns la învățătura potrivită; dar ele nu reprezintă Evanghelia, nu reprezintă miezul mesajului.

În urmă cu ceva timp, am avut privilegiul de a aduce la Hristos, așa cum este El descoperit în Evanghelie și în mesajul adventist autentic, o femeie deosebită împreună cu fiica dumneaei. Amândouă erau creștine deosebite în biserica din care făceau parte și îl cunoșteau pe Hristos ca Mântuitor personal. După ce au înțeles și au acceptat marile doctrine ale adevărului advent, au început să păzească Sabatul și s-au alăturat bisericii. Fiica este căsătorită cu unul dintre pastorii noștri. Mama a fost 20 de ani membră a bisericii noastre și participa regulat la serviciile divine. Însă din nefericire, pastorii care au slujit în biserica de acolo au predicat din ce în ce mai puțin despre adevărul Evangheliei și despre adevărul Bibliei. Uneori, nu aminteau niciun text din Scriptură, ci își compuneau toată predica din citate din Spiritul Profetic. Lucrul acesta este bun, dar nu este totuna cu Scriptura. Unul dintre pastori nu a amintit nici măcar un text biblic timp de peste șase luni, potrivit mărturiei unor membri ai comunității de acolo.

După aproape 20 de ani, femeia aceasta i-a spus pastorului următoarele cuvinte uluitoare:

– Părăsesc Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și mă întorc în Biserica ____ (biserica pe care o frecventase în copilărie).

– De ce? a întrebat-o el. De ce ați luat decizia aceasta amarnică?

– Pentru că vreau să ascult predici despre Isus. Vreau să aud Evanghelia, mi-e dor să aud predici din Biblie.

– A, dar nu știți că biserica aceea nu are Sabatul, Spiritul Profetic și toate aceste adevăruri minunate?

– Da, a răspuns ea, știu. Nu vreau să renunț la Sabat. Nu vreau să renunț la aceste adevăruri minunate. Dar biserica aceea are ceva în plus ce aici nu găsesc. Are Evanghelia, are predici din Biblie. Îmi este atât de dor să o ascult și vreau să mă întorc acolo.

– O, i-a zis pastorul, vreți să vă prezint niște studii biblice?

– Nu, a zis ea. Nu cunoașteți Biblia. Sunteți aici de trei sau patru ani și nu v-am auzit niciodată predicând din Biblie. Nu vorbiți decât despre religia vechiului legământ, despre ce să facem, ce să nu facem, ce să nu luăm, ce să nu gustăm și ce să nu atingem; dacă ne atingem de ele, pierim. Nu știți decât ce se spune în cărțile Spiritului Profetic. Ne citiți tot timpul din ele, dar de șase luni încoace nu ați amintit nici măcar un text biblic. Nu înțelegeți Biblia. Nu o cunoașteți. Nu-mi spuneți mie despre Biblie.

– Dar nu știți că acesta este adevărul?

– Ba da, a răspuns ea, știu. Voi păzi Sabatul, dar trebuie să aud Evanghelia. La revedere!

Este adevărat că decizia ei a fost greșită. Mai mult ca sigur că, după un timp a renunțat la Sabat și la celelalte adevăruri distinctive ale credinței noastre. Dar probabil că ar fi trebuit să aștepte alți douăzeci și cinci sau treizeci de ani până când avea să vină în districtul acela un pastor care să predice Evanghelia. Iar ea nu dorea să mai aștepte. A plecat. Am întâlnit-o după un timp. Nu am putut să o ajut nici eu. Luase deja hotărârea. Mi-a spus:

– Nu, ei nu știu ce este Evanghelia. Am cunoscut până acum trei pastori, unul după altul, oameni importanți, dar niciunul dintre ei nu știe ce înseamnă Evanghelia.

Am fost înclinat să-i dau dreptate. Nici eu nu-i auzisem vreodată predicând Evanghelia.

Dragi frați și surori, este bine să evităm astfel de situații, nu-i așa? Noi cunoaștem Biblia. Cunoaștem Evanghelia și trebuie să o predicăm.

Cred în toate învățăturile soliei adventiste, așa cum au fost ele susținute de poporul nostru de-a lungul anilor. Nimeni nu a păstrat acest adevăr cu mai multă credincioșie și loialitate decât tatăl meu. De la el l-am aflat în copilărie. Înainte să plec la colegiu, mi-a verificat cunoștințele despre toate învățăturile soliei noastre, așa cum sunt ele descoperite în Biblie și susținute de Spiritul Profetic.

După ce a murit, am început să îi fac ordine în documente și, pe măsură ce citeam scrisorile și documentele pe care le-a păstrat, am fost din ce în ce mai impresionat de credința profundă pe care o avea în Biblie, în Spiritul Profetic și în solia noastră. Cât de loial era față de biserică! Poate că se întâmpla să nu fie de acord cu ceea ce spuneau sau făceau unele persoane, dar dacă cineva le critica și dacă această critică se răsfângea asupra bisericii sau asupra pastorilor, el le lua imediat apărarea. Vă spun lucrul acesta, pentru că aceasta cred că trebuie să fie și atitudinea noastră.

Totuși vreau să fac și o altă afirmație. Se poate întâmpla să dăm impresia că suntem loiali diferitelor doctrine ale soliei noastre, dar să nu predicăm și să nu experimentăm în mod real Evanghelia harului lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită prin Isus Hristos spre mântuirea lumii. Spiritul Profetic subliniază această idee de nenumărate ori: nevoia de a predica Evanghelia. În *Slujitorii Evangheliei* citim: „Lumina adevărului trebuie să strălucească pretutindeni, pentru ca inimile să poată fi sensibilizate și convertite.” Să remarcăm că ele trebuie nu numai sensibilizate, ci și convertite. „Evanghelia trebuie să fie propovăduită în toate țările.” Să remarcăm că *Evanghelia* este cea care trebuie propovăduită în toate țările. Cum va fi ea propovăduită? Găsim răspunsul în același paragraf. „Păcătoșii trebuie să fie îndrumați la Mântuitorul cel înălțat pe cruce, iar invitația: 'Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii' trebuie să fie adresată de multe voci.” – ediția 2004, pag. 18

La pagina 19 din aceeași carte citim: „Avertizarea sfântă și solemnă trebuie să fie proclamată în zonele cele mai dificile și în orașele cele mai păcătoase, în orice loc unde lumina întregii solii a Evangheliei încă nu a ajuns.” Dar cum anume? Ascultați: „Prin puterea Duhului Sfânt. Când principiile... sunt prezentate cu simplitatea Evangheliei, puterea soliei se va face simțită de la sine.”

Este adevărat că însărcinarea dată apostolilor de odinioară ne este dată și nouă astăzi, sau noi avem altă însărcinare? Iată răspunsul: „Misiunea încredințată ucenicilor ne este încredințată și nouă. Și astăzi, la fel ca atunci, Mântuitorul crucificat și înviat trebuie să fie înălțat înaintea tuturor celor care sunt fără Dumnezeu și fără speranță în lume... Vestea iertării prin Hristos trebuie să fie dusă la fiecare neam, la fiecare seminție, la fiecare limbă și la fiecare popor. Solia aceasta nu trebuie să fie vestită în cuvinte timide și lipsite de viață, ci într-o manieră clară, hotărâtă și răscolitoare. Sute de oameni așteaptă să fie avertizați să-și salveze viața. Lumea are nevoie să vadă în creștini o dovadă a puterii religiei lor.” – *Ibid.*, pag. 20, 21

Misiunea noastră este să predicăm despre Mântuitorul crucificat, să transmitem o solie clară și înflăcărată; mai mult decât atât, trebuie să dăm mărturie despre puterea creștinismului. Am eu puterea aceasta în viața mea? O aveți în viața voastră? Dacă nu, de ce nu? Cum pot să predic despre Hristos cel răstignit, dacă o astfel de predică nu mi-a schimbat viața, dacă puterea lui Dumnezeu prin Hristos nu este descoperită în mine? Dacă predic despre Hristos cel răstignit așa cum ar trebui, ascultătorii mei vor fi convinși de păcatul lor. Iată o ilustrație:

După ce a ținut o predică inspirată din Biblie, care a adus o convingere profundă în inima unuia dintre ascultătorii lui, un pastor a fost întrebat:

- Crezi cu adevărat ce ai predicat?
- Desigur, a răspuns el.
- Dar este cu adevărat așa? a întrebat nerăbdător ascultătorul.
- Desigur, a spus pastorul, în timp ce își căuta Biblia.

Atunci omul a izbucnit:

– Oh, dacă acesta este adevărul, ce trebuie să facem noi?

„Ce trebuie să facem noi?” s-a gândit pastorul. „Noi?” Ce voia să spună omul acela? Întrebarea s-a strecurat în sufletul lui. Pastorul s-a retras pentru a-L ruga pe Dumnezeu să-i spună ce să facă. În timp ce se ruga, mintea lui a fost stăpânită de gândul copleșitor că trebuia să prezinte lumii muribunde realitățile solemne ale veșniciei. Timp de trei săptămâni, locul său la amvon a fost liber. El căuta un răspuns la întrebarea: „Ce trebuie să facem?”

Pastorul s-a întors la datorie cu o nouă ungere de la Cel Sfânt. El și-a dat seama că predicarea lui din trecut lăsase o impresie mică asupra ascultătorilor. Acum simțea povara unei responsabilități teribile pentru suflete. Când a venit la amvon, nu a fost singur. El avea de făcut o mare lucrare, dar știa că Dumnezeu nu-l va părăsi. Acest pastor a înălțat pe Mântuitorul și iubirea Sa inegalabilă înaintea ascultătorilor. În biserica lui a avut loc o descoperire a Fiului lui Dumnezeu și o înviorare spirituală a început să se răspândească în bisericile din districtele apropiate.

Probabil că ați auzit cu toții această experiență și poate că ați citit-o de multe ori, pentru că este din *Slujitorii Evangheliei*, pag. 24, ediția 2004. Am inclus-o în această prezentare, deoarece cred că este importantă. Este exact ceea ce avem nevoie.

Poate că cineva întreabă: „Atunci nu trebuie să mai predicăm marile profeții care constituie temelia credinței noastre?” Nu am afirmat așa ceva. Iată cum trebuie să predicăm și citez din nou din *Slujitorii Evangheliei*, pag. 109:

„Pastorii ar trebui să prezinte cuvântul sigur al profeției ca fiind temelia credinței adventiștilor de ziua a șaptea. Profețiile din Daniel și Apocalipsa ar trebui să fie studiate cu atenție și, în legătură cu acestea, cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29)

Prieteni, vă mărturisesc că aceste profeții, predicate în mod corespunzător, au o capacitate impresionantă de a-i converti pe oa-

meni. Ar trebui să eliminăm din cuvântările noastre temele neimportante și să prezentăm marile adevăruri care vor hotărî destinul oamenilor. Dacă aceste mari profeții nu sunt completate cu Evanghelia sau dacă nu sunt predicate în lumina Evangheliei, și dacă atenția oamenilor nu este îndreptată spre Evanghelie, ar fi mai bine să nu mai predicăm despre ele. Orice predică din care lipsește Hristos este un păcat împotriva lui Dumnezeu și un păcat împotriva omenirii. Orice predică din care lipsește sângele mântuitor al lui Hristos se aseamănă cu jertfa lui Cain. Dumnezeu a refuzat darul lui, fiindcă nu era stropit cu sângele mielului înjunghiat. Predicile fără Hristos nu ating inima, nu conving de păcat și nu-i îndeamnă pe oameni să întrebe: „Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?”

Ar trebui să fim cei dintâi predicatori din lume care să-L înălțăm pe Hristos înaintea oamenilor. Trebuie să predicăm despre marea solie întreită, despre Sabat, despre starea morților, dar fiecare dintre aceste adevăruri trebuie prezentat ca fiind învățătura lui Hristos. „Dar marele centru de atracție, Isus Hristos, să nu fie lăsat pe dinafară. Crucea este locul unde bunătatea și credincioșia se întâlnesc, unde dreptatea și pacea se sărută. Păcătosul trebuie să fie determinat să privească la Golgota și să se încreadă în meritele Mântuitorului cu acea credință simplă a unui copilăș, acceptând neprihănirea Sa și încrezându-se în mila Sa.” – *Ibid.*, ediția 2004, pag. 116

Într-adevăr, cele două cărți *Slujitorii Evangheliei și Mărturii pentru pastori* sunt tot ce aveți nevoie pentru omiletică. Am citit zeci de cărți scrise de mari profesori, dar, în ceea ce privește principiile fundamentale pe care le-au scos la lumină și le-au descoperit în experiența lor, nu există niciun lucru care să nu se regăsească și în aceste două cărți. Toate se regăsesc.

Sunt ispitit să citez tot capitolul „A-L predica pe Hristos” din *Slujitorii Evangheliei*, dar n-o s-o fac. Citiți-l singuri. Citiți fiecare pagină, fiecare propoziție, fiecare cuvânt și nu Îl veți mai lăsa pe Hristos cel răstignit în afara predicării voastre. Dacă Spiritul Profetic nu ne-ar fi lăsat decât acest capitol, ar fi fost suficient. Ar fi bine ca fiecare predicator să îl memoreze. Atunci veți înțelege că discurs-

surile teoretice pot fi esențiale pentru ca oamenii să înțeleagă lanțul adevărului, verigă cu verigă, dar că „nicio prelegere nu ar trebui să fie ținută fără o prezentare a lui Hristos cel răstignit, care este chiar temelia Evangheliei”. – *Ibid.*, ed. 2004, pag. 118

Mai mulți oameni decât ne închipuim tânjesc să afle calea spre Hristos și El trebuie înălțat ca fiind locul de adăpost al păcătoșului. O parte din predicile noastre nu fac altceva decât să îi transforme pe oameni în niște păzitori reci ai Sabatului. Oamenii înțeleg adevărul și îl acceptă din punct de vedere filozofic. „Acesta trebuie să fie adevărul”, își spun ei, „pentru că așa spune Biblia.” Dar oamenii au nevoie de mai mult. Lucrarea pastorului nu se încheie până când în inima ascultătorilor lui nu are loc o schimbare. De aceea trebuie să înalțe crucea. „Hristos cel răstignit, Hristos cel înviat, Hristos cel înălțat la ceruri, Hristos cel care vine din nou” (*Ibid.*, pag. 118, 119) – acesta este mesajul nostru și este singurul care merită predicat. De aceea, „voi cei care îi învățați pe oameni, înălțați-L pe Domnul Isus în predici, în cântări și în rugăciune. Toate capacitățile voastre să aibă scopul de a conduce la 'Mielul lui Dumnezeu' sufletele înstrăinate, rătăcite și încurcate.” – *Ibid.*, pag. 119

Iată un alt citat: „Faceți ca știința mântuirii să fie scopul fiecărei predici, subiectul fiecărui cântec. Să fie exprimată în fiecare rugăciune. Nu aduceți în predicarea voastră nicio învățătură care să-L completeze pe Hristos, care este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu.” – *Ibid.*, pag. 119

Am putea ca, în loc de prelegere, să citim acest capitol. Sunt convins că ne-ar face mai bine dacă l-am studia cu toții și dacă l-am urma din toată inima. Citiți-l singuri când ajungeți acasă.

Vă mai spun o întâmplare adevărată. Nu a fost concepută ca ilustrație, ci este reală și am avut o oarecare legătură cu ea. Nu a avut loc în cadrul prezentărilor mele, dar l-am cunoscut pe cel care a avut această experiență. Doi tineri, predicatori zeloși ai doctrinei noastre, susțineau o campanie de evanghelizare și oamenii veneau într-un număr frumos. Pe parcurs, s-au alăturat un bărbat și soția lui. Ei acceptau săptămână după săptămână fiecare adevăr prezen-

tat. Dădeau impresia că erau convinși de faptul că exista un mesaj care trebuia vestit lumii în aceste zile din urmă și că ceea ce ascultau trebuia să fie acel mesaj, întrucât totul era dovedit cu Biblia, într-un mod foarte logic. Nu se omitea nimic. Apoi dintr-odată nu au mai venit.

Au lipsit câteva seri la rând. Evangheliștii erau îngrijorați, fiindcă se gândeau că aveau doi oameni aproape pregătiți pentru botez și iată că nu mai veneau. Nu reușeau să îi găsească. După patru sau cinci seri au revenit. Fețele lor străluceau de bucurie și erau foarte fericiți. La încheierea prezentării, pastorul s-a dus la ei și le-a zis:

– Ne-am făcut griji din cauza dvs. Am avut impresia că sunteți convinși de adevăr și dintr-odată nu ați mai venit.

– Da, așa este, suntem convinși. Îl înțelegem foarte bine. Știm că acesta este adevărul și suntem convinși că trebuie să ascultăm de el. Deja păzim Sabatul.

– O, atunci, ați avut probleme de sănătate? De aceea nu ați putut veni?

– Nu, nu am avut probleme de sănătate. Nu am avut nimic.

– Atunci, de ce nu ați venit?

– Uitați ce s-a întâmplat: am auzit aceste învățături minunate și aceste adevăruri minunate. Am înțeles că acesta este adevărul lui Dumnezeu și am vrut să ne botezăm. Dar nu ne simțeam pregătiți. Aveam nevoie să ne schimbăm și să devenim creștini, de aceea ne-am dus la Armata Salvării ca să ne convertim, să ne pregătim pentru botez și să ne bucurăm de acest adevăr minunat.

În campania aceea, nu se spusese nimic despre convertire, despre întoarcerea la Hristos, despre schimbarea care trebuie să aibă loc în viață. Ei s-au dus la Armata Salvării, s-au convertit și s-au simțit astfel pregătiți pentru botez. De ce să nu-i pregătim noi înșine pentru botez? De ce să nu-i convertim noi? Oamenii nu ar trebui să meargă în altă parte ca să se pregătească pentru botez!

Întâmplarea aceasta este reală, nu este o poveste născocită de cineva pentru a ilustra o idee. Este o realitate. Oamenii aceștia nu au ziseră Evanghelia, nu au ziseră niciun apel de a-și preda inima lui Hristos. Nu ascultaseră nicio predică despre Hristos cel răstignit,

care să fie insuflată de Duhul Sfânt și care să iasă în întâmpinarea nevoilor neîmplinite ale inimii omenești.

Convingerea mea este că fiecare vizitator trebuie să știe clar, încă din prima seară, că prelegerile sunt susținute de un predicator creștin, care prezintă Evanghelia lui Hristos. Duhul Sfânt a venit să întărească predicarea apostolilor numai atunci când ei L-au înălțat pe Isus ca Mântuitor al oamenilor, răstignit pentru păcatele lor. La fel se va întâmpla și cu predicarea noastră. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului”... „va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” (Ioan 16,13.8)

Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu nu va avea succes dacă Duhul Sfânt nu îl întipărește în minte, dacă nu convinge inima, dacă nu o cucerește și nu o îmblânzește. Fiecare dintre noi știe să vorbească despre litera adevărului. Poate că suntem niște adevărați teologi – ar fi bine! – dar cei mai mulți dintre noi nu suntem. Ar trebui să stăpânim bine Biblia și să știm ce spune ea, să ne familiarizăm cu toate poruncile și făgăduințele ei. Totuși semănarea seminței Cuvântului nu va avea succes decât dacă este udată și adusă la viață de roua cerului, prin Duhul Sfânt.

Ascultați următoarele cuvinte: „Fără cooperarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, nicio educație [chiar dacă te înscrii la seminar și chiar dacă obții diplome cât de multe] și niciun avantaj, oricât de mari ar fi, nu pot face pe cineva să fie un mijloc de răspândire a luminii.” – *Ibid.*, pag. 211. Nu mă înțelegeți greșit, eu cred în educație; sfatul meu este să obțineți cât mai multe diplome. Dar toate sunt inutile fără Duhul lui Dumnezeu.

Nu uitați: Duhul Sfânt S-a coborât peste ucenici în rugăciune, mai înainte ca ei să scrie vreuna din cărțile Noului Testament și mai înainte ca ei să predice Evanghelia după înălțarea lui Hristos. Atunci, până și dușmanii lor au mărturisit: „Ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră” (Fapte 5,28). Dacă vrem să răspândim mesajul acesta în New York, în Londra, în Shanghai, în Roma, în Chicago și toate celelalte mari orașe ale lumii, atunci va trebui să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos înaintea oamenilor, în așa fel încât Duhul Sfânt să coboare peste noi, peste cuvintele noastre și în inima

ascultătorilor noștri. Numai atunci vom umple orașul cu învățătura noastră.

Să ne întoarcem puțin la apostolul Pavel, predicatorul predicatorilor. El a predicat așa. Să-l observăm ce a făcut în Tesalonic, în sinagoga evreilor. „Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind că Hristosul trebuia să pătimească și să învie din morți. 'Și acest Isus pe care vi-L vestesc eu', zicea el, 'este Hristosul.'" (Fapte 17,2.3)

După cum observăm, Pavel era un predicator al Bibliei. Observați că el a deschis Scriptura în fața evreilor. Ei l-au văzut citindu-și solia din Biblie. El îi lămurea; le vorbea din Scripturi. Despre ce le vorbea? Despre ce îi lămurea? „Hristosul trebuia să pătimească.” Cu alte cuvinte, le spunea că Mesia trebuia să moară, că trebuia să fie răstignit, că trebuia să fie înălțat pentru păcatele oamenilor și că trebuia să învie din morți. Aceasta dovedea că Isus din Nazaret, cel propovăduit de Pavel, era Hristosul, Împlinitorul profețiilor. Observăm că solia lui era profetică. Era o solie actuală, împlinită în istorie. Atunci trebuia să se împlinească.

Însă mai presus de toate, ea era solia Evangheliei, o solie mântuitoare, întrucât oriunde o vestea, ea provoca fie o răscoală, fie o redeșteptare. „Unii dintre ei... au crezut și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila”, citim în Fapte 17,4. De fapt, „o mare mulțime” a crezut. Dar imediat au apărut problemele. Peste tot existau împotriviți. Întotdeauna va exista împotrivire față de predicarea creștină adevărată, fie că ea va apărea mai devreme sau mai târziu. Diavolului nu-i place și nici urmașilor lui. De aceea, versetul 5 ne vorbește despre o răscoală, despre o tulburare, sau mai bine zis despre un atac, în urma căruia câțiva creștini sunt aduși cu forța în fața dregătorilor cetății, sub acuzația că „oamenii aceștia care au răscolit lumea au venit și aici” (versetul 6).

Vă amintiți că Spurgeon le cerea elevilor de la școala lui de predicatori din Londra să predice în fiecare duminică. După ce se întorceau, îi întreba ce au făcut, încerca să îi încurajeze și să îi sfătuiască. Într-o zi, l-a întrebat pe un băiat, de față cu colegii lui:

– Cum ți-a mers cu predica?

- O, minunat!
- Ai produs o redeșteptare?
- Nu, dar am avut o părtășie minunată.
- S-a supărat cineva?
- A, nu, nu!
- Atunci, a fost un eșec. Dacă nu ai reușit nici să superi pe nimeni și nici să produci o redeșteptare – măcar una din două – atunci nu s-a întâmplat nimic.

Vedeți voi, când predicați adevărul în mod real, cineva fie se va converti și se va lăsa schimbat de el, fie îl va respinge. Oriunde ajungea Pavel, se producea fie o redeșteptare, fie o răscoală. Oamenii reacționau. Și lumea se întorcea pe dos. „Au venit și aici” – așa spune raportul. Era predicarea creștină profetică, care-L înălța pe Isus înaintea lumii.

O, ce bine ar fi ca predicarea noastră să întoarcă lumea pe dos! Mai puțină predicare lipsită de viață și moleșită, mai multă predicare din Scriptură, o predicare profetică, o predicare creștină – în care Isus să fie înălțat înaintea lumii, Isus cel răstignit pentru păcatele oamenilor, Isus cel înviat ca să ne facă neprihăniți și fericiți și Isus cel care Se va întoarce din nou cu slavă și putere. În multe biserici, se pare că predomină atitudinea de tipul: „Sst, liniște, aveți grijă, nu-i treziți pe cei adormiți, nu predicați cu bucurie, cu avânt, cu prea mare zel! Nu se cuvine. Nu se mai face așa acum” și cel mai descurajator, „*nu se face așa!*”.

Probabil că va veni timpul când predicatorii adevărați ai lui Dumnezeu vor fi aduși mai des înaintea dregătorilor și vor fi trimiși la închisoare. Poate că atunci va veni timpul când lumea va fi întoarsă pe dos de solia lui Dumnezeu.

Odată am participat la o întâlnire a lucrătorilor din Cehoslovacia, într-un castel mare care aparținuse familiei Rothchild, dar care trecuse în proprietatea statului. Se afla în mijlocul unei păduri de 2.000 de hectare, unde pe vremuri împăratul obișnuia să iasă la vânătoare împreună cu supușii lui. Acolo ne-am adunat ca să ne rugăm și să studiem împreună. Pe scaunele din fața mea se aflau președintele Conferinței și trezorerul. Când am auzit ce experiențe

aveau acești oameni, am simțit că eu ar trebui să fiu cel care să mă așez la picioarele lor și să învăț ceva despre lucrarea lui Dumnezeu, despre credință, despre cum să-L predic pe Hristos în fața pericolului, a persecuției și chiar a amenințării cu închisoarea. Ei fuseseră închiși de peste zece ori din cauză că-L predicau pe Hristos.

Mă întreb, prieteni, dacă nu cumva am prinde cu toții viață dacă președinții și secretarii de Conferință ar fi trimiși la închisoare din cauza Evangheliei lui Hristos. Am ieși oare atunci să predicăm ca niciodată mai înainte? Ar mai rămâne lumea la fel ca mai înainte? De ce? Fiindcă inima noastră nu ar mai fi ca înainte!

Să nu privim la oameni și să nu spunem: „O, este imposibil! Nu se mai convertește nimeni. Nu se întâmplă nimic.” Când apostolii „vesteau în Isus învierea din morți” (Fapte 4,2), atunci autoritățile din Ierusalim se puneau în mișcare. Ștefan L-a propovăduit pe Hristos cel răstignit și de aceea a fost ucis și a devenit primul martir creștin. Când Filip L-a propovăduit pe Hristos, famenul s-a convertit. Când Hristos era propovăduit, fie din dragoste, fie din invidie, apostolii se bucurau (Fil. 1,18). Mesajul care a pus lumea în mișcare și care a clădit biserica creștină a fost mesajul consemnat în 1 Timotei 3,16: „Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”

Acesta este mesajul nostru. Aceasta este vestea pe care trebuie să o audă oamenii din orice generație. Ea trebuie să fie tema noastră predominantă. Nu adevărul abstract, ci adevărul descoperit prin Hristos.

Dr. Dale, un mare teolog și un mare predicator și pastor, a mărturisit că ani la rând s-a gândit numai la adevărul pe care îl predica, și nu la oamenii cărora le vorbea. Când a început să se gândească la ascultătorii lui și la nevoia lor după mântuire, atunci adevărul predicat s-a întrupat în Hristos. Creștinismul *este* Hristos. Nu uitați aceasta atunci când predicați.

Tema predicării apostolilor era persoana lui Hristos. Observați în Coloseni 1,28: „Pe El Îl propovăduim noi.” Tema era Hristos Cel răstignit (1 Cor. 2,2), nu crucea, ci Hristos cel răstignit pe ea. Hristos

este Domnul (2 Cor. 4,5). Tot adevărul trebuie asociat cu o persoană – adevărul, așa cum este el în Isus (Efes. 4,21). Etica noastră, conduita noastră morală, doctrinele noastre trebuie asociate cu El, cu dragostea Lui, cu harul Lui, cu Duhul Lui.

Dragi tineri, nu avem nevoie numai de credință pentru a încheia lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Trebuie să avem credință, foarte adevărat, dar nu numai credință. Într-un anumit sens, și diavolul are credință, fiindcă el știe care este doctrina adevărată. Dacă avem la fel de multă credință ca diavolul, atunci suntem la fel de pierduți ca el. Există un lucru de care nu-l putem acuza pe diavol. Nu-l putem acuza că nu cunoaște adevărul. Diavolul crede că Biblia este adevărată. O, da, el crede tot ce stă scris în ea. El știe că Dumnezeu există. El știe că Isus este Fiul divin al lui Dumnezeu. El știe că Isus S-a născut din fecioară și că a dus o viață fără păcat. El crede toate acestea. El cunoaște toată doctrina, dar nu se încrede în Isus Hristos pentru mântuire. Nu Îl primește ca Răscumpărător personal. El știe că toate acestea sunt adevărate, dar nu l s-a predat Lui niciodată. El cunoaște adevărul, însă i se împotrivese cu totul și este pierdut cu totul.

Mulți oameni din vremea noastră pretind că sunt credincioși, dar și ei sunt plini de împotrivire. Am întâlnit mulți. Ce bine știu ei să demonstreze adevărul! Sunt ei credincioși? Fără îndoială! Pot să numesc chiar acum pe cineva – un om care nu ține seama de nicio regulă a viețuirii creștine. Este credincios? Păi, găsește greșeli la toți predicatorii bisericii și le spune ce greșeli fac. Însă el trăiește într-un păcat fățiș, în văzul lumii. Vorbește peste tot despre Sabat și despre toate celelalte doctrine, dar nu predică niciodată Evanghelia, vă asigur de aceasta – nici măcar o parte din ea. Însă dacă a fi credincios înseamnă a *cunoaște* adevărul, înseamnă că el este *credincios*.

Așadar, predicarea noastră trebuie să aibă o temă dominantă și o pasiune dominantă. Noi Îl predicăm pe Hristos cel răstignit. Trebuie să predicăm cu pasiune și cu dragoste pentru Hristos, spre mântuirea oamenilor.

La scurt timp după ce a demisionat din funcția de pastor al unei biserici mari din Liverpool, Ian Maclaren a scris următoarele: „Văd

acum limpede că fiecare propoziție ar trebui să facă aluzie la Hristos și că fiecare predică, chiar dacă nu a fost rostit Numele Lui și chiar dacă nu au fost citate cuvintele Sale, ar trebui să-l aducă pe ascultător la picioarele lui Hristos. Hristos este de o frumusețe irezistibilă; fără El, s-ar putea ca predica să fie frumoasă, dar nu va fi înmiresmată. În Hristos, setea tuturor este satisfăcută, chiar dacă oamenii pot avea păreri foarte diferite în ceea ce privește crezul creștin sau tradițiile creștine. Sufletul oricărui om tânjește după El și numai în El se întâlnesc toate sufletele omenesti... După cum văd acum lucrurile, efortul cel mai însemnat al fiecărei predici trebuie să fie acela de a-L descoperi pe Hristos, iar arta cea mai însemnată a predicatorului, aceea de a se ascunde pe el însuși.”

Am citat din cartea lui Griffith Thomas, *The Work of the Ministry* [Lucrarea pastorală]. Este într-adevăr una dintre cele mai bune cărți despre slujirea pastorală. Ea este adresată în primul rând predicatorilor din Biserica Anglicană, dar este o carte bună și pentru noi. Merită să o citiți și să o studiați. Griffith Thomas a fost membru al Bisericii Angliei, un om credincios și sincer. L-am auzit predicând în tinerețe.

O anumită comunitate a primit un predicator educat și zelos care tocmai ieșise de pe băncile unei instituții de învățământ mai mult sau mai puțin moderniste. Deși făcuse Facultatea de Teologie, avea niște concepții foarte liberale. El vorbea despre principii, despre teorii, despre filozofie și despre multe adevăruri mari. Dar comunitatea tânjea să audă mai mult despre persoana Domnului nostru. Într-o dimineață, pastorul a fost surprins să descopere pe amvon o bucată mică de hârtie pe care erau scrise următoarele cuvinte: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus” (Ioan 12,21). La început s-a mâniat, dar după ce s-a gândit mai bine, și-a dat seama că datoră, privilegiul și înalta lui sarcină era aceea de a-L vesti oamenilor pe Hristos. După ce L-a căutat pe Dumnezeu în rugăciune, el și-a schimbat în întregime atitudinea și, odată cu ea, și-a schimbat viața și predicarea.

După un timp, a găsit la amvon, spre bucuria lui, o altă bucată de hârtie de aceeași formă și mărime, pe care era scris: „Ucenicii s-au

bucurat când au văzut pe Domnul” (Ioan 20,29). Prieteni, și voi vă veți bucura atunci când Îl veți propovădui pe Hristos în felul acesta.

Primii ucenici ai credinței creștine le cereau oamenilor credință în Hristos ca Mesia, Cel înălțat ca Dumnezeu, și credință în ideea că moartea Sa era o jertfă rânduită de Dumnezeu pentru păcate. Creștinismul era religia lui Hristos. Argumentele lor erau inspirate din profeție și din minunile și faptele Mântuitorului nostru. Isus era împlinirea tuturor speranțelor cuprinse în revelația străveche a profeților și nu mai trebuiau să aștepte pe altul. Aceasta era învățătura lor. „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt 'da'; de aceea și 'Amin', pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.” (2 Cor. 1,20)

Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,1-3). El a existat mai înainte de toate lucrurile și va exista pentru totdeauna. Acum, El este Hristos cel viu. A-L așeza pe același plan cu toți ceilalți profeți și fondatori de religii, precum Moise, Isaia, Confucius, Buddha sau Mohamed, înseamnă a renunța la tot ce susțineau creștinii din Noul Testament despre religia creștină.

Ca să-L propovăduim pe Hristos cu adevărat, trebuie să-L propovăduim ca Domn și „singur născut”. A predica ceea ce Hristos a predicat nu este totuna cu a-L propovădui pe Hristos, decât dacă această propovăduire este legată indivizibil de El și de ceea ce a zis El că va face. A-L propovădui pe Hristos înseamnă a predica nu numai ceea ce El a predicat, ci și ceea ce El a făcut, ceea ce El a fost și este și ceea ce va face.

Dumnezeu este descoperit oamenilor prin Isus Hristos. El L-a descoperit pe Dumnezeu înaintea oamenilor prin învățăturile Sale, prin faptele Sale, prin relația cu ceilalți, prin suferințele Sale, prin moartea și învierea Sa. Niciunul dintre aceste evenimente nu poate fi omis din propovăduirea lui Hristos.

Henry W. Grady, binecunoscutul redactor și orator din Georgia, obișnuia să spună următoarele despre o anumită înmormântare:

„Sicriul era făcut din lemn de Maine, era prins în cuie de Pittsburgh și era căptușit cu stofă de Baltimore. Persoana decedată era îmbrăcată într-un costum din New York, iar mormântul fusese săpat cu unelte din St. Louis. Toate aceste materiale se fabrică și în Georgia, dar tot ce i-a oferit Georgia acestei înmormântări a fost persoana decedată și un loc de îngropăciune.” Poate că așa și era.

Evanghelia completă a lui Isus Hristos conține tot ceea ce inima omenească a avut, are și va avea vreodată nevoie; însă unii predicatori nu oferă altceva decât niște trupuri neînsuflețite, iar oamenii lasă băncile goale, pentru ca ei să aibă unde să le depună. Am spus „unii” predicatori. Slavă Domnului, că nu toți fac așa! Imaginați-vă: niște oameni morți le predică altor oameni morți. Nu este de mirare că nu are loc nicio înviere.

Nu sunt teolog. Nu sunt în măsură și nici nu doresc să vă cer să scrieți o declarație teologică despre jertfa ispășitoare a lui Hristos. Adventiștii de ziua a șaptea au crezut în ea dintotdeauna, au susținut-o dintotdeauna, însă mulți predicatori de-ai noștri au nevoie să o înțeleagă pe deplin. Trebuie să predice despre ea tot mai mult.

Cineva spunea: „Există o multitudine de teorii despre ispășire și probabil că există puțin adevăr în fiecare.” Totuși, chiar dacă ar mai apărea alte mii de teorii și chiar dacă le-am pune pe toate laolaltă, mintea omenească nu ar putea pricepe toată splendoarea, frumusețea și slava jertfei lui Isus de pe Calvar și a lucrării pe care o face El astăzi pentru noi. Pentru mine, este suficient să știu că Isus a murit pentru păcatele mele, după Scripturi. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l cunoască inima mea și o lume întreagă. Mesajul acesta este slava pastorului creștin; după cum spunea apostolul: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Gal. 6,14). Pentru el, crucea însemna mântuirea oferită de Hristos prin răstignirea Sa. Crucea este simbolul cuvintelor din Ioan 3,16.

Am vizitat odată, împreună cu pastorul Fordyce Detamore, Macao, acel minuscul teritoriu portughez de pe coasta de sud a Chinei.

Pe o colină frumoasă care oferea o panoramă asupra întregului oraș, a existat odată o catedrală mare. Astăzi, nu a mai rămas din ea decât fațada mare din piatră, deasupra căreia se mai vede încă o cruce veche. Sir John Bowring, guvernatorul orașului Hong Kong, a trecut în urmă cu câțiva ani prin Macao, la scurt timp după ce un uragan a distrus toată catedrala, cu excepția fațadei. Acolo, a observat crucea veche din fier, înălțată deasupra ruinelor. Soarele arzător, multele furtuni tropicale și apoi uraganul nu au reușit să o dărâme. Această scenă l-a inspirat să scrie binecunoscutul poem care a devenit unul dintre marile imnuri ale bisericii. Deși era unitarian, el așeza crucea la locul ce i se cuvine. De atunci a trecut mai bine de un secol, dar cuvintele sale mai au încă ecou în inimile noastre.

Mă laud cu crucea lui Hristos,
 Care se înalță deasupra ruinelor timpului;
 Toată lumina istoriei sfinte
 Strălucește în jurul ei.

Urgie și binecuvântare, durere și bucurie
 Sunt sfințite la cruce;
 Acolo găsim pace neîntrecută,
 Bucurii care dăinuie mereu.

Toată lumina istoriei sfinte se adună în jurul crucii. Cel care propovăduiește Evanghelia crucii nu va rămâne niciodată fără subiecte de predică. El va avea întotdeauna pregătite multe predici. El va fi plin de acest mesaj viu, de fiecare dată când se va ridica să vorbească. După cum spunea sfântul Richard Baxter: „Crucea ne oferă multe lucruri de spus.” Apropo, citiți *The Reformed Pastor* [Pastorul reformat], *The Saints' Everlasting Rest* [Odiha veșnică a sfinților] și celelalte cărți scrise de Baxter. El a lucrat ca pastor în timpul războaielor civile din Anglia și și-a continuat activitatea cu perseverență. A fost trimis la închisoare de câteva ori, în mai multe zone din țară, însă el a predicat neîntrerupt.

Fiecare frânghie folosită de Forța Navală Britanică conține un fir colorat, care arată că frânghia respectivă aparține Regatului Unit, că a fost supusă testelor guvernamentale și că îndeplinește anumite

condiții de rezistență. Firul este roșu, galben sau verde, în funcție de șantierul naval din care provine. În mod asemănător, fiecare predică trebuie să conțină un fir călăuzitor, colorat, în funcție de principiul predominant, de experiența vieții predicatorului și de mesajul transmis. În cazul predicatorului creștin adevărat, firul ar trebui să fie roșu, ca simbol al sângelui lui Hristos, arătând că el aparține Împărăției cerului, că în el domnește puterea Duhului lui Dumnezeu.

Se regăsește acest fir roșu în fiecare dintre predicile noastre? Și, mai întâi de toate, se regăsește el în viața noastră? Poate că unii vor socoti că, în acest caz, predicarea ar trebui să fie dogmatică. Da, fără îndoială că așa este și așa ar trebui să fie. „Și dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?” (1 Cor. 14,8). Astăzi se folosește fluierul. Pe vremea lui Pavel, se folosea trâmbița. Este ciudat că majoritatea oamenilor insistă asupra dogmatismul în toate, numai în predicare nu. A, da, ei vor dogmatism în principiile morale. Da, bineînțeles! Ei fac apel la dogmatism atunci când vine vorba de porunca a șasea, a șaptea și a opta. Lumea comercială cere ca yardul să aibă 36 de inch. Nu se acceptă 35 de inch. Lumea științifică cere o măsurătoare exactă realizată în laborator. Negreșit că nici noi nu ne putem juca cu adevărul mântuitor.

Calvarul a fost o soluție de urgență. A fost o necesitate pe care Dumnezeu a văzut-o și a cunoscut-o mai înainte de întemeierea lumii, și pentru care a luat măsuri de precauție. Profeția despre jertfă se găsește chiar în primele capitole ale Bibliei. Prima predică rostită pe planeta noastră a fost aceasta: Sămânța femeii „îți va zdrobi capul.” (Gen. 3,15)

Astăzi, nu vrem și nu avem nevoie de predici serbede sau de o coborâre a standardului. Niciun predicator care are ochii deschiși nu poate să nu observe setea oamenilor după un mare subiect – problema păcatului. Iată marea dilemă – problema păcatului. Teologia potrivită pentru ceasul în care trăim trebuie să fie, mai presus de toate, o teologie despre păcat – ura lui Dumnezeu față de păcat, mila Sa față de păcătos, mântuirea pe care El o oferă prin răstignirea lui Hristos pe cruce, sentința aspră a lui Dumnezeu pentru păcat –

toate acestea prezentate în lumina îndurării, a dragostei și a jertfei lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru.

„Fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evr. 9,22). „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4,12). Astăzi, avem nevoie de Evanghelia pozitivă. Oamenii s-au săturat de lucruri negative. Nu trebuie să predicăm despre îndoielile noastre, ci despre adevărul pe care l-am descoperit. Judecățile lui Dumnezeu sunt pe pământ și singura protecție este cea oferită de El, iar El ne oferă totul prin Hristos. El a spus în vechime: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi.” (Exod 12,13)

Frate predicator, ai tu semnul sângelui? Când predici, se vede acest semn deasupra amvonului? L-ai primit în inimă? Ce privilegiu avem să-L propovăduim pe Hristos! Nu există nimic mai minunat, nicio experiență mai frumoasă, nicio bucurie mai satisfăcătoare! Știu din experiență. Am cunoscut-o și aș vrea să v-o împărtășesc.

Când locuiam în Montreal, Canada, am fost invitat să vizitez o mică așezare de la marginea Vermontului, unde să botez un bărbat care Îl găsisese pe Hristos într-un mod foarte neobișnuit. Era seară când am ajuns acasă la el și iată ce mi-a povestit:

Casa în care locuia atunci era veche de 50 de ani. Acolo își adusese mireasa, o creștină sinceră. Însă el nu-și predase niciodată inima Domnului. Ea a încercat să îl aducă la Isus printr-o viață creștină plăcută. Lucrul acesta l-a impresionat foarte mult, dar era încăpățânat și nu dorea să se schimbe. După câteva luni, ea a murit dintr-o cauză necunoscută. Inima lui s-a frânt nu numai pentru că își pierduse soția la doar câteva luni după căsătorie, dar și pentru că refuzase să Îl primească pe Mântuitorul ei.

Pierzându-și interesul pentru casă, pentru slujba lui, a plecat în lume, ocupând mai multe poziții importante, dar petrecându-și cea mai mare parte a timpului lucrând la căile ferate și strângând mulți bani. La bătrânețe, cu sănătatea șubredă și neputincios, s-a întors în satul unde se îndrăgostise și o pierduse pe fata visurilor lui.

Era seară și în casa care altădată fusese a lui, era lumină. Nu-l promise niciunul dintre săteni – oamenii nu aveau cum să-l găzduiască.

Neavând încotro, s-a apropiat de fosta lui casă, a bătut la ușă și locatarii, niște creștini, au binevoit să-l primească la ei.

Aceștia erau adventiști de ziua a șaptea. Bineînțeles că nu știau nimic despre acest bărbat. Nu auziseră niciodată nimic despre el. Casa fusese păstrată bine, era zugrăvită, bine mobilată, plăcută și primitoare. L-au invitat înăuntru și l-au făcut să se simtă ca acasă. Bărbatul a rămas la ei câteva luni.

Nu a trecut mult timp și au început să-i vorbească despre Domnul Isus Hristos, care însemna atât de mult pentru ei. Vorbind și lucrând cu el cu blândețe, ei au început să Îl propovăduiască pe Hristos cel răstignit acestui om sărman care, după ce și-a încheiat drumurile prin lume, mai umbla încă în întuneric, în ceea ce privește lucrurile spirituale.

În cele din urmă, spre marea lor bucurie, bătrânul a acceptat darul mântuirii vestit în Evanghelie, s-a convertit pe deplin și a cerut să fie botezat. De aceea mă aflam acolo – ca să stau de vorbă cu el și ca să-l botez. În seara aceea, el mi-a spus:

– Frate Richards, locul în care te-ai așezat în seara aceasta, în firida aceea mică de unde ai ținut studiul biblic, este locul unde am stat împreună cu soția mea când ne-am căsătorit. Acolo am așezat-o în sicriu. Și după acești 50 de ani, este locul unde Îl văd pe Isus. De ce nu m-am întors la El atunci? De ce nu l-am predat inima atunci? De ce nu am primit solia Sa atunci când soția mea îmi vorbea despre ea cu atâta bunătate și iubire? De 50 de ani încoace, am tânjit tot timpul de dorul ei. Dar acum știu că o voi revedea. Voi fi împreună cu ea. O voi reîntâlni înaintea Domnului.

A doua zi, când pășea spre apa rece a pâ râului de munte ca să fie botezat, mi-a șoptit:

– Te rog să numeri în gând până la 15 și să nu mă scoți din apă până atunci. Vreau să fiu botezat cu adevărat. Am întâlnit atât de mulți oameni botezați numai în parte!

– Frate Shepherd, i-am răspuns eu, nu este nevoie. Botezul este un simbol al morții lui Isus pentru păcatele mele și ale tale, al învierii Sale din morți. Dă-mi voie să te ajut să intri în apă.

– Nu, mi-a zis el, stând cât de drept putea la vârsta lui înaintată, am călcat cincizeci de ani pe urmele celui rău și vreau să intru singur în apa botezului. Vreau să urmez exemplul Domnului meu.

– Văd că ai portmoneul în buzunar. N-ar fi mai bine să-l scoți din buzunar ca să nu se ude?

– Nu, vreau să fie botezat și el.

În portmoneu avea aproape șase sute de dolari, practic toți banii pe care îi deținea în acel moment.

Bărbatul acesta înalt a pășit singur pe drumul pietros și a intrat în apa botezului, unde l-am întâmpinat. Duhul Domnului s-a revărsat cu mare putere peste el. Iar când a ieșit din apă, iată care a fost primul lucru pe care mi l-a spus:

– Nu m-ai ținut sub apă până la cincisprezece!

– Nu, i-am răspuns eu. Nu era nevoie, te-am scufundat în apă cu totul. Botezul nu este altceva decât un simbol al convertirii tale. Viața ta este ascunsă acum cu Hristos în Dumnezeu. Omul vechi a murit, iar omul nou a ieșit la viață.

Așa l-am botezat în apele reci de munte. Când a ieșit din apă, toți oamenii adunați pe mal erau foarte emoționați. O tânără, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie albă pe care o avea, s-a întors la tatăl ei și i-a spus:

– Tată, te-am așteptat șapte ani. Sunt pregătită pentru botez de mult timp, dar tu mi-ai spus mereu să te mai aștept, ca să mă botez împreună cu tine și nu te-ai hotărât încă. Eu nu te mai aștept, dacă fratele pastor vrea să mă boteze. Mă duc să intru în apă, așa cum sunt.

A intrat în apă, prieteni, și am botezat-o. O, ce fericire se citea pe chipul ei atunci când a ieșit din apă!

Atunci tatăl ei a izbucnit în lacrimi și a spus:

– De ce mai zăbovesc? Știu că acesta este adevărul lui Dumnezeu. Nu mai vreau să amân. Trebuie să intru și eu în apă. Trebuie să-L urmez pe Mântuitorul meu. El a murit pentru mine.

După ce a dat mărturie înaintea celor prezenți, a intrat în apă și l-am botezat.

Am botezat atunci opt persoane. Erau cu toții pregătiți. Cunoșteau adevărul, credeau adevărul așa cum este el în Isus și și-au mărturisit credința în mod public. Au devenit cu toții membri de nădejde în comunitatea de acolo.

După aceea, ne-am întors acasă la frații noștri. În timp ce îl ajutam pe fratele Shepherd să se schimbe, el mi-a arătat un mic me-

dalion pe care îl purta la gât. Nu și l-a scos de la gât, dar l-a desfăcut ca să mi-l arate.

– Îl port de cincizeci de ani, mi-a spus.

L-a deschis și mi-a arătat fotografia soției lui, o tânără frumoasă. Apoi mi-a zis, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji:

– Acum am s-o văd din nou.

După aceea, mi-a dat cinci sute de dolari ca să-i pun la zecime. Îl găsisese pe Domnul cu adevărat și la fel și persoanele care s-au botezat împreună cu el. Pentru el și pentru toți ceilalți, propovăduirea crucii era „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,24). Când auzeau vorbindu-se despre ea, ei puteau să cânte:

Isus cât m-a iubit de mult,
Murind în locul meu!
Cum aş putea să nu-L ascult,
Să nu-L iubesc și eu?

R: El m-a spălat să fiu curat,
El m-a spălat de-al meu păcat;
Cu sânge sfânt, nevinovat,
El m-a spălat să fiu curat!

Mi-e haina albă ca un crin,
Crescut pe Golgota,
Născut din nou, iertat deplin,
Schimbată inima...

Ce preț de jertfă-a fost plătit,
Nnicând n-o să-nțeleg,
Dar știu că El mi-a pregătit
Un cer frumos și-ntreg.

(imnul 400, *Imnuri creștine*, 2006)

Știu că Evanghelia aceasta pare învechită, dar este singura Evanghelie care va schimba viața omului. Este Evanghelia de care lumea are nevoie acum și singura Evanghelie pe care vreau să o predic. Este Evanghelia pe care oamenii tânjesc să o audă și cât n-ar da să o audă!

Pe 27 decembrie 1944, în revista *Fortune* a apărut următoarea declarație:

Calea de scăpare este să se facă auzit un glas. Nu glasul nostru, ci un glas care vine de undeva din afara noastră și a cărui existență nu o putem tăgădui. Sarcina pe care o are pastorul pe pământ este să audă glasul acesta, să ne facă să îl auzim și să ne spună ce anume zice. Dacă el nu-l poate auzi sau dacă nu ni-l aduce la cunoștință, atunci, noi, laicii, suntem cu totul pierduți... Anul se apropie de sfârșit și milioane de suflete sunt conștiente de nevoia după o speranță mai bună... decât tot ce i se oferă acum omenirii. De asemenea, sunt conștiente că speranța aceasta nu va apărea decât dacă un glas nou, mai curajos și mai înțelept va începe să vorbească... Oamenii disperați încearcă să audă acest glas.

Prieteni, un astfel de glas se va face auzit printre popoare. Un astfel de glas va ajunge la inima oamenilor. Atunci, el va părea a fi un glas nou, un glas minunat și uimitor pe care oamenii nu l-au cunoscut până atunci. Va fi glasul lui Isus care se va face auzit prin gura urmașilor Lui, a predicatorilor Lui adevărați care duc Evanghelia veșnică, solia potrivită pentru toate timpurile, care dă vindecare și viață. Nu va fi însoțit de argumente complicate, ci de declarații simple și concise. Va fi însoțit de „cuvinte simple”, cum spune Ellen White, pe care să le poată înțelege și fetele, și băieții. (*Vezi Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, ediția 1997, pag. 207)

Acest glas se va face auzit prin gura predicatorilor sfințiți și zeloși care se roagă și care predică solia Scripturii așa cum au experimentat-o, împluterniciți de Duhul Sfânt. El va lumina lumea și va pregăti calea pentru venirea Împăratului. Este adevărat că „mulți vor sta la amvoanele noastre, purtând în mâini făclia unei profeții false, a cărei lumină este aprinsă din focul demonic al lui Satana. [...] Dumnezeu Însuși va lucra pentru Israel. Orice limbă mincinoasă va fi adusă la tăcere. Mâinile îngerilor vor răsturna orice strategie înșelătoare. Bastioanele lui Satana nu vor triumfa niciodată. Solia îngerului al treilea va fi însoțită de biruință. [...] Când Dumnezeu Își va revărsa Duhul asupra oamenilor, ei vor lucra. Ei vor proclama

Cuvântul Domnului, își vor înălța vocea asemenea unei trâmbițe.” – *Mărturii pentru pastori*, ediția 2007, pag 364, 365

Dar cine este pregătit pentru aceste lucruri? Cine poate să predice despre această mare temă așa cum ar trebui? Cine o înțelege pe deplin și cine o poate proclama în toată puterea ei? Cine poate să-i învețe pe alții cum să o proclame? Desigur că nu eu! Putem să studiem, să citim și să ne rugăm; dar, la fel ca apostolii, vom vedea numai în parte, înțelegerea noastră nu va fi completă. „Acum, vedem ca într-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față.” (1 Cor. 13,12)

Tineri lucrători, nu disperați. Faptul că îndatoririle și privilegiile noastre sunt atât de mari trebuie să ne inspire curaj, întrucât ne aducem aminte că suntem în slujba Domnului și că nu ne va ajunge toată veșnicia ca să cunoaștem toată știința și cântarea mântuirii. Ne stă în față posibilitatea progresului nemărginit, până la o statură neînchipuit de înaltă.

Avem privilegiul de a proclama Evanghelia veșnică, de a-L propovădui pe Acela a cărui cunoaștere înseamnă viață veșnică. Numai într-o viață asemănătoare cu viața lui Dumnezeu, vor începe cei răscumpărați să înțeleagă și să prețuiască Evanghelia și mântuirea veșnică. Atunci vom înțelege puțin din ceea ce a simțit Samuel Medley, în secolul al XVIII-lea, când a scris versurile:

O, dacă aș putea să vorbesc despre prețul nemăsurat,
Dacă aș putea să vestesc slava
Mântuitorului meu!
M-aș înălța și aș atinge coardele cerești,
M-aș lua la întrecere cu Gabriel
Într-un cânt aproape divin.

Aș cânta despre sângele prețios vărsat,
Despre scăparea mea de vina grea
A păcatului și de mânia divină!
Aș cânta despre neprihănirea Sa fără pată,
Despre veșmântul Său curat
În care îmi va îmbrăca sufletul.

Aș cânta despre caracterul Său
 Și despre toată dragostea pe care mi-o arată
 Din înălțimea tronului Său;
 În cântări mărețe de laudă
 Aș vesti de-a lungul veșniciei
 Slava Sa.

Da, va veni ziua aceea frumoasă
 Când Domnul meu mă va lua acasă
 Și când voi vedea fața Sa.
 Atunci, voi petrece veșnicia împreună
 Cu Mântuitorul, cu frații și prietenii mei,
 Toți biruitori prin harul Său.

Acesta este sfârșitul, biruința și punctul culminant al predicării noastre – Hristos, și El răstignit. De aceea, ne alăturăm apostolului care vorbește despre această predicare și spunem:

„Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și prin porunca Dumnezeuului cel veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință, a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.” (Rom. 16,25-27)

„Paște oile Mele!”

„Isus i-a zis: 'Paște oile Mele!’” (Ioan 21,17)

Printre scrisorile interesante primite de la predicatorii adventiști, mi-a parvenit și o scrisoare de la un pastor care lucrează într-una dintre cele mai mari Conferințe ale bisericii. Iată ce spune el:

„Cea mai mare nevoie a mea este să primesc Duhul Sfânt într-o măsură bogată, să simt tot mai viu prezența lui Isus și să fiu mereu conștient că Isus vine foarte curând. Pentru acestea mă rog cu sinceritate.”

După aceea, el își exprimă următoarea temere:

Mi-este teamă că ne paște marele pericol de a adapta solia noastră la ceea ce vor oamenii să audă, și nu la nevoile lor. Ne preocupăm prea mult să avansăm și să devenim populari. Ar trebui să ne preocupe mai mult subiectul credincioșiei și datoria solemnă de a fi solii lui Dumnezeu. După ce am primit scrisoarea dvs., am stat de vorbă cu câțiva slujbași ai comunității. Cea mai des întâlnită nemulțumire a lor este legată de faptul că nu se predică suficient solia; marile doctrine pentru care au venit în biserică par a fi neglijate. Ei vor predici consistente, bine pregătite, despre soliile celor trei îngeri, nu doar predici bune pe care le poate ține orice pastor metodist. Mi-este teamă, în special, că predicatorii noștri tineri sunt prea

mult înclinați să țină predici textuale, în loc să predice despre marile adevăruri ale îngerului al treilea.

Acest pastor spune în continuare că i-a întrebat pe mulți membri din mai multe comunități, de la un capăt la altul al țării, de cât timp nu au mai ascultat o predică bine pregătită și încheată despre subiectul sanctuarului, despre soliile celui de-al doilea și de-al treilea înger și despre alte adevăruri specifice Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. El afirmă că astfel de predici sunt practic inexistente și că, de ani de zile, situația nu s-a schimbat în bisericile în care a făcut investigația. Apoi adaugă:

„Solia noastră, în toate aspectele ei, Îl descoperă pe Hristos; iar dacă Hristos va locui în inima noastră, a predicatorilor, Îl vom descoperi pe Hristos și vom predica despre solia specială pentru timpul prezent.”

Trebuie să mărturisesc că scrisoarea aceasta este sinceră și convingătoare. Pastorul care a scris-o declară că, în opinia lui, majoritatea pastorilor noștri sunt oameni ai lui Dumnezeu – și sunt de acord cu el. Vreau să vă spun, dragi colegi predicatori și dragi studenți, că scrisorile pe care le-am primit și despre care vreau să vă vorbesc mai mult în seara aceasta, mi-au umplut inima cu o mare bucurie, dar și cu multe preocupări. Am convingerea că lucrătorii noștri, în cea mai mare parte, sunt plini de marea dorință de a face voia lui Dumnezeu.

Da, membrii noștri ard de nerăbdare să asculte marile adevăruri care au făcut din noi un popor special și este bine că e așa. Mulți dintre ei au renunțat la relațiile de familie și la câștigurile financiare, ca să devină adventiști de ziua a șaptea. Ei trebuie încurajați și îmbărbătați în această credință pentru care au făcut sacrificii, dar principiul acesta este mai vast. Ca să fim creștini în lumea aceasta, este nevoie să ne despărțim de lume, să ne împotrivim diavolului și să trăim o viață nouă, care trebuie hrănită permanent, ca să nu moară. De aceea, toți creștinii trebuie să primească neîncetat hrană spirituală.

Textul nostru conține cuvintele adresate de Isus apostolului Petru și se găsește în ultimul capitol din Ioan, unde porunca este repetată de trei ori: „Paște mieluseii Mei... Paște oițele Mele... Paște

oile Mele!” (versetele 15-17). În capitolul 21 din Evanghelia după Ioan citim frumoasa relatare despre reabilitarea apostolului Petru. El L-a tăgăduit pe Domnul de trei ori, iar Isus i-a cerut de trei ori să își afirme credința în El și dragostea față de El. Dacă Îl iubim pe Domnul Isus, suntem trimiși să hrănim turma, ca reprezentanți ai Săi.

- Petru, Mă iubești?
- Doamne, știi că Te iubesc.
- Ești sigur că Mă iubești?
- Doamne, Tu le știi pe toate; știi că Te iubesc.

Trimiterea aceasta se bazează pe dragostea față de Isus. Voi Îi iubiți? Atunci ați fost trimiși să hrăniți oile Sale.

Nu este suficient să sădești în inima cuiva o credință puternică în Isus ca Răscumpărător al lumii. Credința aceasta trebuie alimentată, trebuie susținută, trebuie hrănită. Lucrul acesta este arătat clar în pasajul cunoscut sub denumirea de „Marea Trimitere”: Matei 28,18-20 „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Îi învățați pe oameni înainte de botez; apoi ei se botează; și continuați să îi învățați și după botez. Ei trebuie învățați și hrăniți neîncetat, chiar și după ce intră în biserică.

Mesagerii lui Hristos trebuie să meargă în toată lumea, să facă ucenici din toate neamurile, să câștige convertiți din toate popoarele. După aceea, urmează botezul, dar lucrarea lor nu se sfârșește aici, cum cred unii. După botez, iată ce urmează: „Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele.” Îi învățăm pe oameni, îi botezăm și iar îi învățăm. Îi învățăm și înainte, și după botez. Această activitate de sădare a Cuvântului lui Dumnezeu în mintea oamenilor trebuie să continue până la sfârșitul lumii. Dacă împlinim această lucrare cu credincioșie, Isus ne făgăduiește că va fi cu noi. Făgăduința aceasta este dată în mod special celor care hrănesc inimile însetate din Cuvântul lui Dumnezeu.

În Sfânta Scriptură, poporul lui Dumnezeu poartă numele de turmă de oi. Sunt convins că vă puteți aminti câteva texte care vin în sprijinul acestei afirmații. Mi-am notat și eu câteva: Psalmi 79,13 – „Noi [suntem] poporul Tău, turma pășunii Tale”; Psalmi 95,7 – „Noi suntem... turma pe care o povățuiește mâna Lui”. În Psalmul 119,176 apare expresia „rătăcesc ca o oaie pierdută”. În Ieremia 50,6, avem următoarea declarație: „Poporul Meu era o turmă de oi pierdute.” În Matei 10,16, Isus le-a spus ucenicilor că îi trimite „ca pe niște oi în mijlocul lupilor”. Iar în 1 Petru 2,25, avem imaginea impresionantă a oilor rătăcite vindecate de Păstorul sufletelor noastre, adică de Isus. Așadar, tabloul acesta frumos cu păstorul și oile Sale se regăsește pretutindeni în Scriptură.

Din fragedă pruncie ne amintim frumoasele cuvinte ale Psalmului 23: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.” După cum știm cu toții, cuvântul *pastor* are semnificația de *păstor*. Isus a zis: „Eu sunt Păstorul cel bun” (Ioan 10,14). El este modelul tuturor pastorilor, al tuturor păstorilor. Ce face Păstorul cel Bun? După prezentarea identității păstorului, cea dintâi declarație din Psalmul 23 este următoarea: „El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă.” Păstorul hrănește oile. El le duce la pășunile bune, unde se pot simți bine și unde iarba este hrănitoare. El are grijă ca oile să aibă mâncare hrănitoare și apă înviorătoare. De aceea, ele nu vor duce lipsă de nimic.

Cuvântul lui Dumnezeu este hrana spirituală cu care trebuie să ne hrănim turma. Iov spune: „N-am părăsit poruncile buzelor Lui; mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui” [n. tr.: KJV – „am prețuit cuvintele gurii Lui mai mult decât hrana necesară”] (Iov 23,12). Cuvântul lui Dumnezeu este asemănat cu hrana.

Când i-a scos pe israeliți din țara Egiptului, Dumnezeu i-a hrănit cu mană. În felul acesta, El dorea să-i învețe că în Cuvântul Său puteau găsi hrană spirituală adevărată: „Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai, nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul” (Deut. 8,3). Isus a făcut referire la această mană a vieții atunci când

a declarat: „Este scris: 'Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.'" (Mat. 4,4)

O cauză a absenței vieții spirituale din bisericile de astăzi este lipsa de hrană biblică. Cuvântul lui Dumnezeu nu le este oferit oamenilor din belșug. Dacă este adevărat că omul trăiește „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”, atunci cum poate el să-și ducă viața în lipsa acestor cuvinte? Cuvintele lui Dumnezeu trebuie să ajungă la om în mare măsură din Cuvântul scris, din Sfânta Scriptură. Este adevărat că Dumnezeu poate să le vorbească oamenilor în mod direct, prin cuvintele altora sau prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Dar rolul nostru în hrănirea turmei lui Dumnezeu este în mod vădit acesta: „Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp” (2 Tim. 4,2). Aceasta este o parte a responsabilității noastre. Nu putem avea membri creștini fericiți și sănătoși, care să crească neîntrerupt, dacă nu îi hrănim cu mana cerească adevărată.

Îmi place foarte mult declarația lui Ieremia pe această temă și o repet în gând de multe ori când mă duc la birou. Apropo, îmi place să merg pe jos până la birou și este o mare binecuvântare. Știți, astăzi oamenii conduc mașini de trei mii de dolari ca să cumpere o papiotă de 10 cenți. Dacă ar fi să vorbim de progres, atunci am putea spune că nu ni se îmbunătățește cu nimic puterea fizică, ci că, dimpotrivă, ne dispar anumite capacități. În curând, nu vom mai fi în stare să mergem pe jos! De aceea, merg pe jos până la birou, adică aproape doi kilometri dus și doi kilometri întors în fiecare zi. În acest timp meditez, lucrez la predici, citesc destul de mult și îi calc pe nervi pe unii șoferi! Dar puteți folosi acest timp ca să meditați. Textul acesta a fost o binecuvântare pentru mine. Am început să pregătesc o predică pe baza lui și este aproape gata. „Când am primit [n. tr.: KJV – „am găsit”] cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!” (Ier. 15,16). Ce text extraordinar!

Cineva trebuie să țină o predică nemaipomenită despre acest text. Când ajungeți acasă, țineți o predică bună pe baza lui, adresându-vă inimii voastre. Cele mai bune predici pe care le veți ține sunt cele

pe care vi le veți adresa vouă înșivă. Așa procedez eu, și ceilalți ai casei vin să mă asculte. Adresați-vă mai întâi vouă înșivă, fiindcă vă cunoașteți inima mai bine decât o cunoașteți pe a altora. Dumnezeu ne-a dat inimi asemănătoare, așa ne spune Biblia. De aceea, dacă vă veți adresa inimii voastre, vă veți adresa inimii omenesti în general.

Creștinul fericit, sănătos și activ din punct de vedere spiritual se va hrăni cu cuvintele lui Dumnezeu. El le va căuta și le va găsi. „Am găsit cuvintele Tale.” Observați că trebuie să le căutăm.

Căutăm pășunile verzi, adică dorim să studiem Biblia, să mergem acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu este vestit și să învățăm de la cel care îl predică. „Am găsit cuvintele Tale și le-am înghițit” [n. tr.: KJV – „le-am mâncat”]. Când mâncăm, nu luăm mâncarea și o înghițim pur și simplu – precum câinii. O mestecăm, o fărâmițăm, îi simțim gustul și ne bucurăm de ea.

Dumnezeu ar fi putut să facă mâncarea fără gust. Masa ar fi devenit un moment plictisitor. El ar fi putut să ne dea în loc de gură, o deschizătură și o pâlnie cu care să turnăm mâncarea. Atunci, cei mai mulți am muri de foame, nu am mânca niciodată. Însă El ne-a creat în așa fel încât să ne bucurăm de hrană. De aceea alimentele au gusturi atât de variate. Ce gust plăcut are un fruct de mango bine copt! Stă scris că pomul vieții face douăsprezece feluri de fructe și eu cred că vor fi douăsprezece feluri de fructe de mango. Aceasta este teologia mea personală – dar văd pe cineva în sală care este de acord cu mine.

Când mâncăm, simțim gustul hranei și o mestecăm. Când ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu, îl citim, dar nu ne oprim aici, ci ne hrănim cu el, îl mestecăm, îi sorbim seva, fărâmițăm părțile mai tari și solide – medităm la el. În felul acesta simțim aromele lui diferite și extraordinare, obținem vitamine, proteine spirituale și toate celelalte. „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele.” Aceasta înseamnă să ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu.

Mulți oameni se plâng că au o credință slabă, dar trebuie să îi încurajăm cu următorul text: „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10,17). Auzirea la

care se referă apostolul vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. De aici, înțelegem cât de important este să predicăm Cuvântului lui Dumnezeu, să-l facem accesibil – comestibil, dacă vreți – să umplem fiecare predică, de la început și până la sfârșit, cu acele cuvinte ale Domnului. Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este asimilat de om și când se transformă în credință – la fel cum hrana obișnuită este asimilată și transformată în energie, putere și viață – atunci hrănirea din el și punerea lui la dispoziția altora nu devine o activitate de importanță supremă? Răspunsul nu poate fi decât unul afirmativ. Dacă fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu, atunci gândiți-vă la responsabilitatea pe care o avem, ca pastori, de a le oferi oamenilor această hrană.

Partea următoare a studiului nostru este importantă. Ideea ei centrală este aceasta: Isus Însuși este Cuvântul viu. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1,14). Isus este Cuvântul întrupat. Tot adevărul, toată viața, toată lumina din Sfânta Scriptură s-au întrupat în Isus Hristos și se găsesc acum în Hristos. El este numit „Cuvântul”. „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1,1). În Apocalipsa 19,13 stă scris: „Numele Lui este: 'Cuvântul lui Dumnezeu.'” „În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1,4). Apostolul Ioan a subliniat acest mare adevăr. El a scris: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții” (1 Ioan 1,1). Isus este Cuvântul întrupat. Ucenicii L-au atins cu mâinile lor, L-au văzut și L-au auzit vorbind.

Dacă Isus este Cuvântul întrupat, atunci El este pâinea cerului, după cum Cuvântul Însuși este pâinea lui Dumnezeu. A afirmat El vreodată lucrul acesta? Da, după cum citim în Ioan 6,35: „Isus le-a zis: 'Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.'” Înțelegem de aici că Isus este nu numai Păstorul cel bun, Pastorul cel bun, ci și hrana cu care trebuie să se hrănească oile. El este Pâinea vieții; El este hrana vieții; El este Cuvântul lui Dumnezeu descoperit printr-o viață de om; după cum spune Ioan, noi nu numai că am

auzit cu urechile noastre, dar am văzut cu ochii noștri și am pipăit cu mâinile noastre.

Ducând mai departe această metaforă, Isus a zis: „După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a coborât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac” (Ioan 6,57.58). S-a referit Isus aici doar la trupul Său? Bineînțeles că ascultătorii Lui și-au pus această întrebare. La ce S-a referit atunci când a spus că aceia care mănâncă trupul Lui nu vor muri niciodată și că trupul Său a fost dat pentru ca oamenii să trăiască? Ascultătorii au luat cuvintele Lui în sensul lor propriu. Teologii de astăzi interpretează cuvintele Sale în sens materialist, la fel de illogic ca și ascultătorii din vremea lui Isus. Însă El a arătat în același capitol ce a vrut să spună: „Duhul este acela care dă viața, carnea nu folosește la nimic: cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” (versetul 63)

Iată în continuare un comentariu făcut de o persoană care a iubit Sfânta Scriptură și pe Domnul Isus Hristos și care poate exprima ideile mai bine decât mine:

Se afirmă că primirea Cuvântului, pâinea din cer, înseamnă primirea lui Hristos Însuși. Pe măsură ce primim în suflet Cuvântul lui Dumnezeu, ne împărtășim cu trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu. Pe măsură ce el ne luminează mintea, inima se deschide și mai mult ca să primească Cuvântul sădit în noi, ca să creștem prin el. Omul este chemat să mănânce și să mestece Cuvântul; dar dacă inima lui nu este deschisă ca să primească acest Cuvânt, dacă el nu bea din Cuvânt, dacă nu este învățat de Dumnezeu, își va forma o concepție greșită despre Cuvânt, îl va aplica greșit și îl va interpreta greșit.

După cum sângele se formează din hrana consumată, în același fel chipul lui Hristos se formează în sufletul nostru prin hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu, care este trupul și sângele Său. Hristos, nădejdea slavei, ia chip în cel care

se hrănește cu acest Cuvânt. Cuvântul scris îi vorbește cititorului despre trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu; iar, prin ascultarea de Cuvânt, el devine părtaș al naturii divine. După cum nu putem mânca numai o singură dată în viață ca să ne satisfacem nevoia de a ne hrăni, tot astfel trebuie să ne hrănim zilnic din Cuvântul lui Dumnezeu ca să ne satisfacem nevoile spirituale...

Datorită consumului și pierderilor, trupul trebuie să producă sânge proaspăt din hrana zilnică pe care o primește. Tot la fel avem nevoie să ne hrănim constant din Cuvântul acesta, a cărui cunoaștere înseamnă viață veșnică. Cuvântul trebuie să fie hrana și băutura noastră. Sufletul nostru va găsi numai în el hrană și viață. Trebuie să ne înfruptăm din învățăturile lui prețioase, pentru ca spiritul minții noastre să fie îmborsit și ca să creștem în Hristos, Căpetenia noastră. Când Cuvântul Său rămâne în sufletul nostru, devenim una cu Hristos; avem o comuniune vie cu El; avem în suflet o dragoste neschimbătoare, care este dovada clară a privilegiului nostru nelimitat.

Sufletul fără Hristos este ca trupul fără sânge; este mort. Poate că dă impresia că trăiește din punct de vedere spiritual; poate că îndeplinește anumite ritualuri religioase, precum un robot; dar aceasta nu înseamnă că este viu din punct de vedere spiritual. Tot la fel, auzirea Cuvântului lui Dumnezeu nu este suficientă. Dacă nu ne lăsăm învățați de Dumnezeu, nu vom primi adevărul care duce la mântuirea sufletelor noastre. El trebuie transpus în practică.

Când Îl primește pe Hristos, omul primește neprihănirea Sa. El trăiește viața lui Hristos. Pe măsură ce se deprinde să privească la Hristos, să studieze viața Sa și să manifeste trăsăturile Sale, el mănâncă din trupul și bea din sângele Fiului lui Dumnezeu. Când face această experiență, el poate să spună împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a

iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” – Ellen G. White, *Review and Herald*, 23 nov. 1897

Înțelegem așadar că a mânca trupul Fiului lui Dumnezeu înseamnă a ne hrăni cu cuvintele Sale, a auzi cuvintele Sale, a crede cuvintele Sale, a asculta de cuvintele Sale, după cum spunea unul dintre copiii lui Dumnezeu: „Cel ce primește Cuvântul prin credință primește însăși viața și caracterul lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos*, ediția 2006, pag. 19

În dreptul tuturor creștinilor adevărați se poate spune că „au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Evrei 6,5). Acesta este privilegiul tuturor oilor din pășunea lui Dumnezeu. Lor li se oferă hrană spirituală și invitația călduroasă: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul!” (Ps. 34,8)

De aceea, este de datoria noastră, ca predicatori, să-i ajutăm pe oameni să guste Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și să se hrănească cu mana cerească. Este de datoria noastră să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu în așa fel încât Cuvântul viu să fie prezent într-o așa măsură încât oamenii să se hrănească cu El. Acesta este ospățul nostru, iar rugăciunile noastre zilnice trebuie să fie: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi” (Mat. 6,11). Numai atunci vom trăi, întrucât „cine are pe Fiul are viața, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,12) și „mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Ar fi bine pentru mulți dintre noi să ținem predici în urma cărora să avem acea experiență pe care a avut-o odată renumitul predicator dr. Van Osdel. La încheierea serviciului divin, a venit la el un bărbat care l-a acuzat că a copiat predica dintr-o carte pe care o avea acasă. Dr. Van Osdel a avut suficientă înțelepciune și și-a păstrat calmul. I-a dat un răspuns foarte blând și l-a întrebat ce vroia să spună. În final, predicatorul i-a spus:

– Vreți să aduceți cartea săptămâna viitoare? Aș vrea să o văd!

Săptămâna următoare, acel membru a înaintat pe culoarul bisericii, în văzul tuturor, ținând în brațe o carte voluminoasă pe coperta căreia se putea vedea titlul scris cu litere aurii „Sfânta Scriptură”.

Este bine să predici din Carte, nu-i așa? Este mult mai bine decât să fii în situația unui predicator căruia Mark Twain i-a spus într-o duminică:

– Toate cuvintele din predica dvs. se găsesc într-o carte pe care o am acasă.

– Este imposibil, i-a zis pastorul, este o predică originală.

– Îmi pare rău, dar am acasă o carte în care se găsesc toate cuvintele acestei predici.

– Aduceți-o s-o văd.

Săptămâna următoare, Mark Twain a adus cartea. Titlul ei era „Dicționarul Webster”!

Isus i-a dat lui Petru trei porunci: „Paște mieluseii Mei... Paște oițele Mele... Paște oile Mele!” Aceasta este datoria predicatorului adevărat, aceasta este datoria noastră. Unii dintre membrii noștri socotesc că se practică prea des „tunderea” sărmanelor oi flămânde.

Am primit o scrisoare de la o soră care locuiește într-o localitate izolată. Este o femeie credincioasă, cu o experiență îndelungată în lucrarea lui Dumnezeu, care Îl cunoaște pe Domnul Isus Hristos și care prețuiește Evanghelia. Nu are ocazia să asculte o predică decât o dată la câteva luni. Trebuie să-și asigure hrana spirituală prin citirea Cuvântului lui Dumnezeu, prin studierea lecțiunii și prin comuniunea cu Domnul prin rugăciune. Câteodată, reușește să ajungă la biserica aflată la câțiva kilometri de casa ei. Așteaptă nerăbdătoare să ajungă acolo și să primească hrana potrivită care să o ajute să crească în credință. Dar spune că, de multe ori, rămâne dezamăgită fiindcă vorbitorul, un angajat al Conferinței – responsabilul vreunui departament sau chiar președintele Conferinței – nu trece pe acolo decât dacă este un eveniment special, însoțit de o colectă pentru diverse proiecte – Sărbătoarea Secerișului, programul *Faith for Today* sau *Voice of Prophecy*, toate lucruri bune de altfel. De obicei, vorbitorul nu rămâne decât la un serviciu divin și apoi pleacă grăbit în altă comunitate. Sora noastră propune să se țină două servicii divine, unul în care să aibă loc programul special și altul în care să se ofere hrană consistentă din Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu cred că fiecare mesaj ar trebui să conțină hrană spirituală. Putem predica Evanghelia măreață a bunului Dumnezeu și putem să facem o colectă în cadrul aceluiași serviciu divin. Nu văd niciun motiv pentru care nu s-ar putea proceda așa. Poate că unii dintre noi nu pot. Totuși oamenii trebuie să primească hrană.

În scrisoarea ei, sora aceasta ne spune că se întreabă dacă este drept ca sărmanele oi flămânde să fie „tunse” neconținut. Cuvinte cam dure, nu-i așa? Putem argumenta că nu se întâmplă așa totdeauna, dar avem vreo certitudine în acest sens? Nu e așa de grav dacă se întâmplă numai o dată! Oare așa să fie? Avem dreptul să facem așa ceva? Am fost rânduiți să predicăm Cuvântul la timp și ne la timp. Am fost oare rânduiți să facem altceva? Dacă atitudinea aceasta se va generaliza sau dacă se va transforma într-o politică a bisericii noastre, va trebui să scriem „I-Cabod” deasupra ușii speranțelor noastre și a lucrării noastre. Cea dintâi și cea mai însemnată sarcină a noastră este să le împărțim Cuvântul lui Dumnezeu sufletelor flămânde.

Trebuie să precizez că nu am abordat acest subiect ca să-i condamn pe lucrătorii noștri sinceri, credincioși și consacrați care au sarcina dificilă de a strânge fonduri pentru biserică și de a susține lucrarea misionară la nivel mondial. I-am trimis pe frații și pe surorile noastre, pe băieții și pe fetele noastre în zone îndepărtate. Am promis că îi vom susține pe misionarii de acasă și de peste hotare. Ne-am angajat solemn înaintea lui Dumnezeu ca ispravnici și frați creștini. Dacă i-am ajutat să coboare în necunoscut și dacă am promis că nu vom scăpa din mâini frânghia care îi susține, atunci să ne ținem de cuvânt. Am vizitat câmpurile misionare și când m-am întors acasă am simțit imboldul de a da tot ce am pentru această lucrare.

Totuși turma de acasă trebuie hrănită la fel ca și cea din afară. Trebuie îmbărbătată; trebuie hrănită din Cuvântul lui Dumnezeu. Sarcina noastră este să le oferim hrană. Predicile care nu hrănesc turma nu trebuie ținute *niciodată* – da, *niciodată*. Fiecare predică – fie ea de promovare a unui proiect, fie de susținere a unor principii morale, fie de redeșteptare – *fiecare* predică trebuie să fie ca un

ospăț pentru sufletele flămânde ale celor prezenți. Deci ce facem: „tundem” oile flămânde sau le hrănim?

Îndemnul pe care l-am primit la hirotonirea noastră este următorul: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Tim. 4,1.2). Sunt cuvinte solemne adresate nouă, predicatorilor. Niciunul dintre noi nu ar trebui să se numere printre aceia care „tund” oile. Trebuie să ne aducem aminte că banii dăruți de credincioșii de pretutindeni nu ne aparțin. Dumnezeu le-a dat acești bani copiilor Săi, iar noi nu trebuie decât să-i administrăm, să-i trimitem acolo unde doresc ei să fie folosiți.

Ascultați cuvintele apostolului Petru adresate prezbiterilor: „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos și părtaş al slavei care va fi descoperită: păstoriți turma lui Dumnezeu” (1 Petru 5,1.2). Ce ne spune el aici? „Păstoriți turma lui Dumnezeu” – hrăniți-o! Mai departe, el ne spune cum să facem aceasta și ce vom primi ca răsplată pentru această lucrare.

Așadar, aceasta este porunca solemnă pe care am primit-o cu toții: „Păstoriți turma!” Când facem apel pentru bani, lucru care trebuie făcut de nenumărate ori, iată cum trebuie să-l facem: să îi îndemnăm pe oameni să își împlinească înalta îndatorire de a dăru pentru lucrarea Evangheliei; dar noi trebuie să îi hrănim spiritual. E nevoie de timp și ar trebui să ne luăm timp. Nu poți hrăni credincioșii în cinci minute. Trebuie să pregătim hrană din Cuvânt, și apoi să le-o oferim. Trebuie să îi vizităm pe cei descurajați și abătuți și să le predicăm. Aceasta este o parte a lucrării noastre și o pregătire pentru predicare. Apostolul Pavel spunea că el propovăduia Cuvântul nu numai în public, ci și „în case” (Fapte 20,20). Nu putem hrăni turma așa cum se cuvine dacă nu vizităm oile și dacă nu le cunoaștem. Intrați în staul și amestecați-vă printre ele.

Mulți sunt convinși că, dacă oile sunt hrănite corespunzător, vor obține mai multă lână și că tunsul lor nu se va mai face cu atâta difi-

cultate. Bucurându-se de har, energie și vigoare spirituală, ele vor fi dispuse să dăruiască iar și iar pentru lucrarea Evangheliei.

Se pare că noi inversăm porunca divină. În loc să predicăm Evanghelia lui Hristos și să-i hrănim bine pe oameni din Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, cu marile învățături ale Sfintei Scripturi și cu solia specială care ne-a format ca popor, noi încercăm să producem roade prin metode și planuri omenești, prin apeluri insistente pentru strângerea de fonduri mai numeroase, până când oamenii se descurajează și până când noi înșine ne descurajăm și rămânem fără putere spirituală.

Cred din toată inima că, dacă le dăm hrană la vreme potrivită și dacă manifestăm un interes real față de mântuirea sufletelor lor, strângerea de fonduri se va realiza cu minimul de timp, efort și energie, iar roadele frumoase ale slujirii spirituale se vor revărsa în vistieria lui Dumnezeu.

Există printre noi mii de bărbați și femei care ar trebui să renunțe la iubirea de lume, la iubirea de bogății. Se cheltuiesc – mai bine spus, se risipesc – milioane și milioane de dolari pentru plăceri, bani care ar trebui aduși pe altarul de jertfă pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să fie încheiată. Din ce motiv se întâmplă acest lucru? Pentru că noi nu i-am hrănit și pentru că ei nu au o viață spirituală. De aceea, suntem nevoiți să mergem și să cerșim cu lacrimi câțiva bănuți. Este ridicol! Acționăm exact invers și ne este mai dificil să răzbim. De ce nu renunțăm la această metodă și de ce nu hrănim turma? Dacă am începe să hrănim turma și dacă am înceta să mai facem pe placul caprelor, situația ar sta cu totul altfel.

Pentru apostolul Pavel, dărnicia era un „har” (2 Cor. 8,1). El strângea ajutoare pentru sfinți și spunea că aceasta era un har. Iar harul domnește în inima omenească numai atunci când inima este consacrată lui Dumnezeu, când copilul lui Dumnezeu s-a hrănit din Cuvântul lui Dumnezeu și cunoaște din experiență viața spirituală împreună cu Marele Păstor. Lucrarea de strângere a banilor poate să devină un har creștin. Problema nu este că vorbim prea mult despre bani, ci că vorbim despre ei într-un mod greșit și pornim de la premise greșite.

Păstorul are sarcina de a îngriji, hrăni și ocroti oile. El este un păstor adevărat numai atunci când își iubește oile și le duce la pajiști verzi și la ape de odihnă. Isus vorbește despre anumiți păstori care sunt plătiți – adică lucrează numai pentru bani, și nu fiindcă iubesc oile sau fiindcă Îl iubesc pe Marele Păstor care i-a angajat. Un astfel de pastor, un astfel de păstor fuge la vreme de necaz. Când vine lupul, el fuge și se pune la adăpost. El rămâne atâta timp cât este mulțumit de salariu. Dar pleacă dacă nu este mulțumit, dacă apar probleme, greutăți, dacă trebuie să păzească turma în nopțile răcoroase și în zilele călduroase, dacă trebuie să se ocupe de cele însetate, flămânde, necăjite și bolnave; și multe dintre ele pier.

Cu ceva timp în urmă, am auzit despre un predicator care își dedica toată energia combaterii unor persoane care tulburau turma. Cineva l-a abordat și i-a zis:

– Dumneavoastră trebuie să fiți păstor. Nu ar trebui să vă extenuați cu astfel de lucruri.

– Da, a răspuns el, sunt păstor și vreau să alung lupul.

Păstorul acesta avea dreptate. Păstorul trebuie să ocrotească oile și totodată să le hrănească, dar să fie atent să nu rănească vreo oaie.

Mi-am petrecut copilăria în Colorado și aveam obiceiul să mă joc împreună cu un prieten de-al meu în preajma unei barăci mari, unde erau hrănite oile atunci când bătea vântul rece dinspre Munții Stâncoși. Oile își scoteau capetele printre stinghiile barăcii, ca să ia lucernă. Într-o zi, s-a stârnit un vânt puternic care a răsturnat baraca cu susul în jos. Din fericire, noi nu ne aflam acolo în momentul acela. Câteva oi au fost ridicate în aer, și-au rupt gâtul și au murit, iar celelalte au fost prinse una lângă alta sub temelia solidă a barăcii care cântărea câteva tone. S-a lucrat mult ca baraca să fie îndepărtată, dar când a fost dată deoparte, oile au ieșit de sub dărâmături nevătămate. Erau bine hrănite și aveau lâna groasă! Lâna le-a protejat și au scăpat toate de pericol, în afară de cele care și-au rupt gâtul. Dacă ar fi fost slabe și subnutrite, ele ar fi fost strivite sub greutatea barăcii.

Isus este Păstorul cel bun, iar din cuvintele Sale din Ioan capitolul 10, înțelegem cum trebuie să fie un păstor bun: să cunoască

Unii păstori nu hrănesc oile de loc, ci se hrănesc cu ele. 'Vai de

În _____ **Numele** _____ **cu** _____ **se** _____ **numește** _____ **și** _____ **este** _____ **numit** _____

Unul dintre cele mai mari păcate ale păstorilor vechiului Israel

Câtă delicatete, câtă ordine, câtă credincioasă, câte rugăciuni

tavă încărcată cu mâncare la pat, ca să fie încurajați să mănânce. Ce mare nevoie au oile să fie hrănite! Ce mare nevoie avem să învățăm metode mai bune! Câtă atenție și rugăciune trebuie acordată pregătirii hranei pentru cei bolnavi și pentru cei sănătoși, pentru cei răniți, pentru tineri și bătrâni, pentru cei slabi și pentru cei puternici! Oile sunt neputincioase și depind de păstor. Dragi tineri, învățați acum în școală cât mai mult: cum să predicați bine și mai clar; cum să prezentați Cuvântul lui Dumnezeu în mod concis și eficient; cum să hrăniți oile lui Dumnezeu.

Dacă vrem într-adevăr să hrănim turma lui Dumnezeu, trebuie să luăm seama nu numai la turmă, ci și la noi înșine. Avem nevoie de pastori educați, buni cunoscători nu numai ai cărților, ci și ai Cărții. Am întâlnit tineri care aveau diplomă de absolvire – tineri cu care am avut privilegiul să lucrez – dar care nu știau nimic despre Biblie. Erau ignoranți în această privință. Totuși erau teologi în alte privințe. Știau bineînțeles foarte multe lucruri pe care eu nu le știam. Sau cel puțin așa lăsau să se înțeleagă!

Trebuie să ajungem să cunoaștem Biblia foarte bine și să știm ce spune ea. Am întâlnit oameni care vor să predice, dar care nu au citit Biblia nici măcar o dată în întregime, din scoarță în scoarță. Ei nu înțeleg profețiile din Vechiul Testament și legătura acestora cu Noul Testament. O, prieteni, să ne umplem mintea cu gânduri din Cuvântul lui Dumnezeu, să îl citim iar și iar, să medităm la el, să fim buni cunoscători ai Cărții și buni cunoscători ai cărților, în general!

De asemenea, trebuie să ne cunoaștem bine responsabilitatea, atitudinea față de Dumnezeu și față de oameni. „Luați seama dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20,28). De aceea, va trebui să luăm bine seama la noi înșine, dacă vrem să hrănim cum se cuvine biserica lui Dumnezeu, turma lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. După părerea mea, atunci când avem această concepție despre turma lui Dumnezeu, și anume că ea a fost câștigată cu sângele lui Hristos, care este sângele lui Dumnezeu, privim la ea altfel – nu cu descurajare, chiar dacă oile rățăcesc; nu cu egoism, ci cu multă dra-

goste, cu mult respect și cu multă responsabilitate. Dragi colegi, să luăm seama la noi înșine. Nu vom putea niciodată să hrănim turma lui Dumnezeu dacă nu vom face acest lucru.

După aceea, apostolul ne avertizează că „se vor vâri între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma” (versetul 29). Vor fi lupi chiar și în mijlocul păstorilor. „Și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor” (versetul 30). Mândria, învățăturile mincinoase, egoismul, acest spirit al lupului se vor strecura în lucrarea pastorală pentru a distruge turma.

Da, trebuie să arătăm față de turmă o grijă mai mare ca niciodată, dar în primul rând trebuie să avem grijă de păzitor. Trebuie să luăm seama la noi înșine.

Hrănirea turmei este atât de importantă, încât Isus menționează că acesta este singurul lucru care trebuie să ocupe timpul și atenția ispravnicului credincios la a doua Sa venire – singurul lucru. Deschideți la capitolul 12 din Luca și citiți: „Și Domnul a zis: 'Cine este ispravnicul credincios și înțelept pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!’” (Luca 12,42.43). „Hrană la vreme potrivită” – aceasta este porunca Marelui Păstor.

Mesajul lui Dumnezeu trebuie să fie potrivit cu timpul în care este transmis. Marile adevăruri ale Evangheliei sunt întotdeauna actuale, valabile și potrivite, însă sunt anumite contexte în care ele se potrivesc și în care profețiile se împlinesc. „Pregătiți-vă pentru potop!” era hrana la vreme potrivită pentru zilele lui Noe. „Pregătiți-vă pentru venirea lui Mesia!” era hrana la vreme potrivită pentru zilele lui Ioan Botezătorul. Reformatorii le-au dat oamenilor hrană la vreme potrivită pentru zilele lor. În zilele de pe urmă, Dumnezeu va avea un popor care va striga: „Iată că El vine! Și orice ochi Îl va vedea. Pregătiți-vă să-L întâmpinați pe Împăratul!”

Dacă citim cuvintele care preced ultimul text amintit, descoperim că există trei lucruri pe care trebuie să le facă predicatorii în zilele acestea. Ascultați: „Mijlocul să vă fie încins și făcliile,

aprinse. Și să fiți ca niște oameni care așteaptă ca stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată când va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să le slujească. Fie că vine la a doua strajă din noapte, fie că vine la a treia strajă, ferice de robii aceia, dacă-i va găsi veghind!... Și voi dar, fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Luca 12,35-40). Predicatorul din vremea noastră trebuie să vegheze, trebuie să fie gata și trebuie să hrănească turma – iată cele trei lucruri.

Nimeni nu poate oferi hrană la vreme potrivită dacă nu veghează. El trebuie să observe împlinirea profeției. El trebuie să vadă Cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea acestuia în lume. El trebuie să observe nevoile lucrării, nevoile bisericii, nevoile inimii lui și trebuie să fie gata. În sufletul lui trebuie să aibă loc o lucrare de pregătire pentru îndatoririle lui și pentru ziua lui Dumnezeu. El trebuie să hrănească turma lui Dumnezeu în timp ce veghează și în timp ce se pregătește, pentru ca și turma să vegheze și să fie pregătită.

Facem noi așa? În parte, da. Desigur că, dacă hrănim turma lui Dumnezeu în mod acceptabil, în noi trebuie să aibă loc schimbări mari. Trebuie să avem hrană spirituală ca să-i putem hrăni pe oameni și aceasta înseamnă că trebuie să studiem mai mult Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm mai mult. Comuniunea noastră cu Domnul trebuie să fie neîntreruptă. Trebuie să fim oameni spirituali, altfel nu vom avea o influență spirituală asupra altora. Trebuie să știm tot ce se poate cu privire la metodele cele mai bune de transmitere a adevărului. Trebuie să devenim vorbitori mai buni, predicatori mai buni, cititori mai buni. Apostolul spune că trebuie să luăm seama la noi înșine și, totodată, la turma noastră. Trebuie să avem mărturia Duhului în viața noastră, care să confirme că suntem fiii lui Dumnezeu (Rom. 8,16). Trebuie să avem o religie bazată pe experiență personală. Trebuie să ne naștem din nou, nu din voia omului sau a firii pământești, ci „prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1,23). În cazul în care nu știți dacă v-ați născut din nou sau nu, dacă v-ați conver-

tit sau nu, nu mai țineți nicio predică. Ellen White ne spune așa. Nu mai predicați!

Vom descoperi că noi nu putem folosi Duhul Sfânt, ci că Duhul Sfânt trebuie să ne folosească pe noi. Dacă vom accepta să fim conduși de Duhul, vom afla că El ne va călăuzi în tot adevărul. Atunci, vom fi capabili să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu ca să-l putem predica și altora. „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Cor. 2,12). Atunci vom ști că vorbele noastre vor aduce rod numai prin puterea Duhului Sfânt, că „iubirea lui Hristos este puterea fiecărei mărturii pentru Dumnezeu care a fost rostită vreodată de buzele omenești.” – *Slujitorii Evangheliei*, ediția 2004, pag. 214

Sunt multe citate pe această temă în *Slujitorii Evangheliei*. Iată o expresie care îmi place: „generozitate nobilă”. Ce bine ar fi dacă ea ne-ar caracteriza! Noi studiem nu numai Cuvântul lui Dumnezeu, ci și modul în care lucrează mintea, ca să ne adaptăm învățăturile la nivelul intelectual al ascultătorilor noștri și vom dobândi „acea generozitate nobilă pe care o au numai aceia care studiază îndeaproape natura și nevoile oamenilor.” – *Ibid.*, pag. 142 „Acea generozitate nobilă” – ce cuvinte minunate! O, prieteni, vă spun că dacă hrănim turma, nu ne vom plânde de ea, nu o vom vorbi de rău, nu o vom disprețui. Avem nevoie de această „generozitate nobilă”. Vom ști că păstorul adevărat, pastorul adevărat, se va asemana cu Păstorul cel bun, fiindcă, după cum spunea Isus, „Fiul omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20,28). Noi nu vom putea să ne dăm viața ca răscumpărare pentru lume, așa cum Și-a dat-o Isus, dar putem să o consacram în slujba altora. „Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis.” (Ioan 13,16)

Nu va exista mândrie, un spirit de superioritate, o mare separare, o mare prăpastie între „clerici” și „laici”, acești termeni inventați. Se găsesc termenii aceștia în Biblie? Cuvântul „laic” provine dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „om”. Pastorii nu sunt tot oameni?

Clerici și laici! De aceea S-a îmbrăcat Isus exact ca oamenii. Erau cu toții la fel. El nu a purtat un veșmânt preotesc. El Se îmbrăca la fel ca toți oamenii; era de-al lor. Iar în Biserica lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă, nu există clerici. Suntem cu toții una în Hristos Isus. Este adevărat că unii dintre noi ne-am angajat total în slujirea Cuvântului, în timp ce alți credincioși nu pot să facă acest lucru – aceasta este singura diferență. Suntem o preoție universală de credincioși.

Să nu uităm că Hristos „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Fil, 2,7) și că „noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine.” (Rom. 15,1)

Pentru ca să hrănească mieii și oile, predicatorul adevărat se va deprinde să folosească un limbaj simplu. Să nu uităm că Hristos i-a abordat pe oameni la nivelul lor. Și noi trebuie să facem la fel. El a prezentat adevărurile curate în limbajul cel mai simplu și, totodată, cel mai convingător. Este mult mai dificil să folosești cuvinte simple și scurte decât cuvinte lungi. Renunțați la termenii teologici când vă ridicați să vorbiți. Nimeni nu îi înțelege – nici măcar teologii, în majoritatea cazurilor. Luați ca exemplu Evanghelia lui Ioan. Cuvinte simple; așa cum am menționat în altă prelegere, acesta este motivul pentru care cursul de greacă începe cu această Evangheliie. Cuvintele din ea sunt scurte și simple – „dragoste”, „Dumnezeu”, „casă”, „adevăr”.

Ar fi bine ca fiecare predicator să citească *Călătoria pelerinului* de mai multe ori. Se spune că Spurgeon a citit-o de 87 de ori. Nu este de mirare că a reușit să scrie *Cuvântările plugarului John* după ce și-a umplut sufletul cu această carte, *Călătoria pelerinului*. Nu este de mirare că mulțimile se adunau să-l asculte. Oamenii puteau să-l înțeleagă.

Isus vorbea în limbajul uzual al vremii Sale, în limba Noului Testament. Ascultați citatul următor din *Slujitorii Evangheliei*, (ediția 2004, pag. 35): „Săracii umili și oamenii cei mai neînvățați puteau înțelege adevărurile cele mai înalte. Nimeni nu avea nevoie să consulte un doctor învățat pentru a le explica semnificația cuvintelor

Sale. El nu-i încurca pe cei neînvățați cu raționamente ciudate și nici nu folosea cuvinte neobișnuite și elevate, pe care ascultătorii Săi nu le cunoșteau. Cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată a avut un mod de prezentare cât se poate de concret, simplu și practic.”

În revista *Literary Digest* din 6 octombrie 1923 este redată o poveste adevărată, preluată din *Homiletic Review*, așa cum a fost ea consemnată de cei care atestă autenticitatea ei, Levi T. Pennington președinte la Pacific College, din Newberg, Oregon. Povestirea arată că predicatorul se poate avânta pe cărările educației superioare și poate ajunge să se hrănească cu lăstarii de pe ramurile cele mai înalte ale dezbaterii teologice și că, dacă nu este atent, îi va fi destul de dificil să aducă această hrană înaintea oamenilor în așa fel încât ei să o înțeleagă, să o digere. Atunci, va constata că oamenii se plictisesc, se afundă în bănci și adorm. Ei nu pot să-și întindă „gâtul” până acolo unde doctorul în filozofie ajunge cu ușurință. Cu alte cuvinte, ei preferă să „pască” hrana spirituală pe care o au la îndemână și pe care mintea lor poate să o „digere” cu ușurință.

Acesta este îndemnul unui fermier care, într-o vacanță, a dat din întâmplare peste o adunare a quakerilor, la care fuseseră invitați să vorbească doi predicatori erudiți. Amândoi erau oameni importanți. Unul era profesor de greacă la o universitate mare, iar celălalt avea mai multe diplome decât toți ceilalți membri ai bisericii lui la un loc. Bineînțeles că este bine să studiem greaca și să obținem diplome bune la universități bune. Mai departe, se povestește că fiecare dintre ei a susținut câte o cuvântare extraordinară, dar fermierul a mărturisit că nu a înțeles-o în întregime și că, probabil, jumătate dintre ascultători au reușit să înțeleagă mai puțin decât el. Iată ce a spus el: „Chiar pe rândul din față stătea o doamnă în vârstă care, după cum aflasem deja, avea curajul convingerilor sale, avea o înțelepciune deosebită și o voce mai degrabă supărătoare decât plăcută. Imediat după ce a luat loc al doilea vorbitor talentat, doamna aceasta s-a ridicat în picioare și, în liniștea mormântală care a urmat, a rostit următoarea sentință, cu o voce care a străpuns atmosfera ca un cuțit: 'Isus a zis: «Paște oile Mele», nu girafele Mele.'”

„Deci, părinte”, spunea fermierul în scrisoarea adresată pastorului, în care îi povestește această experiență, „ați auzit despre simțăminte contradictorii. Atunci am avut astfel de simțăminte. Doamna în vârstă a luat loc, țeapănă și cruntă ca un judecător. Predicatorii arătau de parcă și-ar fi dorit ca pământul să se despice și să-i înghită, iar eu mă luptam cu două simțăminte: pe de o parte, îi compătimeam pe acei predicatori și îmi venea să îi dau o palmă bătrânei, iar pe de altă parte, simțeam că ea avea dreptate să-i critice și îmi venea să râd fără oprire.”

După adunare, fermierul a căzut pe gânduri și și-a dat seama că îndemnul bătrânei era destul de valoros și că putea fi util pentru predicatorii cărora le plăcea să rumege lăstarii din vârful pomilor.

Bărbatul acesta a adăugat următorul comentariu în scrisoarea lui către preot: „Părinte, de obicei ne dați 'hrană potrivită', dar acum trei săptămâni, când ați predicat despre 'Elementele problemei sinoptice', nu mi-am putut înăbuși simțământul că 90% dintre ascultători nu v-au înțeles. Poate că girafele ar fi putut să-și întindă gâtul până acolo, dar mi-e teamă că mielușei nu au apucat nici măcar o îmbucătură.” În continuare, el îi propune preotului să țină minte trei lucruri. Le amintesc pe scurt:

În primul rând, în turma lui Dumnezeu sunt cu mult mai multe oi decât girafe.

În al doilea rând, girafele pot să se aplece să pască iarbă, chiar dacă le este mai greu; dacă hrana este așezată într-o iesle înaltă, girafele vor mânca, dar oile vor muri de foame.

În al treilea rând, dacă este necesar ca girafele să fie hrănite dintr-o iesle înaltă, atunci trebuie să fie luate măsuri speciale pentru hrănirea oilor; ori și mai bine ar fi ca hrana obișnuită să fie așezată într-o iesle joasă, iar hrana specială într-o iesle specială pentru girafe.

Mai departe, fermierul scrie: „La urma urmei, mă întreb dacă există totuși girafe în turma lui Dumnezeu. Cei mai înțelepți, mai cu vază și mai bogați dintre copiii lui Dumnezeu sunt umili. Ei știu că, în comparație cu Dumnezeu, înțelepciunea lor nu este decât nebulie, puterea lor, doar... slăbiciune, iar neprihănirea lor, doar

niște zdrențe.” Apoi îl felicită pe preot că își hrănește turma bine și că numai câțiva enoriași pleacă flămânzi. Dar adăugă: „Totuși vă va prinde bine să vă amintiți ce a spus doamna aceea în vârstă cu vocea ei tăioasă.” Nouă ne va prinde bine?

Dacă dorim ca în Sabat să-i hrănim pe membri cu predicile noastre, atunci ei trebuie să înțeleagă ceea ce spunem. Mesajul trebuie să le ajungă la suflet. Atunci, vom avea o atmosferă veselă în biserică. În fiecare săptămână, mii de oameni le spun pastorilor lor după serviciul divin: „Mi-a plăcut predica dvs. foarte mult” și este foarte bine ca oamenilor să le placă predica. Totuși să nu uităm cuvintele reverendului Robert E. Woods, un predicator cu experiență de la Catedrala St. Patrick din Manhattan: „Predicile nu sunt ținute ca să placă, ci ca să instruiască, să inspire, să te facă să te simți inconfortabil cu tine însuși. Orice cuvântare care nu face acest lucru nu își atinge ținta.”

În capitolul 8 din Neemia, găsim o cuvântare care a durat de dimineață până la prânz. Este vorba despre o predică expozitivă lungă. Ascultătorii erau foarte tulburați; nu le-a plăcut predica, dar i-a impresionat foarte tare.

În expunerea și în predica aceasta, au existat multe motive care să-i determine pe oameni să se simtă inconfortabil, „căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii” (versetul 9). Apoi predicatorul a zis: „Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociți și să nu plângeți!... Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci, și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră... Și tot poporul s-a dus să mănânce și să bea. Și au trimis câte o parte și altora și s-au veselit mult. Căci înțeleseseră cuvintele care li se tâlcuiseră.” (versetele 9-12)

Numai așa putem avea o biserică veselă. Când înțeleg Cuvântul, oamenii se bucură, chiar și cei care au fost condamnați de el. Da, prieteni, noi trebuie să hrănim oile, nu să încercăm să amuzăm caprele. Credințioșia unei biserici și puterea ei de la Duhul Sfânt sunt pe măsura cunoștințelor din Scriptură; ea se îndepărtează mai

repede de Dumnezeu pe măsură ce se simte nevoia să se organizeze mai multe activități, agenții, mese festive și ocazii de divertisment pentru funcționarea ei.

Mi-ar fi plăcut să ne luăm timp să citim tot ce s-a scris pe această temă în *Slujitorii Evangheliei* și în *Mărturii pentru pastori*. Învățăturile din aceste cărți sunt atât de bune, încât suntem ispitiți să le cităm pagină după pagină, paragraf după paragraf, rând după rând. Când m-am pregătit pentru aceste prelegeri am citit multe cărți. Totuși în micul volum *Slujitorii Evangheliei* am găsit practic toate principiile prezentate de marii predicatori, care și-au adunat crema cunoștințelor și învățăturilor lor din toată lumea. Ascultați următorul pasaj:

Să-L roage pe Dumnezeu... să-i facă în stare să-L înalțe pe Hristos ca fiind singura speranță a păcătosului... Acceptarea Evangheliei nu depinde de mărturiile erudite, de discursurile elocvente sau de argumentele profunde, ci de simplitatea ei, de modul în care răspunde la nevoile celor care înfometează după Pâinea vieții. – *Slujitorii Evangheliei*, ediția 2004, pag. 114

Pastorii noștri trebuie să predice în așa fel încât să-i ajute pe oameni să înțeleagă adevărul vital. Frații mei, nu plutiți în sfere în care oamenii obișnuiți nu vă pot urma și, chiar dacă ar putea să vă urmeze, nu ar avea niciun beneficiu și nici nu ar fi binecuvântați. Învățați-i lecțiile simple pe care le-a prezentat Domnul Hristos. Vorbiți-le despre istoria vieții Sale de sacrificiu și de renunțare la Sine, despre umilința și moartea Sa, despre învierea și înălțarea Sa la ceruri, despre lucrarea Sa de mijlocire pentru păcătoși, care se desfășoară în curțile cerești. În fiecare biserică sunt suflete pe care Duhul Domnului le impresionează. Ajutați-le să înțeleagă adevărul, împărțiți-le Pâinea vieții, atrageți-le atenția asupra problemelor vitale.

[...] Vocea voastră trebuie să susțină adevărul. Prezentați subiecte care să fie ca niște pășuni verzi pentru turma lui Dumnezeu. Nu-i duceți pe ascultătorii voștri în pășuni aride, unde vor fi mai departe de Izvorul de apă vie decât

înainte de a vă auzi pe voi. Prezentați-le adevărul așa cum este el în Isus, explicându-le cu claritate cerințele Legii și ale Evangheliei. Prezentați-L pe Hristos, Calea, Adevărul și Viața, și vorbiți-le despre puterea Sa de a-i mântui pe toți cei ce vin la El. – *Ibid.*, pag. 114, 115

Ați citit vreodată altceva mai bun de-atât? Eu unul, nu. Am putea continua să citim astfel pagină după pagină.

Când hrănim turma lui Dumnezeu, trebuie să nu uităm că mulți oameni nu cunosc nici cele mai simple adevăruri ale Bibliei, și nici cerințele lui Dumnezeu. Ei au nevoie să cunoască, în cuvinte simple pe care să le poată înțelege și un copil, cum să devină creștini, cum să creadă, cum să se pocăiască, cum să-L mărturisească pe Hristos, cum să asculte, cum să crească hrănindu-se din Cuvântul lui Dumnezeu, cum să lucreze pentru alții, cum să ceară ajutor în rugăciune. Uneori, presupunem că ei cunosc mai mult. Presupunem că ei cunosc Evanghelia. Să nu uităm că trăim într-o generație de ignoranți în domeniul spiritual, în care milioane de oameni cunosc tot atât de puțin despre Evanghelie și despre Biblie, despre povestirile din Vechiul și Noul Testament, despre evenimentele din viața lui Hristos, despre Planul de Mântuire și despre Omul mântuirii, ca și oamenii din Asia Mică în zilele apostolului Pavel. De aceea, este necesar să le explicăm clar mesajul Scripturii și să le repetăm povestea ei iar și iar.

În ultimul timp, am vizitat câteva colegii și mulți studenți de acolo – membri ai bisericii – nu știau dacă sunt mântuiți sau nu; ei nu știau cum să trăiască viața creștină. Ei nu cunoșteau nici pașii cei mai simpli. Noi trebuie să fim în stare să le explicăm lucrurile acestea. Fără îndoială că trebuie să le cunoașteți voi mai întâi ca să le puteți explica altcuiva. Ar trebui ca, într-o discuție cu o persoană, să fiți capabili să-i arătați concret ce pași poate face pentru a deveni creștin.

Nu sunt în măsură să iau locul profesorilor voștri de omiletică de la colegiu și de la seminar, care vă predau niște cursuri atât de bune. Ei au capacitatea, timpul și responsabilitatea necesare pentru a vă îndruma în această privință. Dacă hrăniți oile în mod corespunzător,

veți descoperi că ele vor să afle despre marile teme. Nu uitați: oamenii așezați în bănci au o gândire la fel de profundă ca și voi. Mulți dintre ei cunosc știrile internaționale la fel de bine ca și voi. Unii dintre ei înțeleg Biblia la fel de bine ca voi. Dar, deși au nevoie să audă mesajul în cuvinte clare și simple, ei au nevoie totuși să le fie prezentate continuu marile teme. Ei au nevoie să știe că mesajul glorios despre Hristos face parte din domeniul marilor idei.

Enunțarea marilor adevăruri – a celor mai mari adevăruri – este deosebit de importantă pentru eficiența predicării. Confrunțați-l pe ascultător și vorbiți-i neîncetat despre veșnicie, despre Dumnezeu, despre Hristos, despre mântuirea prin credință, despre ispășire, despre divinitatea lui Hristos, despre personalitatea și puterea Duhului Sfânt, despre adevărul absolut așa cum este el descoperit în Legea lui Dumnezeu și despre responsabilitatea noastră personală față de El, despre libertatea sufletului, despre puterea harului și a dragostei lui Dumnezeu asupra mediului, despre păcatul și decăderea oamenilor, despre ridicarea omului prin Evanghelie, despre biruința finală a adevărului prin Hristos la a doua Sa venire, despre Împărăția glorioasă și veșnică a lui Dumnezeu – și în toate, descoperirea lui Hristos în calitate de Creator, Răscumpărător și Împărat. Prezentați-le neîncetat aceste adevăruri mari dacă doriți ca bisericile voastre să aibă parte de o predicare de excepție.

Episcopul Quayle ne aduce aminte că „viața remarcabilă, rostirea unui adevăr remarcabil trebuie să-l definească pe fiecare predicator și mesajul lui.” Într-adevăr, predica vorbește, de fapt, despre predicator; este exteriorizarea sufletului lui. Predica este în fapt o ținere la curent a oamenilor cu viața predicatorului. Nimeni nu poate să spună mai mult decât ceea ce este. Am deseori impresia că predicatorul adevărat își predică lui însuși și că oamenii doar i se alătură ca să-l asculte. Eu cred că doar așa trebuie să predicăm. Predicatorul este un om, iar mesajul lui trebuie să fie potrivit mai întâi pentru sufletul lui, dacă dorește să fie potrivit și pentru sufletul altora.

Trebuie să ținem cont de trei lucruri dacă dorim să fim predicatori eficienți și să împlinim scopul principal al predicării, adică hrănirea turmei lui Dumnezeu. În primul rând, trebuie să ținem

cont de predicator, adică de noi înșine; în al doilea rând de mesaj; iar în al treilea rând, de metoda pe care o folosim. Predicatorul trebuie să fie născut din nou, consacrat, convins și un creștin aflat în continuă creștere. El trebuie să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să își însușească toate cunoștințele pe care le poate dobândi.

Mesajul trebuie să fie din Cuvântul lui Dumnezeu. El trebuie să fie important, vital, biblic, o descoperire a lui Hristos, o veste bună adevărată și veșnică, în toată plinătatea ei; și dacă dorim ca acest mesaj, proclamat de acest predicator sincer al lui Dumnezeu, să fie eficient, trebuie să căutăm neîncetat metode de prezentare mai bune și mai eficiente. Este adevărat că, așa cum afirma Henry Ward Beecher în *Prelegerile* sale de la Yale, „nicio cunoaștere nu este cu adevărat cunoaștere dacă nu o putem folosi fără să o cunoaștem”. Totuși trebuie să încercăm să progresăm fără întrerupere.

De aceea, vă încurajez, dragi tineri, să vă dați silințele la toate cursurile, ca să vă pregătiți pentru slujirea pastorală creștină. Dobândiți cât mai multe cunoștințe în colegiu, în seminar sau în altă școală pe care o urmați. Ascultați pe cât posibil toate predicile bune și străduiți-vă să aflați ce tip de prezentare publică, ce tip de vorbire agreează oamenii astăzi, ținând seama că preferințele lor variază de la o țară la alta, de la un oraș la altul, de la o zonă la alta, de la o comunitate la alta. Enunțați cu o fermă convingere, încă de la începutul cuvântării, adevărurile principale. Trăim într-o generație neliniștită. Aduceți-i imediat pe ascultătorii voștri față în față cu marile realități. Prezentați argument după argument, dovadă după dovadă, text după text, subliniind ideea principală. Folosiți ilustrații, explicați ideile pe înțeles și luați loc în momentul în care ascultătorii mai manifestă încă interes. Fiți pozitivi! Proclamați adevărul, anunțați adevărul, declarați adevărul, ilustrați adevărul, puneți în lumină adevărul! Nu vă îngrijorați nici măcar o secundă dacă ceilalți pastori vă vor lua drept mari teologi, ci interesul vostru suprem să fie acela de a prezenta ideile clar, convingător și captivant pentru ascultători.

Ce are militantul comunist și noi nu avem? Ce are el în plus față de atât de mulți predicatori? El este total convins de mesajul lui. El

crede că așa va arăta viitorul. El este gata să sacrifice și să se sacrifice pentru el, să lucreze pentru el, să jertfească pentru el, să sufere pentru el – chiar să moară pentru el. Iar noi, predicatorii creștini, nu trebuie oare să fim la fel de convinși de misiunea noastră și să avem o convingere la fel de înflăcărată ca și acești militanți politici și, totodată, să transmitem mesajul cu umilință și zel creștin?

Ascultați provocarea lansată lucrătorilor și credincioșilor creștini de către un redactor comunist. Este vorba de un editorial cu titlul „Evanghelia lui Isus Hristos și manifestul comunist”, apărut în *Paix et Liberté*, un ziar comunist francez, care a fost tradus și citat de Misiunea Marea Europă, strada South Dearborn 542, Chicago 5, Illinois. Nu am văzut articolul original, dar a fost citat în mai multe ziare și nu am motive să mă îndoiesc de autenticitatea lui. Ascultați ce se spune în el:

„Evanghelia este o armă cu mult mai puternică în reformarea societății decât filozofia noastră marxistă.” Nu-i așa că este ciudat să auzim aceste cuvinte din gura unui comunist? „Evanghelia este o armă cu mult mai puternică în reformarea societății decât filozofia noastră marxistă. Cu toate acestea, noi vă vom învinge. Noi suntem numai o mână de oameni, pe când voi, creștinii, sunteți câteva milioane. Dar dacă vă amintiți istoria lui Ghedeon și a celor trei sute de ostași, veți înțelege că am dreptate. Noi, comuniștii, nu ne jucăm cu vorbele.” O, prietenii mei, prea mulți dintre noi, predicatorii, ne jucăm cu vorbele, le transformăm în clișee! Repetăm la infinit anumite cuvinte, până când le golim de sens. Scoatem niște sunete fără înțeles.

Articolul comunist continuă astfel:

„Noi suntem realiști și, văzând că suntem hotărâți să ne atingem scopul, știm cum să obținem mijloacele necesare.” Cum obțin ei mijloacele, cum reușesc ei să strângă bani? Prieteni, dacă veți întâlni vreodată oameni la fel de hotărâți și de entuziasmați ca ei, atunci veți strânge bani. Nu vă pierdeți vremea cu stabilirea de ținte și cu elaborarea de planuri, pentru ca apoi să ieșiți și să cerșiți bani. Redactorul continuă: „Nu păstrăm din salariile și lefurile noastre decât strictul necesar; restul îl oferim pentru activitățile de propagandă.

[Cât din salariul nostru oferim pentru lucrare?] De asemenea, oferim pentru această propagandă tot timpul liber și o parte din vacanțe. [Noi facem așa?] Voi, însă, investiți foarte puțin timp și foarte puțini bani în răspândirea Evangheliei lui Hristos. Cum poate cineva să creadă în valoarea supremă a acestei evanghelii, dacă nu o trăiți? Dacă nu o răspândiți? Dacă nu sacrificați din timpul și din banii voștri pentru ea? Credeți-mă, noi vom triumfa, pentru că noi credem în mesajul nostru comunist și suntem gata să sacrificăm totul, chiar și viața, pentru ca dreptatea socială să învingă. Dar vouă vă este teamă să vă murdăriți mâinile.”

Sunt cuvinte tari, dar sunt adevărate. O, Domnul să ne ajute să devenim la fel de zeloși! Ce spuneți?

Ce provocare avem aici cu toții! Uneori, vorbim despre marea noastră organizație. Uneori, mă întreb dacă este cea mai bună pentru noi, ca predicatori. Lucrurile au devenit prea simple pentru noi. Ce sacrificii trebuie să facem? Poate că unii prezenți aici au făcut sacrificii – vă rog să nu mă înțelegeți greșit – dar cei mai mulți dintre noi nu facem sacrificii mari. Primim salariul regulat. Administratorii lucrează zi și noapte, pentru ca noi să nu ducem lipsă – și nu îi criticăm. Deși sarcina lor este dificilă, ei reușesc să strângă bani pentru ca noi să îi primim. Ce sacrificii facem? Mulți dintre noi nu sacrificăm prea mult.

Ne-a fost dată marea ocazie de a studia, de a lucra și de a căuta ajutor la Dumnezeu. Mulți dintre noi nu profită de această ocazie. Nu ne străduim să ne îmbunătățim metodele și să devenim vorbitori mai buni, cercetători mai buni ai Cuvântului lui Dumnezeu. Nu studiem foarte mult. Este adevărat că Domnul poate să ia niște oameni neștiutori, cum i-a luat Isus pe acei pescari de pe țărmul Mării Galileea, și poate să-i transforme în predicatori puternici ai Cuvântului Său. Dar tot la fel de adevărat este că ucenicii au învățat trei ani și jumătate în școala lui Hristos, în școala experienței. Acolo au învățat cum să predice, cum să lucreze cu sufletele. Cineva poate să lucreze pentru Hristos chiar dacă nu are studii, dar dacă are o educație bună și dacă este dedicat lui Dumnezeu în aceeași măsură, eforturile lui vor avea o influență și o eficiență cu mult mai mare.

Dar Dumnezeu nu poate să facă prea multe cu un om care nu este interesat să progreseze. Putem lupta și cu o măciucă, dar suntem mai eficienți cu o sabie bine ascuțită. Putem să ne apărăm cu un arc și cu o săgeată, dar suntem mai eficienți cu o mitralieră.

Este evident că, atunci când Dumnezeu a ales conducători mari, a luat oameni precum Pavel, Luther, Calvin și Wesley – toți absolvenți de colegiu sau universitate. Nu pregătirea lor academică i-a făcut mari conducători ai lucrării lui Dumnezeu, dar tot ce au învățat le-a fost de folos în lucrare. Orice metodă, orice informație, orice talent pe care îl aveți sau îl puteți dobândi, se va dovedi util la un moment dat, chiar și numai pentru a vă împrieteni cu cineva care altminteri v-ar trata cu antipatie. Este bine să obțineți o educație bună, să citiți mult și, dacă este posibil, să călătoriți mult. Însă mai presus de toate, trebuie să cunoașteți inima omenească și să simțiți împreună cu oamenii, în general. Nu veți putea niciodată să-i hrăniți din Cuvântul lui Dumnezeu dacă nu simțiți împreună cu ei, dacă nu vă plac oamenii. Nu puteți fi predicatori buni dacă nu vă plac oamenii sau dacă sunteți indiferenți la durerile lor.

Nimeni nu trebuie să fie dependent de un anumit tip de predicare – tematică, textuală, expozitivă sau de orice alt tip. Se pare că acum predicarea tematică este cea mai populară metodă. Ea are într-adevăr multe avantaje, dar cu siguranță că predicatorul tânăr nu trebuie să devină dependent de acest tip de predicare. El trebuie să țină câteva predici textuale, care ar trebui să fie tematice. Ar trebui să știe exact ce învață textul și apoi să predice ce învață el. După aceea, pe măsură ce se deprinde cu predicarea, el ar trebui să treacă la predicarea expozitivă, care este fără îndoială mai dificilă, dar mai roditoare. Sau poate combina aceste două forme de predicare. În orice caz, predicarea care are scopul de a hrăni oile trebuie să fie biblică, centrată pe Hristos.

Predicatorul ar trebui să dedice orele prețioase ale dimineții studiului și meditației. Cel care pune deoparte în fiecare dimineață câteva ore pentru Biblie, comentarii, dicționare biblice, Spiritul Profetic, pentru rugăciune și meditație va deveni un predicator puternic. Fără acestea, el nu va deveni un predicator puternic. Poate că

ziceți: „Cum să-mi fac timp?” Tot așa cum își face timp muncitorul sau funcționarul. Sunt 24 de ore într-o zi și toate sunt ale voastre. Sarcina aceasta face parte din activitatea voastră. De ce nu o îndepliniți? Ce drept aveți să-l întrerupeți pe om din treaba lui și să-i cereți să vă asculte predica, dacă nu ați investit tot atâta efort și timp în activitatea voastră cât a investit el în activitatea lui?.

Nu uitați, orele de dimineață sunt potrivite pentru munca de creație. Atunci sunteți refăcuți după odihna nopții și atenția nu vă este distrasă de treburile zilei. Atunci este momentul să deschideți marea Carte și să aveți comuniune cu Dumnezeu, să aflați ce vrea El să spună, care este mesajul Său pentru lume, dar mai ales pentru sufletul vostru și pentru turma voastră. Eu nu mă apuc de scris discursurile de la radio după-amiaza. Atunci scriu scrisori și citesc. Dimineața este timpul potrivit pentru munca de creație. Din cauza lipsei studiului și a meditației asupra Cuvântului, destul de multe predici sunt mai degrabă o *șarlatanie* decât o *expunere*, cum scrie un autor în *Christianity Today*. Unii nu studiază nici o jumătate de oră pe zi, nici măcar cincisprezece minute pe zi.

Fiecare predicator ar trebui să fie familiarizat cu literatura cea mai valoroasă din țara lui. El ar trebui să fie în stare să stea de vorbă cu oamenii la nivelul lor. Dacă cineva citează dintr-un poet mare, el ar trebui să știe care este autorul și dacă îl citează corect sau nu.

În urmă cu câteva săptămâni, am intrat într-o librărie ca să cumpăr o carte de poezii și am spus: „Vreau o carte de poezii scrise de autorul care a zis: 'Insulele Greciei, insulele Greciei! Unde Sappho cea înflăcărată a iubit și a cântat.'” Bărbatul care răspundea de raionul respectiv mi-a spus un singur cuvânt, „cântase”. „Sunteți sigur?” l-am întrebat. El mi-a răspuns „Sigur!” Apoi mi-a dovedit recitând restul strofei, pe care ar fi trebuit să o știu și eu (acum o știu!). Am aflat mai târziu că Byron a scris „cântase”, pentru ca să rimeze cu „răsărise”.

Așadar, ce veți face în orele dimineții? Veți studia sau nu? Dar poate că spuneți: „O, dar nu pot!” Cred că Îi datorăm lucrul acesta lui Dumnezeu, întrucât nu vom hrăni oile niciodată dacă nu ne hrănim pe noi înșine. Va trebui să facem acest lucru. Sunt convins că

orice președinte de colegiu care are o viziune largă îi va încuraja pe oamenii lui să facă această lucrare. El trebuie să-și ia un timp – cel puțin o oră – pentru studiu. Este necesar.

Fiului meu i-am spus: „Intră în camera ta de studiu și roag-o pe soția ta să păzească ușa ca o leoaică. Spune-le băieților tăi, cărora le place să fie cu tine tot timpul, care își iubesc tatăl și le place să i se urce în cap – spune-le că tati s-a dus în cameră ca să stea de vorbă cu Dumnezeu. Învăță-i să știe că te afli acolo pentru a avea o convorbire sfântă cu Isus, pe care și ei Îl iubesc. Băieții vor învăța repede să nu-l deranjeze pe tata când stă în camera aceea, singur cu Dumnezeu, fără soția și copiii lui.” Predicatorul trebuie să se roage împreună cu soția și copiii lui, dar trebuie să petreacă o oră, în fiecare zi, singur cu Dumnezeu. Trebuie să aibă părtășie singur cu Dumnezeu. Chiar dacă nu face nimic altceva, ci doar stă pe un scaun și se gândește timp de o oră, tot va avea un beneficiu; dar cel mai bine este să petreacă acest timp în rugăciune și în meditație.

În urmă cu ceva timp, un om a murit și i-a lăsat fiului său o avere de câteva milioane de dolari. Băiatul era nesupus și flușturistic, sau nesperios cum spunem noi. Mama murise mai de mult și băiatul era singurul moștenitor. Însă putea intra în posesia averii numai cu condiția ca, timp de un an de zile, să intre într-o cameră goală, cu jaluzelele trase și să stea acolo timp de o jumătate de oră pe zi singur, pe un scaun – singurul obiect din cameră, fără ziare sau cărți. După trei luni de zile, băiatul a ieșit de acolo schimbat și a primit banii.

Nimeni nu poate să stea într-un scaun timp de o jumătate de oră singur, fără muzică, radio, o carte, fără un material tipărit – cu absolut nimic – și să nu se gândească la marile întrebări: Cine sunt? Ce rost am? Ce este viața? Ce pot să fac?

Prieteni, a sosit timpul să luăm această hotărâre în numele lui Dumnezeu și să începem să studiem Biblia dimineața. Într-o zi, Dumnezeu ne va întreba: „Ce ai făcut în această privință? Te-ai înfățișat înaintea oamenilor, dar nu ai studiat deloc. Nu te-ai hrănit din Cuvântul Meu. Tu ești cauza indiferenței lor; tu ești cauza pentru care oile nu sunt aici.”

Poate că îi vom spune: „Dar, Doamne, am predicat. Am luat câteva paragrafe din cărțile lui Bonnell, le-am adaptat și am ținut o predică.”

„Dar nu ai studiat personal Cuvântul Meu.”

Așadar, vă îndemn să începeți să vă luați timp pentru devoțiune, colegi predicatori care aveți deja un district. Nu veți crește niciodată dacă nu vă veți lua timp, ci veți descrește. Atunci vă vor muta dintr-o Conferință în alta și se vor întreba: „Ce să mai facem cu el? Nu prea mai are nimic de zis. Nu mai are decât vreo cinci predici bune. Mutați-l în altă parte; trimiteți-l în alt loc!”

Insistați asupra marilor teme, iar ele vă vor ajuta să aveți o predică de excepție și să deveniți mari predicatori. Noi slujim unei cauze mari, unei solii mari, unui mare Învățător. George Bernard Shaw i-a scris arhiepiscopului de Canterbury următoarele cuvinte: „Nu evaluez un om sau o biserică în funcție de argumentele pe care le aduce în favoarea unor idei, ci după ideile pentru care aduce argumente.” Cred că avea multă dreptate. Dacă un om sceptic a putut să scrie așa ceva, fără îndoială că sunt mulți oameni care gândesc la fel.

Când predicați din preaplinul inimii, cu această convingere că mântuirea, destinul etern al oamenilor, depinde de predicarea voastră, oamenii vă vor asculta. Predicile voastre vor fi ca sunețul unui telefon sau ca un ciocănit la ușă în mijlocul nopții. Dacă ciocănitul nu încetează, dacă telefonul nu se oprește din sunat, înseamnă că e ceva important, nu-i așa? Cineva vrea să-ți spună ceva, are nevoie de tine. Cine este? Ce veste aduce? Trebuie să aflăm. Trebuie să vedem. Din acest motiv, predicile lui Luther, ale lui George Whitefield sau, în zilele noastre, ale lui Billy Graham au avut atât de multă putere. Poate că nu credem toate doctrinele susținute de acești bărbați, poate că nu suntem de acord cu metodele lor, dar trebuie să existe un motiv pentru care au avut succes. Bărbații aceștia au venit cu toții înaintea ascultătorilor lor cu dorința fermă de a li se acorda atenție. Oamenii doresc să asculte un om care are ceva de spus.

Se povestește că un sceptic renumit mergea deseori să-l asculte pe George Whitefield predicând. Unul dintre prietenii lui necredincioși i-a reproșat acest lucru:

– De ce te duci să-l ascuți pe predicatorul acela? Nu crezi nimic din ceea ce spune, nu-i așa? De ce te duci să-l ascuți?

Scepticul i-a răspuns:

– Da, eu nu cred, dar el crede.

Asigurați-vă că folosiți pasajele biblice în contextul potrivit. Un pasaj adeseori interpretat greșit este Coloseni 2,21: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” Susținătorii temperanței declară, uneori, că textul acesta interzice consumul de alcool și că poruncește abținerea. Atunci de ce apostolul Pavel condamnă acest îndemn prin cuvintele: „De ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea”; „Toate aceste lucruri... pier odată cu întrebuințarea lor”? Să fim sinceri cu noi înșine și cu realitatea și, mai presus de toate, cu Dumnezeu și cu oamenii. Să privim pasajul din Scriptură sau subiectul abordat, așa cum îl susține Scriptura și cum îl dovedește Scriptura, cum spunea cineva „golindu-ne de gândurile noastre legate de acel subiect, exprimându-ne clar, rugându-ne deplin.” Atunci vom fi pregătiți să ne înfățișăm înaintea oamenilor cu un mesaj din cer. Să nu folosim textele ca simple pretexte sau ca sloganuri. Nu avem nevoie de întrebări sau de subiecte capcană, ci de subiecte simple, clare care să arate că predicatorul este un om cinstit.

Unul dintre predicatorii contemporani cei mai de succes din America de Nord – nu este de-al nostru, dar atrage mari mulțimi, inclusiv din rândul studenților și are biserica plină aproape în fiecare săptămână – Dr. C. Andrew Lawson – anunță astfel de titluri de predici: „Împărăția lui Dumnezeu”, „Principiile de bază ale lui Hristos”, „Are Dumnezeu un plan?”, „Trinitatea”. Nu există subiecte-capcană și nici expresii atrăgătoare. Care este rezultatul? Sute de oameni vin să-l asculte. El spune: „Noi încercăm să luăm lucrurile cele mai importante și ușor de înțeles, recunoscând că putem pricepe numai o parte infimă a lor. Încercăm să le prezentăm în cuvinte simple, ca în Evanghelii. Ascultătorii par a prefera această metodă, și nu expunerea completă a unei singure idei care nu se aplică la aspectele mai profunde ale vieții lor religioase și ale credinței. Noi presupunem că, dacă nu putem să urcăm până în vârful muntelui, putem măcar să ajungem până la jumătatea versantului și să obținem o priveliște inspiratoare.” Dr. Lawson a constatat că trans-

miterea în direct a serviciilor divine obișnuite săptămânale a ajutat la consolidarea comunității. Lucrul acesta a început în 1924 și demonstrează că, în orașele mari, transmiterea regulată a serviciilor divine ajută în multe feluri.

Cu ceva timp în urmă, am fost într-o vizită de o zi la Universitatea Princeton împreună cu fratele John Osborn. Am privit cu emoție clădirile vechi, în special clădirea principală, care a fost, pentru o scurtă perioadă, un fel de bastion al britanicilor care se retrăseseră aici în urma bătăliei de la Princeton. Am vizitat sala unde aveau loc ședințele consiliului școlii, sala aceea în care George Washington și-a depus demisia în fața Congresului Continental. Totul mi s-a părut interesant, dar cel mai interesant era faptul că ne aflam în ținutul lui Whitefield, în orașul lui Whitefield.

Aici, la Princeton, s-a întâmplat ca Whitefield să observe că un ascultător dormea profund în timpul uneia dintre predicile lui. Oprind cuvântarea lui tumultoasă, el a rostit următoarele cuvinte solemn și rar: „Dacă aş fi venit să vorbesc în numele meu, probabil că mi-aţi pune la îndoială dreptul de a vă întrerupe odihna nepăsătoare, dar am venit în numele Domnului oştirilor şi”, a continuat el cu glas ca de tunet, de s-a cutremurat sala, „trebuie să fiu ascultat şi voi fi ascultat!” De aceea spunem: Dumnezeu să ne dea predicatori care trebuie să fie ascultaţi şi care vor fi ascultaţi – oameni care să creadă că ei vorbesc în numele Domnului oştirilor, oameni cu glas de tunet. Prea mulţi dintre noi vorbesc în şoaptă şi tremurând. Nu e de mirare că oamenii adorm la predicile noastre. Nu îi tulburăm. Daţi-ne mai mulţi predicatori ca George Whitefield, care să strige: „Am venit aici în numele Domnului oştirilor, deci trebuie să fiu ascultat şi voi fi ascultat!” Nici nu trebuie să mai amin-tesc că omul l-a auzit.

Prieteni, dacă venim în numele Dumnezeului lui Israel, fie că avem o voce puternică sau nu, vom vorbi în așa fel încât glasul nostru să fie ca un tunet pentru inima oamenilor. „Trebuie să fiu ascultat şi voi fi ascultat! Am să-ţi transmit un mesaj din partea lui Dumnezeu.” Aceasta va fi forţa noastră motivatoare. Predicarea noastră va fi directă, de la om la om.

– Mamă, a șoptit un băiețel în mijlocul unei predici ținute de Spurgeon, de ce îmi vorbește predicatorul numai mie?

Acesta este tipul ideal de predicare: chiar și copiii cred că le predicăm lor.

Iese predicarea mea în întâmpinarea nevoilor membrilor mei? Iată întrebarea pe care trebuie să ne-o punem fiecare.

Se spune că o biserică avea nevoie de un pastor nou. Enoriașii i-au scris episcopului, iar el le-a trimis un bărbat în vârstă și un mesaj: „V-am trimis un predicator cu un trecut măreț. El a făcut lucruri mari.” Bărbatul acesta a rămas o vreme la ei și a realizat destul de multe. Dar lucrurile nu se mișcau așa cum și-ar fi dorit membrii și, după un timp, au cerut un alt predicator.

De data aceasta, episcopul le-a trimis un tânăr și un alt mesaj: „V-am trimis un predicator cu un viitor măreț. El va face lucruri minunate în perioada care va urma.” Tânărul acesta a stat aproape un an și a făcut unele lucruri bune, dar după o vreme a fost nevoit să se mute. Biserica i-a scris din nou episcopului: „Trimiteți-ne un alt fel de predicator.”

Episcopul le-a răspuns: „V-am trimis un predicator în vârstă și un predicator tânăr. Ce fel de predicator vreți?” Comitetul bisericii a răspuns astfel: „Ne-ați trimis un predicator cu un trecut măreț și un predicator cu un viitor măreț. Acum trimiteți-ne ceea ce avem nevoie, un predicator care poate să facă ceva *acum*.”

Aceasta este nevoia bisericii – de predicatori care pot să facă lucrarea astăzi, în această generație, anul acesta, luna aceasta, săptămâna aceasta, astăzi, în ceasul acesta!

Într-o zi, Isus era înconjurat de mii de oameni înfometați. El le-a poruncit să se așeze pe iarbă. Apoi, a luat pâinea și peștii aduși de un băiat care a venit să-L asculte. Privind spre ceruri, El le-a binecuvântat, le-a frânt și le-a cerut ucenicilor să le ofere mulțimii. Toți au mâncat, s-au săturat și au prins puteri. Au avut cu toții din belșug. Iar la sfârșit, ce au făcut? Au adunat douăsprezece coșuri cu pâinea din cer care a mai rămas. La sfârșitul zilei, au strâns mai mult decât avuseseră la început.

Când vă hrăniți din Cuvântul lui Dumnezeu, când priviți spre cer și împărțiți pâinea și peștii, când luați studiul personal, meditația

personală și rugăciunile personale și veniți înaintea oamenilor, când vă ridicați privirea spre cer și împărțiți hrana aceasta în numele lui Dumnezeu, când o dați comunității flămânde, fiecăruia în parte, vă va rămâne mai multă hrană decât ați avut la început. La sfârșit, veți constata că aveți mai multă pâine decât la început, că aveți mai mult de predicat. Nu veți mai spune niciodată: „Nu știu despre ce să predic.” Ci veți spune: „Când voi avea timp să predic despre toate subiectele acestea care îmi vin în minte?” Când le faceți vizite oamenilor și când observați nevoile lor, când citiți din Cartea lui Dumnezeu, când predicați în Sabat, vă vor veni în minte noi subiecte care vă vor chema: „Predică despre mine, predică despre mine, predică despre mine!” Atunci veți crește în harul și în cunoștința Domnului. Hrăniți-vă din Pâinea vieții și veți fi în stare să-i hrăniți pe alții. Atunci vă veți ruga împreună cu Mary Lathbury:

Frânge-mi pâinea vieții,
 Scump Isus,
 Cum ai frânt-o cândva
 Pe țărmul mării;
 Dincolo de pagina sfântă
 Te caut pe Tine, Doamne;
 Sufletul meu tânjește după Tine,
 Tu ești Cuvântul viu!

Binecuvântează Tu adevărul
 Pe care mi l-ai descoperit astăzi,
 Cum ai binecuvântat pâinea
 În Galileea;
 Atunci va înceta orice robie,
 Lanțurile se vor rupe;
 Și voi găsi în Tine
 Tot ce îmi doresc!

Cuvintele Tale
 Sunt duh și viață;
 Mă grăbesc să le ascult,

Dar sunt slab;
Tu ești singurul meu ajutor,
Tu ești viața mea;
Mă supun Cuvântului Sfânt
Și sunt biruitor.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare dintre voi și să vă ajute
să cunoașteți călăuzirea Sa.

Răspunsul predicatorilor

„Eclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute
și să scrie întocmai cuvintele adevărului.”
(Eclesiastul 12,10)

Mi se pare potrivit ca în această ocazie să descoperim câteva aspecte legate de starea predicării sau, mai bine zis, de starea predicatorului. Creștinismul însuși a început cu predicarea, iar mișcarea adventistă de ziua a șaptea a început îndeosebi ca o mișcare a predicării. Care este astăzi starea predicării în biserica noastră, potrivit mărturiei date de predicatori, lideri de Conferință și laici? Întrebarea aceasta trebuie să primească un răspuns complet. Nu pretind că voi răspunde în întregime la ea în prezentarea de astăzi, dar am aflat câteva lucruri despre starea actuală și vreau să vi le aduc la cunoștință.

Nu este nevoie să subliniem că predicarea are o importanță covârșitoare pentru toți creștinii, și în special pentru adventiștii de ziua a șaptea. Apostolul Pavel pune întrebarea: „Și cum vor auzi despre El fără propovădutor?” (Rom. 10,14). Deși este adevărat că Dumnezeu le predică inimilor oamenilor prin intermediul creațiunii și direct prin Duhul Său, în înțelepciunea Sa, El a ales să rânduiască oameni care să-și dedice toată viața predicării soliei cerești.

Isus Însuși a fost predicator (Mat. 4,17). El a rânduit ucenici „ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3,14). Ei

trebuiau să propovăduiască „robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii” (Luca 4,18). Ei trebuiau să meargă și să predice despre Împărăția lui Dumnezeu. Predicatorii creștini sunt predicatori ai Cuvântului sau, așa cum îl numește apostolul, al „cuvântului credinței, pe care-l propovăduim noi” (Rom. 10,8). Prin predicarea Cuvântului, ei predicau despre Cuvântul viu, despre Isus Hristos ca Mântuitor al oamenilor și ca Împărat și Domn care vine. „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus.” (2 Cor. 4,5)

Întrucât Împărăția lui Hristos este acum prezentă ca Împărăție a harului și se va instala în cele din urmă ca Împărăție a slavei, în care toți cei răscumparați vor avea un cămin veșnic, oricine predică despre Hristos ca Răscumpărător și Domn predică totodată despre Împărăția lui Dumnezeu de aici și din lumea viitoare. Și întrucât autoritatea predicării creștine se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, predicarea creștină este în primul rând predicarea Cuvântului Domnului (Fapte 8,25) sau a Cuvântului lui Dumnezeu (Fapte 13,5).

Chiar și în zilele apostolilor au fost unii care au început să modifice predicarea originară. Mulți au venit la credința creștină contaminați de filozofia greacă; aceasta a început să fie introdusă treptat în biserică și, în scurt timp, au început să predice despre un alt Hristos care nu era Cel din Biblie, despre un Hristos uman, filozofic. Apostolul Pavel a avertizat împotriva acestui tip de predicare și a spus că adepții ei se aflau sub blestem (Gal. 1,8; 2 Cor. 11,4).

Predicarea Evangheliei lui Hristos – propovăduirea Cuvântului așa cum a fost inițiată și autorizată de Isus Hristos și continuată de apostoli – era un atac puternic împotriva împărăției lui Satana, iar diavolul i s-a opus dintotdeauna. Potrivit spuselor apostolului, predicarea a întâmpinat o mare opoziție (2 Tim, 4,15). Lucrul acesta a fost adevărat în toate veacurile și este adevărat și acum. Dacă diavolul nu se poate împotrivi predicării soliei printr-o metodă, el încearcă altă metodă; dacă nu o poate împiedica prin reprimare directă, el va reuși prin infiltrare, prin contaminare, prin schimbarea atmosferei ei, a subiectului ei, a obiectului ei, a tehnicii ei – va încerca orice pentru a împiedica efectul ei dezastruos asupra împărăției lui și efectul ei înălțător asupra zidirii Împărăției

lui Dumnezeu. Apostolul declară limpede că voia lui Dumnezeu și planul Său era să-și descopere Cuvântul prin predicare (Tit 1,3).

Am găsit practic toate ideile valoroase despre predicare enunțate până acum de marii predicatori sau de formatorii de predicatori, în *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, de Ellen White, unde acestea sunt exprimate într-un stil concis și la subiect. Vă recomand să citiți această carte, să o subliniați, să o studiați, să vă rugați cu privire la ea și da, dacă este necesar, să plângeți. Atunci veți vedea o mare schimbare și binecuvântare în lucrarea personală de predicare. O mare parte dintre aceste idei se regăsesc în *Slujitorii Evangheliei* și în alte cărți ale acestei autoare.

Ca parte a pregătirii pentru prezentarea de astăzi, am trimis în urmă cu câteva săptămâni câte o scrisoare la mai mulți predicatori de-ai noștri. Din cauza costurilor, am trimis numai în jur de 500, dar mi-ar fi plăcut să le pot trimite câte o scrisoare tuturor predicatorilor adventiști de ziua a șaptea din lume. Sper ca lucrul acesta să poată fi realizat într-o zi, pentru a obține o imagine mai amplă asupra opiniilor lucrătorilor noștri și pentru a ne ajuta să concepem împreună planuri de formare a predicatorilor Cuvântului din vremea noastră. Nu există pe pământ niciun grup de oameni mai important, precum acești predicatori zeloși cărora le-am trimis scrisoarea.

Nu i-am oferit secretarei mele o listă gata pregătită cu pastorii care-mi sunt prieteni, ci i-am spus așa: „Trimite această scrisoare la fiecare al treilea pastor activ din America de Nord, la fiecare președinte de Conferință din America de Nord, la câțiva lucrători de peste ocean și la câteva zeci de laici.” Ar trebui să le scriem la câteva mii de laici și, vă asigur, am avea cu adevărat la ce să ne gândim când vom primi scrisorile lor!

Iată conținutul scrisorii:

DRAGĂ FRATE ÎN HRISTOS:

Vă adresez scrisoarea aceasta în nume personal, nu în numele bisericii. Am fost solicitat să pregătesc șapte sau opt prezentări despre predicarea în Biserica Adventistă de Ziua Șaptea – despre predicarea regulată, săptămânală din biserici – prelegeri care vor fi susținute în aprilie sau mai la Colegiul Misionar Washington.

Aceasta va fi prima parte dintr-o serie de *Prelegeri despre predicare* care va fi inițiată acolo. Am înțeles că pot participa numai studenții de la pastorație și pastorii autorizați și hirotoniți. Nu va fi o prezentare dedicată publicului larg.

Pentru ca prelegerile să fie cu adevărat valoroase, am nevoie de ajutorul dvs. Nu am posibilitatea să le scriu tuturor lucrătorilor noștri, dar trimit această scrisoare numai câtorva dintre ei și iată care este rugămintea mea pentru dvs.:

Vă rog să-mi trimiteți o scrisoare până la sfârșitul lui februarie, dacă este posibil, în care să vă exprimați liber părerea cu privire la predicarea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Care sunt aspectele pozitive și care sunt aspectele negative? Este ea bună, în condițiile actuale? Ce îmbunătățiri pot fi aduse? Ce schimbări credeți că ar trebui adoptate? Ar trebui să schimbăm predicarea? Ar trebui schimbate condițiile? Ce loc ocupă în gândirea dvs. predicarea care are loc în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? A crescut ea în importanță sau nu? Ar trebui ea înlocuită cu altceva?

Vă rog să vă exprimați liber opinia. Răspunsul dvs. va fi păstrat strict confidențial, dacă aceasta este și dorința dvs. Prezentările acestea sunt concepute pentru a veni în sprijinul lucrătorilor noștri și am nevoie de ajutorul dvs. pentru a atinge acest scop. E posibil ca ele să fie tipărite – dar nu știu sigur.

Scrisoarea poate să fie oricât de lungă doriți. Le voi citi cu atenție și mă voi gândi la fiecare dintre ele, pentru că îmi doresc să le valorific în pregătirea prezentărilor.

Vă rog să mă ajutați, exprimându-vă în mod sincer convingerile pentru care vă voi fi recunoscător.

Prietenul și colegul dvs. în slujba lui Hristos,

H. M. S. Richards

N. B. Se va respecta confidențialitatea tuturor scrisorilor în care s-a menționat acest lucru.

După ce am trimis cele peste cinci sute de scrisori, mă așteptam

să primesc douăzeci și cinci sau treizeci de răspunsuri. Fratele Gilis, managerul postului *The Voice of Prophecy* se gândea că nu voi primi mai mult de zece, doisprezece răspunsuri, dar vreau să vă spun că am avut plăcuta surpriză să primesc peste două sute; și sunt convins că, dacă nu aș fi cerut un termen atât de scurt pentru trimiterea lor, dacă aș fi lăsat la dispoziție încă aproape o lună, aș fi primit mai multe răspunsuri.

Însă unul dintre lucrurile cele mai surprinzătoare legate de acest sondaj este acela că răspunsul președinților de Conferință a contat cel mai mult din punct de vedere numeric. Din cei aproximativ cincizeci de președinți, au răspuns treizeci și trei. Este un procentaj foarte bun, dacă avem în vedere termenul scurt pe care l-au avut la dispoziție. Dacă le-aș fi acordat mai mult timp, aș fi primit mai multe scrisori, întrucât unii dintre președinți se aflau în deplasare, iar alții erau ocupați cu alte probleme și nu au putut să răspundă la timp.

Un alt aspect este acela că răspunsurile președinților concordă 100% cu răspunsurile lucrătorilor de pe teren la aproape toate întrebările. Așadar, potrivit mărturiei date de predicatori, președinți de Conferință și laici, care este starea actuală a predicării în biserica noastră? Trebuie să răspundem la întrebarea aceasta cât mai repede și cât mai complet. Nu pretind că voi reuși să fac lucrul acesta în prezentarea din seara aceasta, dar întrebarea trebuie să primească răspuns cât mai repede.

Pregătirea acestei prelegeri a fost pentru mine o mare experiență spirituală. În opinia mea, în momentul acesta am o imagine mai clară ca oricine cu privire la ceea ce cred predicatorii adventiști din țara noastră cu privire la acest subiect, datorită faptului că în ultimele săptămâni am intrat în posesia acestor sute de scrisori. Am avut nevoie de câteva zile numai ca să le citesc. Recunosc că, în timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție, nu am reușit să le studiez – și nu știu dacă am metoda necesară – astfel încât să le fructific într-o lucrare de disertație. Totuși mi-am format o imagine generală despre opiniile lucrătorilor noștri; aceasta a fost una dintre experiențele cele mai instructive și, după părerea mea, una dintre cele mai încuraja-

toare pe care le-am avut până acum. Mă consider foarte privilegiat să iau parte la această lucrare pastorală extraordinară. În marea lor majoritate, lucrătorii noștri sunt oameni ai lui Dumnezeu, oameni zeloși, oameni pe care mă bucur să-i cunosc și cu care sunt mândru să colaborez.

Am îndepărtat semnăturile și adresele notate pe aceste scrisori pentru ca, dacă le va găsi cineva, să nu poată afla cine le-a scris. Le-am numerotat, iar când le voi cita, voi aminti doar numărul desemnat fiecăreia.

În răspunsurile lor, peste jumătate dintre pastori s-au plâns de faptul că au rareori șansa de a-i asculta pe alți pastori predicând. Ei trebuie să predice în fiecare Sabat, uneori cel puțin o predică și nu reușesc să mai asculte și pe altcineva, decât cu ocazia programelor speciale. În aceste ocazii, vorbitorii sunt de regulă conducătorii de la Uniune, de la Diviziune sau de la Conferința Generală și, de aceea, nu au posibilitatea să-i asculte predicând pe colegii lor. Prin urmare, am tras concluzia că ar fi bine ca pastorii noștri să-i asculte mai des pe colegii lor.

Există vreo soluție prin care putem realiza acest lucru? În unele Conferințe, un pastor dintr-un district vizitează alt district și susține prezentări în bisericile de acolo, timp de o săptămână, iar pastorul local vizitează districtul acestuia și predică timp de o săptămână. În felul acesta, are ocazia de a-l asculta pe colegul lui predicând. Ar fi bine să ne putem asculta mai des unii pe alții. Ajungem într-un district, stăm acolo câțiva ani și ne auzim numai pe noi înșine până când ne plictisim. Metoda aceasta ne poate ajuta să aducem suflete la Hristos, să le dăm enoriașilor ocazia de a auzi și pe altcineva, iar predicatorul are șansa de a se odihni și de a-și asculta colegul.

Un alt lucru pe care îl deplâng pastorii este faptul că nu li se oferă ocazia să predice la adunările de tabără. Se pare că, dacă ar avea șansa aceasta, ar aștepta cu nerăbdare aceste adunări. O parte din predicile bune pe care le-au conceput de-a lungul unui an și care au fost binecuvântate de Dumnezeu ar putea fi ținute la adunările de tabără spre binecuvântarea ascultătorilor. Participanții la aceste întâlniri ar fi bucuroși să-i audă pe pastorii lor predicând înaintea mulțimilor. Cred că se poate aranja ca pastorii noștri să predice mai des la adunările de tabără din fiecare Conferință.

Dar este numai o propunere. Însă în scrisorile lor, cei mai mulți spun astfel: „Nu am decât rareori ocazia să-i ascult pe alții predicând.” De aceea, ei sunt de părere că nu pot comenta despre predicarea adventistă în general. Vă citesc dintr-o astfel de scrisoare, numai un fragment important. Aproape tot ce voi spune în continuare sunt citate din scrisori și vă rog să mă suportați!

„Printre aspectele pozitive ale predicării noastre”, ne spune cineva, „este acela că ea se bazează pe Biblie și probabil că predicarea noastră este, în general, mai bună decât predicarea obișnuită din celelalte biserici.”

Bineînțeles că simțim așa fiindcă iubim foarte mult credința aceasta și o privim în mod subiectiv, cum este și firesc, la fel ca fiecare mamă, care crede că pruncul ei este cel mai frumos din lume. Știți, părerea noastră despre o persoană apropiată sau despre o persoană pe care o apreciem este diferită de cea a altor persoane.

În timp ce se plimbau prin Parcul Pheonix din Dublin, două femei văd un bătrân care se juca cu un câine vagabond. Una dintre ele zice:

– Uite-te la bătrânul acela caraghios care se joacă cu câinele!

Femeia se uită cu atenție la el și îi spune prietenei:

– O, draga mea, este episcopul de Dublin!

– Vai, ce simpatic este! exclamă prima femeie.

Vedeți, depinde despre ce persoană este vorba. Presupun că acesta este motivul pentru care privim la oamenii noștri și considerăm că sunt destul de buni – pentru că sunt ai noștri.

Cred că aproape patru cincimi din totalul scrisorilor susțin că predicarea adventistă este, în general, la fel de bună sau mai bună decât predicarea obișnuită, în ceea ce privește mărimea bisericilor și capacitatea predicatorilor care se ocupă de ele. De asemenea, susțin că pastorii noștri predică din Biblie mai mult, iar în ce privește atașamentul față de marea solie definitorie pentru noi, ca adventiști, și măsura în care aderă la ea, predicarea este superioară predicării din orice altă zonă a lumii. Aceasta este reacția generală exprimată în scrisorile primite.

Unul dintre cei care mi-au scris spune că o trăsătură negativă a predicării noastre este aceea că predicatorii și invitații noștri susțin

programe promoționale și nu transmit un mesaj biblic. Vă citez din scrisoarea lui: „Consider că una dintre bolile noastre este aceea că prezentăm de prea multe ori tot felul de rapoarte pentru dezvoltarea unui anumit departament, fără ca să le legăm de un mesaj spiritual. Unii transformă aceste activități într-o ocazie de transmitere a unui mesaj spiritual, lucru care este bun.” El amintește câțiva promotori de seamă de la *Pacific Press* și îi laudă pentru prezentările lor promoționale, care au un mesaj spiritual.

Apoi continuă: „În toate activitățile noastre promoționale, trebuie să păstrăm organizația în plan secund și mesajul nostru în prim-plan.” El spune că președintele Conferinței lor face exact acest lucru și transmite un mesaj spiritual indiferent de proiectul promoțional susținut. Îl cunosc pe acest președinte, știu că înainte de a sluji ca președinte a fost evanghelist și sunt convins că această Conferință este foarte binecuvântată să-l aibă ca lider.

În continuare, autorul scrisorii afirmă că, după părerea lui, predicarea noastră nu este atât de bună pe cât ar trebui. El consideră că introducerea celui de-al cincilea an de practică la seminar este un pas în direcția cea bună, dar că lucrarea ar cunoaște mari progrese dacă predicatorii ar studia la seminar timp de trei sau șase luni, la fiecare patru sau șapte ani. În felul acesta, instruirea lor ar căpăta aspecte practice.

Acum urmează ceva foarte important și este, într-adevăr, un subiect sensibil, dar trebuie scos la lumina zilei. Citez iar: „Cred că eroarea fundamentală pe care o facem la nivel de organizație este faptul că răsplătim succesul unui om, oferindu-i o promovare așa-numită departamentală sau administrativă. Nevoia urgentă a organizației noastre este după o predicare bună, puternică, pastorală și evanghelistică. Problema este că, dacă un om are succes ca pastor sau evanghelist, atunci este promovat... Uneori alții sunt mai calificați decât el pentru o funcție administrativă. Pastorația este un dar. Evanghelizarea este un dar. Să-i folosim pe oameni în domeniul în care sunt înzestrați... Să renunțăm, ca organizație, la recompensa pentru succes.”

Cuvintele acestea sunt din scrisoarea numărul 1. M-am gândit să vă ofer un fragment din această scrisoare, pentru că multe alte scri-

sori urmează aceeași linie de gândire. Unii sunt de părere că, deși predicile noastre sunt aproape la fel de bune ca și cele obișnuite, foarte mulți dintre lucrătorii noștri țin predici care nu urmăresc un anumit scop. Ei spun tot ce se poate spune despre o idee, dar fără să ajungă undeva. Predica ar trebui să urmărească un anumit fir logic. De asemenea, ar trebui să avem mai multe predici expositive. Se știe că predicile expositive sunt printre cele mai dificile de ținut, dar de ce să le evităm? Unii dintre lucrătorii noștri reușesc acest lucru. O bună expunere a unui text, a unui capitol sau chiar a unei cărți din Biblie va fi o mare binecuvântare pentru ascultători. Autorul acestei scrisori spune că avem nevoie de predici care să ne „scuture”, să ne trezească din letargia noastră spirituală. Trebuie să fim provocați, treziți și inspirați. Avem nevoie de o mărturie directă, nu ca din partea unui judecător, ci ca din partea unuia care este mâhnit de nepăsarea poporului lui Dumnezeu.

Mergem mai departe. Am aici o scrisoare care mi-a mișcat inima: „Punctele tari ale predicării noastre”, ne spune autorul ei, „sunt: ea se întemeiază pe Scriptură și își susține doctrinele profund și clar, dar există și puncte slabe. Predicarea nu este suficient de bună pentru timpurile în care trăim. Le spunem oamenilor ce să facă, dar în cele mai multe cazuri nu le spunem cum să facă. Vorbim adeseori dintr-o perspectivă negativă. Încercăm să dovedim totul... ca în abordarea de tip polemic. Trebuie să vestim Evanghelia și să avem mai multă putere de la Duhul Sfânt.

Multe predici sunt ca o înregistrare audio – vorbitorul își scoate notițele, aruncă în grabă o privire peste ele și apoi le redă întocmai. Predicile noastre nu mișcă inima și sufletul, fiindcă predicarea autentică despre Isus Hristos este atât de rară. Nu vorbim despre crucea Lui. Nu-L înălțăm pe Mântuitorul înaintea omenirii pierdute. Arătăm spre standardele desăvârșirii. Predicăm despre condamnare și zicem ‘Ieșiți’, dar nu le întindem oamenilor o mână caldă ca să-i înălțăm la Isus. Predicile noastre sunt de multe ori o critică adusă convingerilor altora... Ele îi avertizează pe oameni, dar nu-i duc la mântuire.”

După aceea, autorul scrisorii își prezintă experiența personală: „Odată, un pastor al Bisericii lui Hristos m-a invitat să particip la o discuție în contradictoriu. Nu am acceptat, dar am fost de acord să

avem o discuție deschisă despre convingerile noastre într-o seară, în biserica lui. Nu aveam să intrăm în contradicții, dar discuția urma să se încheie cu întrebări din sală. Datorită unor imprudențe ale unui membru al bisericii, m-am angajat în niște discuții nesfârșite care au durat 14 săptămâni, în fiecare vineri seara. În acest timp, l-am pus la colț pe pastor cu doctrinele și profețiile noastre.

După opt sau zece întâlniri, i-am făcut o vizită unui membru al comunității lui. Bărbatul acesta era foarte amabil, politicos și dureros de sincer. El mi-a zis: 'Frate____, în toate aceste întâlniri nu ne-ai spus nici măcar o dată cum să fim mântuiți, pe când predicatorul nostru ne vorbește despre aceasta de fiecare dată când predică.' Frate Richards, cuvintele lui au fost o binecuvântare, chiar dacă la momentul respectiv m-au doborât. De atunci înainte, m-am rugat și am încercat să predic solia mântuirii.

De curând, am avut privilegiul să conduc trei Săptămâni de Rugăciune în academia noastră. Tinerii de aici au ascultat predici adventiste aproape toată viața lor, dar întrebarea lor permanentă este: 'Ce să fac ca să fiu mântuit?' Ei au făcut greșeli și sunt descurajați. Ei au nevoie să știe cum să trăiască după convertire. Iată la ce mă refer.

Nu avem suficiente predici adventiste. Nimic nu ar trebui să-i ia locul. Predicarea noastră are nevoie de puterea Cincizecimii, pentru ca mesajul ei să aducă mântuire și creștere. Ea trebuie să fie pozitivă, plină de Hristos, centrată pe Hristos și împluternicită de Duhul Sfânt, altfel vom mai rămâne aici încă o mie de ani – ferească Dumnezeu!" Sunt de acord cu el sută la sută.

Voi prezenta acum două dintre subiectele abordate în aceste scrisori care au fost cel mai bine documentate. Primul subiect este că ar trebui să avem mai multe predici cu specific adventist. Al doilea subiect este că predicatorii noștri sunt atât de absorbiți de activitățile organizatorice ale comunităților, încât le mai rămâne prea puțin timp pentru studiu, meditație și rugăciune: în consecință, predicile lor nu pot să atingă un nivel mai înalt în condițiile actuale. Acestea sunt ideile cele mai importante din scrisorile primite.

Vă dau un exemplu dintr-o scrisoare: „Am impresia că ne-am îndepărtat de proclamarea mesajului nostru distinctiv... Mă îndo-

iesc că este timpul să reexaminăm fundamentele mesajului nostru. Trebuie mai degrabă să ne întoarcem la temelia adevărului, din care nu trebuie să îndepărtăm nici măcar o iotă. Ne-a fost încredințat un mesaj distinctiv. Trebuie să predicăm cu glas tare, fiindcă timpul este foarte, foarte scurt.”

Alt exemplu: „De câțiva ani suntem criticați că predicile noastre nu mai sunt la fel ca odinioară. În urmă cu câțiva ani, am auzit un conducător care critica un predicator tânăr [nu se precizează numele lui], pentru că folosea Scriptura din abundență și îl îndemna să țină o predică pe baza unui singur text. Mai târziu am ascultat o predică ținută de acest conducător; toată predica lui putea fi condensată în zece fraze.”

Un alt exemplu: „Să rămânem la metoda folosită de Hristos și de apostoli, care citau din abundență din Scriptura Vechiului Testament ca dovadă a învățăturilor credinței lor... Îndemnul dat de Pavel lui Timotei (2 Tim. 4,2), 'propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura', este valabil și pentru noi. În contactul pe care l-am avut cu neadventiștii, chiar înainte de a deveni adventist, am aflat că aproape singurul lucru pe care îl știu cei mai mulți oameni despre noi este că nu mâncăm carne de porc, nu fumăm, nu bem cafea și ceai și că mergem la biserică sâmbăta.” Aceasta este realitatea – acestea sunt lucrurile pe care le știu oamenii despre noi; și, din nefericire, tot atât știu și cei mai mulți dintre membrii noștri.

Acest predicator continuă: „Deși doctrinele acestea sunt importante, sper să reușim să punem stavilă acestui curent și să convințim publicul că noi îl propovăduim, în primul rând, pe Hristos ca Răscumpărător și Mântuitor al nostru, că îndreptățirea prin credință este esențială în viața noastră, că Hristos Se află în centrul convingerilor noastre și că toate celelalte doctrine se adună în jurul acesteia... Un creștin născut din nou este mai dornic să asculte de porunca lui Dumnezeu privitoare la ziua Sa de Sabat și să-și îndeplinească îndatoririle celelalte.”

Altcineva își exprimă convingerea că „se face tot mai simțită tendința de a prezenta Evanghelia populară în loc de a prezenta

clar aspectele distinctive ale credinței Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. De aceea, în biserica noastră studiem la orele de rugăciune și la serviciile divine din Sabat despre aceste aspecte distinctive ale credinței, precum sanctuarul, cele trei solii îngerești și adevărurile legate de acestea, lucrarea lui Hristos din Sanctuarul ceresc și adevărurile practice și doctrinare susținute în special de biserica rămășiței, și nu am folosit abordarea psihologică modernă. În opinia mea, îndemnul dat de Spiritul Profetic în ceea ce privește prezentarea practică a soliei din zilele de pe urmă poate fi aplicat, în mod efectiv, în timp ce păstrăm ca structură a soliei noastre acei stâlpi puternici și neclintii ai credinței care i-au fost încredințați acestui popor și care au fost cunoscuți și confirmați în vremea în care mulți dintre pionierii noștri, inclusiv Ellen White, erau încă în viață."

Scrisoare după scrisoare exprimă această convingere: noi nu predicăm suficient de mult mesajul nostru distinctiv la serviciile divine din Sabat dimineață. Ele ne atrag atenția că se ridică o generație tânără care nu a participat niciodată la o serie mai lungă de prezentări despre doctrinele credinței noastre. Nu mai organizăm activități pentru comunitate sau întâlniri în corturi. Tinerii aceștia nu au auzit niciodată argumentele în favoarea acestor doctrine, nu au auzit niciodată marea solie, solia profetică. Aproape tot ce știu ei este că merg la biserică sâmbăta și că nu mănâncă anumite alimente. Aceasta este tot ce știu despre mesajul specific adventiștilor. Tinerii noștri trebuie să audă care sunt motivațiile predicării adventiste de ziua a șaptea, motivația existenței bisericii și a convingerilor lor proprii. De unde să obțină aceste informații dacă nu de la serviciile divine din Sabat dimineață? Mulți dintre ei locuiesc departe de biserică și nu pot veni decât o dată pe săptămână, numai în Sabat.

În trecut, predicatorii noștri tineri erau instruiți în cadrul campaniilor de evanghelizare. Pastorii tineri nu primeau un district până când nu dobândeau multă experiență în convertirea neadventiștilor. Într-o scrisoare, cineva propune ca pastorii tineri să plece în lucrare și să nu aibă în responsabilitate biserici deja înființate, unde există membri care știu mult mai mult decât ei despre adevăr și despre viața creștină. Ei ar trebui să fie trimiși în

locuri în care să lucreze pentru oamenii care nu știu nimic despre adevărul nostru. În felul acesta, vor dobândi experiență și se vor întări în solia noastră. Mai târziu, li se poate încredința un district, așa cum se făcea în trecut. Ei ar trebui învățați cum să le predice în primul rând neadvențiștilor. Faptul că li se dă mai întâi un district, că sunt numiți asistenții unui pastor care are comunități în oraș, este o metodă greșită.”

Predicatorul numărul 53 scrie: „Cred că predicarea noastră ar fi îmbunătățită dacă am ține în Sabat predici așa-zis de evanghelizare. Mulți dintre membrii noștri nu participă la campaniile de evanghelizare. Recent, o soră care este lider în comunitatea noastră, a participat la o campanie de evanghelizare. La încheierea serviciului divin, mi-a spus: 'Este prima predică despre Sabat pe care am auzit-o în ultimii 25 de ani.' Trebuie să avem mai multe astfel de predici la serviciile divine din Sabat.”

Pe lângă această dorință aproape unanimă (ca adevărurile și învățăturile Scripturii să fie predicate în Sabat dimineată, inclusiv despre a doua venire a lui Hristos, despre viața numai prin credința în Răscumpărătorul nostru, despre Sabat, despre cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu), autorii acestor scrisori au repetat iar și iar ideea că ar trebui să punem accent pe marile doctrine fundamentale ale mântuirii.

Autorul scrisorii numărul 79 declară: „Am neglijat elementele de bază ale religiei practice – spre exemplu temele din *Calea către Hristos*: nevoia păcătosului după Hristos, convertirea, pocăința, mărturisirea, credința etc.” Părerea lui și a altora (lor mă alătur și eu) este că se vorbește prea mult despre amenințarea cu distrugerea printr-un război atomic și prea puțin despre încurajare și credință. Cineva mi-a spus: „Dacă mai văd vreo reclamă cu imaginea unei bombe atomice, cred că îmi pierd cumpătul. Sperietoarea aceasta cu bomba atomică îi enervează pe unii oameni. Ne-am săturat să ne gândim la bombele atomice și la distrugerea în masă. 'Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că... nelegiuirea lui este ispășită', fiindcă Dumnezeu l-a izbăvit de toate păcatele lui (Is. 40,1.2). Oamenii au nevoie de mângâiere.”

După cum știți, în urmă cu ceva timp, în Statele Unite s-a realizat un sondaj în care s-a pus următoarea întrebare: „Despre ce subiect preferați să vă vorbească predicatorul dvs.?” Subiectul preferat de oameni nu a fost bomba atomică sau distrugerea în masă; nici scufundarea continentului și ridicarea la suprafață a Atlantidei sau alte lucruri înfricoșătoare de acest gen. Care credeți că a fost subiectul preferat? Pe primul loc a fost „Cum să primesc răspuns la rugăciune?” Pe locul al doilea a fost „Cum să fim fericiți în familie; cum să soluționăm problemele apărute în cămin?”

Autorul scrisorii numărul 123 ne amintește că „mulți dintre membrii noștri au venit la adevăr prin intermediul campaniilor de evanghelizare, în care s-a pus accent pe doctrinele importante ale credinței noastre. Ei au fost convinși de obligativitatea Legii morale și au aflat, din profeție, în ce perioadă ne aflăm pe axa istoriei lumii, dar când evanghelizarea se termină, situația se schimbă. Pastorul bisericii ar trebui să predice despre așa-numitele adevăruri practice ale Bibliei, cum ar fi: îndreptățirea prin credință, creșterea în har, atitudinea față de îndoială, legămintele etc. Bineînțeles că toate aceste subiecte ar fi trebuit dezbătute deja în timpul campaniei de evanghelizare.

Cum poate cineva să vină înaintea oamenilor cu marile doctrine ale credinței noastre până nu au primit cu toții, din plin, harul lui Dumnezeu prin Hristos? De ce să convingem pe cineva să țină altă zi? Contează dacă ține Sabatul sau duminica, atâta timp cât nu este un creștin convertit, născut din nou? Acestea sunt marile întrebări pe care trebuie să ni le punem cu toții.”

Acest autor declară: „După încheierea efortului evanghelistic, am constatat că aveam sarcina destul de dificilă de a continua aprofundarea cunoștințelor membrilor noi. Sabat de Sabat am predicat despre subiectele amintite mai sus.”

Oamenii sinceri care mi-au trimis scrisorile acestea nu sunt de acord unii cu alții în toate detaliile – nicidecum. Dar sunt de acord în aspectele principale ale lucrării de slujire a Evangheliei și, în special, în privința acestei idei exprimate de autorul numărul 67: „Avem prea multe predici despre teorii fantastice, care subminează

credința deja existentă și care îi derutează pe membrii noștri. Uneori, membrii cer să audă mesajul adventist de altădată. Conducătorii bisericii și laicii îmi cer tot timpul să predic așa cum se predica odinioară în adventism. Ei se plâng că nu mai aud prea des astfel de predici.”

Vreau să le aduc aminte tuturor celor prezenți aici că nu am pus în discuție organizația bisericii sau conținutul doctrinei noastre. Discutăm despre predicarea adventistă. Însă predicarea adventistă, stând la temelia acestora, le aduce în discuție în mod natural. Discutăm în primul rând despre predicarea obișnuită din Sabat.

Predicatorul numărul 61 spune: „Prea mulți dintre pastorii noștri adventiști de ziua a șaptea se mulțumesc cu predici superficiale. Avem nevoie de mai mulți cercetători serioși ai Bibliei, călăuziți de Duhul Sfânt, care să vină în fața comunităților lor cu mesaje puternice din Cartea veche. Cum i-a spus o soră unui predicator tânăr care a vorbit despre 'Argumentele ontologice pentru dovedirea existenței lui Dumnezeu': 'Fiule, nu avem nevoie de atâta teologie, filozofie și psihologie; vorbește-ne despre noi, pământeni. Vorbește-ne despre lucrurile pe care le știm. Ajută-ne să le trăim.'”

Autorul acesta subliniază esențialul: „Nu predicarea adventistă trebuie schimbată, ci predicatorul, întrucât el *este* una cu predicarea. Ar trebui să ne luăm mai mult timp pentru studiul biblic personal. Atunci nu se va spune despre noi așa cum s-a spus despre un predicator: 'El a vorbit despre lucruri mari și le-a transformat în lucruri mărunte; a vorbit despre lucruri sfinte și le-a transformat în lucruri obișnuite; a vorbit despre Dumnezeu și L-a transformat în ceva fără valoare.'”

Scrisorile acestea vorbesc foarte amplu despre tema predicării adventiste distinctive în bisericile adventiste înaintea membrilor adventiști. Predicatorul numărul 67 scrie: „Suntem poporul profeției. Dumnezeu ne-a chemat să îi transmitem lumii o solie și membrii noștri trebuie să audă predici despre aceste învățături Sabat de Sabat. S-ar putea ca, în curând, unii dintre ei să fie chemați înaintea judecătorilor, unde mințile cele mai subtile din lume îi vor acuza și le vor ataca credința. Ei trebuie să fie pregătiți să îi întâmpine

pe acuzatorii lor și să răspundă la argumentele lor false. E posibil ca destinul veșnic al judecătorului sau al juraților să se decidă cu ocazia procesului. Eu cred că Dumnezeu ne va cere nouă, predicatorilor, socoteală de succesul sau de eșecul lor la judecată. S-ar putea ca ei să fie nevoiți să răspundă pentru credința lor fără ajutorul pastorelor noștri. Acum este timpul să îi instruiim în doctrinele noastre.”

Citesc mai departe din această scrisoare:

„Însă toate predicile noastre doctrinare trebuie să Îl aibă în centru pe Hristos. Consider că tinerii noștri trebuie să învețe, încă de la începutul slujirii lor, să-L propovăduiască pe Hristos și calea mântuirii în fiecare cuvântare. Să nu uităm că printre ascultătorii noștri s-ar putea să fie cineva care să aibă o singură ocazie de a auzi cum poate fi mântuit. Dacă aș ști că persoana respectivă are această ultimă șansă, că speranța primirii vieții veșnice depinde de predica mea, despre ce aș predica?

Predicatorii noștri tineri ar trebui să fie bine înrădăcinați în adevăr și nu ar trebui să se lase abătuți cu ușurință de la el. Unul dintre pastorii noștri a plecat în Anglia ca misionar, și-a pierdut credința în doctrina sanctuarului și s-a întors în Statele Unite ca să predice împotriva adevărului nostru. Predicatorii noștri trebuie să cunoască foarte bine doctrina și trebuie să aibă grijă ca fiecare persoană convertită să le cunoască și să i le reamintească neîncetat în predicile sale din fiecare Sabat. Dacă Hristos este tema centrală a fiecărei cuvântări, nu va fi necesar ca predicile să fie repetate în biserici.”

Autorul acestei scrisori își exprimă în continuare temerea că atitudinea unora de a pune la îndoială diferite doctrine și de a trata cu neseriozitate anumite cărți, care au fost considerate ani la rând cărți bune de doctrină, este periculoasă. „Se pare că nimeni nu poate predica cu autoritate dacă are în mintea lui prea multe îndoieli. Dacă este un om al îndoielii, nu va avea o mare influență asupra altora.”

Aș vrea să spun că, personal, nu susțin că vreuna dintre cărțile noastre despre profeție ar fi inspirate de Dumnezeu cuvânt cu cuvânt, dar sunt convins că în liniile mari ale abordării și în apli-

cațiile generale, timpul a dovedit că interpretarea noastră este adevărată. Când susțineam campanii de evanghelizare, obișnuiam să citesc unele dintre aceste cărți în întregime de fiecare dată, în special *Daniel și Apocalipsa*, și consider că toți pastorii noștri tineri ar trebui să facă la fel. Aceia care pot predica despre toate profețiile din Daniel și Apocalipsa fără notițe, doar cu textul profetic în față, au mari șanse să ajungă predicatori puternici ai adevărului prezent. De ce nu suntem în stare să luăm cartea lui Daniel și cartea Apocalipsa, fără notițe sau comentarii, și să ținem predici convingătoare despre toate profețiile din ele? Eu cred că ar trebui să ne pregătim pentru aceasta. Predicați despre profeție din toată inima și din tot sufletul. S-ar putea să întâlniți unele păreri împărțite în anumite privințe, dar nu în ideile principale, decât dacă nu sunteți bine întemeiați în credință. Vă mărturisesc că oamenii vor răspunde pozitiv la predicile despre aceste profeții și Dumnezeu va fi de față.

Nu citesc scrisorile acestea în ideea de a vă determina să fiți de acord cu toți autorii lor sau cu mine. În unele dintre ele, există câteva idei cu care nu sunt întru totul de acord, dar un lucru este cert: dacă dorim să fim predicatori adventiști de ziua a șaptea va trebui să predicăm în stilul adventist. Fără îndoială că orice om serios se așteaptă să predicăm așa. Nu e numai normal? Dacă nu suntem convinși de mesajul adventist, să plecăm și să-i lăsăm pe alții care sunt convinși. Dacă am avansat atât de mult încât nu mai putem ține pasul cu ceilalți, să fim sinceri și să demisionăm.

Am putea să citim scrisorile acestea în întregime, dar nu vreau să subliniez decât câteva idei principale.

Un alt aspect întâlnit în mod repetat în aceste scrisori este predicarea Cuvântului, nu a concepțiilor și ideilor noastre sau ale altora, ci predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Autorul numărul 111 spune: „Faptul minunat că Scriptura se interpretează singură și principiul 'învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă... puțin aici, puțin acolo' au rămas până azi cele mai impresionante descoperiri din viața mea. Îmi amintesc ziua în care am auzit pentru prima dată adevărul despre cele trei solii

îngerești și, de atunci încoace, nu mi-a trecut prin minte că el ar fi specific predicării adventiste de ziua a șaptea, deși lucrul acesta este adevărat în general. Însă eu l-am considerat dintotdeauna a fi o proclamare a adevărilor biblice uitate de multe secole, împreună cu lumina adevărului profetic pentru vremea în care trăim. Neglijarea interpretării scripturistice pure, în care se explică textele în lumina altor texte, pentru a demonstra frumoasa armonie a Scripturii, este cauza declinului religios din orice epocă.

Creștinismul protestant modern este în declin din cauza criticii textuale greșite și din cauza încercărilor teologilor de a obține ceea ce ei numesc o interpretare adevărată a anumitor texte. Dezbaterile lor legate de traduceri corecte, pe care le-au realizat ei înșiși, ridică îndoieli serioase în privința inspirației divine a Scripturii. Nu sunt un obscurantist, cum ar spune unii, dar părerea mea este că greșim dacă punem accent pe lucrurile care se dovedesc a dăuna bunăstării religioase. Deși nu există un ghid omenesc infailibil pentru interpretarea Scripturii, care să se fi păstrat până azi în mod miraculos, ideea fundamentală a concepției reformatoare era aceea că 'descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate.' (Psalmi 119,130)"

Autorul acestei scrisori continuă cu următoarea afirmație pe care o consider extraordinară: „Credința noastră adventistă de ziua a șaptea ar trebui să fie pe măsura cunoștințelor noastre. Cu cât avem un orizont mai larg de cunoștințe, cu atât avem o viziune mai clară asupra aplicației celor trei solii îngerești și, îndeosebi, în ceea ce privește forțele care se aliază în prezent împotriva adevărului.”

Autorul acestei scrisori rezumă următoarele cinci idei: „(1) conștientizarea la nivel intelectual a timpului pe care îl trăim; (2) dovada autentică a Duhului Sfânt; (3) problema declinului standardelor bisericii; (4) lecțiile spirituale din viața lui Hristos; (5) valoarea terapeutică a citirii Bibliei și a meditației pentru igiena mentală individuală.”

Autorul scrisorii numărul 149 afirmă că este îndurerat de gândul că mulți pastori nu cunosc Cuvântul așa cum ar trebui și prezintă studii în care argumentele principale sunt slabe sau aproape inexistente. „Per ansamblu”, continuă el, „predicile lor evanghelistice din Sabat urmează trei sau patru modele de bază: Schuler, Vandeman

sau alții.” Eu cred că unii predicatori ar face bine să urmeze exemplul dat de acești oameni cu mare experiență.

Acest autor consideră că predicile invitațiilor speciali transmit uneori idei care împiedică derularea planificării anuale bine pregătite. Mă bucur că fratele John Osborn ne va da câteva sugestii de alcătuire a planificării anuale, pentru că am amintit de ea în prelegerea de astăzi și o voi aminti și mâine – este vorba de un exemplu de planificare anuală a predicării biblice.

Un alt punct subliniat foarte mult în aceste scrisori este acela că trăim într-o vreme în care oamenii nu cunosc Biblia. În urmă cu o sută de ani, practic fiecare familie creștină citea Biblia și făcea altarul familial. Însă acum câte familii adventiste de ziua a șaptea fac altarul în fiecare zi? Numai foarte puține – știm cu toții. Câți americani citesc Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi? Nu mulți. De aceea, cunoștințele efective legate de relatarea biblică sunt aproape inexistente. Acum le vorbim unor oameni complet străini de Biblie. Însă se pare că lucrătorii noștri uită acest aspect și vorbesc de parcă toți știu ce a făcut Avraam sau Moise. Când predicăm din Cuvânt, trebuie să explicăm lucrurile cele mai simple. Trebuie să explicăm, în mod concis, aproape toate istorisirile biblice, altminteri mulți nu vor ști la ce ne referim.

Pastorul care a scris scrisoarea numărul 170 spune că odată a vorbit despre legea lui Moise și că la sfârșit a venit la el o femeie care l-a întrebat: „Cine a fost Moise?” Este un caz izolat, e adevărat, dar iată că ea nu-l cunoștea. Ar fi bine să explicăm cine a fost Moise, și apoi să continuăm să vorbim despre legea lui Moise.

Trebuie să le arătăm oamenilor cum pot fi mântuiți, cum să creadă în Isus și cum să aducă argumente pentru fiecare dintre doctrinele noastre.

„Nu cu mult timp în urmă”, ne povestește acest pastor sincer, „am vizitat o femeie care era pe moarte. Se sforța să-mi spună ceva, iar asistenta i-a zis: 'Spune-i pastorului ce vrei.' Iar ea mi-a spus cu vocea slăbită: 'Îl vreau pe Isus.'”

Prieteni, vom fi noi în stare să le oferim acestor oameni ceea ce ei își doresc și au nevoie, dacă noi înșine nu Îl avem pe Hristos în

inimă? Predicatorul acesta este de părere că aceasta este cea mai mare nevoie a lucrării sale personale.

Acest autor a participat la prezentările lui Billy Graham de la Universitatea McGill din Montreal. El spune că acest mare evanghelist ținea niște prezentări foarte simple. Uneori, o prezentare dura numai patruzeci și cinci de minute și era urmată de o întâlnire de cincisprezece minute. Aș putea rezuma scrisoarea lui în următoarele idei: (1) Pregătește predici simple; (2) Spune-le oamenilor cum pot să fie mântuiți; (3) Vorbește simplu și clar; (4) Renunță la lucrurile neesențiale. Oamenii nu vin la biserică pentru premii sau pentru distracție. Noi vrem să le respectăm timpul și să le mântuim sufletele.

Dacă este să dăm crezare acestor scrisori trimise din toate zonele țării, atunci trebuie să fie adevărat că, în ceea ce privește cunoștințele din Scriptură, lumea alunecă rapid într-un păgânism asemănător cu cel din vremea apostolului Pavel. Trebuie să învățăm mereu și mereu cum să predicăm unei lumi care este, în esență, păgână.

„Da, predicarea adventistă de ziua a șaptea autentică este bună”, ni se spune în scrisoarea 122. „Ea este hrana de care au nevoie sufletele flămânde, iar predicarea adventistă de ziua a șaptea autentică se aseamănă cu alimentația echilibrată. De aceea, planul anual de predicare adventistă ar trebui să ne ofere o alimentație spirituală echilibrată.” Acest autor consideră că alții întâmpină aceeași problemă; că în unele cazuri bisericile suferă de malnutriție. El crede că planificarea anuală ar trebui să cuprindă predici despre toate marile adevăruri ale credinței noastre – toate adevărurile sacre ale credinței creștine însoțite de punctele speciale ale soliei advente. El propune ca Departamentul Asociației Pastorale de la Conferința Generală să le pună pastorilor la dispoziție liste cu subiecte posibile, astfel ca întregul mesaj al Bibliei să fie prezentat bisericilor în cursul unui an sau a doi ani.

Acest autor nu crede că este nevoie să schimbăm predicarea adventistă veche, tot la fel cum nu este nevoie să rescriem Biblia, dar că trebuie să studiem Biblia mai mult și să predicăm solia cu mai multă credincioșie. El scrie:

„În urmă cu puțin timp, tatăl meu și-a cumpărat o Biblie nouă și am observat că Biblia veche pe care o folosisese în pastorație mai mulți ani, o păstra pe un raft aparte; i-am cerut voie să o folosesc, probabil din motive sentimentale. De prima pagină era lipit următorul paragraf preluat dintr-un articol scris de E. H. Sockwell în *Review*:

‘Când îmi pregătesc predicile, m-am obișnuit să îmi pun următoarele întrebări: De ce am ales subiectul acesta? Va împlini cuvântarea aceasta nevoile spirituale ale ascultătorilor? Poate că voi fi ascultat de o persoană care este pe punctul de a-L părăsi pe Mântuitorul. Va reuși predica aceasta să îi încălzească inima și să-l ajute să se răzgândească? Va reuși predica mea să îi aducă înapoi pe cei fascinați de vanitățile și nebuniile lumii? Sunt eu pregătit să rostesc acele cuvinte prin care Dumnezeu să-i cheme înapoi pe cei pierduți care vor fi de față? Sunt pregătit să rostesc acele cuvinte care să îi mângâie pe cei îndurerați? Am eu dorința sinceră de a-i alina și de a-i încuraja pe cei care se simt părăsiți de Dumnezeu?’”

Ne vor ajuta aceste întrebări să alegem subiecte mai bune și să ținem predici mai bune? Sunt convins că ne vor ajuta și mă bucur că prietenul meu a inclus aceste întrebări provocatoare în scrisoarea lui.

Cum arată o predică adventistă de ziua a șaptea? Răspunsul la această întrebare ne este oferit de un predicator puternic, care este totodată și un scriitor foarte iscusit. El ne oferă o imagine cât se poate de reală. Am deschis scrisoarea lui, pe care mi-a adresat-o personal, fiindcă am crescut aproape împreună, și am citit următoarele cuvinte: „Predica adventistă este un mesaj clădit pe Biblie, pe toată Biblia; un mesaj care radiază în jur adevărul scripturistic; un mesaj în care scânteiază perlele Bibliei. Este un mesaj care proclamă mântuirea prin sângele Răscumpărătorului nostru iubit. Este un mesaj care arată păcatul prin înălțarea legii lui Dumnezeu. Este un mesaj care subliniază iar și iar venirea în curând a Domnului nostru. Este un mesaj de speranță care aduce pace și bucurie în inima tulburată. Este un mesaj care îi determină pe oameni să strige: ‘Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?’ (Fapte 16,30). Ucenicii spuneau: ‘Nu ne ardea inima în noi când... ne deschidea Scripturile?’ (Luca 24,32)

Din când în când, nu prea des, ne arde inima în noi când ascultăm predici din Cuvânt.

Unii pastori și chiar unii dintre conducătorii noștri își citesc predicile – ba chiar și rugăciunile. Pot astfel de predici să fie puter-nice? De multe ori plecăm din casa Domnului descumpăniți și descurajați. Nu avem nevoie de abordarea psihologică. Nu avem nevoie de imitațiile slabe ale lui Norman Vincent Peale sau ale lui Harry Emerson Fosdick. Nu vrem să ni se țină de la amvon cursuri de dezvoltare personală. Nu avem nevoie de predici speculative. Nu dorim să fim muștrați dintr-un spirit al 'corectitudinii'. Sesizăm cu ușurință superficialitatea și nesinceritatea. Ne ferim de fanatism, dar și de formalism. Nu ne plac predicuțele, predicile scurtate din cauza prea multelor innuri, colecte sau campanii. Vrem să auzim solia Evangheliei de altădată în plinătatea ei!" La aceasta putem spune: „Amin și iar amin!"

„La astfel de predici", continuă acest autor, „nu ajungem în urma unei hotărâri. Pastorul însuși trebuie să fie plin de ardoare dacă dorește ca mesajul lui să-i facă pe oameni să simtă că arde inima în ei. Câteva dintre cele mai bune predici pe care le-am ascultat au fost susținute de oameni cu limba încurcată. Zelul lor aprins, consacrarea lor deplină, dedicarea lor față de această sarcină, au compensat lipsa capacității lor de a vorbi. Predica este o reflectare a vieții.

Lucrurile la care medităm, ceea ce ascultăm și citim, devin o parte din noi și se reflectă în predicile noastre. Adevărul este că marile predici nu se construiesc într-o zi, într-o săptămână sau într-un an. Ele sunt rodul lucrării de-o viață. Cel care umblă din loc în loc, făcând bine, cel care se roagă lângă patul bolnavilor și în casele celor descurajați, cel care sapă adânc în Cuvânt, ca să găsească perlele adevărului, cel care nu are timp să studieze tot potopul de cărți care se găsește astăzi pe piață, ci numai operele marilor oameni care au crezut în Biblie, cel care îi iubește pe semenii lui și care le vorbește oamenilor din comunitate ca unuia singur, cel care se uită pe sine însuși și Îl vede numai pe Isus, omul Cărții – acest om va ține predici mari, predici adventiste! Avem astfel de oameni. Ei câștigă suflete. Bisericiile lor sunt prospere și membrii lor îi urmează pe cărarea

slujirii din dragoste. Ce bine ar fi să avem mai mulți lucrători de acest fel! Dumnezeu să ne ajute să ne vedem pe noi înșine așa cum ne văd oamenii, așa cum ne vede Dumnezeu!"

Dragi tineri, toate cuvintele acestea sunt adevărate.

Am aici o scrisoare care conține experiența personală a unui membru dintr-o comunitate mare de oraș. Pastorul lui era profesor la un colegiu și se putea lăuda cu multe diplome, iar pastorul care-l precedase era un mare învățat al lumii protestante. Omul acesta și familia lui – la vremea aceea era tânăr – au descoperit uimitoarea solie adventistă cu ocazia unei evanghelizări. „Era altceva; predicile aveau în centru Biblia”, spunea el; „ei înălțau Cuvântul lui Dumnezeu în plinătatea lui. Am devenit adventist de ziua a șaptea. Am avut privilegiul să particip la adunările de tabără și să-i ascult cu emoție pe oameni ca Emerson, G. B. Thompson, Daniells, Russell, Underwood, Salisbury, Spicer. Ei erau uriașii acelor zile.” Cei care i-ați auzit predicând puteți confirma.

Mai departe, bărbatul acesta ne mărturisește că privește cu în-grijorare schimbarea radicală care a avut loc în ultimii ani în ma-niera de a predica. „Multe dintre predicile noastre”, ne spune el, „în special cele ținute de unii pastori tineri, sunt foarte asemănătoare cu cele pe care le-am ascultat în Biserica _____. Acolo eram obișnuit cu predici formale, cu ritualuri, imnuri și cu foarte puțină Biblie. Cât de înviorătoare erau cântările și predicile din Evan-ghelie și serviciile divine simple din Biserica Adventistă! Acum, predicile, cântările și serviciile noastre divine se aseamănă foarte mult cu ceea ce eram obișnuit să ascult acolo. Singura diferență este că acelea erau mai bune... Cei din bisericile noastre au ajuns să-i imite pe alții atât de mult, încât au separat amvonul de cruce. Dacă pastorii noștri ar purta veșminte preoțești și dacă membrii ar sărbători Paștele, Vinerea Mare și dacă ar ține postul, tranziția ar fi completă.

Mulți dintre membrii noștri flămânzesc după hrană spirituală. Ei pleacă flămânzi din casa de rugăciune. Și oamenii din alte biserici tânjesc după predici centrate pe Biblie. În urmă cu câțiva ani, unul dintre pastorii noștri, un vorbitor strălucit, ținea niște predici atât

de moderniste, încât s-a gândit să ia legătura cu altă confesiune și să devină pastor acolo. O comunitate mare de oraș nu avea pastor și era în căutarea unui om potrivit. S-a întâmplat ca, într-o duminică, un lucrător de-al nostru să meargă la această biserică și să citească în buletin că acest fost pastor adventist susținuse predica din săptămâna anterioară. Titlul predicii era 'Cuie nelegiuite'. La ieșirea din biserică, lucrătorul nostru i-a spus unuia dintre diaconi: 'Am văzut că săptămâna trecută l-ați avut ca vorbitor pe fratele X. Cum vi s-a părut predica lui?' Iar diaconul a răspuns: 'Noi căutăm un om care să predice din Biblie. Nu ne-a interesat stilul lui de predicare.'

Prieteni, aș vrea ca înainte să trec mai departe, să comentez puțin acest paragraf din această scrisoare impresionantă: numai predicarea adventistă ne va face adventiști și numai predicarea adventistă ne va ajuta să rămânem adventiști. Să cădem de acord cu prietenii noștri din alte biserici în tot ce este posibil să fim de acord, dar să proclamăm punctele soliei noastre speciale cu avânt și să creștem în credință, iar Dumnezeu va fi cu noi.

Aș vrea să mai citesc puțin din această scrisoare, înainte de a trece mai departe: „În zilele acestea se vorbește mult despre predicarea centrată pe Hristos și noi credem în acest fel de predicare. Totuși expresia aceasta este de multe ori înțeleasă greșit, socotindu-se că ea înseamnă predicarea nedoctrinară, adică absența predicării doctrine. John Wesley a fost metodist, dar niciun adventist nu a ținut vreodată predici mai convingătoare despre Cele Zece Porunci decât el. El Îl înălța pe Hristos în timp ce înălța Legea. Domnul Isus Hristos este prezent în toată Scriptura. Ea este o descoperire a Lui. A-L predica pe Hristos și a-L înfățișa pe Hristos așa cum Îl înfățișează Biblia este singura predicare centrată pe Hristos care merită să poarte acest nume. Cu alte cuvinte, mesajul centrat pe Hristos este un mesaj centrat pe Biblie. De ce nu auzim mai multe mesaje centrate pe Biblie în predicile din Sabat dimineată? Atât de multe teme mari așteaptă să le studiem și să le prezentăm – Evanghelia din Geneza și din alte cărți ale Vechiului Testament, versetele fascinante ale profeției care arată spre Mesia, solia Împărăției Domnului nostru, profețiile privitoare la Israel și împlinirea lor consemnată în

cartea Faptelor și în alte cărți din Noul Testament și solia mântuirii care a ajuns până la capătul pământului. Toate teologiile false contemporane conțin o învățătură falsă cu privire la Împărăție."

Mă opresc aici cu scrisoarea aceasta, pe al cărei autor îl admirăm foarte mult atât din punct de vedere intelectual, cât și spiritual.

Așadar, prieteni, pentru mine a fost o experiență deosebită să citesc aceste scrisori, o experiență de neuitat. Aproape toate scrisorile îi îndeamnă pe predicatorii adventiști de ziua a șaptea să predice Cuvântul, să fie predicatori ai Bibliei, să folosească mult Biblia, să se scufunde în Sfânta Scriptură.

Uneori, tinerii vin la mine și îmi spun: „Mi-aș dori tare mult să găsesc mai multe predici. Unde pot să găsesc mai multe predici?" Ei cumpără un teanc întreg de cărți cu predicile lui Bonnell sau ale altcuiva. Eu spun: „Vai de ei!" Iată ce spune un pastor tânăr și știu că este sincer, fiindcă îl cunosc și știu cum predică. „Nu-mi este greu să găsesc subiecte biblice. Am la dispoziție o săptămână întreagă în care să fac vizite, să mă gândesc, să mă rog și să citesc Cuvântul lui Dumnezeu și apoi, când vine Sabatul, sunt încărcat cu subiecte și am multe teme, dar nu pot să vorbesc decât despre una singură. Orice om care sapă adânc în Biblie, care trăiește cu Biblia și între oameni, va avea multe subiecte, o mulțime de subiecte cu care să iasă în întâmpinarea nevoilor oamenilor.

O treime din scrisorile primite de la pastorii noștri vorbesc despre întrebuințarea greșită a Spiritului Profetic în predicarea publică; Spiritul Profetic este prea valoros ca să-l folosim greșit. Din economie de timp, nu voi lua scrisorile rând pe rând, ci le voi grupa în funcție de acest subiect al întrebuințării Spiritului Profetic în predicarea publică.

Un predicator scrie: „La întrunirile unde sunt mai mulți oponenți, vorbitorul ar putea foarte bine să prezinte ideea direct din Biblie, evitând astfel acuzația că el sau noi, ca biserică, așezăm Spiritul Profetic deasupra Bibliei. Am auzit că, într-o dimineață de Sabat, un vorbitor a citit toată predica din Spiritul Profetic, fără să facă niciun comentariu personal și fără să amintească vreun text biblic, cu excepția celor amintite în Spiritul Profetic. Și aceasta în fața unei comunități de 700 de persoane."

Minunatele cărți ale Spiritului Profetic sunt transformate într-o cârjă pentru predicatorul leneș. Toată săptămâna a fost foarte ocupat – foarte ocupat, într-adevăr, dar nu cu studierea Cuvântului lui Dumnezeu – și vineri seara sau sâmbătă dimineața, se duce în grabă la biblioteca personală, alege una dintre cărțile Spiritului Profetic, o răsfoiește, pune câteva semne ici și acolo – știți cum este, pentru că toți am făcut așa – și le prezintă oamenilor o predică, pornind de la unul sau două versete și continuând cu o lungă listă cu citate din Spiritul Profetic. Dar aceasta nu este o predică. Aceasta nu este totuna cu predicarea Cuvântului. Este una dintre cele mai eficiente metode din lume prin care îi facem pe oameni să-și piardă interesul și prin care le distrugem respectul față de Spiritul Profetic. Nu acesta este scopul existenței lui.

Potrivit lui Ellen White, pregătirea predicii constă în studierea Cuvântului lui Dumnezeu din toate punctele de vedere, studierea lui cu rugăciune, cu credincioșie, în mod exhaustiv, cu bucurie și apoi citirea ideilor din Spiritul Profetic legate de tema respectivă. După aceea, pastorul poate veni înaintea oamenilor și poate să le predice din Biblie cu puterea Duhului Sfânt trimis din cer. Aceasta este predicarea!

O femeie s-a plâns unui pastor de faptul că el le citea tot timpul pasaje lungi din Spiritul Profetic și că le comenta prea puțin. Pastorul care ne povestește acest incident, ne scrie: „Nu e nimic greșit să aducem citate din Spiritul Profetic și există situații când mesajul poate fi desprins în mod corespunzător din el, dar nu încapе îndoială că trebuie să ne luăm timp să îl copiem și să îl prezentăm din toată inima și cu zel. De obicei, în comunitățile noastre vin întotdeauna neadventiști. Dușmanii noștri ne-au acuzat deja că avem două Biblii, că ne asemănăm cu mormonii, cu creștinii științiști, cu teosofii și cu alții. 'Voi aveți o profetesă ale cărei cărți sunt socotite a fi mai importante decât Biblia', ne acuză ei; și merităm această acuzație dacă facem așa. Întrebuințarea aceasta este greșită; este contrară bunăstării bisericii și bunului nostru nume – chiar și numai gândul acesta ar trebui să ne determine să renunțăm la ea.

Noi nu credem că avem două Biblii; noi nu avem două Biblii. Spiritul Profetic a fost dat pentru a-i conduce pe oameni la Biblie și nu pentru a-i îndepărta de ea. Eu cred că Dumnezeu a vorbit și prin bărbați, și prin femei înzestrate cu darul profeției, dar noi, ca denominațiune, nu așezăm Spiritul Profetic mai presus de Biblie. Dacă anumiți indivizi fac lucrul acesta, atunci ei îl fac fără să aibă autoritatea de predicatori adventiști de ziua a șaptea și se află în contradicție cu învățăturile bisericii în ansamblu.”

Autorii scrisorilor revin mereu asupra necesității de a *hrăni* turma. Un expeditor ne povestește că la scurt timp după convertire, a participat timp de nouă luni la cursurile uneia dintre școlile bisericii noastre. Mergea la biserică Sabat de Sabat și asculta o mulțime de rapoarte și prezentări de proiecte. „Îmi amintesc numai două predici care mi-au mișcat inima cu adevărat”, ne spune el. „În vremea aceea, pastorul ținea o singură predică și devenise atât de arid din cauza rapoartelor departamentale, încât predica lui despre cer a fost la fel de lipsită de viață ca valea oaselor și tot atât de neimpresionantă ca tabla înmulțirii.” Cuvinte tari, nu-i așa? Dar sunt adevărate, evident.

Un alt tip de predică ce duce la scăderea spiritualității este predica prin comparație. După cum scrie într-o scrisoare: „Ideea aceasta este ilustrată de o predică despre semnele timpului pe care a ținut-o un lucrător de-al nostru, care acum este secretarul Misiunii interne. După ce a citit 2 Timotei 3,1-5, el a arătat cât de răi erau oamenii și cât de lipsite de putere spirituală erau celelalte biserici protestante. Nu a amintit nici măcar o dată despre pericolul ca membrii noștri să împlinească această profeție. Predicile noastre nu trebuie să-i trimită pe oameni acasă cu gândul acesta: 'Doamne, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni.' Nu avem nevoie să ne comparăm cu ceilalți oameni, fiindcă suntem ispitiți să ne comparăm cu alții toată săptămâna. Ca biserică, noi trebuie să privim la Isus – la dorința lui Dumnezeu de a ne ierta și la puterea lui Hristos de a ne mântui.”

Apoi, al treilea tip de predică ce demască lipsa noastră spirituală este predica prin definiție. Auzim deseori astfel de predici. Spre exemplu, o predică despre neprihănirea prin credință. Bineînțeles că avem nevoie să auzim mai des predici pe această temă, întrucât nu

există o altă sursă de putere care să ne pregătească pentru cer. De fapt, nu există o altă neprihănire decât neprihănirea prin credință. Este singura pe care o putem avea. Însă multe dintre predicile noastre despre neprihănirea prin credință nu sunt altceva decât o încercare de a explica și de a defini termenul.

Autorul unei scrisori amintește despre lucrarea eficientă realizată de fratele Minchin într-o anumită instituție, cu ocazia Săptămânii de Rugăciune, unde a vorbit despre evlavia practică, fără să menționeze vreodată termenul de neprihănire prin credință, ci predicând despre ea și explicând-o cu o mare putere.

După aceea, în altă sală, unde se ținea un curs, vorbitorul a spus, pe un ton foarte critic, că adventiștii de ziua a șaptea au predicat despre lege până când subiectul acesta a ajuns mai arid decât Muntele Ghilboa, un fapt pe care îl considerăm adevărat în multe cazuri. El a subliniat că avem nevoie să predicăm despre neprihănirea prin credință, dar că cel puțin două dintre prezentările susținute acolo au fost lipsite de dragoste, de bucurie și de viață. Neprihănirea prin credință nu este un subiect care trebuie doar explicat, ci și experimentat. Nu trebuie doar definit, ci și demonstrat. Nimeni nu îl poate prezenta doar ca pe o teorie. El trebuie prezentat ca o realitate, trebuie primit de la Dumnezeu. Duhul trebuie să adevărească și să mărturisească împreună cu duhul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu.

Atunci, potrivit acestui autor, care este nevoia noastră? Nevoia noastră este să-L cunoaștem mai bine pe Isus. El spune: „Eu nu sunt un mare savant sau un mare conducător. Sunt cel mai slab dintre cei mai slabi. Dar am gustat destul de mult din adevăr, ca să nu-mi mai doresc nimic altceva decât adevărul. Știu că fiecare licărire a chipului lui Isus pe care am primit-o, le-am împărtășit-o oamenilor și lucrul acesta i-a ajutat. Știu că avem nevoie de tot ajutorul posibil, pentru a ne sistematiza și înfrumuseța predicile, dar nevoia noastră cea mai mare este să prezentăm mesaje proaspete, plămădite în comuniunea noastră cu Cerul. Avem nevoie de puterea unei vieți mai înalte, mai curate și mai nobile ca să îi conducem pe oameni la Cincizecime. Nevoia noastră, a predicatorilor, este să ne rugăm cum

trebuie, să studiem cum trebuie, să trăim cum trebuie și să iubim cum trebuie. Atunci vom predica cum trebuie.”

Prieteni, părerea mea este că scrisoarea aceasta este minunată. Mie mi-a mișcat inima.

Acum urmează o dorință generală, exprimată aproape în toate scrisorile venite din partea pastorilor noștri și din partea președinților de Conferință. Pare a fi o recunoaștere unanimă a unui rău universal. În primul rând, vreau să vă spun că, în aceste scrisori, nimeni nu este învinuit. Nu putem acuza pe nimeni. Suntem cu toții vinovați. Lucrăm cu toții într-un sistem. Am intrat într-o rutină și ne este teamă să ieșim din ea, ca nu cumva să stricăm ceva. Am ajuns într-o înfundătură. Cum să ieșim de aici? În aceste scrisori, am primit câteva sugestii din partea unor oameni de bună credință, sugestii care, după părerea mea, ne vor ajuta să ieșim din această rutină. Unele scrisori folosesc cuvinte mai dure, dar toate sunt scrise cu dragoste – fiecare dintre ele.

Să începem cu pastorul numărul 29: „În opinia mea, cele două mari slăbiciuni ale noastre sunt rezultatele faptului că ne luăm prea puțin timp pentru studiu și pentru câștigarea efectivă de suflete. Cea mai bună introducere pentru predica mea de sâmbătă dimineață este relatarea unei experiențe pe care am avut-o când am ajutat un suflet necăjit. Experiența personală este mai valoroasă decât zece experiențe luate din cărți.”

Dacă trăiți în mijlocul oamenilor, veți avea astfel de experiențe și, datorită lor, predicile voastre din Sabat vor deveni mai interesante.

Observați că el vorbește aici despre „prea puțin timp pentru studiu și pentru câștigarea efectivă de suflete”. Acesta este marele strigăt care se aude pretutindeni: „Nu ne luăm timp pentru predicarea Evangheliei și nici pentru studiu.” De ce spun lucrătorii aceștia că au prea puțin timp? Multele activități ne absorb timpul cu totul.

Iată o altă scrisoare, numărul 94: „Când am lucrat ca pastor în biserica din ___, m-am apucat într-o zi să alcătuiesc un program pentru predicile din Sabat. Am descoperit cu uimire că, într-un an, îmi rămâneau foarte puține zile libere pentru predicarea generală. Dacă am respecta programul propus de conferință, iată cum ar trebui să arate programul personal pentru un an: patru Sabate pentru Cina

Domnului, unul pentru libertatea religioasă, unul pentru lucrarea misionară, unul pentru Școala de Sabat, unul pentru temperanță, unul pentru sănătate, șase pentru sărbători (Paște, Ziua Recunoștinței, Crăciun, Anul Nou, Ziua Tatălui, Ziua Mamei), două pentru Săptămâna de Rugăciune, patru pentru Sărbătoarea Secerișului, două pentru adunările de tabără și două de concediu. Mai rămâneau numai douăzeci și cinci de Sabate. Pe parcursul unui an, primim în medie vizita a doisprezece de pastori care nu pot fi ignorați. Mai rămân treisprezece Sabate pe an în care putem să hrănim turma.”

Dar scrisoare după scrisoare arată că mulți dintre pastorii noștri au între trei și șase comunități. Astfel, dacă împărțim aceste treisprezece Sabate la șase, vedem că avem o problemă. V-ar plăcea să fiți în locul acestor pastori?

„Sunt atât de aglomerat cu programele promoționale venite de la Conferința locală sau de la Uniune, încât pentru a le îndeplini și pentru a mă bucura de ele, ar trebui să ajung un sclav, un robot sau un automat. Pe de o parte, îmi doresc să excelez în predicare, în vizitele de evanghelizare și în câștigarea de suflete; dar pe de altă parte, mi-ar plăcea să aplic sugestiile bine gândite de frații de la diferite departamente. Dacă aș face tot ce este scris în scrisorile lor, mi-aș consuma tot timpul cu ședințele de comitet și cu ședințele consiliului școlii. Am trei comunități, deci înmulțiți cu trei fiecare dintre următoarele activități: Școala de Sabat, lucrarea cu exploratorii, lucrarea cu tinerii, programele pentru familie și educație, ora de rugăciune, proiectele de binefacere, activitățile sociale, construcția bisericii, întâlnirea cu pastorii, protecția civilă, cursul instructorilor Crucii Roșii, școala comunității etc. și tot așa la infinit. Apoi, mai sunt tot felul de programe speciale și colecte pe care trebuie să le susținem, începând cu A de la ADRA, B de la binefacere, C de la colecta pentru colportori și construcția de biserici, D de la dedicarea copiilor și tot așa, până la ultima literă din alfabet. M-am implicat în multe dintre ele. Mi se spune: 'Haide, că tot nu ai nimic altceva de făcut!' Este o oportunitate minunată de a albi frumos.

Pe deasupra, mai este și activitatea de reparație și întreținere generală – pastorul este instalator, electrician, zugrav, operator

sapirograf, arhitect; predicatorul se transformă într-un om bun la toate și într-un slujitor bun de nimic.

Într-un anumit sens, toată această activitate mă face să mă simt bine. Îmi dă impresia că sunt într-adevăr cineva, chiar dacă nu sunt decât una dintre micile spițe ale unei roți mari. Totuși ea se transformă într-un fel de monstru zgomotos de tinichea, într-o 'aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor', în loc să fie trupul puternic, viu și sfânt al lui Hristos."

Iată o imagine tulburătoare! Cuvinte tari, nu-i așa? Dar scrisoarea nu se încheie aici. Ascultați:

„Ați întrebat despre predicarea adventistă. Aceasta este într-adevăr ceva ce ne lipsește – predicarea adventistă reală; predici simple, zeloase, profetice, evanghelistice. Bisericile în care am slujit și-au îndeplinit obiectivele, chiar dacă nu-L promovez decât pe Hristos, și pe El răstignit. Dvs. întrebați: 'Ar trebui înlocuită predicarea cu alte activități?' Frate, ce vreți să spuneți? Lucrul acesta are loc deja prea des. Este adevărat că unii sunt învățători, alții pastori, alții administratori; dar apostolul și evanghelistul mai are încă datoria de a propovădui. Și, fie că ceilalți vor sau nu vor să-l asculte, oile pierdute și rănite tânjesc încă după solia lor. Unde este Ietro? Unde este omul acela care să vină cu un plan pentru rezolvarea acestei situații?"

El îl așteaptă pe Ietro! Unde este Ietro care să-i arate lui Moise ce să facă? Vă amintiți că el i-a propus să aleagă câte o căpetenie peste zece. Poate că ar trebui să facem și noi ceva asemănător.

Trec la următoarea scrisoare. „Din nefericire”, spune autorul acesteia, „trebuie să vă dau vești triste. După umila mea părere, predicarea în această denominațiune este jalnică. Totuși nu cred că predicatorul poartă toată vina. Este mai degrabă vina sistemului. Partea predicării din activitatea pastorului este **descurajată** aproape cu totul. Suntem continuu îndemnați să fim administratori mai buni, să avem grijă de obiective și de finanțe. Predicatorul este ocupat cu atât de multe comitete și colecte, încât neglijează timpul pentru studiu și pentru pregătirea predicii. Iar și iar constatăm

că amvoanele importante din Conferințe sunt ocupate de pastori pricepuți la programe de promovare și finanțare.”

Altcineva spune: „Personal, sunt în lucrare de unsprezece ani, m-am aflat sub conducerea a patru președinți de Conferință și nu mai o singură dată am fost ascultat predicând de către președintele Conferinței; cred că așa se întâmplă peste tot. Însă când este vorba de rapoarte financiare, președinții noștri vor să dăm câte un raport în fiecare lună. După cum mi-au spus numeroși predicatori, acesta este motivul pentru care nu sunt entuziasmați de predicare. Ei recunosc că în situația actuală de **descurajare** a predicării, aceasta a devenit sarcina cea mai puțin importantă din agenda predicatorului.” Acestea sunt cuvintele unui predicator adventist.

„Îmi pare rău pentru această opinie critică”, continuă el, „dar mi-ați cerut să fiu sincer. Membrii s-au săturat de predicile noastre slabe. Avem membri credincioși care plătesc cheltuielile și care nu primesc nimic în schimb. Personal, cred că aceasta este cauza cea mai importantă pentru care lucrarea lui Dumnezeu de astăzi nu înaintează – membrii noștri nu sunt puși la lucru printr-o predicare puternică. În opinia mea, fiecare pastor ar trebui să fie în primul și în primul rând un predicator al Evangheliei puternic și plin de Duhul Sfânt.”

Iată cuvintele unui predicator! Acestea sunt răspunsurile predicatorilor!

La scrisoarea pe care am trimis-o, am primit două sute de răspunsuri din America de Nord și consider că numărul acesta este reprezentativ pentru opiniile predicatorilor noștri. În toate scrisorile se accentuează această idee. Poate că cei trei sute care nu au răspuns nu sunt de acord cu acești două sute. Dar din moment ce opinia celor treizeci și trei de președinți de Conferință concordă aproape în întregime cu a lucrătorilor de pe teren, consider că avem o imagine corectă despre opiniile pastorilor noștri. Este un rezultat semnificativ.

„Mă tem că lucrarea nu se va încheia niciodată”, spune predicatorul numărul 47, „dacă încercările și metodele noastre omenești nu vor fi abandonate cu totul. În prezent, suntem atât de dependenți de sfaturile omenești, încât nu mai rămâne prea mult loc pentru

sfaturile lui Dumnezeu. Cred că există mult adevăr în afirmația că predicarea noastră este cât se poate de bună în condițiile actuale. Cred că predicarea noastră va fi bună și că eforturile noastre vor fi binecuvântate, dacă ne vom găsi mai mult timp pentru a ne îndeplini îndatoririle la care am fost rânduiți.

Activitatea departamentelor ne acaparează lucrarea cu totul și, într-un anumit sens, ne-a deformat lucrarea, dând impresia că pastorația și pastorii contează cel mai mult. Nu trebuie să uităm că biserica și membrii bisericii contează cel mai mult. Este de datoria noastră să-i ajutăm pe membrii trupului să își păstreze legătura cu Cerul. Redesteptarea spirituală este singura soluție în această situație.”

Iată o opinie înviorătoare! Îmi place să văd că oamenii își exprimă părerea și că spun ceea ce gândesc. Acestea sunt lucrurile pe care și le spun când se întâlnesc, dar nu le exprimă des la întâlnirile noastre publice. De aceea le amintesc aici. Lucrătorii de pe teren au scris aceste scrisori, iar eu am devenit portavocea lor.

Iată scrisoarea numărul 22: „Pastorii și lucrătorii din districte, pe care îi cunosc personal și îndeaproape, sunt ocupați cu multe lucruri și la fel sunt și eu. Lucrarea noastră are atât de multe aspecte și fațete, încât ajungem să fim oameni buni la toate și slujitori buni de nimic. Nu am soluția la această problemă și, dacă aș crede că o am, aș fi nerăbdător să o supun atenției fraților mei. Toate ramurile programului nostru complex par a fi absolut necesare. Ne trezim că alergăm de colo până colo și că ne mai rămâne prea puțin timp pentru chemarea noastră, pentru predicarea Cuvântului în duhul și puterea care mișcă inimile membrilor noștri. Prea puțini dintre noi au sau își iau mai mult de câteva minute pe zi pentru studiu devoțional profund, timp care știu că este necesar pentru a transmite mesaje mișcătoare de la amvon. Cred că lucrarea personală de câștigare de suflete este partea esențială a chemării noastre. Eu recunosc această chemare, dar probabil că un paragraf din *Istoria mântuirii*, de la paginile 260, 261, exprimă mai bine ceea ce vreau să spun. Ascultați aceste cuvinte minunate din Spiritul Profetic:

‘Aceia care au fost aleși de Dumnezeu pentru a fi conducătorii lucrării Sale, supraveghind binele spiritual general al bisericii,

trebuie să fie eliberați cât mai mult cu puțință de grijile și de problemele trecătoare. Cei pe care Dumnezeu i-a chemat să slujească prin cuvânt și învățătură trebuie să aibă timp pentru meditație, rugăciune și studiul Scripturilor. [Observați: „*timp* pentru meditație, rugăciune și studiul Scripturilor.”] Dacă se ocupă cu detaliile mai mici ale administrării și cu tratarea diferitelor temperamente ale celor din biserică, discernământul lor spiritual va scădea.’

Prieteni, dacă aceste cuvinte din Spiritul Profetic sunt adevărate, de ce nu ascultăm de ele? De ce nu putem învăța de la biserica apostolică în care cei care conduceau lucrarea, cei care predica Cuvântul, cei care slujeau în cuvânt și în învățătură au rânduit oameni care să se ocupe de treburile bisericii și au spus: ‘noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului!’ (Fapte 6,4). Atunci Cuvântul se răspândea, solia avea succes și biserica a crescut foarte mult.

Ar trebui să rânduiim un nou tip de slujbași în lucrarea noastră: diaconii – oameni angajați cu normă întreagă și plătiți de Conferință la fel ca predicatorii noștri, asemenea diaconilor din biserica primară care uneori predica, este adevărat, și făceau lucrare personală, dar a căror sarcină principală era să aibă grijă de treburile bisericii. Să-i lăsăm pe acești oameni să poarte de grijă bisericii, să se îngrijească de bunurile bisericii, să aibă grijă ca totul să meargă bine și să-i lăsăm pe predicatori să predice. O, ce zi vom trăi atunci!

Cred că se țin prea multe programe promoționale în Sabat, în loc să fie hrăniți oamenii. În ultimele patru luni, atunci când încercam, în maniera cea mai spirituală posibilă, să prezentăm o primă parte dintr-un astfel de program, trei persoane – neadventiste – au plecat de la serviciile noastre divine de dimineață. O doamnă neadventistă a părăsit biserica în timpul serviciului divin și a spus: ‘Înțeleg că trebuie să se facă și acest fel de lucrare, dar sunt foarte dezamăgită că nu am putut să ascult o predică bună.’ Bineînțeles că trebuie să se facă unele anunțuri în Sabat, când oamenii sunt adunați laolaltă, și că este posibil ca Hristos să se afle în centrul programului promoțional. Dar sunt atât de multe lucruri de făcut

În aceste campanii și ni se cere să susținem atât de multe programe speciale, încât uneori ne întrebăm la care dintre ele putem renunța.

Categoric că programele sunt importante pentru ca membrii noștri să continue să-i pregătească pe alții și să se pregătească pe ei înșiși pentru Împărăție, dar ele nu trebuie să înlocuiască predicarea. Eu cred că programele, ca să fie bune, trebuie să fie legate de viața creștină practică și de câștigarea de suflete.”

În continuare, autorul acestei scrisori propune o soluție pe care unii o vor găsi bună. El citează din experiența lui Enoh din *Patriarhi și profeți*, (ediția 2006), pag. 79:

În mijlocul unei vieți de muncă activă, Enoh a menținut cu stăruință comuniunea sa cu Dumnezeu. Cu cât era mai mare și mai presantă lucrarea, cu atât mai continue și mai fierbinți erau rugăciunile. La anumite intervale de timp, el continua să se retragă din societate. După ce rămânea un timp între oameni, în mijlocul societății, lucrând în favoarea lor prin sfat și exemplu, el se retrăgea pentru a petrece un timp în singurătate, flămânzind și însetând după cunoștința divină pe care numai singur Dumnezeu o poate da.

„Propun cu umilință”, spune acest pastor mai departe, „ca pastorii noștri să încerce să-și ia aceste 'intervale de timp'. Eu am încercat sporadic în ultimele luni, dar acum intenționez să stabilesc o anumită zi în fiecare lună, în care să mă retrag cu totul din societate.”

Întrebarea mea este: Este suficientă o zi pe lună? Nu cred. Cred că mai degrabă ar trebui să fie o zi pe săptămână, în care să petrecem timpul numai cu Dumnezeu, cu Biblia și cu sufletul nostru. Știu că unul dintre evangheliștii noștri, un om foarte ocupat, și-a pus deoparte ziua de joi după-amiază și se retrage complet într-un loc unde nu sună niciun telefon.

Am aici o scrisoare trimisă de unul dintre pastorii noștri de succes (numărul 73), care ne spune că a acceptat adevărul la optsprezece ani și că și-a dorit foarte mult să îl aducă și pe tatăl lui la credință. După multe rugăminți și stăruințe, a reușit să-l aducă la biserică

doar de două ori, însă în ambele ocazii a fost un program pentru o colectă specială, fără predică. Iar tatăl i-a zis: „Toți frații din biserica ta nu vor altceva decât bani. Să nu mă mai chemi niciodată.” Și nu a mai reușit să-l aducă vreodată. Nu a acceptat credința niciodată. Pastorul acelei comunități ar fi trebuit să includă în programul special un mesaj din partea lui Dumnezeu pentru păcătoși.

„Motivul pentru care predicarea noastră este precară”, ni se spune în scrisoarea numărul 53, „este acela că nu ne luăm timp să pregătim predicile așa cum ar trebui. Cred că acest obicei prost își are începuturile în primii ani ai lucrării de pastorație. În loc să ne luăm timp să planificăm și să concepem un program de studiu consistent, ne ocupăm cu susținerea a tot felul de campanii promoționale, pentru că ele ne sunt date de-a gata.

Un alt punct slab al predicării noastre este faptul că ni se impune să promovăm prea multe programe, când ar trebui să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu. Oricât de bine este pregătită o predică promoțională, ea are totuși un efect contrar asupra neadvențiștilor prezenți și, totodată, asupra propriilor noștri membri care vin să asculte Cuvântul.”

În scrisoarea numărul 67 ni se spune: „De curând, într-un Sabat, în timpul unui program de redeșteptare la care participau pentru prima dată câțiva prieteni de adevăr, stăteam în scaun și tremuram pentru ei, fiindcă timp de treizeci de minute a fost prezentată invitația ca membrii să meargă să cânte colinde și s-a stabilit cine, când și cu ce mașină să meargă. Firește că am fost nevoit să scurtez predica, pentru ca să nu depășesc timpul. Apelul prelungit pentru colectă, făcut în timpul serviciului divin din Sabat, nu pregătește atmosfera pentru predică. Vizitatorii care asistă la astfel de lucruri, cu siguranță că nu sunt atrași de biserică.”

Într-o altă scrisoare ni se spune: „Suntem împovărați cu multe campanii, cu mobilizări și cu materiale departamentale – toate bune, de altfel –, cu materiale pentru zilele speciale, dar pregătite de persoane care nu au nicio idee despre nevoile membrilor. Astfel, păstorului turmei nu-i rămâne decât să-și hrănească oile puțin câte puțin, ca într-un regim de înfometare. Sper ca, într-o zi, pas-

torul local să-și poată dedica timpul celor care i-au fost dați în grijă – să-i hrănească, să îi încurajeze spiritual și să pregătească astfel un popor care să-L întâmpine pe Dumnezeuul lui. Deseori, suntem presați să participăm la diverse proiecte în timpul lunilor de iarnă, când ar trebui să investim timp și energie în câștigarea de suflete. Poate că acest lucru este irelevant pentru predicarea adventistă, însă tot ce are de-a face cu predicatorul îi influențează predicarea.”

Comentariile continuă astfel scrisoare după scrisoare, predicator după predicator, mărturie după mărturie. Și, spre marea mea surprindere, aproape tot atâția președinți de Conferințe și administratori au scris la fel pe această temă.

Numărul 34 spune: „Predicile din Sabat să fie mai puțin centrate pe campanii și mai mult centrate pe Hristos. Activitățile nu trebuie să ia locul consacrării. Este nevoie de mai multă pregătire personală a predicii. Prea multe predici sunt pregătite în pripă sau sunt pregătite prea slab. Pastorul poate avea putere spirituală în predicare numai atunci când își ia mai mult timp pentru studiu personal, rugăciune și meditație pentru predica din Sabat.”

Trei președinți au propus să se depună mai mult efort pentru a transforma orice tip de program într-un program de câștigare de suflete. Campania pentru *Semne*, de exemplu, devine un program de continuare a lucrării cu prietenii de adevăr sau un mijloc de evanghelizare pentru găsirea de noi prieteni de adevăr. Sărbătoarea Secerișului devine o lucrare de găsire a sufletelor, dar și o campanie de strângere de fonduri. Astfel, predicarea poate să însoțească diferite programe. Unii fac ceva în privința aceasta, dar toți admit că este nevoie de o schimbare.

„Preocuparea mea”, spune unul dintre președinți, „este față de predicatorul obișnuit, față de cel care trebuie să păstorească trei, patru sau cinci biserici mai mici; sau, dacă este privilegiat, ca de exemplu pastorul nostru din acest oraș, el trebuie să aibă grijă de cel puțin o grupă mică. Acești oameni ajung să-și viziteze turma de cel mult două ori pe lună, în cele mai fericite cazuri. Într-o singură oră, ei trebuie să prezinte toate programele promoționale și să aibă grijă de multe treburile ale bisericii. De aceea, o mare parte a predicării

lasă de dorit. Nu mai rămâne prea mult loc pentru predicarea plină de Duhul Sfânt, atunci când trebuie să încheiem predica cu un apel de a oferi bani pentru o centrală nouă sau pentru un abonament la o revistă bună. Povara aceasta apasă greu pe umerii lucrătorilor noștri. Ei resimt această presiune. În urmă cu câțiva ani, i-am rugat pe lucrătorii noștri să completeze un chestionar despre predicare și am constatat că aceasta era marea lor îngrijorare. Dorința lor era să nu mai fie atât de presați cu campaniile de promovare, ca să dedice mai multă atenție salvării sufletelor și predicării.”

Un alt președinte propune ca lucrătorii noștri, mai ales cei care au o singură comunitate mare, să facă din fiecare al doilea Sabat un Sabat strict evanghelistic. În ziua aceea, să nu se facă nicio campanie de promovare. Desigur, soluția aceasta nu poate fi aplicată de pastorii care au mai mult de o biserică.

Președintele numărul 40 ne spune: „O, cât de multă nevoie au membrii noștri dragi să audă în fiecare Sabat predici bune și solide din Biblie și cât de mult tânjesc ei după ele! Unii dintre pastorii noștri recurg la filozofie, trecând cu vederea soliile uluitoare rostite de Ioan Botezătorul, de Ilie sau pe cele din Matei 24 și Apocalipsa 14. Predicăm noi despre profețiile din Daniel și Apocalipsa cu tot atâta elan și entuziasm sau vorbim despre întrebările ingenioase puse de vreun profesor de Biblie și despre interpretarea profețiilor dată de el?”

Un alt președinte, numărul 50, spune că există o Conferință în care toți lucrătorii își iau cel puțin trei luni pe an pentru Sărbătoarea Secerișului. Este evident că pastorul, copleșit de toate aceste îndatoriri, nu mai are timp să studieze profund pentru a veni la amvon în Sabat dimineață cu mintea concentrată asupra mesajului pe care vrea să-l transmită. Președintele acesta ne spune: „Nu avem tot atâta timp pentru studiu și meditație cât au pastorii din alte denominațiuni.”

Așadar, observăm că președinții sunt, în general, de acord cu pastorii. Unul dintre lucrătorii noștri merge atât de departe, încât afirmă că, dacă se înșală, dacă predicarea directă a Cuvântului în fiecare Sabat nu este planul lui Dumnezeu pentru hrănirea turmei,

pentru întărirea ei și pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, atunci să fie anunțat. „Dacă planul actual, care pune accentul pe programele promoționale, pe activitățile instituționale mai mult decât pe predicare, este cel corect, dacă prin această metodă indirectă se va putea încheia lucrarea, de ce nu recunoaștem lucrul acesta și de ce nu schimbăm cursurile predate în colegiile noastre, ca să-i instruim pe tinerii noștri cum să facă reclamă și cum să facă această lucrare promoțională?”

Până la urmă, aceasta este o sugestie destul de bună, nu-i așa? În condițiile în care studenților noștri li se va cere să facă această lucrare, atunci negreșit că ar trebui să fie instruiți cum să o facă, întrucât în prezent nu au asemenea cursuri. Ei sunt învățați cum să predice și cum să țină studii biblice. Apoi, merg în district și constată că se așteaptă din partea lor cu totul altceva.

În răspunsurile lor, predicatorii spun: „Ca să predicăm, noi trebuie să ne rugăm, să studiem și să-i vizităm pe oameni. Aceasta este sursa predicilor noastre. Nu putem urca la amvon storși de puteri și obosiți de multa alergătură, trudă și îngrijorare de peste săptămână și să mai fim în stare să-i hrănim pe oameni. Oile așteaptă hrană în zadar.”

Credem sau nu credem, ne convine sau nu ne convine, totuși acesta este cuprinsul scrisorilor. Am citit pagină cu pagină, ceasuri întregi și am simțit împreună cu autorii lor. I-am însoțit cu sufletul în districtele lor, i-am vizitat pe bolnavi, am reparat centrala termică, am rezolvat problemele apărute în școala comunității, am strâns bani, am scris articole, i-am convins pe oameni să meargă să colinde seară de seară, am lucrat din casă în casă, am organizat colecte speciale și am ținut predici în care am promovat Sabat de Sabat *Semnele Timpului* și alte reviste, Săptămâna Temperanței, Sărbătoarea Secerișului, postul nostru de televiziune și postul nostru de radio și alte cauze bune. Iată ce ne spun predicatorii noștri! I-am văzut pe tineri că stau treji până noaptea târziu. I-am văzut plângând, m-am rugat împreună cu ei și am încercat să-i împiedic să se descurajeze și să se apuce de altceva. I-am simțit foarte aproape de sufletul meu. Tinerii aceștia au nevoie de încurajare. Ei au nevoie să creadă că predicarea este cel mai frumos lucru din lume.

Deci ce putem face noi în această privință? Lucrătorii noștri spun că soluția ar fi ca fiecare să înțeleagă că este răspunzător înaintea de toate în fața lui Dumnezeu. Trebuie să încercați să vă integrați în tipul potrivit de program, în ciuda mediului neprietenos în care vă aflați. Trebuie să vă dați toate silințele acolo unde vă aflați – într-un context dificil, unde riscați să fiți înțeleși greșit. Trebuie să încercați treptat să vă integrați într-un program în care puteți să-I slujiți Domnului mai deplin, aplicând spiritual unele dintre aceste lucruri și predicând mai mult din Biblie, până când tot mai mulți dintre noi vor face ceea ce trebuie. Toți suntem răspunzători și toți suntem vinovați, pentru că suntem o echipă. Vina nu o poartă numai o anumită persoană – toți suntem răspunzători.

Sper că voi, studenții de la seminar, veți înfrunta această realitate și că o veți accepta. Sper că veți înțelege că, orice se va întâmpla și orice poveri veți purta, nu veți ajunge predicatori eficienți, predicatori buni, predicatori plăcuți în ochii Domnului dacă nu studiați Biblia, dacă nu citiți Spiritul Profetic și dacă nu vă luați timp să citiți și alte cărți; dar, în mod special, dacă nu vă rugați și nu-i vizitați pe oameni acasă la ei, dacă nu le observați nevoile, dacă nu vă inspirați predicile din realitățile vieții și din starea lumii și dacă nu proclamați Cuvântul lui Dumnezeu.

Președinții sunt de acord aproape în totalitate cu lucrătorii în ceea ce privește nevoia de a predica din Biblie, nevoia de a predica solia de odinioară. Cineva spune: „Dacă mișcarea aceasta se adaptează la predicarea modernă și la gândirea modernă, atunci suntem terminați, iar Dumnezeu va trebui să ridice pe cineva care să facă lucrarea bisericii rămășiței. Se pare că a apărut moda de a ține predici psihologice sau predici după modelul lui Norman Vincent Peale. Se vorbește că evanghelizarea este demodată. Unii țin predici înflorite, fără să citească prea mult din Biblie, cel mult un text!

Unii ne spun că am intrat într-o altă epocă. Trebuie să admitem că lumea s-a schimbat. Personal sunt emoționat și entuziasmat când mă gândesc că profeția Bibliei și prezicerile Spiritului Profetic se împlinesc în timpul vieții mele. În copilărie, îmi era greu să cred că vor veni peste noi atât de repede evenimentele prezise în Biblie

și în Spiritul Profetic, dar am ajuns să văd împlinindu-se mai multe profeții decât au îndrăznit să prevadă predicatorii pe care i-am ascultat atunci. Cred că, dacă există vreo soluție, atunci trebuie să o aplicăm cât mai repede. Principiile fundamentale ale soliei noastre nu au fost niciodată atât de solide și de sigure ca în prezent.”

Printre scrisorile cele mai bune pe care le-am primit, s-au numărat și cele de la frații noștri de peste ocean care au funcții administrative. Citez dintr-una din aceste scrisori:

„Singura mare îmbunătățire pe care noi, predicatorii adventiști, putem să o aducem este să predicăm mai mult din Biblie decât despre filozofia și experiențele noastre. Eu cred în ilustrații și sunt convins că predicile noastre trebuie să fie interesante, însă un vorbitor public necreștin ne depășește cu mult în privința susținerii unor discursuri interesante. Arma noastră, tăria noastră este predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.” Prieteni, la aceste cuvinte nu pot să spun decât „Amin și iar amin!” Expeditorul acestei scrisori continuă:

„Dacă predicarea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își pierde importanța pe zi ce trece, acest lucru se datorează faptului că am părăsit drumul principal al predicării Bibliei și ne-am rătăcit printre buruienile și pădurile filozofiei și ale preocupărilor omenești. Privind înapoi la experiența mea, sunt cu totul rușinat de unele așa-zise predică pe care le-am ținut înaintea oamenilor. Dorința mea sinceră este ca, prin harul lui Dumnezeu, să predic mai mult din Cuvântul Său minunat și să mă familiarizez cu el neîncetat.”

Bărbatul acesta declară: „Am părăsit drumul principal al predicării Bibliei și ne-am rătăcit printre buruienile și pădurile filozofiei și preocupărilor omenești.” Atunci ar trebui să ne întoarcem înapoi, nu-i așa?

Și iată aici un lucru care mă interesează foarte mult, fiindcă am stat de vorbă cu acest bărbat înainte ca el să plece peste ocean: „Probabil că ești interesat să afli”, scrie el, „că după mica noastră discuție pe care am avut-o în ___, mi-am procurat imediat discurile cu Biblia și am instalat în casă un sistem unic de boxe. Am o boxă în baie, una în dormitor și una în sufragerie. Pe parcursul a șase luni, am ascultat de două ori tot Noul Testament și o dată aproape

tot Vechiul Testament, și aceasta numai în timp ce mă bărbieream. Mă străduiesc să îmi umplu mereu mintea cu ceea ce se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu.”

Pot afirma că omul acesta se dezvoltă permanent. El va deveni negreșit un predicator puternic, fiindcă își umple inima și mintea cu cele scrise în Cuvântul sacru al lui Dumnezeu.

Unul dintre conducătorii noștri din India spune: „Se pare că la toți ne este ușor să ne luăm timp pentru orice altceva numai pentru predicare nu. De ce? Ar trebui ea înlocuită cu altceva? Categorie că nu! Ar trebui să se schimbe? Nu, predicarea nu trebuie să se schimbe. Numai predicatorul trebuie să se schimbe, iar schimbarea aceasta să fie una interioară, nu exterioară.” Îi dau dreptate.

Un președinte de Conferință declară că își simte sufletul apăsător când descoperă că mulți lucrători sinceri s-au lăsat cuprinși de simțământul inutilității. „Unii dintre frații noștri mai în vârstă au devenit cinici și deprimați”, ne spune el. „Avertizarea Domnului ne stă în față neîncetat: ‘Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am făcut noi cutare și cutare lucru pentru Tine?»’ În ciuda tuturor eforturilor lor, Domnul va fi nevoit să le zică: ‘Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi, toți care lucrați fărădelegea’ (Matei 7,23). Trebuie să-i determinăm pe oameni să se încreadă în Dumnezeu și nu în altceva.”

Un predicator foarte bun trimite următoarele cuvinte din Africa de Sud: „Cred că, în general, predicarea în rândul adventiștilor de ziua a șaptea de astăzi este în declin față de predicarea obișnuită din urmă cu câțiva ani... În vremea aceea, erau ‘uriași’ în țară.” Predicatorul acesta povestește despre călătoriile pe care le-a făcut în Statele Unite și spune că unele predici pe care le-a ascultat erau alcătuite, în principal, dintr-un șir de citate și dădeau dovadă de prea puțină originalitate. Speranța lui este că ne vom strădui să ne întoarcem la predicarea biblică, centrată pe Hristos, la predicarea evanghelică solidă, care să aibă acea notă de autoritate absentă în aceste zile, din nefericire.

Unul dintre conducătorii noștri din Europa, care este un predicator adevărat, afirmă că „activitățile pe care le presupuneau

diferitele poziții oficiale pe care le-a avut în ultimii ani i-au distras atenția de la subiectul captivant al predicării.” Acest gânditor lucid spune că avem nevoie de o lucrare de predicare consacrată mai mult ca oricând, că acum există o tendință continuă de a ne abate atenția de la aceste scopuri și obiective. Spre exemplu: „Ținând cont de accentul tot mai mare pus pe necesitatea de a atinge anumite obiective și de numărul crescut de campanii ale bisericii, ținând cont de tendința administratorilor Conferințelor de a plasa responsabilitatea finală asupra pastorului local, tentația continuă a acestuia este de a-și abate predicarea spre ceea ce constituie, până la urmă, niște obiective mai mărunte. Scopul suprem al predicii de Sabat diminează este fără îndoială acela de a-i ajuta pe membri să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu, să cunoască responsabilitatea față de El și voia Sa pentru ei.”

Mai departe, el amintește cuvintele lui Pavel care a declarat că nouă ni s-a încredințat propovăduirea împăcării (2 Cor. 5,19). „Ceea ce vreau să spun”, continuă el, „este că pastorul nu-și poate permite să se abată în predicarea sa de la această misiune rânduită de cer și că, dacă s-a specializat în interpretarea profețiilor sau în așa-numita predicare promoțională, această specializare ar trebui supusă sau subordonată obiectivului împăcării.” Aceasta este adevărata lucrare de pastorație: a-i aduce pe oameni înapoi la Dumnezeu fie prin predicarea despre profeții, fie prin activitățile promoționale sau de oricare alt tip.

Scrisoarea continuă: „În ceea ce privește chestiunea schimbării condițiilor în anumite aspecte, răspunsul trebuie să fie un categoric DA, însă predicatorul însuși trebuie să se schimbe într-o anumită măsură. În definitiv, el este răspunzător, în primul rând, înaintea lui Dumnezeu, iar pastorul adevărat este dator să-și respecte propria conștiință și propria datorie față de Dumnezeu, care l-a chemat.”

După aceea, autorul acestei scrisori, un foarte bun prieten de-al meu și un slujitor sincer al lui Dumnezeu, care lucrează ca administrator și totodată ca predicator, spune: „Nu trebuie să ne lăsăm stăpâniți de împrejurări.” Și dă ca exemplu trei bărbați, neadventiști, care nu s-au lăsat dominați de împrejurări: G. Campbell Morgan,

Dinsdale T. Young și dr. Martin Lloyd Jones din Anglia. El vorbește mai ales despre acesta din urmă, care a intrat în lucrare într-o vreme a cinismului, a modernismului și a îndoielii și când doar puțini oameni veneau la biserică; însă biserica lui era tot timpul plină de ascultători dornici, în mare parte tineri. El a vorbit neîncetat despre semnificațiile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu. Dr. Jones era cadru medical și slujea într-o comunitate mică de provincie din sudul Țării Galilor, însă prin puterea predicării lui, într-o țară renumită pentru predicatorii ei puternici, el a avut un impact atât de mare, încât a devenit unul dintre oamenii cei mai influenți ai țării. Mai târziu, a fost chemat ca asistent al lui G. Campbell Morgan în Londra și, deși pare ciudat, chiar l-a depășit pe acesta. Morgan era în vremea aceea înaintat în vârstă.

Scrisoarea se încheie cu următoarele cuvinte: „Nu putem decât să ne exprimăm convingerea că mesajul acesta puternic, pe care l-am primit ca pastori, trebuie să se facă simțit cumva în predicarea noastră. Ne întrebăm, uneori, dacă e posibil ca accentul exagerat pus pe organizație și pe abilități să ne împiedice să ne evaluăm corect darul predicării.

În final, socotesc că predica din Sabat dimineată trebuie dedicată exclusiv închinării și, dacă este necesar să fie prezentate bisericii diverse probleme, precum anunțuri și activități promoționale, ele trebuie să fie făcute separat de predică; pastorul trebuie lăsat sub călăuzirea Duhului Sfânt pentru a-și exercita darul, netulburat de aceste activități. Părerea mea este că, numai în felul acesta, predicarea poate să-și îndeplinească funcția legitimă.”

Mă opresc acum din citirea acestor scrisori. Au mai rămas necitite foarte multe, dar și ele sunt la fel de importante și de urgente. Multe dintre ele vorbesc despre nevoia ca predicile noastre să fie pline de elan, de nevoia ca oamenii să știe că sunt chemați de Dumnezeu și să fie mai bine instruiți decât până acum. Mulți spun că nu reușim să captăm atenția membrilor noștri mai bine decât în trecut – de fapt, nu în toate zonele. Mulți se tem de pericolul dependenței de tehnologie în loc de Cuvântul viu al lui Dumnezeu – filme, diapozitive, lumină ultravioletă, diagrame. Toate își au locul

lor și sunt utile. Însă unii predicatori se lasă stăpâniți de ele și nu devin niciodată predicatori de prim rang, pentru că depind de ele prea mult.

Mulți cred că predicatorii noștri ar trebui, în primul rând, să predice și apoi să susțină activități promoționale, că sute de comunități suferă de malnutriție, că mulți dintre predicatorii noștri itineranți în loc să țină predici, vorbesc despre jurnalul lor de călătorie și despre excursiile lor cu avionul, spun de câte ori au traversat ecuatorul sau de câte ori au trecut cu avionul pe deasupra Polului Nord.

Președinții noștri ne îndeamnă să proclamăm dragostea lui Dumnezeu față de omul păcătos, să le spunem oamenilor că, fără Hristos, păcătosul este pierdut și fără speranță, că are nevoie de un Mântuitor, să le vorbim despre dragostea lui Dumnezeu și despre planul Său pentru păcătos și pentru oamenii pierduți de pretutindeni, să le spunem că planul lui Dumnezeu pentru cei răscumpărați este sigur și cert, că mesajul nostru este întotdeauna actual atunci când Îl prezentăm pe Isus, ajutorul omului pierdut, întrucât păcatul este întotdeauna tot atât de modern ca și epoca în care el apare – și tot la fel este și Evanghelia care vine în întâmpinarea lui.

Președinții noștri ne spun că predicarea adventistă de ziua a șaptea este întotdeauna bună, atâta timp cât rămâne adventistă, atâta timp cât vorbește despre Biblie și despre Isus Hristos, singurul Mântuitor al oamenilor. Ei ne aduc aminte că esența predicării noastre trebuie să fie cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14, întrucât ele conțin motivul existenței noastre ca denominațiune, că ar trebui să știm care este semnificația teologică a celor trei solii îngerești, iar dacă nu știm, atunci ar trebui să le îngăduim fraților de la Seminar să ne ofere ajutor în această privință. Ei ne spun că predicarea adventistă este întotdeauna rea, atunci când este diluată, amestecată și inspirată din neo-ortodoxia actuală. Prin cuvântul „neo-ortodoxie” ei se referă la curentul care susține că soluția la relele existente în lumea noastră va fi obținută în timp, că natura umană poate fi recuperată și îmbunătățită printr-o gândire corectă, prin sfaturi bune, prin educație și printr-un mediu corespunzător, făcându-se abstracție de cerințele Bibliei, și anume pocăința, mărturisirea, nașterea din nou și sfințirea.

Unii sunt de părere că avem prea mulți angajați: prea mulți secretari de departament, prea mulți administratori, prea mulți funcționari; că avem prea puțini predicatori puternici; că avem un mesaj, dar că avem nevoie disperată de oameni care să îl poată prezenta în mod clar și convingător.

„Poate că sună exagerat”, spune o persoană oficială importantă a confesiunii noastre, „dar stați de vorbă cu administratorii Conferințelor și ai Uniunii și veți constata că este adevărat. Un alt lucru deplorabil este faptul că tinerii noștri se străduiesc să-i imite pe predicatorii protestanți contemporani, al căror rol s-a redus la acela de părinte-duhovnic. Este aproape ridicol să îi vezi pe tinerii noștri, nefamiliarizați încă pe deplin cu realitățile vieții, cum se străduiesc să le dea altora sfaturi cu privire la lucruri despre care nu știu nimic, în loc să-și îmbunătățească lucrarea de predicare.”

Pentru ca să nu se înțeleagă că autorul acesta dă o lovitură rolului de consilier al pastorului creștin, permiteți-mi să adaug că întotdeauna vom avea nevoie de consiliere creștină, dar că această funcție a pastorației creștine trebuie îndeplinită de oameni cu experiență solidă. Vârstnicii să sfătuiască, iar tinerii să meargă în linia întâi. Acesta este planul Bibliei.

În colegiile noastre, la seminar și în Conferințe, să ne străduim să formăm predicatori mari, oameni consacrați și evlavioși, oameni care să predice adevărul.

În concluzie, membrii noștri vor trece cu vederea aproape toate defectele unui pastor, dar nu vor trece cu vederea predicile slabe. „Doamne, dă-ne slujitori capabili ai Cuvântului”, este cererea lor.

Ni se amintește că „atunci când lăsăm neascuțită sabia Duhului prin predici din ce în ce mai rare și prin programe promoționale tot mai dese, neglijăm de fapt ceea ce duce la mântuirea sufletelor altora și a sufletelor noastre. 'Vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia!'”

Iată care au fost răspunsurile predicatorilor! Iar președinții de Conferință au exprimat opinii asemănătoare. Am primit sute de pagini de la acești oameni sinceri ai lui Dumnezeu. Ei spun că oamenii au foarte multă nevoie de Biblie – că flămânzesc după ea. Oamenilor nu le place să fie criticați. Ei nu vor să audă tot timpul citate

după citate din Spiritul Profetic sau din altă parte. Ei vor să audă predici biblice în armonie cu Spiritul Profetic. Ei vor să asculte oameni care știu că au fost chemați prin Duhul Sfânt și care își dedică timpul lucrării adevărate. Cuvintele care vin de la Dumnezeu nu pot fi înlocuite cu nimic altceva.

În opinia mea, toate aceste scrisori sunt vrednice de atenția noastră și ar putea alcătui o carte valoroasă. Poate că unii dintre noi o vor dezaproba. Poate că unii își vor exprima nemulțumirea când vor citi anumite părți din ea. Poate că vom respinge anumite părți și vom considera că ele exprimă adevărul numai în parte. Însă în ansamblu, ea ne-ar oferi un tablou real. Ne-ar pune pe gânduri și cred că ne-ar determina să ne rugăm. Simplul fapt că am citit aceste scrisori m-a determinat să mă rog și să îmi examinez viața și lucrarea personală. Scrisorile acestea m-au făcut să mă simt foarte umil. Aș vrea să pot vorbi în numele acestor oameni. Aș vrea să fiu cu adevărat o portavoce pentru gândurile și simțămintele lor. Mă mândresc cu oamenii care au scris aceste scrisori. Sunt oameni ai lui Dumnezeu. Toți sunt credincioși, sunt loiali și fac tot ce pot în sistemul pe care îl avem. Sunt credincioși. Își iubesc semenii.

Pe zi ce trece, sunt tot mai fericit că fac parte din corpul pastoral al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care este alcătuit, în cea mai mare parte, din oameni gata de sacrificiu, consacrați, sinceri și evlavioși. Ce armată de lucrători avem! Putem transcrie toate regulile și principiile predicării la care ne putem gândi și putem dobândi cea mai bună instruire practică posibilă din lume; putem aranja să avem condițiile cele mai bune din punct de vedere omenesc; dar dacă ne lipsește acel singur lucru, dacă nu suntem creștini convertiți cu adevărat, născuți din nou, plini de Duhul Sfânt, gata să dăm mărturie, lucrarea noastră pastorală nu va fi niciodată adevărată.

Ascultați următoarele întrebări din Spiritul Profetic care ne străpung sufletul ca niște săgeți ascuțite:

A fost schimbat caracterul vostru? A fost înlocuit în-tunericul cu lumina, dragostea de păcat cu dragostea de sfințire și curăție? Ați fost convertiți voi, cei care sunteți angajați în lucrarea de a-i învăța adevărul pe alții? S-a

produs în voi o schimbare deplină și radicală? A fost Domnul Hristos întrețesut în caracterul vostru? Nu aveți voie să fiți nesiguri în această privință! Luminează Soarele Neprihănirii în sufletul vostru? Dacă este așa, voi știți, iar dacă nu sunteți siguri că ați fost sau nu convertiți, nu-i predicați nimănui de la amvon. Cum puteți voi să călăuziți sufletele la un izvor de viață din care voi înșivă încă nu ați băut? Sunteți voi cu adevărat fiii lui Dumnezeu sau sunteți niște impostori? Îi slujiți voi lui Dumnezeu sau le slujiți idolilor? Sunteți voi schimbați de Duhul lui Dumnezeu sau sunteți morți în păcatele și nelegiuirile voastre? Pentru a ajunge fiii lui Dumnezeu este necesar mai mult decât să visezi lucrul acesta. Oamenii sunt cântăriți în balanță și găsiți prea ușori când trăiesc într-un păcat cunoscut. Fiecare copil al lui Dumnezeu are privilegiul de a fi un creștin adevărat clipă de clipă, prin urmare, tot cerul se află de partea lui. El Îl are pe Domnul Hristos în inima lui prin credință. – *Mărturii pentru pastori*, ediția 2007, pag. 390

Iată, prieteni, provocarea pentru orice predicator, pentru orice student la teologie, pentru orice student în practică, pentru orice om care-și îndreaptă fața către Ierusalim. Ați fost convertiți, voi care îi învățați pe oameni? Nu avem voie să fim nesiguri în această privință. Prietene, poate că ai o religie bazată pe experiență. Atunci toate aceste probleme pe care le-am amintit nu vor sta în calea unui om care Îl slujește cu adevărat pe Dumnezeu. El ia decizia de a-L urma oriunde pe Domnul Isus Hristos și de a asculta de El și de Marea Trinitate. Adevărește Duhul Sfânt împreună cu duhul tău că ești un fiu al lui Dumnezeu? Dacă nu ești sigur că ai fost convertit, nu mai predica până nu dobândești această certitudine.

Iată care este mesajul meu pentru dvs. Am aici, în fața mea, zeci și zeci de citate – pagini după pagini de materiale minunate. Dar mă opresc aici. Dacă nu suntem convertiți, nu putem face nimic, indiferent cât timp ne luăm sau în ce sistem lucrăm. Dar putem să ne predăm inima lui Isus.

Părerea mea este că ar trebui să ne rugăm așa: „Te rog, Doamne, să trimiți acum redeșteptarea și să începi cu mine – o redeșteptare care să îmi dea putere să trec peste greutăți. Dă-mi harul, îndrăzneala, curajul, înțelepciunea, bunătatea, tactul, dragostea, consacrarea, viziunea – tot ce am nevoie – pentru a predica Evanghelia cu putere și discernământ. Trimite redeșteptarea care să îmi dea o viață nouă în Hristos, ca să am o experiență de povestit, o mărturie de proclamat, ca să pot zice: 'Știu că Isus îmi mântuiește pe cei păcătoși, pentru că El m-a mântuit pe mine. Știu că El poate da putere asupra păcatului, pentru că El îmi dă această putere. Știu că El izbăvește de sub puterea păcatului tănuit și îl eliberează pe păcătos, pentru că El a făcut lucrul acesta pentru mine. Știu că El poate înfrânge orice obicei mărturisit înaintea Sa. El a făcut lucrul acesta pentru mine.'” Iată rugăciunea și predicarea de care avem nevoie.

Dacă s-ar produce astăzi și aici o redeșteptare, viața noastră s-ar schimba și predicile noastre ar fi eficiente, chiar și în circumstanțe neprielnice. În comunitățile noastre, în inimile noastre, în toată biserica noastră s-ar aprinde un foc care ar schimba totul. Numai așa se va realiza schimbarea – printr-un foc aprins în inimile oamenilor. Mai întâi în inimile noastre, apoi în inimile celor de lângă noi. O astfel de redeșteptare ar însemna mai mult decât toate prelegerile și decât toate informațiile pe care le-am putea obține.

Într-o iarnă, tata a participat la un curs special pentru predicatori care a fost ținut la Battle Creek. I-a avut ca profesori pe frații Jones, Waggoner, Uriah Smith, W. W. Prescott și pe Ellen White. Singurul lor manual era Biblia. Au avut un curs despre Romani și unul despre Galateni. Tata mi-a povestit că începeau, de obicei, cu Romani și că studiau zilnic două sau trei versete, alteori un verset sau o jumătate de verset. Uneori, Duhul Domnului cobora în clasă, erau cuprinși de spiritul redeșeptării chiar acolo în clasă și nu-și mai doreau să plece când suna clopoțelul. Stăteau toată dimineața și, uneori, toată după-amiaza. Studenții se așezau în bănci și Îl găseau pe Hristos în timp ce studiau Cuvântul, se ridicau și își mărturiseau păcatele. Acesta este tipul de studiu de care avem nevoie astăzi. Aceasta este intervenția Cerului care va da la o parte barierele și

va lăsa şuvoiul să curgă: studiul personal al Cuvântului până când Duhul coboară peste noi şi ne vorbeşte prin Epistola către Romani. Atunci vom simţi că inimile ard în noi. Nu lăsaţi pe nimeni să vă spună că aceasta nu înseamnă nimic.

Când cineva vă întreabă: „Te-ai convertit? Eşti mântuit?”, dacă foloseşte cuvântul „mântuit” în sensul cel mai răspândit, adică „îndreptăţit”, „răscumpărat”, atunci puteţi răspunde „Da” din toată inima; „Sunt un copil al lui Dumnezeu”. Nu uitaţi că inima omului este ca o cetate. John Bunyan a comparat inima cu o cetate care are mai multe porţi: Poarta ochiului, Poarta urechii, Poarta sentimentelor etc. Dumnezeu ne vorbeşte în multe feluri, prin ceea ce vedem, auzim şi gândim, prin intelect şi prin emoţii. Dumnezeu le vorbeşte oamenilor în multe feluri, în funcţie de caracterul lor şi de mediul în care trăiesc. Iar când Dumnezeu ne vorbeşte, să Îl ascultăm negreşit şi să răspundem ca Samuel din vechime: „Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă” (1 Samuel 3,9). Să răspundem ca profetul Isaia: „Iată-mă, trimite-mă!” (Is. 6,8)

Dacă până acum am fost predicator *pe jumătate* în loc să fiu pre-dicator *deplin*, Dumnezeu să mă ierte şi să mă transforme. „Schimbă-mi viaţa, Doamne, şi schimbă viaţa celor care mă ascultă!” Aceasta este rugăciunea mea, în numele lui Hristos.

Lectura predicatorilor

„S-o citească în toate zilele vieții lui.” (Deuteronom 17,19)

Se povestește că, la încheierea unei cuvântări puternice, atât Lyman Beecher, cât și fiul lui, Henry Ward Beecher, au fost întrebați:

– De cât timp ați avut nevoie ca să pregătiți predica din dimineața aceasta?

– De patruzeci de ani, a venit răspunsul.

Orice predică este bine pregătită numai atâta timp cât își trage seva dintr-o viață rodnică. Unii își pregătesc predicile; alții se pregătesc pe ei înșiși. Pregătirea pentru predică este însăși viața predicatorului. Pregătirea pentru predicare – din punct de vedere intelectual, fizic și spiritual – înseamnă pregătirea predicatorului însuși. Studiul și meditația, însoțite de rugăciune serioasă, constituie o parte importantă a pregătirii noastre pentru predicare.

Cel care vrea să predice cu adevărat trebuie să aibă ceva de spus. El trebuie să aibă un mesaj, iar mesajul trebuie să vină de la Dumnezeu. Revelația lui Dumnezeu a fost dată lumii nu numai prin natură și în mod direct în inima omului, ci și în formă scrisă. Întrucât mărturia scrisă este mai eficientă decât mărturia orală, Dumnezeu a oferit mărturia Sa cu privire la adevăr în formă scrisă, pe paginile Sfintei Scripturi – pe scurt, în Biblie. Prin urmare, ca să cunoaștem voia lui Dumnezeu pentru omenire și ca să fim în stare să le vestim

oamenilor voia Sa, este necesar să fim foarte bine familiarizați cu această mărturie. Atât cât depinde de noi, trebuie s-o cunoaștem și s-o integrăm în viața noastră.

Pe vremea lui Israel, Dumnezeu a poruncit ca fiecare împărat să-și facă o copie personală după Legea Domnului. Nu știu exact cât din Sfânta Scriptură era cuprinsă în ea, dar se numea „Legea Domnului”. Împăratul trebuia să o transcrie cu mâna lui, pentru ca adevărul ei să i se imprime adânc în minte. În Deuteronom 17,19.20 stă scris astfel: „Va trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul lui, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea, pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații lui și să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga și să aibă astfel multe zile în împărăția lui, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel.”

Să observăm motivele pentru care împăratul trebuia să o transcrie cu mâna lui și să o citească în toate zilele vieții lui. Raportul spune: „Va trebui s-o aibă cu el” – trebuia să poarte această copie peste tot. Nu avea voie să o piardă, să o uite pe vreun raft unde să o acopere praful, ci trebuia să o poarte cu el. Observați că sunt prezentate șapte motive pentru care trebuia să o citească zilnic: (1) „ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul lui”; (2) ca „să păzească... toate cuvintele din legea aceasta”; (3) ca să le „împlinească”; (4) „pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații lui” – adică să nu uite că este om și că are nevoie de ajutor; (5) ca să nu se abată de la poruncile lui Dumnezeu – adică să nu apostazieze și să nu părăsească adevărul – „nici la dreapta, nici la stânga” (el trebuia să păstreze calea de mijloc); (6) pentru ca să aibă multe zile în împărăția lui și ca domnia lui să fie atât de lungă cât dorea Dumnezeu; și (7) copiii lui să aibă zile multe – altfel spus, ca dinastia să nu fie întreruptă. Așadar, era important ca împăratul să citească Legea Domnului, să o citească mereu, să o poarte cu el și să aibă o copie personală a ei.

Dacă acest lucru era necesar pentru împăratul lui Israel, cu cât este el mai important pentru pastorul creștin care lucrează pen-

tru destinul veșnic al oamenilor, care răspunde de credincioșii lui și care știe că bunăstarea spirituală a lor depinde în mare măsură de el. Cât de important trebuie să fie pentru el să aibă o copie a Legii Domnului, a întregii revelații a Sfințelor Scripturi! La fel ca împăratul, el trebuie să o poarte cu el, s-o aibă cu el, să fie cartea lui și „s-o citească în toate zilele vieții lui”. Totuși, după cum am amintit în prelegerea anterioară, mai sunt încă printre noi mulți oameni care nu au citit încă toată Biblia. Vă vine să credeți?

Pare imposibil, dar așa este, știu sigur că există printre noi pastori – și nu puțini – care nu au citit niciodată toată Scriptura de la Geneza la Apocalipsa. Personal, cred că aceia care nu au citit Biblia de la început la sfârșit nu ar trebui hirotoniți și că tinerii care nu au citit-o în întregime cel puțin o dată nu ar trebui autorizați să predice. Aceasta cred că ar trebui să fie una dintre întrebările adresate celor care urmează a fi hirotoniți. Citirea în întregime a Scripturii ar trebui să constituie o parte a pregătirii pe care o primim la Seminar, la fel ca și studierea ei pe porțiuni. Una dintre cauzele pentru care atât de mulți tineri au concepții foarte neclare asupra învățăturii Bibliei este aceea că ei nu recunosc și nu înțeleg relația dintre diferitele părți ale ei. Cum poate cineva să înțeleagă Evanghelia, așa cum este ea descoperită în Noul Testament, dacă nu cunoaște temeliile ei însângerate puse în cărțile lui Moise și ale profeților, în sanctuar și în serviciile din templul Israelului antic? Îndemnul meu este să o citiți iar și iar, nu doar o singură dată. Eu cred că pastorul de astăzi, asemenea împăratului de odinioară, ar trebui să poarte Scriptura cu el peste tot și ar trebui „s-o citească în toate zilele vieții lui”.

Deunăzi, în timp ce schimbam avionul în Cleveland, am văzut un preot catolic care stătea și citea liturghierul în ciuda agitației din jur – unii veneau, alții plecau, alții strigau. Însă el nu lua seama la toate acestea. Preotul catolic trebuie să citească în fiecare zi slujba preoțească și toți preoții buni fac acest lucru. Este posibil ca pastorul adventist de ziua a șaptea să facă atât de rar referire la Cuvântul Sfânt, pe care îl consideră a fi sursa tuturor mesajelor sale și Cuvântul lui Dumnezeu venit din cer? Este posibil să nu îl citim în toate zilele vieții noastre?

Unii oameni citesc repede, alții încet; probabil că toți ar trebui să citim nici prea repede, nici prea încet, nu numai ca să ne bucurăm de Cuvânt, ci și ca să-l înțelegem. Este bine ca, din când în când, să privim Scriptura ca „din avion”. Când călătorim cu avionul, vedem pământul dintr-o altă perspectivă. Privit de sus, din aer, el pare o hartă uriașă pe care putem observa râurile, munții, pădurile, orașele. Obținem o perspectivă generală asupra țării, ceea ce nu putem vedea dintr-un mijloc de transport terestru sau din localitatea în care locuim. De aceea, am zis că din când în când ar trebui să privim Scriptura ca „din avion”. Ar trebui să o citim de la un capăt la altul o dată sau de două ori pe an – adică să o citim într-un ritm destul de rapid, ca să surprindem măreția, unitatea, puterea ei și, totodată, ca să revedem dintr-o singură privire marea istorie a mântuirii, care începe în Geneza și atinge punctul culminant în Apocalipsa.

În urmă cu câțiva ani, am citit experiența unui pastor metodist care pe 1 ianuarie în fiecare an, lăsa deoparte orice altă carte și citea numai Biblia, începând cu Geneza și terminând cu Apocalipsa. Lăsa deoparte ziarul bisericii lui. Nu se mai uita pe niciun ziar. Nu mai citea absolut nimic în afară de Biblie. Luându-și aproape o oră și jumătate pe zi, el reușea să citească toată Scriptura într-o lună.

El spunea că metoda acesta îl ridica spiritual foarte mult și că era o mare binecuvântare pentru predicarea lui. Era atât de încărcat de Biblie, încât forța inspirației ei îl susținea pe tot parcursul anului respectiv. Bineînțeles că după 31 ianuarie citea în fiecare zi câte o porțiune din Biblie. Asemenea împăratului din vechime, el o citea „în toate zilele vieții lui”, însă o dată pe an își administra o „injecție” de Biblie în soluție concentrată.

Am aplicat și eu, uneori, această metodă și mărturisesc că este o experiență extraordinară. Încercați-o și voi! Unii mi-au povestit experiența lor în această privință. Cine poate să spună că este prea mult să citim toată Scriptura o dată pe an după această metodă? Firește că pastorul trebuie să fie înaintea membrilor săi în ceea ce privește citirea Bibliei. În unele boli trebuie administrate doze concentrate de vitamine sau de medicamente, iar secularizarea, super-

ficialitatea și ceața spiritului lumesc sunt niște boli care ne învăluie cu ușurință. Prin urmare, avem nevoie din când în când de aceste doze concentrate de Biblie. Încercați metoda aceasta și veți observa că veți fi mult binecuvântați și că vă veți forma o nouă imagine despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Aș vrea să vă mai dau o sugestie: oferiți-vă plăcerea de a citi o carte din Biblie în întregime într-o singură ocazie. Luați-vă un scaun confortabil, așezați-vă și citiți toată cartea lui Matei, fără să vă ridicați. Sunt douăzeci și opt de capitole și pot fi citite în aproape o oră sau o oră și jumătate. Se va petrece o schimbare în voi când veți vedea viața lui Isus, lucrarea și învățăturile Sale și când o veți primi ca pe un mesaj concentrat din partea lui Dumnezeu. Dacă veți citi cartea lui Matei (sau oricare dintre cele patru Evanghelii) în întregime, într-o singură ocazie, vă veți forma o nouă imagine despre Isus și despre lucrarea Sa. Veți avea o experiență pe care nu o veți uita ușor și din care veți extrage, cu siguranță, predici noi.

Învățați să citiți rapid. Nu este greu. Poate că cineva spune: „Eu citesc greu.” Atunci, învață să citești repede! Există cărți utile și ușor de procurat care prezintă metode de citire rapidă sau puteți participa la un curs de acest gen. Oricine poate învăța să citească mai repede și mai eficient. Un lucru este cert: cu cât citim mai repede (și dacă citim cum trebuie), cu atât avem mai multe avantaje. Mintea noastră gândește cu o viteză mult mai mare decât reușim să citim. De altfel, mintea noastră hoinărește din cauză că citim prea încet. Mintea lucrează cu viteza luminii, iar noi rostim cuvintele târăgănat – nu așa se citește! Metoda de a citi cu voce tare este foarte ineficientă. Învățați să citiți în gând. Parcurgeți rândurile cu privirea și nu cu gura.

Este nevoie să citim și cu voce tare și voi vorbi despre aceasta mai târziu. Însă am putea realiza cu mult mai mult dacă am citi de două ori mai repede. Am putea citi de două ori mai mult într-o viață – și ne-am aminti mai mult, dacă am învăța să citim repede și eficient. Mi-aș dori să am ochi buni, cum aveți cei mai mulți dintre voi. Cu un ochi nu văd atât de bine și de aceea citesc mai încet; dar voi, cei care aveți ochii buni, sunteți bogați cu adevărat!

Așadar, să citim Scriptura ca niciodată până acum și fără îndoială că o vom privi dintr-o perspectivă nouă, pe măsură ce vom auzi glasul lui Dumnezeu, uneori într-un mod care ne va surprinde. Există pe paginile Cuvântului Său minuni care au rămas neexplorate.

Acum vă voi spune ceva și sper să nu vi se pară amuzant: Ați citit vreodată o carte din Biblie de la coadă la cap? Sau toată Biblia de la coadă la cap? Adică, ați început vreodată cu ultimul verset din Apocalipsa, ați trecut apoi la penultimul verset, apoi la antepenultimul și tot așa, până la primul verset al capitolului, pentru ca apoi să treceți la capitolul următor? Poate că vă întrebați: „Ce rost are să citesc așa?” Are mult rost, mai ales dacă suntem foarte bine familiarizați cu Scriptura. Ne pomenim că citim capitole întregi fără să luăm seama la ceea ce citim. Mintea rătăcește departe, iar cuvintele inspirate trec prin fața ochilor fără să ne gândim la ele sau la mesajul minunat pe care îl poartă. Aceasta se întâmplă, pentru că știm ce urmează. Începem să citim Ioan 3,16 „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea” și așa mai departe, dar ne gândim la altceva. Însă dacă citim versetele în sens invers, nu știm ce urmează și trebuie să ne gândim la fiecare verset în parte. Întrerupând în felul acesta cursul obișnuit al versetelor, surprindem semnificații nebănuite. Vă spun un lucru: dacă veți folosi metoda aceasta, veți descoperi sute și chiar mii de versete despre care nici nu știați că se află în Biblie. Am încercat-o deseori și știu că așa este.

Nu voi uita niciodată că, într-un moment de mare suferință și boală, am început să citesc ultimul capitol din Tesaloniceni în felul acesta. Am citit ultimul verset, apoi penultimul, apoi antepenultimul verset. Ascultați: „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi cu toți!” Cuvintele acestea au avut alt sens pentru mine. „Domnul păcii” – ce nume minunat și cât de mult m-am bucurat că El purta acest nume! Treceam printr-o mare suferință, dar Domnul meu este Domnul păcii. „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea” și tocmai aceasta era nevoia mea în momentul acela – mângâiere, pace, încurajare. „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea” – chiar acum, în acest moment de suferință, când de-abia pot să mai răsuflu; chiar acum, când firul

vieții mele pare a fi gata să se curme. „Totdeauna”, Doamne? Așa ai spus? Da, așa este – totdeauna. „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel.” Gândiți-vă: primim pace nu numai în zilele senine, când suntem înconjurați de prieteni și când împrejurările sunt favorabile, ci și în suferință, da, chiar și în descurajare – în orice situație.

Credeți-mă, dragi colegi, că textul acesta este nemaipomenit. Mi-ar plăcea să ascult într-o zi o predică grozavă din acest text, ținută de cineva care a suferit, de cineva care știe ce e necazul, de cineva care a privit în față umbra aceea de temut. Da, Însuși Domnul păcii – nu un înger – să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Fie ca aceasta să fie o profeție, dar și o făgăduință pentru fiecare dintre noi.

Deci, încercați odată să citiți de la coadă la cap una dintre cărțile mai scurte ale Bibliei. Vă asigur că veți găsi suficiente versete din care să predicați.

Vă mai fac o propunere: folosiți metode variate de citire a Bibliei. Citiți-o de la început la sfârșit. Citiți-o în doze concentrate. Și apoi, ar trebui să o studiați zilnic. Citiți carte cu carte, studiați-o pe teme, pe porțiuni, text cu text, cuvânt cu cuvânt. Studiul constant, statornic, serios, veritabil și stăruitor al Cuvântului lui Dumnezeu se va dovedi a fi foarte folositor.

În *Călătoria pelerinului* de Bunyan – apropo, ar trebui să o citiți adesea – creștinul este descris ca având în mână „Cartea cea mai bună”. Negreșit că slujitorul Evangheliei trebuie să aibă în adâncul sufletului convingerea și certitudinea că Biblia este cea mai bună carte. Este cea mai bună, pentru că vine de la Dumnezeu. Dacă nu are această convingere, Cartea nu va face nimic pentru el, iar el nu va face nimic cu ea și nu ar trebui să fie pastor creștin. Ea este cea mai bună carte pentru că Îl descoperă pe Hristos. El este începutul și sfârșitul, „Alfa și Omega”, chintesența Sfintelor Scripturi. Putem vedea fața Sa încă din primul capitol din Geneza și putem privi slava cununii Sale în ultimul capitol din Apocalipsa. Fără Isus, Biblia nu este diferită de alte cărți.

Valoarea supremă a Sfintelor Scripturi stă în faptul că „ele mărturisesc despre Mine”, cum a spus Isus în Ioan 5,39. Dacă predi-

catorul nu-L vede pe Hristos în Biblie și dacă nu predică despre Hristos cel înfățișat în Biblie – în toată Biblia – și dacă nu face din Hristos chintesența mesajului său, atunci înseamnă că nu are nicio legătură cu Hristos, cu Biblia sau cu pastorația creștină. Biblia este cartea cea mai bună datorită efectului pe care îl are asupra noastră. Ea ne schimbă viața, ne aduce mântuire, ne aduce răscumpărare, ne arată calea spre Dumnezeu. Ea ne aduce iertare de trecut, putere pentru prezent și slavă pentru viitor – și toate acestea sunt însoțite de o pace care întrece orice închipuire omenească.

Predicatorul trebuie să stea înaintea oamenilor cu această Carte în mână și în inimă și să zică: „Vouă v-a fost trimis Cuvântul acestei mântuiri” (Fapte 13,26). Apostolii s-au dedicat propovăduirii Cuvântului (Fapte 6,4). Ei „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Fapte 8,4). Prin această propovăduire, ei doreau să aducă neamurile la ascultarea de Cuvânt (Rom. 15,18). Ei propovăduiau Cuvântul credinței (Rom. 10,17). Ei mergeau (și noi ar trebui să facem la fel) „ținând sus Cuvântul vieții” (Fil. 2,16). Dacă nu reușim să facem la fel, dacă nu putem accepta Biblia din toată inima, nu vom fi niciodată predicatori creștini puternici și nici nu ar trebui să ne numim predicatori.

Toți uriașii amvoanelor din vremurile biblice, din vremea bisericii primare și până la John Wesley îndeosebi, și-au bazat autoritatea pe Scriptură. Primii predicatori adventiști predica din Biblie; mișcarea aceasta a fost pornită de oameni care credeau în ea și care o înțelegeau. Mulți dintre ei nu mai citeau și nu mai studiau aproape nicio carte în afară de Biblie.

Billy Graham ne povestește o experiență pe care a avut-o în 1949, când a venit în Los Angeles ca să susțină o serie de prelegeri într-un cort mare – prima lui campanie de proporții. El socotea că în Scriptură existau contradicții. După cum mărturisea chiar el, concepția lui despre Dumnezeu era îngustă și nu putea să împacă unele afirmații pe care le citea în Cuvântul lui Dumnezeu. În consecință, predicarea lui nu avea acea autoritate caracteristică tuturor marilor predicatori. În articolul său, publicat în *The Ministry* (aprilie 1957, pag. 4-7), el descrie lupta psihologică pe care o du-

cea în vremea aceea. În luna august a acelui an, s-a retras în Forest Home, în munții din California. Acolo a cutreierat cărările de munte din inima pădurilor și s-a luptat cu îndoielile. Iată ce ne povestește chiar el:

„Într-un final, doborât de disperare, mi-am predat voința viului Dumnezeu descoperit în Scriptură. Am îngenuncheat înaintea Bibliei deschise și am zis: 'Doamne, sunt multe lucruri din această carte pe care nu le înțeleg. Dar Tu ai zis că «cel neprihănit va trăi prin credință». Tot ce am primit de la Tine, am primit prin credință. Aici și acum, accept prin credință că Biblia este Cuvântul Tău. Îl accept în întregime și fără rezerve. Acolo unde sunt lucruri pe care nu le înțeleg, nu voi trage o concluzie până când nu voi primi mai multă lumină. Dacă este voia Ta, Te rog, dă-mi autoritatea de a vesti Cuvântul Tău și, prin această autoritate, dă-mi convingerea de păcat și întoarce-i pe cei păcătoși la Mântuitorul.”

El a încetat să mai dovedească în predicile lui că Biblia era adevărată. În mintea lui, adevărul acesta era clar stabilit. Și a constatat că repeta iar și iar cuvintele: „Biblia spune, Biblia spune, Biblia spune.” Știți că așa predică Billy Graham: „Biblia spune”. Și ținea Biblia în mână, după vechiul obicei al predicatorilor scoțieni și după bunul obicei al predicatorilor adventiști. Oamenii să vadă că țineti Biblia în mână și să vă audă zicând: „Biblia spune.”

Acesta a fost începutul marelui succes al lui Billy Graham. Putea lui Dumnezeu s-a revărsat peste el și a început să predice cu autoritate. Știu aceasta pentru că l-am ascultat. Într-o singură predică, el a vorbit din Biblie mai mult decât mulți adventiști pe care i-am ascultat. Era ca în predicile adventiste de odinioară – „Biblia spune” și cita din ea. Folosea puține ilustrații, cele mai multe din Biblie – „Biblia spune”. În mână lui, Cuvântul lui Dumnezeu era ca o sabie puternică, „mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva” (Evrei 4,12). În vechime, când mergeau la luptă, oamenii foloseau săbii bine ascuțite care să taie și să spintece încheieturile ușor.

Așadar, prieteni, putem să ne întoarcem la acest tip de predicare? Știți ce a însemnat ea pentru Billy Graham. El nu are tot adevărul pe

care îl avem noi, dar predică cu autoritatea Cuvântului în subiectele principale despre care vorbește. „Ascultați cuvântul Domnului!” așa spuneau profeții din vechime. Dumnezeu a spus așa și eu cred; și este suficient pentru mine.

Mai târziu, Graham a plecat la Londra. Și acolo, lucrurile s-au schimbat tot datorită predicării Cuvântului. Revista *Intelligence Digest* care apare în Londra – și care, apropo, este o bună sursă de informații despre evenimentele mondiale – amintea, la încheierea cuvântării pe care a ținut-o în Haringay Arena, că predica lui i-a uimit pe conducătorii religioși din acea țară. La scurt timp după sosirea lui, unii dintre ei spusese: „Billy Graham nu va avea succes aici. Teologia lui este rămasă în urmă cu 80 de ani. El încă mai crede că Biblia este inspirată. Nu va face nimic aici. Astăzi, oamenii trebuie să afle care sunt ultimele concepții apărute în critica Bibliei, iar predominantă trebuie să fie atitudinea filozofică și științifică.”

Cu toții știm care au fost rezultatele prelegerilor lui. În continuare, *Intelligence Digest* amintește că ceea ce a predicat Billy Graham a fost exact ceea ce doreau oamenii să audă și ceea ce aveau nevoie, ceea ce tânjeau să audă. Despre ce a predicat? A prezentat, pur și simplu, mesajul Bibliei. Iată subiectele abordate de el, așa cum au fost ele consemnate în această publicație: „Dumnezeu există. Dumnezeu are o împărăție. Împărăția Lui are o lege. Cele Zece Porunci reprezintă această Lege. Încălcarea acesteia este păcat. Plata păcatului este moartea. Toți au păcătuit; de aceea, toți trebuie să primească această pedeapsă. Dar există vreo speranță? Da, o speranță frumoasă, fiindcă 'atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică' – fiindcă Isus a murit pentru păcatele noastre potrivit Scripturii.” Acesta este mesajul transmis de Billy Graham, care a redeșteptat Anglia, spre surpriza teologilor neîncrezători.

În articolul amintit mai sus, autorul povestește despre o tânără comunistă inteligentă, studentă la Royal Academy of Drama and Arts, o actriță celebră, care se înscrisese în Liga Tinerilor Comuniști, deoarece i s-a părut că filozofia comunistă răspundea la problemele vieții. Din curiozitate, a venit împreună cu câteva colegi ale ei la

prelegerile din Harringay Arena, ca să vadă cum este. Mai târziu, ea a mărturisit cu câtă uimire a ascultat nu o prelegere de sociologie, politică, psihologie sau filozofie, ci o poveste simplă despre cruce. Lucrul acesta a fascinat-o pe ea și pe colegile ei. Au participat la toate prelegerile, până când Cuvântul lui Dumnezeu și-a făcut lucrarea. Inimile lor au fost cucerite și și-au predat viața lui Isus.

Marele evanghelist ne reamintește că aceasta nu este bibliolatrie, închinare la Biblie, ci închinare la Dumnezeu Bibliei și la adevărul revelat în Biblie. Este predicarea centrată pe Biblie, adică predicarea centrată pe Hristos, o prezentare a Evangheliei care spune fără să-și ceară scuze: „Biblia spune”, „Așa zice Domnul”.

Și, la urma urmei, nu așa a predicat Isus? Predicarea Lui era atât de diferită de explicațiile date de cărturari și farisei, încât învățăturile Sale captau atenția oamenilor. Rabinii puneau accent pe tradițiile omenești, pe teorii, pe speculații. Ei reproduceau ceea ce spuneau alții despre Scriptură – „Rabinul cutare spune că...” – teorii și speculații bazate pe afirmațiile rabinilor, pe spusele oamenilor cu o mare reputație. La fel se întâmplă în vremea noastră cu tradițiile părinților bisericii! Nu se pune întrebarea „Ce spune Biblia?”, ci „Cine este omul care a spus așa? La ce universitate a studiat?”

Isus a predicat numai din Scriptură. El a întâmpinat toate marile întrebări care tulbură mintea oamenilor cu „Stă scris”, „Ce zice Scriptura?”, „Cum citești în ea?”. „În orice ocazie favorabilă, când un prieten sau un dușman stârnea interesul ascultătorilor, Domnul prezenta Cuvântul. El a predicat solia Evangheliei cu claritate și putere. Cuvintele Sale răspândeau un potop de lumină asupra învățăturilor patriarhilor și profeților, iar Scripturile erau ascultate de oameni ca și când ar fi fost o descoperire nouă. Ascultătorii Săi nu mai percepuseră o semnificație atât de profundă niciodată în Cuvântul lui Dumnezeu.” – *Slujitorii Evangheliei*, ediția 2004, pag. 31

Știm noi mai bine decât El cum ar trebui să predicăm? Dacă trebuie să transmitem un mesaj centrat pe Hristos, bazat pe Scriptură, da, din Scriptură, în Scriptură și prin Scriptură, atunci trebuie să cunoaștem Scriptura; trebuie să citim Scriptura. Datoria noastră

precisă este să citim Biblia regulat, zilnic. Trebuie să stăm singuri cu Dumnezeu și cu al Său Cuvânt în fiecare zi. Nu mă refer la pasajul pe care îl citim la altarul familial, ci la studiul individual.

Așadar, Biblia capătă o importanță supremă și vie pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu. Toate virtuțile, toate binecuvântările, toată lumina, toată forța predicării vine prin intermediul acestui mijloc al revelației divine.

Trebuie să primim putere direct din Biblie și nu doar din scrierile altora. Au apărut mii și mii, zeci de mii de cărți despre Biblie. De ce să nu mergem la aceeași sursă din care și-au extras adevărurile autorii lor? Mergeți la marea resursă a comorilor cerești! Deși oamenii sapă în ea de mii de ani, bogățiile ei sunt nepuizabile. De ce să nu mergem și noi direct la sursa adevărului lui Dumnezeu?

Unii au găsit util sfatul de a păstra o Biblie numai pentru studiul devoțional și sugestia lor este să nu o subliniem și să nu facem însemnări pe ea, pentru ca pasajele familiare să nu fie încătușate de idei învechite pentru a primi astfel zilnic hrană proaspătă pentru trebuințele noastre și putere pentru nevoile prezente.

Ar trebui să ne apropiem de acest Cuvânt pentru nevoile personale, ca să găsim ajutor practic. Ispita noastră neîntreruptă este să studiem Biblia pentru alții: pentru turma noastră sau pentru prietenii noștri pastori. Când ne apropiem zilnic în taină de Cuvânt, ar trebui să întrebăm: „Ce îi spune Domnul slujitorului Său?” Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne judece (Evrei 4,12). Prin meditația personală zilnică asupra Cuvântului, devenim puternici în Domnul, ca să trăim Cuvântul și să creștem în slujire. În portretul profetului adevărat dat de Maleahi, ni se spune: „Legea adevărului era în gura lui și nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui” (Mal. 2,6). Gura predicatorului trebuie să fie plină de Scriptură, întrucât inima lui este plină de ea.

Nu cu mult timp în urmă, unul dintre predicatorii de seamă din New York a mărturisit că, în copilărie, mergea la biserică regulat cu părinții lui și că a crescut în părtășia unei biserici mici din New Jersey. Pastorul bătrân care slujea în biserica aceea de mulți ani, nu era un predicator înzestrat. Avea memoria foarte slabă, pierdea adesea

firul cuvântării și uita cu totul despre ce se apucase să predice. Dar bătrânul avea o calitate deosebită. El memorase pasajele importante din Scriptură și putea reda din memorie capitol după capitol. De aceea, când pierdea firul predicii, începea să spună pe de rost aceste pasaje importante – Psalmul 104, Psalmul 91, Psalmul 23, Isaia 53 sau Apocalipsa 21. Se entuziasma și continua să repete versetele minunate din Cuvântul lui Dumnezeu, până se încheia timpul pentru predică. De obicei, pasajele nu aveau nicio legătură cu predica. Dar ce conta? Ele erau mai prețioase decât predica.

Predicatorul din New York povestea că, în copilărie, versetele acestea i-au influențat viața în cea mai mare măsură. Nu-și mai amintea predicile bătrânului predicator, dar nu a putut uita niciodată cuvintele frumoase din Cartea lui Dumnezeu. Întrucât le-a ascultat de atâtea ori, ele i-au rămas întipărite în minte și l-au urmărit. A fost convins de puterea lor și, pe baza mărturiei lor, s-a convertit, iar mai târziu a devenit pastor creștin.

Prin urmare, cu toții avem nevoie să ne umplem mintea cu Scriptura, să o citim și să o recitim până când vom ajunge să o cunoaștem din scoarță în scoarță. Nu spun că ar trebui să o știm pe toată pe de rost. Este o sarcină uriașă! Dar unii au reușit să o memoreze pe toată. E adevărat totuși că unii memorează mai ușor decât alții. Noi însă trebuie să fim în stare să găsim versetele din Scriptură, atunci când cineva le citează. Iar când un pasaj important este reprodus sau citit incorect, noi ar trebui să fim în stare să observăm inexactitățile.

Aș dori să le propun în special tinerilor să memoreze nu numai câteva texte, ci pasajele importante din Cartea Sfântă. Gândiți-vă cât de mult vă va ajuta acest lucru în predicare și cât de mult vă va îmbogăți viața. Vă propun să memorați capitolele pe care le-am amintit deja. Bineînțeles că veți ști pe de rost Psalmul 23, Cele Zece Porunci și Fericirile.

Dar ce ziceți de Isaia 53? „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” Apropo, versetul acesta este punctul central al unui pasaj format din nouă

versete. Dacă facem abstracție de împărțirea pe capitole, pasajul acesta de nouă versete este punctul central al unui pasaj mai mare de douăzeci și șapte de versete. Există nouă capitole care alcătuiesc o frumoasă cântare, în care capitolul 53 este capitolul ei central, iar versetul 5, punctul central. Este un fel de vitraliu în formă de rozetă aflat într-o catedrală somptuoasă: versetul acesta se află în centru, iar pasajul începe și se încheie cu „'Cei răi n-au pace', zice Domnul” (Is. 48,22; 57,21). Accentul cade pe acest verset: „El era străpuns pentru păcatele noastre.” Este formidabil! Învățați aceste capitole.

După aceea, învățați Psalmul 37. Mama mea, care se află acum în sală, ne-a învățat pe mine și pe fratele meu să memorăm acest psalm și pot să-l spun pe de rost cuvânt cu cuvânt, chiar dacă nu verset după verset, pentru că nu sunt în legătură unele cu altele – este un tip de text foarte greu de memorat. Nu le-am studiat suficient de mult ca să le învăț în ordine, dar dacă îmi spune cineva cuvântul de început, pot să spun tot versetul.

Psalmul 8 este un psalm atât de frumos! „Doamne, Dumnezeuul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!” Putem începe rugăciunea cu aceste cuvinte – cu adorarea lui Dumnezeu și consacrarea noastră.

Psalmii 19, 91, 103 și, bineînțeles, o mare parte din Ioan 1, o parte din Ioan 14, din 1 Corinteni 13, ultimele două capitole din Apocalipsa – toate sunt pasaje frumoase pe care le putem memora.

Unii dintre vechii predicatori memorau pasaje mai mult decât noi. În ciuda a tot ce se spune despre primii părinți ai bisericii, în dreptul lor putem spune un lucru pe care nu-l putem spune și despre predicatorii moderni: ei cunoșteau Scriptura aproape pe de rost. S-a spus că, dacă toate manuscrisele Bibliei s-ar pierde, din scrierile lor ar putea fi reprodusă toată Scriptura, cu excepția câtorva versete. Faptul că nu le-au reprodus întotdeauna cu exactitate dovedește că le-au citat din memorie, dar și că au reușit să învețe și să redea din memorie incredibil de multe pasaje din Scriptură.

Și primii predicatori puritani obișnuiau să memoreze părți mari din Scriptură. În epitaful scris de Benjamin Woodbridge despre dr.

John Cotton, găsim următoarele cuvinte care, deși sunt citate de seori, nu își pierd frumusețea:

El a fost Biblia vie în carne și oase; tablele pe care
 Erau înscrise cu litere mari cele două Legăminte.
 Evangheliile și Lege, fiecare avea locul ei în inima lui;
 Capul lui era indexul Cărții Sfinte;
 Iar numele lui, prima pagină; și, apoi,
 Viața lui, un comentariu asupra textului.
 O, ce monument plin de slavă va fi
 când va reveni la viață, într-o nouă ediție!
 Dar ne putem aștepta să nu existe erată
 În paginile și între copertile veșniciei!

Nu-i așa că e un epitaf frumos? Viața predicatorului trebuie să fie un comentariu asupra textului, nu-i așa? Este un epitaf de modă veche, dar înfățișează portretul adevărat al predicatorului, care este o Biblie vie. Să dea Dumnezeu ca epitaful acesta să fie valabil și în dreptul nostru!

În Sfintele Scripturi se găsesc patru nume date creștinilor, care reprezintă cele patru virtuți fundamentale, atât de esențiale pentru mântuirea omului. Iată-le:

Creștinii sunt numiți *sfinți* datorită sfințeniei lor, *credincioși* datorită credinței lor, *frați* datorită dragostei lor și *ucenici* datorită cunoștințelor lor. Dar cum putem avea sfințenie, credință, dragoste sau cunoștințe dacă nu ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu?

Nu am uitat niciodată cuvintele lui Henry van Dyke, pe care le-am învățat în colegiu – frumosul elogiu pe care îl aduce Sfintelor Scripturi. Sper că îl veți memora și voi:

Născută în Răsărit și îmbrăcată în forme și imagini orientale, Biblia trece pe toate cărările lumii cu pas cunoscut și străbate toate țările ca să-i găsească pe ai săi. Ea a învățat să-i vorbească inimii omenești în sute de limbi. Ea intră în palat, ca să-i spună monarhului că el este slujitorul Celui Preaînalt și intră în colibă ca să-l asigure pe țăran că el este fiul lui Dumnezeu.

Copiii ascultă povestirile ei cu uimire și încântare, iar înțelepții cugetă la ele, ca la niște parabole ale vieții. Ea are un cuvânt de pace pentru vremea necazului, un cuvânt de mângâiere pentru ziua nenorocirii, un cuvânt de lumină pentru ceasul întunecat. Profețiile ei sunt repetate în adunarea poporului și sfaturile ei sunt șoptite la urechea celor singuratici. Cei nelegiuiți și cei mândri tremură la muzicarea ei, însă celui rănit și pocăit le vorbește ca o mamă. Pustiul și locurile neumblate tresaltă de bucurie datorită ei, iar focul de cărbuni aprinși luminează citirea paginilor ei străvechi.

Ea a pătruns în sentimentele noastre cele mai adânci și a dat culoare viselor noastre cele mai dragi; astfel că dragostea și prietenia, compasiunea și consacrarea, amintirile și speranța se îmbracă cu veșmintele frumoase ale cuvintelor ei prețioase, mirosind a tămâie și a mir.

Cuvintele ei vin nepoftite deasupra leagănului și lângă mormânt. Ele ne umplu rugăciunile cu o putere mai mare decât putem cuprinde, și frumusețea lor ne răsună în ureche cu mult după ce am dat uitării predicile în care le-am auzit. Ele se întorc la noi iute și pe tăcute, ca niște porumbei din depărtare. Ele ne iau prin surprindere cu înțelesuri noi, ca niște izvoare de apă care țâșnesc din stâncă lângă o cărare mult bătătorită. Ele devin mai valoroase ca niște perle care sunt purtate în dreptul inimii.

Cine are această comoară nu este nici sărac și nici singur. Când cerul se întunecă și când pelerinul ajunge în valea numită „a umbrei”, el nu se teme să coboare în ea: el ia în mână toiagul și nuiaua Scripturii; le spune prietenilor și tovarășilor săi: „La revedere, ne vom revedea”; și, încurajat de sprijinul acesta, înaintează spre strămoșia pustie ca unul care trece de la întuneric la lumină.

Mi-ar plăcea să scriu astfel de cuvinte! Dar mi-e mai ușor să le memorez când le scrie altcineva. Puteți să le memorați și voi. Este un elogiu minunat adus Sfintelor Scripturi.

Categoric că trebuie să ne hrănim zilnic din Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ne însușim această comoară și, cu trecerea anilor, o vom prețui tot mai mult. Numai în felul acesta, lucrarea noastră va deveni mai puternică, iar noi vom fi predicatori tot mai buni. Ascultați citatul următor din *Mărturii*, volumul 4, ediția 1999, pag. 432:

Pastorii trebuie să consacre timp pentru citit, pentru studiu, pentru meditație și rugăciune. Ei trebuie să adune cunoștințe folositoare, memorând părți din Scriptură, schițând împlinirea profețiilor și învățând lecțiile pe care le-a dat Hristos ucenicilor. Luați cu voi o carte pentru citit când călătoriți cu trenul sau așteptați la gară. Folosiți orice moment disponibil făcând ceva. În felul acesta, va fi închisă o ușă eficientă împotriva a mii de ispite.

Citiți tot acest capitol, intitulat „Pastori ai Evangheliei”. Dacă nu produce o frământare în sufletul vostru, o tulburare în mintea voastră, o dorință de a fi un om intelectual uriaș pentru Hristos și de a cunoaște Scripturile, atunci aveți o problemă. Ascultați și acest citat: „Dar unii care au fost angajați în lucrarea de predicare de ani de zile sunt mulțumiți să se limiteze la câteva subiecte, fiind prea leneși să cerceteze Scripturile cu atenție și rugăciune, ca să poată ajunge uriași în înțelegerea doctrinelor biblice și a învățăturilor practice ale lui Hristos.” – *Ibid.*, pag. 435. Iată de unde am luat cuvântul – „uriași”. Cum putem deveni niște uriași? Da, dacă cercetăm Scripturile zilnic, dacă le purtăm cu noi și dacă le memorăm.

Gândirea noastră este pipernicită și neputincioasă dacă nu o dezvoltăm continuu. Citesc din nou de pe aceeași pagină:

Mintea tuturor trebuie să fie aprovizionată cu acea cunoaștere a adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu, ca să poată fi pregătiți, în orice moment, să prezinte din vistierie lucruri noi și vechi. Mințile au fost mutilate și pipernicite din lipsă de zel și de disciplină serioasă și severă. A venit timpul când Dumnezeu spune: „Du-te înainte și cultivă apetitudinile pe care ți le-am dat.” *Ibid*

Colegi predicatori, înțelegem noi că suntem răspunzători pentru binele pe care am fi putut să-l facem, dar pe care nu l-am făcut din cauză că suntem prea leneși ca să ne dezvoltăm?

Acum vreau să revin asupra temei amintite în prelegerea anterioară – timpul. Orele de dimineață sunt potrivite pentru studiu. Ar trebui să ne luăm timp pentru studiu, pentru citit, pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru memorarea pasajelor din Scriptură și a altor texte – poezii etc. Când călătorim, ar trebui să luăm cu noi o carte. „Cum să-mi fac timp pentru studiu?” mă întrebați. Faceți-vă timp, pur și simplu! De obicei, vă faceți timp să luați masa de dimineață, de prânz și de seară, nu-i așa? Vă luați timp să dormiți. Cum anume? Pur și simplu. Sunteți atât de obosiți, încât indiferent ce trebuie să faceți, chiar dacă trebuie să mai lucrați la planurile pentru Sărbătoarea Secerișului, vă duceți la culcare și dormiți. Vi se face atât de foame, încât mâncați, indiferent cât de ocupați sunteți.

Când veți respecta hotărârea de a studia, de a memora Scriptura, de a medita și de a vă ruga, cu tot atâta fermitate ca și hotărârea de a dormi, de a mânca, de a face o impresie bună asupra oamenilor prin atingerea țințelor și împlinirea tuturor sarcinilor pe care se așteaptă să le împliniți, vă veți face timp. Când veți flămânzi după Cuvântul lui Dumnezeu tot atât de mult ca după masa de dimineață, de prânz și de seară, vă veți hrăni din Cuvântul lui Dumnezeu.

Cum să-mi fac timp? Exact așa cum își fac timp ceilalți oameni pentru activitățile lor. Trebuie să vă faceți timp. O zi are numai 24 de ore și toți dispunem de același timp. Progresul și succesul nostru ca pastori în lucrarea lui Dumnezeu depind de modul în care folosim timpul.

Nu vreau să stabilesc un timp pe care fiecare să-l pună deoparte pentru studiu și rugăciune. Nu știu cât ar trebui. Fiecare trebuie să-l stabilească personal împreună cu Dumnezeu. Cei mai isteți dintre noi nu vor avea nevoie de atât de mult timp ca noi, ceilalți.

Cineva mi-a cerut numele autorului cărții pe care am amintit-o aici: *The Secret of Pulpit Power Through Thematic Christian Preaching* [Secretul succesului la amvon prin predicarea creștină tematică]. Autorul este dr. Simon Blocker și este publicată la Editu-

ra Eerdman's. La pagina 29, el spune: „Este un păcat al încumetării ca pastorul să lucreze șapte zile pe săptămână. Niciun pastor nu va scăpa nepedepsit. Nu întinde coarda prea mult, că se rupe.” Apoi el îndeamnă la odihnă adecvată, dar insistă ca diminețile să fie dedicate studiului, spunând: „Predicatorul creștin nu va reuși să țină predici tematice dacă studiază mai puțin de patru ore pe zi.” Nu știu dacă afirmația aceasta este corectă sau nu, dar așa spune el. Cât studiați în fiecare zi: o oră? Treizeci de minute? Cincisprezece minute?

Dr. Blocker continuă:

„Predicatorul care studiază patru ore pe zi se dezvoltă permanent. Efectele se acumulează... Pune-ți deoparte cele patru ore prețioase ale dimineții pentru Biblie, comentarii și dicționare biblice. În aceste patru ore, lucrează la predicile pe care le vei ține în viitorul apropiat sau mai îndepărtat. Cum vei reuși să îți iei patru ore pentru studiu în fiecare dimineață? Așa cum își iau fermierii, muncitorii și negustorii. Ține pasul cu oamenii care pleacă la serviciu. Trezește-te la o oră potrivită!”

Poate că cineva va exclama descumpănit: „Patru ore! De unde să iau patru ore?” Mașina te așteaptă în fața casei, ca să te duci în diferite locuri. Ești în plină campanie de evanghelizare, trebuie să faci cutare și cutare lucru. Poate că patru ore este prea mult pentru predicatorul adventist obișnuit de astăzi, dar ce spuneți de două ore? Dar o oră? O jumătate de oră? Cincisprezece minute? Știm cu toții că mulți predicatori de astăzi nu investesc în fiecare zi, regulat, atât de mult timp în lucrarea de predicare – în activitatea lor primordială. Aceste ore prețioase ale dimineții sunt irosite sau umplute cu alte activități. Stăm la telefon, ne ocupăm cu de toate, dar cu nimic important. După-amiaza este potrivită pentru vizite. Puteți scrie scrisori, puteți sta de vorbă cu oamenii; atunci e momentul să vă ocupați de activități; dar dimineața este pentru munca de creație.

Aici soția pastorului poate fi de ajutor – căci cine poate fi un pastor bun, dacă nu are o soție bună? Cereți-i să fie secretarea voastră și lăsați-o să răspundă la telefon. La noi în casă, soția răspunde la

telefon deși am în biroul meu un telefon cuplat. Telefonul sună – eu ridic receptorul, o aud vorbind și îmi dau seama dacă este cineva cu care vreau să vorbesc. Dacă nu, pun receptorul înapoi. Uneori, ei nu îi place – consideră că ar trebui să preiau discuția. Păi, dacă aş răspunde la telefon tot timpul, dacă aş sta de vorbă cu toți și dacă aş vorbi la nesfârșit, nu aş termina de pregătit nici emisiunile pentru radio, nici nimic altceva. Nu aş fi reușit niciodată să pregătesc prelegerile acestea. Dacă cineva vrea să stea de vorbă cu mine și dacă nu este o chestiune de viață și de moarte, atunci soția mea îi spune: „Îmi pare rău; nu este disponibil acum. Dar puteți să reveniți la ora cutare.” Nu este necesar să precizeze unde sunt și ce fac. Lucrez pentru Domnul și atât.

Deci lăsați-le pe soțiile voastre să răspundă la telefon și să preia mesajele dacă nu este o chestiune de viață și de moarte sau un telefon de la mare distanță la care trebuie neapărat să răspundeți. Bunul simț vă va spune când trebuie să întrerupeți studiul și meditația. Bunul simț, bunătatea și politețea creștină vă pot ajuta să discerneți fiecare situație, acolo unde există hotărâre, prin harul lui Dumnezeu, chiar dacă uneori vom fi nevoiți să le dăm explicații celor care nu s-au gândit niciodată că pastorul trebuie să studieze, ca să aibă ce să spună la amvon.

Apoi mai este și problema copiilor. Doi copilași care-și iubesc tatăl pot distruge mai multe predici decât ne putem închipui, dar, dacă sunt educați corespunzător, ei vor înțelege repede cât de important este ca tatăl lor să petreacă o oră singur cu Dumnezeu. Da, pastorul trebuie să se roage împreună cu familia lui, cu copiii, cu soția, dimineața, seara și probabil în alte ocazii; dar trebuie să se roage și singur.

Am amintit aseară cum vă pot ajuta soțiile voastre. Unele soții își irosesc timpul stând de vorbă la nesfârșit cu soții lor, în loc să-i îndemne să meargă la studiu. Poate că nu aveți decât un colț de cameră sau un colț de garaj unde să studiați; dar căutați un loc unde să fiți singuri. „Intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns și... îți va răsplăti” (Mat. 6,6). Cereți-le soțiilor să păzească ușa ca niște leoaice, dacă este nevoie. Ele să le spună

copiilor: „Tati stă de vorbă cu Dumnezeu. Nimeni nu are voie să-l deranjeze.”

Predicatorul trebuie să-L caute pe Dumnezeu pentru acea comuniune sfântă în care primește planul pentru ziua respectivă și pentru veșnicie. Este bine ca el să aibă în fiecare dimineață această perioadă de creștere, acest ceas împreună cu Dumnezeu. Chiar dacă este numai o jumătate de oră, schimbarea se va vedea în viața lui în numai câțiva ani. Oamenii vor observa progresele lui, vor observa schimbările făcute și îi vor cere să predice în diferite locuri. Îl vor solicita, pentru că progresează permanent. Atunci, vor fi mai puțini predicatori care să fie mutați după numai câteva luni. Se vor economisi milioane de dolari pentru lucrare. În opinia mea, conducătorii noștri ar trebui să se gândească la aceste lucruri. Avem astăzi sute de biserici care au nevoie de predicatori noi. Nu de alți predicatori, ci de predicatori noi – de oameni care cresc mereu și care se înnoiesc tot timpul. Nu este nicio problemă cu predicatorii noștri, atâta timp cât ei progresează continuu. Ei trebuie să crească și să se dezvolte neîncetat.

Milioane de dolari ar fi economisiți pentru lucrare dacă oamenii ar crește, dacă ar fructifica zilnic această oră, dacă ar face ceea ce le dictează bunul simț, ceea ce le spune Spiritul Profetic și ceea ce fiecare știe că are de făcut. Atunci ei ar predica cu mai multă putere, subiectele de predici s-ar înmulți și ar ieși la iveală de pe fiecare pagină a Bibliei, chemându-i: „Predică despre mine! Predică despre mine!”

De ce unii predicatori prezbiterieni sau din alte denominațiuni pot locui în același loc 35 sau 40 de ani, pot progresa mereu, pot deveni predicatori mai buni, pot scrie cărți, pot susține prelegeri, iar comunitățile lor pot să crească mereu? De ce? Fiindcă ei studiază și progresează mereu. Își iau concediu, călătoresc, se duc să îi asculte pe alți predicatori și slujirea lor pastorală se consolidează. Chiar și cincisprezece minute de citit pe zi pot să ne schimbe viața.

Dr. William Osler, numit adesea „Părintele medicinei americane”, era un om foarte ocupat. Fără îndoială că niciunul dintre predicatorii noștri nu a fost vreodată mai ocupat decât dr. Osler. Muncea

din greu în Baltimore. Pe lângă aceasta, era profesor de medicină la Universitatea Johns Hopkins, o sarcină importantă, fără îndoială. Totodată, scria manuale de medicină, o altă sarcină importantă. Muncea efectiv zi și noapte, de dimineață devreme și până noaptea târziu. Într-o zi, și-a dat seama că nu reușise să citească multe dintre cărțile pe care-și dorise dintotdeauna să le citească. Timpul zbura și se părea că nu va avea niciodată timp să-și împlinească dorința și probabil că așa s-ar fi întâmplat dacă ar fi așteptat să vină ziua în care să zică: „Acum am timp să le citesc.” Aceasta este cea mai mare greșeală pe care o fac oamenii. Nu vor avea niciodată timp; timpul acela nu va veni niciodată. Viața nu este așa.

Așadar, dr. Osler s-a hotărât să-și facă timp. După câteva zile de chibzuială, a ajuns la concluzia că nu putea să citească decât noaptea, după ce intra în pat, adică înainte de a adormi. Citea numai cincisprezece minute – dacă stătea mai mult, îl lua somnul; dar nu mai puțin, pentru că numai în cel puțin cincisprezece minute se putea observa un progres. Așadar, a făcut rost de cărțile dorite și le-a pus pe noptieră și în fiecare noapte, după ce intra în pat, citea exact cincisprezece minute, pe ceas.

Dr. Osler a continuat să citească așa timp de opt ani, până în ziua morții; lista lungă de cărți pe care le-a citit, cărți monumentale, marile cărți ale omenirii, este uluitoare – zeci și zeci de cărți. După câteva luni, a constatat că nu îl lua somnul decât după cele cincisprezece minute de lectură. Își făcuse deja un obicei. Noaptea nu este timpul cel mai bun pentru meditație, studiu și muncă de creație, dar este un timp bun pentru citirea unor cărți bune, care trebuie citite. Există totuși pericolul ca, dacă am amânat să facem anumite lucruri dimineața, să citim prea mult noaptea, să ne distrugem sănătatea și, în cele din urmă, să fim constrânși să punem capăt acestui obicei. Însă lectura unei cărți bune în fiecare seară, timp de cincisprezece minute, nu este un obicei dăunător. Încercați și voi?

Dragi prieteni, ce se întâmplă cu noi? Credeți că vom putea continua să lucrăm în acest ritm agitat și febril, făcând mult zgomot pentru nimic, cum spunea Shakespeare, și să mai purtăm numele de predicatori ai Cuvântului? Un lucru este sigur: nimeni nu va citi

și nu va studia în locul nostru. Nimeni nu se va ruga în locul nostru. Este datoria noastră! Și, sincer, dacă nu ne luăm timp, timpul va trece pe lângă noi. Nu este nicio îndoială.

Trebuie să scoatem din vistieria Cuvântului lui Dumnezeu lucruri noi și lucruri vechi.

Veghetorii lui Dumnezeu n-ar trebui să caute cum să placă oamenilor și nici să asculte cuvintele lor și apoi să le rostească [aceasta va fi tendința noastră dacă nu vom petrece mult timp cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu]; ci trebuie să asculte ce spune Domnul, care este Cuvântul Său pentru popor. Dacă se sprijină pe vorbiri pregătite cu ani în urmă, ei nu vor satisface nevoile ocaziei respective. Inimile lor trebuie să fie deschise, astfel încât Domnul să le poată impresiona mintea și numai după aceea vor fi în stare să le dea oamenilor căldura adevărului prețios al Ceiului. Lui Dumnezeu nu-I plac slujitorii aceia înguști, care consacră puterile date lor de Dumnezeu pentru lucruri de mică importanță și dau greș în a crește în cunoașterea divină până la înălțimea staturii plinătății lui Isus Hristos.
– *Mărturii*, vol. 5, ediția 1998, pag. 262.

Cred că dr. William Magee a fost cel care a spus că există numai trei tipuri de predicatori: cei pe care nu-i poți asculta, cei pe care îi poți asculta și cei pe care trebuie să-i asculți. Trebuie să luăm hotărârea ca, prin harul lui Dumnezeu, să facem parte din ultima categorie – din categoria predicatorilor pe care oamenii trebuie să-i asculte, pentru că ei au ceva de spus. Dar ca să fim așa, trebuie să avem într-adevăr ceva de spus. Trebuie să vorbim cu autoritatea pe care ne-o dau cunoașterea adevărată și revelația Cuvântului lui Dumnezeu. Iar aceasta se obține numai printr-un efort neconținut. Predicarea autentică se bazează pe studiu autentic, pe meditație autentică și pe rugăciune autentică.

Există astăzi oameni care stau la amvon ca păstori și care declară că hrănesc turma, în vreme ce oile mor de foame chiar acolo, în fața lor – ele așteaptă, dar nu primesc hrană. Acești oameni nu au cules niciodată grâul, nu l-au măcinat, nu l-au cernut, nu au frământat

aluatul cum trebuie, nu l-au pus în cuptor și nu l-au copt niciodată; nu au scos pâinea din cuptor niciodată, nu au frânt-o și nu au dat-o comunității nerăbdătoare. „Hrana oferită poporului este foarte ieftină.” – *Mărturii pentru pastori*, ediția 2007, pag. 302. Cine nu studiază nu poate să predice despre Hristos așa cum se cuvine.

Dacă vrem să ținem predici bune despre marile teme, despre marile subiecte, atunci trebuie să cercetăm, trebuie să muncim. Ellen White ne arată care sunt aceste mari teme:

Iată care sunt subiectele noastre: Hristos cel răstignit pentru păcatele noastre, Hristos cel înviat, Hristos – Mijlocitorul nostru înaintea lui Dumnezeu. Strâns legate de acestea sunt subiectele despre lucrarea Duhului Sfânt, reprezentantul lui Hristos. – *Evanghelizare*, ediția 2008, pag. 149.

Preexistența lui Hristos, a doua venire a Domnului Hristos cu putere și slavă, demnitatea Sa, Legea Sa sfântă și înaltă, acestea sunt subiectele asupra cărora trebuie să stăruim cu simplitate și convingere. – *Ibid.*

Cum putem să predicăm despre aceste teme dacă nu studiem? Trebuie să transmitem un mesaj pozitiv, înălțând crucea lui Hristos. Trebuie să adunăm „declarațiile pozitive cele mai convingătoare cu privire la ispășirea săvârșită de Domnul Hristos pentru păcatele lumii.” – *Ibid.*, pag 149, 150. Trebuie să adunăm „toate declarațiile și dovezile care fac ca Evanghelia să fie vestea cea bună a mântuirii pentru toți aceia care Îl primesc pe Hristos și cred în El ca Mântuitor personal.” – *Ibid.*, pag 150. Mesajul nostru să fie unul pozitiv!

Pentru aceasta, trebuie să studiem. Trebuie să știm unde se găsesc aceste declarații. Unii susțin cuvântări lungi alcătuite în mare parte din anecdote; dar pentru aceasta nu a fost nevoie de mult studiu, de cercetare a sufletului, de înțelegere a Cuvântului. Obiectivul predicării nu este acela de a amuza, de a distra, de a stârni interesul și nici măcar acela de a transmite informații sau de a convinge la nivel intelectual. „Proclamarea Cuvântului trebuie să se adreseze intelectului și să ofere cunoaștere, dar ea cuprinde mai mult decât atât. Inima pastorului trebuie să atingă

inima ascultătorilor.” – *Ibid.*, 167. Pentru a adresa un astfel de apel care să miște sufletul oamenilor, trebuie să ne rugăm, să studiem și să medităm.

Am putea să vorbim ore în șir despre necesitatea studierii Bibliiei, despre citirea Scripturilor, dar nu avem atâta timp la dispoziție. Cred că fiecare pastor ar trebui să își procure toate traducerile Bibliiei disponibile în limba lui și să le studieze. Eu am treizeci sau patruzeci de versiuni. Pastorul va găsi în multe dintre aceste traduceri mai noi clarificări uimitoare asupra textelor oferite în limba contemporană și informații suplimentare aduse de multele descoperiri făcute în lingvistică, arheologie și alte domenii. El ar trebui să studieze cât mai multe traduceri posibil. De asemenea, trebuie să aibă Biblia în original și să știe să o citească în studiul devoțional. La predică însă cred că ar trebui să folosească versiunea King James, acel „izvor curat al limbii engleze”, întrucât engleza ei anglo-saxonă, bogată și frumoasă este de neasemuit. Citiți ce a spus John Ruskin despre ea în *Sesame and Lilies* [Susan și crini]; sau Sir Arthur Quiller-Couch în comentariile sale intitulate *On the Art of Reading* [Despre arta de a citi]. Dacă există în această versiune anumite texte care trebuie lămurite cu ajutorul altor versiuni, desigur că lucrul acesta se poate face.

Citirea acestei Cărți și citirea ei cu voce tare se vor dovedi a fi un beneficiu pentru stilul de predicare – și stilul este important. Care sunt capodoperele care au pus în valoare expresivitatea limbii engleze? În afară de versiunea King James, amintesc operele lui Shakespeare, Milton, Tennyson, John Ruskin, Matthew Arnold, James Anthony Froude, John Henry Newman și alții. „Stați în preajma lor”, ne spune dr. Charles Reynolds Brown, „până când veți fi brusc dezgustați de stilul neconvingător, necioplit, murdar.”

Ca să vă ofer un exemplu: traducerea lui Moffatt a Psalmului 23 vorbește despre „o strâmtoare întunecată”. Comparați această expresie cu „valea umbrei morții”. O, prieteni, asigurați-vă că sunteți bine familiarizați cu frumoasa limbă engleză a acestei versiuni. De aceea spun, citiți cu voce tare versiunea King James! Citiți cu voce tare poezii bune! Unii dintre noi suntem auditivi, dar și vizuali. Dr. Brown, decanul Școlii Teologice de la Yale, spune:

Engleza împăratului trebuie să fie ca și fața împăratului, „plină de strălucire”; ea trebuie să îmbrace ideile tale într-o „haină țesută cu aur”; ea trebuie să fie ca niște săgeți „ascuțite” care să străpungă „inima vrăjmașilor împăratului”; ea trebuie să fie încinsă cu slavă și biruință, datorită adevărului și neprihănirii pe care o conține. „Harul este turnat pe buzele” ei, de aceea Dumnezeu a binecuvântat-o pe vecie pentru marea misiune pentru care a fost trimisă. Dacă te vei strădui să vorbești așa, stilul tău va fi caracterizat de claritate, forță și frumusețe, care vor spori puterea cuvântului rostit de tine, uneori de treizeci de ori, alteori de șazeci de ori, iar alteori chiar de o sută de ori.

– *The Art of Preaching* (New York: MacMillan), pag. 186

Acum voi vorbi puțin despre lectura generală a pastorului, în comparație cu lectura cărților de specialitate. Sunt de părere că predicatorul ar trebui să se familiarizeze cu marile opere ale omenirii. El nu poate citi cărțile bune și nici măcar pe cele foarte bune; dar poate citi cele mai bune cărți din toate timpurile.

Când studiam la colegiul acesta, m-am întrebat de cât timp ar avea nevoie cineva ca să citească toate cărțile din Biblioteca Congresului. Bibliotecarul m-a informat că, numai pentru a citi cărțile aflate într-unul din alcovurile mici care înconjoară rotonda principală, este nevoie de 80 de ani! Astfel că am abandonat ideea de a le citi pe toate! Cu toate acestea, este bine să ne amintim cuvintele lui Benjamin Franklin: „Îți place viața? Atunci nu irosi timpul, pentru că viața înseamnă timp.” Consider că suntem mai săraci dacă pierdem vuietul făcut de cotropitori pe țărmurile Mării Egee, pe care cititorul pare a-l auzi când citește *Iliada* și *Odiseea*, sau să nu vedem călătoria lui Bunyan în nemuritoarea lui carte *Călătoria pelerinului*, sau dacă nu privim, ca printr-o fereastră curată, chiar în inima creștinului descris în scrisorile lui Samuel Rutherford.

Vă sfătuiesc să cumpărați ediția revizuită a ghidului pentru lectură, *I Love Books* [Iubesc cărțile] de John Snider, și să începeți să iubiți cărțile! Citiți biografia unui om mare sau a unui predicator – precum Wesley, Luther, Spurgeon, Calvin, Augustin – și cunoașteți-i

viața în mod temeinic! Viața voastră și viața celor din jur va deveni mai frumoasă. Sau studiați în detaliu scrierile unui om mare. Bacon spunea: „Cititul îl face pe om complet”; unii dintre noi suntem cam incompleți.

Pastorul ar trebui să fie familiarizat cu lectura și să o îndrăgească. Ar trebui să aibă cărți, nu multe, dar câteva. Fiecare pastor ar trebui să înceapă să-și facă o mică bibliotecă. Nu este nimic mai prețios decât să deții câteva cărți, să le subliniezi, să le citești și să le îndrăgești. Predicatorul adventist de ziua a șaptea își va dori, în mod firesc, să aibă toate cărțile noastre și nu vreau să le mai amințesc, pentru că și le poate procura oricând – în special scrierile Spiritului Profetic. Însă propun ca biblioteca lui specială de religie să fie construită în jurul Bibliei. Veți găsi câteva sugestii bune în cartea *Profitable Bible Study* [Studiul biblic fructuos] de Wilbur M. Smith, publicată de W. A. Wilde Company, în Boston, Massachusetts. Autorul oferă câteva metode simple de studiere a Bibliei și o listă cu primele o sută cele mai bune cărți (alese de el) care ar trebui să se găsească în biblioteca cercetătorului Bibliei. Mai există o altă carte bună, *The Pastor and His Library* [Pastorul și biblioteca lui], de Elgin S. Moyer, publicată de Moody Press, în Chicago, Illinois.

Ce vreau să spun prin construirea bibliotecii de studiu în jurul Bibliei? Cumpărați un comentariu bun al întregii Biblie (dacă se poate, cel puțin unul), apoi cel puțin o carte despre Geneza, Exod, Levitic etc., despre toate cărțile Bibliei; un dicționar biblic bun; un atlas biblic bun; *Concordanța exhaustivă Strong* sau/și *Concordanța analitică Young*. Dacă am nevoie să găsesc ușor un text, prefer *Concordanța Walker*, deși ediția revizuită a *Concordanței Cruden* este mult îmbunătățită.

După aceea, ar fi bine ca tinerii să înceapă să îndosarieze materialele – în special articole din ziare și notițele importante. Nu trebuie să cumpărați o cartotecă scumpă chiar de la început. Majoritatea dintre noi am început cu o cutie din lemn de mărime potrivită sau cu o cutie din carton (eu am preferat a doua variantă). Ceea ce contează este ce faci cu materialele. Nu cred că Socrate, Platon sau Aristotel aveau cartoteci din metal, dar probabil că ne amin-

tim de ei și de operele lor mai bine decât de unii oameni care au la dispoziție cel mai modern echipament de îndosariere. La început este suficientă o cartotecă alfabetică simplă: A, B, C și așa mai departe. În dreptul fiecărei litere puteți introduce subiecte precum Adventismul, Botezul, Creștinismul etc., ca să găsiți materialele cu ușurință.

Nu lăsați ca publicațiile noastre denominaționale sau alte publicații să fie trimise la incinerator fără să decupați articole din ele. Dacă găsiți un articol bun semnat de Taylor G. Bunch în *The Review and Herald*, decupați-l și așezați-l în dreptul literei corespunzătoare; sau dacă găsiți o cuvântare ținută de dr. C. E. Weniger, puneți-o la locul potrivit ca s-o găsiți când aveți nevoie. Problema este că cel mai adesea dăm peste multe lucruri bune, dar mai târziu, când avem nevoie de ele, nu știm unde le-am pus.

Vă sugerez să faceți un dosar cu acele comentarii și articole explicative ale Scripturii. Ce bine ar fi fost dacă aș fi avut un astfel de dosar încă de la începutul activității mele ca pastor! În acest dosar trebuie să aveți câte o folie pentru fiecare capitol din Biblie sau, cel puțin, pentru capitolele cele mai importante din Biblie. Unele părți din Scriptură nu necesită o folie pentru fiecare capitol și de aceea puteți include mai multe capitole într-una singură. Însă, în cazul Noului Testament, este bine să aveți câte o folie pentru fiecare capitol. După aceea, de fiecare dată când găsiți în publicațiile noastre – de exemplu, la rubrica „Întrebări și răspunsuri” – ceva despre un text important, decupați-l și așezați-l în folia corespunzătoare capitolului din care face parte textul respectiv. În felul acesta, veți aduna un comentariu tot mai amplu asupra Cuvântului și un tezaur cu multe materiale bune, pe care altminteri le-ați pierde când aruncați revistele și ziarele. Acesta este unul dintre cele mai valoroase lucruri pe care le dețin; valoarea este dată de utilitatea lui.

Îndosărierea ilustrațiilor a fost dintotdeauna una dintre sarcinile cele mai complicate și mai dificile pentru majoritatea pastorilor. Eu le-am așezat într-o anumită ordine în mintea mea, dar am descoperit de curând un sistem bun, mulțumită fratelui John Osborn. El mi-a împrumutat o carte intitulată *The Illustration in Sermon*,

Address, Conversation and Teaching [Ilustrația în predici, cuvântări, discuții și lecții], de Lester B. Mathewson, în care am găsit un capitol despre îndosărirea ilustrațiilor. Metoda poartă denumirea de „sistem util de îndosariere” și este cea mai bună metodă de îndosariere pe care am întâlnit-o vreodată. Este greu să gândești un sistem de îndosariere, dar iată că cineva a găsit o soluție. Este simplă și bună. Cred că este bine să multiplicăm acest capitol și să-l punem la dispoziția lucrătorilor noștri, pentru că, din câte știu, cartea nu se mai tipărește.

Robert J. McCracken afirmă că putem să ne dăm seama de calibrul unui pastor după biblioteca pe care acesta o deține, nu neapărat după mărimea ei, ci după cărțile din ea, fie că sunt multe sau puține. El spune următoarele: „Cu excepția rugăciunilor lui publice, nimic altceva nu are o putere mai mare de dezvăluire de sine.” Să nu uităm cuvintele acestea. Am auzit o întâmplare despre un membru al unui comitet pastoral care trebuia să examineze un predicator în devenire. Acesta l-a invitat să ia masa acasă la el. Vizitatorul a fost neplăcut surprins de locul și de mărimea biroului, pentru că era o cameră foarte mică. Pe rafturi erau mai puțin de 200 de cărți, iar cărțile religioase erau în principal cărți de predici.

Există extreme și în privința cititului. Sunt oameni care știu mai mult despre literatură decât despre viață. Ar trebui să le cunoaștem pe amândouă. În dreptul unora, putem să punem întrebarea: „De la tine însuși zici lucrul acesta sau ți l-au spus alții despre Mine?” (Ioan 18,34). Predicile nu ar trebui să fie pline cu citate ale altor oameni, ci cu citate din Sfânta Scriptură.

Charles Spurgeon călătorea în nordul Angliei și s-a oprit peste noapte într-unul din hanurile vechi englezești. Știți cum este acolo – găzduirea și masa au același preț. Este o idee bună. Când dl Spurgeon a coborât la masă, a observat o carte foarte veche pe o poliță de deasupra mesei, foarte aproape de tavanul camerei scunde. Fiind totdeauna interesat de cărți, a întins mâna să ia cartea. Era o Biblie mâncată de molii. Moliile de cărți o devorau, iar una mai ageră reușise să facă o gaură transversală de la o copertă la alta, astfel încât lumina trecea prin ea. Atunci Spurgeon a zis: „Așa tre-

buie să fie creștinii, precum moliile acestea. Ei trebuie să înceapă cu Geneza și să-și croiască drum, ronțăind carte după carte, până la Apocalipsa.” Firește că așa trebuie să facem și noi cu Biblia, Cartea lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fim familiarizați și cu alte cărți mari, în special cu literatura bună scrisă în limba natală.

Unii predicatori citesc multe lucrări care nu valorează nimic – foarte multe ziare și reviste – dar nu citesc într-un an o carte mare, fundamentală. Dragi tineri predicatori, feriți-vă să vă ocupați orele dimineții cu citirea ziarelor și a revistelor. Puteți să aruncați o privire, dar nu mai mult. Dimineața trebuie să citim o carte care să ne capteze atenția și care să ne provoace să gândim. Nu este nimic mai neinteresant decât ziarul cu știrile de ieri. V-ați gândit vreodată că, dacă ați renunța să cumpărați zilnic ziarul, lumea ar merge mai departe tot la fel ca atunci când citiți ziarul regulat, în fiecare dimineață? Bineînțeles că așa ar fi. Veți obține tot atâtea informații dintr-un ziar sau dintr-o revistă săptămânală și veți economisi timp.

Este o idee bună să citiți câteva cărți simultan – cărți cu tematică diferită, cărți excelente despre subiecte biblice, cărți care vă provoacă să gândiți profund. Faceți însemnări pe cărți, iar pe o bucată de hârtie alcătuiți un fel de index personal. Citiți cărți de istorie, de poezie, de călătorie, de știință, dar mai presus de toate citiți biografii. Biografiile vă vor ajuta să cunoașteți istoria mai mult decât oricare alte cărți. Ele reprezintă istoria personalizată. Acestea vă ajută să intrați în spiritul vremii.

Cum puteți înțelege istoria Angliei din secolul al XVIII-lea dacă nu citiți *The Life of Samuel Johnson* [Viața lui Samuel Johnson] de Boswell? Apropo, aceasta a fost prima mare biografie modernă din istorie – un scoțian scrie biografia unui englez care i-a urât pe scoțieni! După cum știm, prestigiosul dicționar al lui Johnson a fost primul mare dicționar englez. Știți ce a scris el când a ajuns la cuvântul *ovăz*? „Cereală care în Anglia este folosită ca hrană pentru animale, iar în Scoția, ca hrană pentru oameni.” Scoțienii au ripostat: „Da, așa este; și unde altundeva găsești cai mai frumoși decât în Anglia și oameni mai frumoși decât în Scoția?” Johnson a spus odată: „Priveliștea cea mai frumoasă pe care o poate vedea

vreodată un scoțian este la ieșirea din Scoția.” Vă puteți imagina ce înseamnă aceasta? Cu toate acestea, Boswell, un scoțian, l-a prețuit atât de mult pe Johnson, încât a scris o carte despre viața lui. Citiți-o; este plină de ilustrații. Din biografii puteți extrage cele mai bune ilustrații. Pentru că sunt ilustrații din viața reală a oamenilor. Numele sunt cuvintele cele mai interesante din lume, iar cuvântul cel mai interesant pe care îl auzim în limba maternă este numele nostru. Știm asta! De aceea, cunoașteți-i pe oameni pe nume, aflați cum a fost viața lor.

Ați putea înțelege istoria secolului al XVIII-lea dacă nu ați citi *Wesley's Journal* [Jurnalul lui Wesley]? Nu mă refer la jurnalul acela scurtat, ciuntit și fărâmițat apărut într-un singur volum. Mă refer la jurnalul autentic, necenzurat, integral, apărut în patru volume. Este disponibil chiar acum într-o ediție nouă, într-o anumită librărie, iar eu plâng după el, mi-l doresc atât de mult – dar este prea scump. Toate scrisorile lui John Wesley sunt disponibile la un anumit preț. Așa veți ajunge – veți dori atât de mult să aveți o carte, încât veți pleca pe furiș din casă, când soția nu vă poate observa, și o veți cumpăra. După aceea, când faptul este consumat, ea vă va ierta!

Apoi, citiți *Life and Times of John Wesley* [Viața lui John Wesley și vremea în care el a trăit] de Luke Tyerman. Cele mai bune ilustrații se găsesc în biografii, dar lectura biografică trebuie să fie cuprinzătoare și neîntreruptă. Cum să-mi fac timp să citesc? Luați-vă puțin timp de aici, puțin timp de acolo, în loc să irosiți timpul pălăvrăgind sau făcând altceva. Eu citesc în drum spre serviciu.

După cutremurul din Long Beach, am susținut o evanghelizare în South Gate, care a fost epicentrul cutremurului. Pe trotuare, erau grămezi mari de moloz și cărămizi și multe clădiri erau susținute de niște grinzi de lemn care ajungeau până în stradă. În drum spre locul de închinare, citeam, bineînțeles, dar păseam peste aceste grinzi și ocoleam grămezile de cărămizi. Nu era greu, pentru că le vedeam cu coada ochiului.

Într-o zi, o femeie m-a sunat și mi-a zis: „Sunteți domnul Richards, predicatorul acela?” Am confirmat și apoi ea a continuat: „Vă urmăresc în fiecare zi cum treceți pe trotuarul acela plin de grămezi

de moloz spre biserica dvs. și sunt sigură că o să cădeți la următorul pas. Nu mai suport, mă călcați pe nervi! Vă rog să nu mai citiți în timp ce mergeți; fiți atent pe unde călcați!" Am asigurat-o că eram atent la drum și am rugat-o să nu se mai îngrijoreze pentru mine. Dacă veți purta o carte cu voi, vă veți obișnui să o scoateți și să o citiți chiar dacă aveți la dispoziție numai două, trei, cinci sau zece minute. Veți fi surprinși să descoperiți cât de mult veți reuși să citiți, fructificând clipele libere, pe care altminteri le irosim. Bineînțeles că nu puteți citi la volan; dar dacă este altcineva la volan, puteți să vă deprindeți să citiți chiar dacă mașina merge cu viteză. Din fericire pentru mine, eu nu mai conduc. Am condus în urmă cu câțiva ani, dar acum nu. De aceea, în timp ce șoferul se luptă cu traficul, eu citesc. Voi citi foarte mult în timpul călătoriilor pe care le voi face vara aceasta împreună cu cvartetul. De obicei, în călătorie citesc șapte sau opt ore pe zi. Atât Edwards, cât și eu luăm cu noi câteva cărți și în timp ce unul dintre colegi conduce, noi citim cu multă plăcere. Deci, dacă puteți lăsa condusul în seama altcuiva, nu ezitați să o faceți! Și citiți.

De ce să luăm cu noi o carte? „Eu sunt un iubitor de carte”, spunea Lowell. Fiecare predicator ar trebui să fie un iubitor de carte. Episcopul William Quayle declară următoarele: „Cărțile sunt sucursals din ciorchinele veacurilor. Ele reprezintă înțelepciunea și desfătarea omenirii, și cărarea bătătorită de generații la rând. Predicatorul trebuie să fie familiarizat cu cei mai buni gânditori ai tuturor timpurilor. El are această datorie față de el însuși și față de membrii lui.” – *Pastor-Preacher* [Pastorul predicator], pag. 43

Mi-aș dori să pot predica la fel ca el. L-am ascultat pe Quayle când aveam 13 sau 14 ani. Îmi aduc aminte foarte bine predica lui și aș putea să v-o prezint chiar acum.

N-ar fi bine ca predicatorul să își educe limbajul, să și-l înnoileze citind din Chaucer și din Maurice Hewlett? N-ar fi bine ca el să citească din când în când o pagină din dicționar? Ne-ar ajuta pe mulți dintre noi să spunem ceea ce vrem și să știm ceea ce spunem. Adeseori, lectura care nu este legată strict de specialitatea lui are cea mai mare influență asupra predicatorului.

Când începem construirea efectivă a unei predici, ar trebui să ne retragem într-un loc unde să nu fim deranjați, să studiem textul, pasajul sau subiectul ales. În acest stadiu, ar trebui să lăsăm deoparte orice comentarii și dicționare biblice, orice enciclopedii religioase. Ar trebui să lăsăm deoparte toate cărțile cu predici și ilustrații și să rezistăm tentației de a ne uita în ele. În primul rând, trebuie să venim cu subiectul ales înaintea Tatălui ceresc și să medităm cu rugăciune asupra textului sau pasajelor din Scriptură, înduplecându-le să ne dezvăluie bogățiile lor. Trebuie să descoperim singuri, la prima mână, semnificația deplină a Cuvântului.

Richter a fost cel care a spus: „Nu citi până când nu te simți flămând. Nu scrie până când nu ai citit pe săturate.” Ar trebui să medităm adânc asupra textului ales. Atunci ne vor veni idei, ca niște sămburi de viață. După cum spune dr. Brown: „Luptă-te cu subiectul ales, cum s-a luptat Iacov cu îngerul. Prinde-te de el și spune-i: ‘Spune-mi numele tău, arată-mi înțelesul tău. Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.’” – *Op. cit.*, pag. 63. Activitatea aceasta trebuie să continue un timp, poate câteva zile, iar în cazul unor subiecte, chiar câteva luni. Veți desprinde mereu idei noi. Puteți medita asupra temei în timp ce mergeți pe jos. Și, dacă tot a venit vorba, predicatorii ar trebui să meargă pe jos mai mult. Vreau să repet acest sfat. Lăsați mașina în garaj și mergeți până la birou pe jos. Sau parcați mașina la câteva străzi depărtare și mergeți la birou pe jos. Dacă nu facem așa, când mai avem timp să medităm?

Iar când vă vin idei, notați-le. S-ar putea să vă treziți în mijlocul nopții cu niște gânduri extraordinare legate de tema predicii sau de textul biblic de la care porniți. Păstrați la îndemână un carnetel pe care să le notați; altfel, în nouă din zece cazuri, nu veți reuși să vi le mai amintiți.

Când sunteți gata – dar numai când sunteți gata – scrieți ce ați observat în text prima dată, atunci când l-ați ales. Apoi notați ideile care v-au venit în minte ulterior. Notați-le în ordinea în care v-au venit în minte, chiar dacă nu le veți prezenta pe toate. Consemnați orice dată istorică, orice poezie sau text care ilustrează gândul res-

pectiv. S-ar putea ca uneori ideile să vină ușor și repede. În alte zile nu veți avea decât puține idei, dar memoria vă va ajuta să vă amintiți ceea ce ați citit. Duhul Sfânt vă va ajuta să vă amintiți idei din Cuvântul Său, dacă l-ați studiat cu credincioșie. Veți aduna materiale din toate experiențele voastre – îndeosebi din lectură, din întâlnirea cu oamenii, din călătorii sau din observațiile personale.

După ce ați examinat toate aceste materiale pe care le-ați adunat în urma studierii textului sub toate aspectele lui, dați-le o anumită formă. Stabiliți-vă clar în minte afirmația sau ideea care exprimă tema principală, apoi notați-o. Abia după aceea – și nu înainte – puteți consulta alte cărți, comentarii, dicționare, enciclopedii, cărți cu ilustrații și predici. Dacă citiți dinainte predica unui mare predicator, probabil că vă veți lăsa dominați de el. Nu veți avea în minte decât ceea ce a spus el și modul în care s-a exprimat. Însă, dacă mai întâi reflectați personal și dacă alcătuiți în minte o schemă a predicii, atunci el nu vă va mai domina, ci vă va fi de ajutor. S-ar putea să vă ofere o nouă lumină asupra subiectului și să vă înlesnească înțelegerea lui.

Este bine să ne notăm ideile, ba chiar să scriem predicile în întregime, ca să ne obișnuim să ne exprimăm mai clar. Este foarte greu să scrii o predică atunci când nu ai nimic de zis; îți râde în față. Dar la amvon, nu citiți predica. Trăim în epoca predicării libere. Este adevărat că o predică scrisă integral, prezentată din manuscris, este mai exactă și totodată mai scurtă. Va fi mai sugestivă, bineînțeles, și predicatorul poate să o păstreze. Poate să se întoarcă asupra ei și să o utilizeze ca punct de plecare pentru alte predici, dar în lumea contemporană este nevoie de predicatori fără manuscris. Nouă din zece oameni au prejudecăți față de predicile care sunt citite. Ele nu reușesc să îi mențină atenți, iar predicatorul trebuie neapărat să obțină toată atenția ascultătorilor lui.

Nu vreau să vorbesc despre predicile improvizate, încropite pe loc. Nu cred în ele. Nu cred că predicile autentice pot fi improvizate. Pentru a vorbi liber este nevoie de mai multă pregătire decât pentru a citi din manuscris sau din notițe. În realitate, predicile improvizate nu există. Predicarea care convinge inima de păcat și care

o aduce la iubirea de Dumnezeu nu este niciodată improvizată. Este nevoie de pregătire, de studiu, de rugăciune și credință.

Folosiți notițele, dacă trebuie, dar cu gândul la ziua în care nu veți mai avea nevoie de ele. Imaginați-vă că Edwin Booth, marele actor, s-ar urca pe scenă cu manuscrisul sau cu notițele în mână! Sau Henry Irving. Cum ar fi ca apostolul Pavel să se urce pe Dealul lui Marte cu manuscrisul sau cu notițele după el? Sau Petru în Ziua Cincizecimii! Nu mă înțelegeți greșit – manuscrisul sau notițele le pot fi de folos celor care nu pot predica altfel. Mulți dintre noi am folosit notițe ani la rând, până când am fost constrânși să renunțăm la ele.

Prima dată când am încercat să predic fără notițe, am terminat în cinci minute tot ce aveam de zis; iar a doua oară, nu mi-am propus, ci am fost constrâns să vorbesc liber. Eram în vizită în orașul meu natal, Loveland, în Colorado și mă aflam pentru prima dată la amvonul bisericii în care am crescut. În timp ce corul intona ultima strofă a cântării, m-am gândit să arunc o ultimă privire peste notițe – știți cum e! Am deschis Biblia, dar notițele nu mai erau acolo. Am căutat pagină cu pagină – nimic! Am luat-o de cotor și am scuturat-o, dar nu am găsit notițele. Vă mărturisesc că m-au luat toate transpirațiile. A trebuit să mă ridic și să predic fără notițe. Am avut impresia că bâjbâi prin ceață, pentru că nu aveam pe ce să mă sprijin – notițele mele! Însă am încheiat cu bine. Când am luat loc și am deschis Biblia, am găsit notițele!

Dr. Talmage povestea că era conștient că ar trebui să predice fără notițe și fără manuscris. Dumnezeu îl îndemnase de câteva ori să renunțe la ele, dar nu a vrut să-L asculte. Într-o duminică seara, se afla la amvon și citea predica cuvânt cu cuvânt. În biserică fuseseră instalate niște lămpi cu gaz. În vremea aceea, lămpile cu gaz erau o noutate în Philadelphia. Toți erau mândri cu ele! Dar în mijlocul predicii, s-au stins lămpile! El a zis: „Frați și surori, este imposibil să continuăm și vom închide serviciul divin.” În drum spre casă, dr. Talmage își zicea în sinea lui: „Vrei să-mi spui că Evanghelia lui Isus Hristos depinde de lămpile cu gaz, că un om nu poate predica pe întuneric? Ce fel de apostol ești tu?” Domnul i-a spus atunci că ar

trebui să învețe să predice liber. „Dar nici de data aceea, nu L-am ascultat”, a mărturisit el.

După câteva săptămâni, într-o duminică dimineața, se afla pe o canapea în stil antic, cu tapițerie din păr de cal, dintr-acelea cum aveau pe vremuri la amvon. Canapele acelea erau foarte grele și nu puteai să le muți de unul singur, iar părul de cal se știe că este foarte lunecos. Înainte să se ridice să vorbească în fața unei mari mulțimi de oameni pretențioși, a lăsat puțin foile cu predica lângă el, pe canapea. Însă, la o mică adiere de vânt, foile au alunecat prin deschizătura din spătarul canapelei și au căzut în spatele ei. Fiind o canapea grea, nu putea să o ridice sau să o împingă și, în cele din urmă, a fost nevoit să se așeze în patru labe, cu spatele la ascultători și să se strecoare în spatele canapelei, ca să recupereze predica. Mai târziu povestea că, în timp ce stătea în poziția aceea rușinoasă, a auzit un glas care îi spunea: „Talmage, data viitoare ce trebuie să faci ca să te învâș să nu mai folosești manuscrisul?” De atunci înainte nu a mai folosit niciodată manuscrisul.

Un predicator faimos povestește că, prima dată când a predicat, a ales intenționat un pasaj lung din Scriptură, ca să fie sigur că are ce să spună până la încheierea serviciului divin. Totuși, spre surprinderea lui, a terminat totul în aproape 11 minute și nu i-a mai venit nicio idee. Atunci a anunțat imnul și a încheiat serviciul divin. Oamenii au crezut că se simțea rău. Într-un fel, era adevărat, se simțea rău sufletește. După aceea, s-a dus în vizită la omul cel mai important din comunitatea lui, la un avocat și i-a mărturisit adevărul. El povestește că avocatul s-a rezemat de spătarul scaunului și a început, pur și simplu, să râdă – atât de tare de se zguduia biroul. Apoi i-a zis: „Ține-o tot așa, predicatorule! Te descurci bine. Mai bine ascult 11 minute predici de felul acesta, decât o jumătate de oră predici din celelalte. Eu n-aș risca vreodată să merg în fața instanței și să citesc dintr-un manuscris pregătit cu grijă, pentru că aș pierde cazul. Tu pledezi pentru o cauză cu mult mai importantă decât mi-a fost dat mie să pledez vreodată. Privește direct spre membrii juriului și adresează-te lor.” Este un sfat bun.

Dacă dorim să îi menținem pe oameni atenți, este mai bine să nu ne așezăm în spatele unui amvon mare din lemn masiv care seamănă mai degrabă cu o baricadă. Dacă le-ar face puțin mai mari, ar semăna cu tejgheaua vânzătorilor. Amvonul este cu atât mai bun cu cât este mai mic și cu cât ne acoperă mai puțin.

Ar trebui ca în seria aceasta să avem și o prelegere despre sănătatea predicatorului. Sper că cineva se va gândi să ne țină o astfel de prelegere. Predicatorul trebuie să se îngrijească de sănătatea lui fizică, tot la fel de mult ca și de sănătatea lui spirituală. El trebuie să fie un bărbat plin de vigoare și energie. El trebuie să se odihnească suficient. Reducerea timpului pentru somn este unul dintre păcatele acestei generații, iar consecințele ei devin tot mai vizibile. Predicatorul trebuie să doarmă cel puțin opt ore – să stea opt ore întins în pat, fie că doarme sau nu.

Apoi, el trebuie să facă regulat exerciții fizice, nu exerciții intense din când în când. Orice om trecut de patruzeci de ani care se implică în multe activități sportive intense la un picnic sau în alte ocazii este foarte nesăbuit. Exercițiile foarte intense sunt numai pentru tineri. Dar trebuie să facem exercițiu fizic în fiecare zi. Mersul pe jos este exercițiul cel mai bun. Predicatorul nu ar trebui să se deplaseze cu mașina peste tot. Cineva a spus că noi, americanii, cumpărăm o mașină de trei mii de dolari și mergem cu ea câțiva zeci de metri ca să cumpărăm o papiotă de cinci cenți. Mersul este un exercițiu bun. Încercați!

Predicatorul trebuie să fie atent la obiceiurile lui de alimentație: nu trebuie să mănânce nici prea mult, nici prea puțin. Desigur, pastorii adventiști de ziua a șaptea trebuie să fie informați în această privință. Ei trebuie să țină din când în când câte o cuvântare despre stilul de viață sănătos. Pentru aceasta, trebuie să arate sănătoși. Am ascultat oameni pirpirii care ne învățau cum să fim sănătoși – marile adevăruri ale reformei sanitare. În mintea mea, eu îi asemăn cu necredincioșii care țin prelegeri despre mântuire. Mulți oameni bolnavi au făcut o lucrare frumoasă pentru Dumnezeu, dar fără îndoială că predicatorul va predica cel mai bine atunci când sănătatea lui este optimă. Predicatorii care au grijă de ei înșiși au

șansa de a trăi mai mult decât ceilalți și, potrivit statisticilor realizate în domeniul asigurărilor de viață, predicatorii au o speranță de viață foarte mare. Dacă au grijă de ei, dacă se dedică din tot sufletul lucrării lor și dacă sunt veseli și plini de credință, ei au șansa de a trăi la fel de mult ca ceilalți oameni.

Totuși, chiar dacă este sănătos, chiar dacă este înzestrat (are o înfățișare plăcută, este capabil ș.a.m.d.), dacă predicatorul nu se hrănește permanent din Cuvânt, dacă nu este un bun cititor al cărților bune și al caracterului oamenilor, lucrarea lui va fi incompletă. El trebuie să caute și să citească „în cartea Domnului” (Is. 34,16). El trebuie să fie în stare să o citească și să o tâlcuiască (Dan. 5,7). El trebuie să citească în Scripturi, cum a spus Isus (Matei 21,42). El trebuie să fie în stare să citească Scripturile, astfel încât comunitatea să îl înțeleagă. La fel ca Maestrul lui, el trebuie să se scoale să citească (Luca 4,16) „în fața poporului” (Ex. 24,7). Odinioară, când primeau vești bune de la Ierusalim, credincioșii dintre neamuri se bucurau când le citeau. Pastorul adevărat al lui Dumnezeu va fi în stare să scrie prorocia ca să fie citită ușor (Hab. 2,2). Iar când studiază profeția, el va asculta de porunca lui Hristos, „cine citește să înțeleagă!” (Mat. 24,15). Isus i-a pus următoarea întrebare unui învățător al Legii din vremea Sa: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” (Luca 10,26) Iar prima binecuvântare din cartea Apocalipsa îi vizează pe cei care o citesc (Apoc. 1,3).

Deși este adevărat că „dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n-ai mai isprăvi, și multă învățătură obosește trupul”, după cum citim în Eclesiastul 12,12, știm că prin studiu, creștem sufletește. Marele apostol însuși, cel mai puternic predicator al tuturor timpurilor, l-a sfătuit astfel pe tânărul pastor aflat în perioada de practică: „la seama bine la citire” (1 Tim. 4,13); iar în ultima sa epistolă scrisă din temnița întunecată din Roma, când viața lui se apropia de sfârșit și când se apropia ziua execuției, el a scris: „Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu și adu-l cu tine; căci el îmi este de folos pentru slujbă. Când vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa... și cărțile, mai ales pe cele de piele” (2 Tim. 4,11-13). Pavel era singur și dorea ca Marcu și Timotei să fie cu el. Îi era frig și avea

nevoie de „mantaua” groasă pe care o lăsase la cineva într-una din călătoriile lui. Și cărțile – a, da, cărțile!

Acolo, în întinericul închisorii, marele apostol și predicator, un erudit până în ultima zi a vieții, avea nevoie de cărțile lui, dar „mai ales de cele din piele”, care erau cu siguranță, scrierile Sfintei Scripturi. El cunoștea aproape pe de rost acele mari profeții biblice, dar acum tânjea să le vadă din nou! Dorea să le privească rândurile și literele. Dorea să o vadă din nou. Dorea să citească din Cuvântul lui Dumnezeu.

Așadar, noi, ca predicatori, să studiem oamenii, cărțile și natura, să ne cercetăm inimile, dar în primul rând să studiem Cartea lui Dumnezeu, cea mai mare carte dintre toate. Dacă nu o studiem cu rugăciune, nu vom primi nicio viziune. Nicio predică nu va lua naștere ca să trezească și să binecuvânteze lumea. Nimeni nu-i poate spune altuia cum să se roage. El trebuie să învețe ca, în locul tainic, să se roage singur și să se prindă cu credință de brațul puternic al lui Dumnezeu. Rugăciunea, studiul, contactul personal cu oamenii – acestea sunt cerințele necesare ale predicării. Isus cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu; El *era* Cuvântul. El petrecea ore întregi, chiar nopți întregi, în rugăciune și în comuniune cu Tatăl Său ceresc. El S-a amestecat printre oameni și a umblat așa până la cruce și până când S-a înălțat la cer.

În fortăreața Morgan aflată la intrarea în Mobile Bay, turiștii pot vedea astăzi un lucru remarcabil – o pată mare de culoare roșu închis pe niște trepte din piatră. Este o pată de sânge rămasă din timpul Războiului Civil, de la moartea unui locotenent al Forțelor confederate, care a fost ucis de explozia unui tun cu care a tras când flota federală asedia fortăreața. Nici razele fierbinți ale soarelui și nici ploile puternice nu au reușit să o șteargă, deși a trecut aproape un secol de atunci. Pata aceea roșiatică rămâne acolo ca un simbol al tragediei unui război între frați.

După 1900 de ani, sângele lui Isus Hristos se află pe treptele înaintării lucrării pastorale creștine, ca un simbol al tragediei păcatului și al mării lupte dintre bine și rău și, deopotrivă, ca un simbol al dragostei răscumpărătoare care L-a condus pe Mântuitorul

nostru la cruce. El ne-a lăsat nu numai exemplul lucrării Sale de predicare, ci și porunca: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16,15). Deci să mergem în toată lumea, prin harul lui Dumnezeu!

„Un nor așa de mare de martori”

„Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu
un nor așa de mare de martori, să dăm la o
parte orice predică.” (Evrei 12,1)

INAINTE DE A DA CITIRE textului nostru, aș vrea să vă împărtășesc o parte dintr-o scrisoare pe care am primit-o de la un om pe care îl respect și îl stimez foarte mult, nu numai ca predicator, ci și ca om cult și gentleman. Scrisoarea lui este foarte directă:

Cu toate acestea, este cert că noi, ca denominațiune, nu numai că avem de întâmpinat o criză, ci trecem chiar acum prin ea, iar din cercetările pe care le-am realizat în țara aceasta și în alte părți, trebuie să aibă loc o reajustare a metodelor și a imaginii noastre. Dar eu cred cu tărie că, dacă se va întâmpla vreodată să ne pierdem viziunea despre evanghelizarea agresivă, acesta va fi un indiciu că am ajuns la punctul de saturație, că ne-am „liniștit” și am încetat să mai fim o *mișcare*. Desigur că, după cum ai zis și tu, metodele trebuie adaptate la vremea noastră, în care schimbările au loc rapid... Îmi doresc să nu mai fim tot timpul în urma vremurilor și să ne silim să folosim metode care au fost acceptate de alții cu mult înaintea noastră.

În același timp, am încrederea că vom menține intacte identitatea și individualitatea mesajului nostru. Nu sunt

de părere că ar trebui să îndulcim în vreun fel mesajul sau principiile noastre. Creștinul, în opinia mea, nu trebuie să-și ceară scuze pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru punctul lui de vedere. Dar, ca denominațiune, suferim de multă vreme de un complex de inferioritate și ne-am dori să dobândim imaginea unei denominațiuni apreciate și respectabile. Nu ne place deloc să fim considerați o „sectă” sau, chiar mai rău, un „cult”. Personal, mi-este indiferent cum ne etichetează unii. Lucrul de cea mai mare importanță este să ne reafirmăm convingerile, să accentuăm certitudinile noastre și să mergem în lume cu un mesaj consistent. cu un mesaj care să aducă mângâiere și care să prezinte răspunsul Bibliei la frământările omenirii.

În momentul de față, suntem supuși unei examinări minuțioase. Bunăoară, a apărut o carte senzațională scrisă de un preot francez care ne-a studiat îndeaproape și, trebuie să admit, cu destulă imparțialitate. Scopul lui nu este să ne critice sau să ne atace, ci să descopere cum este posibil ca un catolic francez să devină adventist de ziua a șaptea. În cartea sa, el analizează „sectele”, dintre care îi amintește pe bapțiști, pe metodiști și pe creștinii sciențologi; dar adventiștii de ziua a șaptea sunt în capul listei. Semnificativ este că, atunci când analizează „psihologia sectară”, cum o numește, el afirmă (și citez din memorie) că atunci când adventiștii erau o mișcare – adică, atunci când nu aveau temple și instituții – noi, catolicii, ne temeam de ei; dar s-au liniștit, s-au organizat și vorbesc foarte mult despre organizare și bani. De altfel, autorul declară că, dintre toți protestanții, adventiștii se aseamănă cel mai mult cu catolicii, fiindcă discută despre bani mai mult decât toți ceilalți! Este un adevăr că, atunci când o mișcare încetează să se mai miște și se liniștește, nu numai în ceea ce privește organizarea, cât și în gândire, atunci este cea mai mare nevoie de vigilență. Dacă singura noastră țintă sunt membrii [numărul membrilor], dacă singura noastră preocupare este cantitatea, atunci pierdem

din vedere alte lucruri. Atunci plătim un preț foarte mare în privința calității mesajului.

Acestea fiind zise, să începem prelegerea de astăzi. Textul nostru se află în Evrei 12,1.2: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus.”

De regulă, turiștii care vizitează Londra nu pierd ocazia de a vizita Catedrala Westminster, care ar putea fi considerată galerie sau monument comemorativ al lumii vorbitoare de limbă engleză. Mulți oameni mari au fost înmormântați în acest străvechi locaș al lui Dumnezeu. Ei sunt identificați după nume, statuie sau piatră funerară. La secțiunea Ierusalim, chiar pe partea dreaptă cum intri, a luat naștere versiunea King James a Sfințelor Scripturi. Acela este locul în care Mănăstirea ne unește, cum spune Kipling, și în care marii conducători ai istoriei sunt omagiați.

Nicio altă națiune din lume nu se poate mândri cu un astfel de monument comemorativ precum Catedrala Westminster. Nu uitați că, deși clădirea aparține Bisericii Angliei și este strâns legată de Casa Regală a Britaniei, în ea există o piatră comemorativă închinată lui John Wesley, atât de mult persecutat și repudiat de-a lungul vieții sale de Biserica Anglicană. Ba mai surprinzător este faptul că, tot în această catedrală, există o piatră comemorativă închinată lui George Washington, care în 1776 era socotit căpetenia rebelilor. Însă aceasta este una dintre ciudăteniile națiunii noastre – recunoaștem excelența, chiar și la vrăjmașii noștri și, în cele din urmă, îi asimilăm în vastul curs al istoriei. Prin urmare, în Catedrala Westminster avem pietre comemorative ale personalităților neamului nostru.

În Scriptură, avem un capitol pe care îl putem considera drept Catedrala Westminster a Bibliei. Este vorba despre Evrei 11, unde se găsesc numele și monumentele multor slujitori ai lui Dumnezeu, din zorile istoriei pământului până în vremea lui Hristos. Printre ei se numără și câțiva mari predicatori. Sângele lui Abel a predi-

cat. Enoh a fost predicator, un predicator singuratic, pentru că mesajul lui a fost fără îndoială nepopular, dar, la fel ca orice predicator adevărat de atunci încoace, el a umblat cu Dumnezeu. Ce privilegiu, ce datorie avem de a umbla împreună cu Domnul! Ni se spune că Noe a fost un „propovăduitor al neprihănirii”. El a primit avertizarea de la Dumnezeu și, la rândul lui, el a avertizat lumea.

Una dintre instituțiile noastre care se ocupă cu relațiile publice are următorul slogan: „Tu ne spui nouă, iar noi spunem la toți.” La fel a făcut și Noe. Dumnezeu i-a spus lui, iar el le-a spus tuturor. Deși nu a luat cu el în arcă decât șapte oameni, el a prezentat mesajul lui Dumnezeu. Și-a făcut datoria! A proclamat Cuvântul Domnului și, „când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, ... plin de teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință” (Evr. 11,7). Acesta este un text important pentru orice predicator. El conține toate elementele slujirii pastorale: „a fost înștiințat de Dumnezeu” – el a primit mesajul lui Dumnezeu; „plin de teamă sfântă” – el a crezut mesajul; „a făcut un chivot” – a acționat pe baza mesajului și a poruncii lui Dumnezeu; mesajul a avut o consecință negativă – Noe „a osândit lumea”, dar și o consecință pozitivă – „a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”. Apropo, există un singur fel de neprihănire: neprihănirea prin credință. Avem în acest text o predică întreagă.

Avraam a fost profet, după cum ne spune Scriptura în Geneza 20,7 și, prin urmare, a fost predicator. El a auzit mesajul: „Mergi spre apus, tinere, spre apus!” Avraam l-a auzit și a acționat pe baza lui. S-a dus într-o țară din vest, în Palestina de astăzi numită astfel după filistenii, și prin aceasta și-a manifestat credința în mesajul lui Dumnezeu. El a predicat și despre neprihănirea prin credință ca nimeni altcineva, după cum știm cu toții. El a rămas în Biblie un exemplu de credință.

Trecem pe lângă mulți alți patriarhi și profeți amintiți aici și ajungem la Moise. Ce predicator mare a fost el! Tabloul lui este păstrat aici, în galeria oamenilor credinței. Moise a fost chemat de Dumnezeu din pruncie; Dumnezeu îi cheamă pe predicatori din copilărie.

Hotărârea lui supremă a fost „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11,25). Nimeni să nu spună că nu există nicio plăcere în păcat. Biblia spune că există și oricine a săvârșit păcat știe acest lucru, însă plăcerea aceasta nu durează mult – este trecătoare. „El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.” (versetul 26)

În urmă cu o generație sau două, criticii Bibliei și chiar teologii sceptici susțineau că istoria ieșirii lui Israel din Egipt și a construirii unui sanctuar în pustie este, pur și simplu, un mit sau o legendă religioasă, pentru că în lumea de atunci nu exista suficient aur pentru realizarea a doi heruvimi din aur masiv, pentru acoperirea chivotului și a scândurilor cortului cu aur și pentru realizarea vaselor din aur. Însă oricine vizitează astăzi muzeul din Cairo și privește camera de aur în care sunt expuse obiectele găsite în mormântul lui Tutankamon își poate face o idee despre cum arăta Egiptul pe vremea lui Moise.

În clipa în care treci pragul muzeului, pe lângă toți acei gardieni înarmați, vezi mai mult aur decât ai văzut în toată viața ta – masa de aur cu scaunele de aur, patul din aur, carul din aur, o mulțime de obiecte și unelte din aur și, în final, sicriul mare din aur masiv, în valoare de șase milioane de dolari; nu doar placat cu aur sau din aur de 14 carate, ci din aur masiv; în el se odihnește acum mumia tânărului împărat. El era un iubitor al aurului, dar nu a avut mult timp să-l adune, întrucât a murit cam la 18 ani. Dar erau o mulțime de comori în Egipt.

Moise a renunțat la toate aceste comori pământești și mulți predicatori trebuie să facă la fel. Fără îndoială că el a renunțat și la posibilitatea de a deveni împărat. De ce? Pentru că a văzut „pe Cel ce este nevăzut”. Nimeni nu poate predica decât atunci când este dispus să părăsească bogățiile, plăcerile, comorile, renumele și onoarea lumii. Nimeni nu poate fi predicator adevărat până nu îl vede pe Cel Nevăzut, până când nu privește cu ochiul credinței la Cel Veșnic. La fel ca Moise, el trebuie să privească în sus și să meargă înainte prin credință, atunci când ajunge pe cărarea vieții la experiența Mării Roșii!

Nimic înainte, nimic înapoi,
 Pășim prin credință în necunoscut
 Și descoperim că am pășit pe stâncă.

Pe pereții galeriei capitolului 11 din Evrei, această Catedrală Westminster a Scripturii, vedem plăcile comemorative ale altor mari personaje, până când ajungem în final la David, un alt predicator. El însuși a zis: „Vestesc îndurarea Ta [n. tr.: KJV – „*predic despre neprihănire*”] în adunarea cea mare” (Ps. 40,9). Ce mare predicator a fost el! Da, David a fost nu numai împărat, profet și muzician, ci și unul dintre cei mai mari predicatori ai lumii. În Carte sunt consemnate câteva dintre predicile lui cele mai mari și, în trecere, propun ca fiecare predicator să citească iar și iar, cu voce tare, psalmii lui David. Dacă am învăța pe de rost aceste rugăciuni ale lui David, am avea rugăciuni mai bune în cadrul serviciilor noastre publice. O, câte rugăciuni neglijente auzim – sincere, desigur, dar inadecvate. Adorarea lui Dumnezeu, mărturisirea păcatelor, începutul și sfârșitul corespunzător sunt inexistente. Auzim, deseori, rugăciuni publice care ar trebui rostite numai în viața privată.

La începutul activității mele ca pastor, tatăl meu m-a îndemnat să citesc psalmii cu voce tare, pentru că aceștia reprezintă planul lui Dumnezeu pentru rugăciune. Cartea Psalmilor este cartea de rugăciuni a Bibliei. Și, apropo, citiți broșura *The Psalms in Human Life* [Psalmii în viața omului], o carte bună scrisă de Rowland Prothero. De asemenea, cred că este bine ca fiecare pastor să își procure *The Book of Common Prayer* [Cartea de rugăciuni simple], folosită de Biserica Anglicană sau de Biserica Episcopală din Statele Unite și să citească rugăciunile din ea cu voce tare și cu atenție; multe dintre ele au fost scrise de Latimer, care mai târziu a devenit un martir al credinței creștine. Cartea Psalmilor și *The Book of Common Prayer* conțin câteva modele bune de rugăciune reverențioasă, scripturistică. Așa ar trebui și noi, predicatorii, să învățăm să ne rugăm în cadrul serviciilor publice.

În versetul 32 din Evrei 11, citim despre Samuel și despre profeți. Profeții au fost marii predicatori din vremea Vechiului Testament. Majoritatea celor amintiți în Scriptură au fost predicatori

și totodată profeți. Ei vesteau Cuvântul lui Dumnezeu, ei erau „pre-vestitori” și, totodată, prezicători: ei avertizau, îi înduplecau și îi câștigau pe oameni pentru Dumnezeu.

Să citim și restul capitolului. El vorbește despre credința acestor predicatori puternici, despre faptele lor mari, despre suferințele lor, despre persecutarea și martiriul lor, despre faptul că au așteptat o înviere mai bună. „Ei, de care lumea nu era vrednică..., măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (versetele 38-40). Gândiți-vă că marii predicatori ai veacurilor trecute îi așteaptă pe predicatorii de astăzi să-și încheie lucrarea, întrucât versetele următoare (Evrei 12,1.2), de unde am preluat titlul prelegerii de astăzi, spun astfel: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus.” „Norul de martori” despre care se vorbește aici sunt toți cei amintiți în capitolul precedent. În tabloul acesta, ei nu sunt înfățișați stând pe margine și privind (cum stăteau oamenii și priveau jocurile grecești și aplaudau câștigătorii), ci dând mărturie pentru credința lor, așa cum și noi trebuie să dăm mărturie pentru credința noastră. Mulți dintre ei și-au dat viața ca mărturie.

În scrierile grecești clasice găsim acest cuvânt „nor” de foarte multe ori, dar nu se referă la niște oameni care veghează asupra noastră de sus, ci este utilizat ca figură de stil pentru un grup mare de oameni – un nor de arcași, un nor de pedestrași, un nor de călăreți. Aceste expresii se găsesc în scrierile lui Homer, care au primit o formă finală undeva între secolele al XII-lea și al IX-lea î.Hr. Mulți scriitorii clasici folosesc cuvântul „nor” cu același sens.

S-a spus adesea că expresia aceasta se referă la jocurile olimpice și că martorii urmăresc o luptă, dar nu aceasta este ideea transmisă în acest pasaj. Cuvântul *martor*, după cum știm cu toții, provine din același termen ca și cuvântul *martir*. Martirii din vechime au

dat mărturie despre credința lor chiar până la moarte. După cum scrie Jean Calvin în comentariul lui asupra cărții Evrei: „Suntem înconjurați de o atât de mare mulțime, încât oriunde ne întoarcem privirile, suntem întâmpinați de multe modele de credință... El spune că, prin mărturia lor, credința este dovedită suficient, pentru ca să nu mai existe nicio îndoială; fiindcă virtuțile sfinților sunt tot atâtea mărturii care ne întăresc, pentru ca noi, bizuindu-ne pe ele și luându-le drept călăuze și tovarăși, să mergem înainte spre Dumnezeu cu mai mult avânt.”

Acești martori, care au trăit slujindu-L pe Dumnezeu cu credincioșie secol după secol, confirmă prin experiența lor că Dumnezeu este credincios față de poporul Său. Ei au participat la aceeași luptă în care ne aflăm și noi. De aceea, când citim istoria lor și când auzim despre vitejia și biruința lor, zelul nostru trebuie să crească. Când aflăm ce au făcut ei, aflăm de fapt ce trebuie să facem noi. Prin amintirea vieții lor, ei ne asigură că putem să rezistăm; că greutățile pe care s-ar putea să le întâmpinăm nu durează decât puțin. Harul lui Dumnezeu ne va susține, iar răsplata credinței este sigură și nepieritoare. Așadar, văzând că „suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori”, adică de martiri, de oameni care și-au dat viața pentru credință, pentru predicarea Cuvântului, să mergem înainte și să urmăm exemplul lor – un monument pentru toți din jur. Aceasta este ideea transmisă aici: trebuie să dăm mărturie pentru credința noastră, la fel ca ei.

Acesta este gândul care ne trece prin minte atunci când vizităm locurile pline de eroism pentru Dumnezeu – Insula Iona și Valea Glendalough, aflată la câteva mile la sud de Dublin. Petreceți câteva zile acolo printre ruinele acelor biserici antice ale lumii creștine precatolice. Când vizitați locurile din Țara Sfântă, când mergeți pe urmele lui Isus și ale apostolilor, gândiți-vă la mărturia lor pentru Hristos. Când ajungeți la Roma, vizitați Închisoarea Mamertini, unde a stat în lanțuri apostolul Pavel. Veți fi înconjurați de mărturia, de martiriul acestor oameni ai lui Dumnezeu.

Deci „suntem înconjurați”, spune Jean Calvin, „de o atât de mare mulțime, încât oriunde ne întoarcem privirile, suntem întâmpinați de multe modele de credință.” Aceasta este ideea. Nu că ei privesc la

noi, ci că noi vedem ce au făcut ei și ne gândim la aceasta. Credința lor a fost dovedită suficient prin mărturia lor. Acum noi trebuie să privim la istoria lor. Toți acești eroi ai credinței ne mai vorbesc încă, la fel ca Abel (Evrei 11,4). Există desigur o sursă uriașă de biografii atât în Biblie, cât și în afara ei, o listă lungă de predicatori creștini pe care trebuie să-i cunoaștem, dar pe care îi neglijăm deseori. Dacă vom citi despre ei, vom prinde curaj, vom da „la o parte orice piedică”, nu numai păcatele la care ne duce gândul imediat, ci și păcatele care se țin de noi atât de strâns, încât ne împiedică să alergăm. Trebuie să ne eliberăm de această povară suplimentară dacă vrem să împlinim cea mai frumoasă lucrare cu putință pentru Domnul, la fel cum atletul își lăsa deoparte roba și începea cursa cu avânt. Lăsând deoparte veșmintele largi și orice povară, el alerga cu toată puterea, ca și cum viața lui depindea de aceasta, pentru ca să câștige cununa trecătoare a victoriei. Însă în cursa noastră, toți pot fi câștigători.

S-ar putea să existe multe lucruri de care predicatorul să se debaraseze, lucruri care nu sunt rele în ele însele, dar care îl împiedică să continue cursa. Pentru a câștiga cursa marilor predicatori, el va trebui să renunțe poate la afacerea cu mașini sau cu altceva. Poate că va trebui să renunțe la un lucru care este bun pentru alții, dar care, asemenea unei haine lungi, îl încurcă în lucrarea sa pentru Domnul. El trebuie să se elibereze de toate aceste lucruri.

Când studiem lista martorilor, descoperim un mare adevăr: ei au dat mărturie despre o realitate. Acești martori credincioși ai lui Dumnezeu nu și-au dorit să devină faimoși sau să-și clădească o reputație, nu și-au dorit să ajungă în topul listei din buletinul Uniunii. Ei au făcut totul spre slava lui Dumnezeu.

În cartea sa *The Dark Mile* [Mila întunecată], John Hutton face referire la poezia lui Browning, „Apologia episcopului Blougram”. Apropo, părerea mea este că fiecare predicator ar trebui să citească toate poeziile lui Browning. Merită să-i acordați cincisprezece minute acestei poezii despre episcopul Blougram. Blougram povestește despre Verdi, marele compozitor și dirijor. El a scris opere bune, dar nu toate sunt la fel de bune. Într-o ocazie, el dirija una dintre

cele mai slabe opere ale sale în Florența, înaintea unei săli pline. Datorită renumelui de mare muzician, mulțimea îl asculta. Ei socoteau că opera trebuia să fie bună, pentru că o dirija Verdi. La încheierea concertului, spectatorii s-au ridicat în picioare, l-au aplaudat și i-au aruncat flori. L-au aclamat îndelung, ca și cum ar fi interpretat o capodoperă. Verdi știa că nu a dat tot ce a avut mai bun, dar a primit aplauzele. A făcut nenumărate plecăciuni. Primea laudele cu încântare și cu încuviințare, până când a dat cu ochii de marele maestru Rossini. Acesta stătea în loja sa și îl privea, de parcă ar fi vrut să-i spună: „O, Verdi, Verdi!” Atunci, Verdi s-a oprit brusc și s-a făcut nevăzut de pe scenă cât a putut de repede.

Tot așa se va întâmpla și cu cei care aleg laudele oamenilor. Într-o zi, undeva, ei vor da cu ochii de un lucrător sincer sau de Dumnezeu Însuși și cum vor mai tremura ei atunci! Noi nu slujim ca să primim laude, onoare sau slavă. De altfel, dacă am predica așa cum ar trebui, am primi mai degrabă lovituri și ghionturi și mulți oameni ar fi nemulțumiți de predicile noastre.

Avem multe de învățat din viața și din lucrarea acestor predicatori din Biblie și din istoria bisericii. Deci repet, citiți biografii! Emerson a spus odată: „Nu există istorie, ci numai biografie.” De ce nu citim aceste biografii? Au fost scrise multe istorii ale predicării, dar niciuna dintre ele nu este completă. Nu s-a publicat o istorie completă a predicării creștine scrisă de un singur autor. Cea mai aproape de această țință a fost cartea lui Dargan, apărută în 1912, însă autorul a murit înainte de a publica ultimul volum, cel despre predicatorii americani. A reușit să termine numai partea despre lucrarea de predicare din Europa.

Dr. W. G. Blaikie a scris o carte bună despre predicatorii scoțieni, cu titlul *The Preachers of Scotland From the Sixth to the Nineteenth Century* [Predicatorii Scoției din secolul al VI-lea până în secolul al XIX-lea], apărută în 1888. Negreșit, Scoția se află în fruntea lumii creștine în ceea ce privește predicarea. Probabil că cea mai bună carte de istorie a predicării care a apărut până acum este cea publicată recent, și anume *The History of Preaching in Britain and America* [Istoria predicării în Britania și în America], de F. R. Webber, o lucrare în trei volume. Până în prezent, nimeni nu a în-

cercat să scrie o istorie completă a predicării în lumea vorbitoare de limbă engleză. Acest autor începe cu o perioadă mult neglijată, și anume cu perioada Bisericii Celtice din Anglia, Irlanda, Țara Galilor, Cornwall și Scoția. În ultimii ani, au ieșit la iveală o mulțime de materiale noi pe această temă și seria aceasta de volume – cel puțin prima parte a ei – merită cu adevărat să fie citită. Vă va face o deosebită plăcere, mai ales dacă strămoșii voștri provin din una dintre aceste țări, întrucât această parte a istoriei predicării nu a mai fost consemnată până acum și, deși s-a afirmat că nimeni nu poate fi teolog decât dacă este scoțian sau german, au existat totuși și câțiva mari predicatori de origine celtică. Procurați-vă cartea lui Webber. Vă va ajuta să cunoașteți istoria Britaniei și a Statelor Unite mai bine ca oricare altă carte. Pe lângă istorie, ea este plină de biografii ale marilor predicatori și este bine să o citim cu toții, dacă nu în întregime, măcar anumite secțiuni importante. Firește că unele pagini sunt aride, întrucât conțin înșiruiuri lungi de nume despre care nu știm nimic; dar cea mai mare parte vă va entuziasma și vă va încuraja. Mai mult ca sigur că se găsește la biblioteca de aici. Așadar, putem citi din Dargan prima parte a istoriei predicării în Europa; apoi, putem continua cu Webber, pentru a avea o istorie completă a predicării.

În modul acesta, descoperim un fapt foarte important, și anume că noi, ca predicatori adventiști de ziua a șaptea, nu suntem singuri în lume. Suntem într-adevăr „înconjurați cu un nor așa de mare de martori”. Noi încheiem o procesiune la care au participat oameni din toate veacurile, începând cu Abel, o procesiune care a continuat practic neîntrerupt, o procesiune a oamenilor lui Dumnezeu care au auzit Cuvântul Său, care au fost sau sunt predicatori ai Bibliei, oameni care L-au iubit pe Dumnezeu, mulți dintre ei până la moarte, dându-și viața ca martiri pentru Isus. Unii dintre ei, din vremea Noului Testament și până azi, nu au avut tot adevărul așa cum îl înțelegem noi, dar L-au iubit pe Dumnezeu, L-au iubit pe Domnul Isus Hristos, au acceptat inspirația și autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, i-au avertizat pe oameni în privința păcatului și au dat mărturie că Isus este singurul Mântuitor al oamenilor păcătoși.

Apropo, dacă vă cade vreodată în mână cartea aceea veche scoțiană, *Peden the Prophet* [Peden, profetul], citiți-o neapărat. Veți afla despre un mare predicator care a trebuit să trăiască cea mai mare parte a vieții sub cerul liber și să se ascundă în mlaștinile din Scoția, ca să scape de jandarmii Lordului Claverhouse. El a avut Spiritul. Profeției tot la fel de sigur ca Ellen White, însă biograful lui încearcă să evite și să acopere acest lucru. „Desigur că nu putea fi așa”, spune el, dar a trebuit să consemneze aceste detalii în biografie. El nu credea în Spiritul Profeției.

Alexander Peden a fost unul dintre marii predicatori scoțieni. Lucrurile pe care Domnul i le-a descoperit că o să se întâmple, s-au întâmplat întocmai. El i-a arătat că nu va fi ucis de persecutorii lui și că va muri în patul lui. Și așa a fost. Însă după înmormântarea lui, câțiva ostași cruzi i-au scos trupul din cavoul familiei, l-au sfărțecat și l-au atârnat de o spânzurătoare pe un deal. Povestea împlinirii profeției lui (pe care a scris-o cu mâna lui) este foarte interesantă: el a prezis că va fi îngropat în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Însă iată că acum trupul lui atârna de o spânzurătoare.

O contesă care locuia în apropiere a fost indignată la vederea trupului spânzurat acolo, chiar dacă nu împărtășea vederile religioase ale lui Peden. Ea i-a dat vestea aceasta guvernatorului, care era și el tot un adversar al lui Peden în privința concepției religioase. Acesta s-a infuriat atât de tare pe ostași încât a spus: „Am ridicat această spânzurătoare pentru hoți și criminali, nu pentru predicatorii Evangheliei. Duceți-vă, dați-l jos de acolo și puneți-l înapoi de unde l-ați scos, sau dacă nu, îngropați-l la piciorul spânzurătorii!”

L-au îngropat la piciorul spânzurătorii și toți credincioșii din toate părțile Scoției au vrut să fie îngropați lângă el, cât mai aproape cu putință de mormântul său. Astăzi, în locul acela, se găsește un mare cimitir creștin.

Toți acești oameni ai lui Dumnezeu L-au propovăduit pe Hristos cel răstignit de-a lungul veacurilor și au predicat despre îndreptățirea prin har, prin credință. Ei nu cunoșteau toate adevărurile așa cum le știm noi; și, presupun că, dacă vor mai trece o mie de ani, oamenii care vor trăi în apropierea sfârșitului vor avea mai mult

adevăr decât noi astăzi. Nu trebuie să ne batem în piept cu mândrie și să ne credem grozavi pentru că avem tot adevărul. Nu îl avem pe tot – nimeni nu îl are pe tot. Nu îl cunoaștem decât în linii mari. Noi studiem și ar trebui să creștem în har și în lumina lui Dumnezeu. „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare [a dimineții], a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Prov. 4,18). Desigur că noi, cei de astăzi, trebuie să avem mai multă lumină decât cei care au trăit ieri, mai ales dacă acest „ieri” a fost în urmă cu cinci sute sau o mie de ani.

Dar cine poate să spună pe cine va răsplăti marele Judecător al tuturor predicatorilor în ziua secerișului – pe cel care are mai puțină lumină, dar care o urmează cu zel și credincioșie sau pe cel care are mai multă lumină, dar nu o urmează cu tot atâta zel, credincioșie și fără să înfrunte primejdii sau necazuri. Să avem grijă să urmăm lumina cu tot atâta zel și jertfire de sine ca și acești oameni din veacurile trecute. Mulți dintre noi am rămâne de rușine pe lângă ei.

Despre mulți dintre acești oameni care fac parte din „norul de martori” știm foarte puține lucruri, pentru că viața lor este acoperită de perdeaua de fum a vrăjmașilor lor. Ei au fost defăimați, înțeleși greșit, vorbiți de rău, după cum citim în cartea Apocalipsei. Există astăzi creștini în cele mai izolate colțuri ale lumii și nimeni nu știe cum au apărut acolo. Există zvonuri, tradiții și scrieri cvasistorice săpate în piatră sau păstrate în manuscrise, în acele locuri îndepărtate din Asia Centrală, China și India. Cineva a predicat Evanghelia acolo. În sudul Indiei sunt creștinii Sfântului Toma și alții. Cum au ajuns acolo? Din câte știm, ei sunt acolo încă din zorii istoriei. Tradiția spune că apostolul Toma a predicat acolo, iar creștinii din India pot să vă arate mormântul lui. Poate că este adevărat. Cineva l-a propovăduit pe Hristos acestor oameni din țara brahmanilor. Credința lor fără îndoială că s-a deteriorat odată cu trecerea timpului și nu au lumina așa cum o avem noi.

Misionarii din provinciile siriene au trecut în Vestul îndepărtat, în țările care astăzi poartă numele de Franța și Anglia, cu mult înainte ca misionarul romano-catolic, Augustin să ajungă pe țărmul Angliei în 597 d.Hr. La sosirea lui, în Britania exista deja o biserică

creștină puternică. Avem dovezi că au existat predicatori creștini în Irlanda păgână înainte de Patrick, slujitorul Domnului care a făcut atât de mult ca să aducă lumina creștină la druizii din acest ținut războinic. Dau citire unui paragraf din *Mărturisirea* lui:

Eu, Patrick, un păcătos, cel mai rău și mai neînsemnat dintre toți credincioșii, cel mai ticălos din mulțimea lor, l-am avut ca tată pe Calpurnius, un diacon, fiul regretatului Potitus, prezbiterul, care a locuit în satul Banavan, Tiberniae, unde avea o mică fermă și de unde am fost luat captiv. Aveam pe atunci aproape 16 ani. Nu Îl cunoșteam pe adevăratul Dumnezeu și am fost dus în Irlanda împreună cu alte mii de oameni care și-au primit pedeapsa cuvenită, pentru că umblam departe de Dumnezeu și nu păzeam poruncile Sale.

Aceasta este mărturisirea lui Patrick – nu se amintește nimic în ea despre papă sau altceva de felul acesta. El a fost răpit de niște pirați care jefuiau deseori zona de coastă și a fost dus în Irlanda. Cea mai mare parte a Irlandei de Nord era păgână la vremea aceea. În cei șase ani de sclavie a învățat limba celtică, în dialectul irlandez. Dumnezeu îl învăța ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit. În cele din urmă, a fugit de la stăpân și s-a urcat pe o corabie care transporta câini de vânătoare în Galia. Acolo a primit educație creștină, dar în sufletul lui auzea glasuri din pădurile Irlandei care îl cheamau: „Vino la noi; vino la noi și ajută-ne!” Nici lacrimile părinților lui, nici argumentele profesorilor și ale prietenilor nu l-au putut opri. Îl găsim din nou pe Insula de Smarald, printre druizii marelui împărat Loigaire din Tara și toți ceilalți mici domnitori din Irlanda.

El s-a dus imediat la Antrim și a încercat să-l convertească pe cel care îi fusese odată stăpân. Nu a reușit, dar a convertit mulți alți oameni. Ce predicator a fost el!

Apoi s-a dus în Tara, capitala Irlandei. „Harfa care a răspândit odinioară prin sălile din Tara sufletul muzicii” – vă amintiți cuvintele lui Thomas Moore. Acolo, înaintea căpeteniilor druizilor și înaintea împăratului Irlandei, a predicat Evanghelia lui Hristos cu mult înaintea misionarilor romano-catolici care s-au răspândit

în Irlanda. La scurt timp, Irlanda deținea un frumos sistem de educație creștină și misionari care mergeau în toată lumea. Există câteva cărți târzii în care sunt scrise aceste lucruri foarte interesante. Cărțile vechi vorbeau despre călugări, iar noi trăiam cu ideea că romano-catolicii au făcut această lucrare. Nu este așa. Tinerii se adunau în grupe, studiau și se întrețineau singuri – tineri precum Columba și Columbanus.

Am fost interesat îndeosebi de Columba, un tânăr instruit într-una din școlile creștine întemeiate de Patrick. Fără îndoială că cei mai mulți dintre noi cunoaștem istoria adevăratei lui convertiri. El era un creștin cu numele și era de neam regesc, avea sânge albastru în vine. Se povestește că, într-o zi, i-a venit ideea să transcrie toată cartea Psalmilor. A făcut lucrul acesta fără permisiunea profesorului și a lucrat zi de zi, fără ca acest cinstit domn să știe, până a terminat-o pe toată. Când profesorul a descoperit fapta, i-a cerut să i-o aducă imediat, întrucât o copiase din cartea lui.

Cazul a fost adus înaintea marelui împărat ca să fie judecat – primul caz din istorie de încălcare a dreptului de autor. Împăratul a zis: „Întrucât vițelul este al stăpânului vacii, tot la fel cartea mică ieșită din cartea mare este a stăpânului cărții mari. De aceea, puilul de carte [cartea mică] aparține stăpânului cărții-mamă [cărții mari].”

Sentința aceasta l-a înfuriat atât de tare pe Columba, încât și-a adunat prietenii și a început o răscoală care s-a transformat într-un război, în care se spune că au murit sute de oameni. După aceea, cu o conștiință încărcată, întrucât el, un creștin, a provocat moartea acestor oameni, Columba și-a strâns în jur doisprezece ucenici tineri și l-a făgăduit lui Dumnezeu că se va duce împreună cu ei într-o țară foarte îndepărtată, de unde să nu poată vedea dealurile frumoasei lor Insule Eire și că îl vor propovădui pe Hristos, până când vor aduce la El tot atâția păgâni câți oameni care au pierit în acel conflict teribil și inutil.

Astfel, s-au urcat în mica lor barcă circulară ciudată, făcută din piele de bivol întinsă pe un cadru din lemn. S-au oprit pe o insulă din Marea Irlandeză și s-au cățărat pe muntele cel mai înalt, însă

tot mai vedeau Irlanda. Așa că au plecat mai departe, spre nord și în cele din urmă s-au oprit pe Iona, o insulă mică și izolată în apropiere de Insula Mull, unul dintre promontoriile vestice ale Scoției. Întrucât de acolo nu puteau vedea Irlanda, și-au ridicat niște barăci mici, au început să organizeze o școală și să îi instruiască pe tineri, ca să meargă și să le predice picților și scoțienilor păgâni. Turiștii care vizitează astăzi Europa, descoperă numele acestor tineri în Elveția, în Franța și în Germania, dar și în vestul Germaniei și de-a lungul Dunării.

Acești tineri predicatori celți, irlandezi și scoțieni-irlandezi au continuat să lucreze din Iona timp de aproximativ două sau trei sute de ani, până când au venit vikingii și au ucis cincizeci și doi dintre elevii tineri, le-au ars clădirile și au distrus totul. Au reconstruit satul, dar după șapte ani, vikingii le-au distrus munca din nou. Ruinele așezării au rămas în această stare timp de mai multe secole, dar în prezent Asociația Iona Fellowship restaurează clădirile. Dacă veți călători vreodată în Europa, nu pierdeți ocazia de a vizita Iona. Vă va impresiona profund. În vremurile străvechi, ea se chema Insula Sfântă. În Evul Mediu era considerată un loc deosebit de sfânt și, atunci când s-a crezut că lumea va fi distrusă printr-un alt potop, se spunea că ea este singura bucată de pământ care nu va fi înghițită de ape. De aceea, toți au vrut să fie îngropați pe această insulă. Se spune că acolo sunt înmormântați patruzeci și șapte de împărați – împărați ai Scoției, ai Norvegiei și ai altor țări – pe această mică insulă care are cinci kilometri în lungime și 4 kilometri în lățime.

Cei care participă la lucrarea de reconstrucție sunt un grup de prezbiterieni care cred că biserica a apostaziat atât de mult, încât nu va reuși niciodată să își încheie lucrarea în lume până nu se va întoarce la principiile fundamentale de la început, așa cum au făcut Columba și urmașii lui.

Este o experiență extraordinară să te întâlnești cu acești oameni în timp ce lucrează la restaurarea clădirilor. Astăzi, puteți umbla pe pietrele pe care au călcat Columba și tovarășii lui în urmă cu mai bine de o mie de ani.

Este interesant de amintit faptul că proprietarul scoțian al insulei le-a permis să execute reconstrucția clădirilor cu o singură condiție: ca orice confesiune creștină să le poată folosi. Ce minunat ar fi să avem acolo un loc de întâlnire pentru predicatori, în mijlocul priveriștilor acelea sălbatice și să pășim pe pietrele pe care au umblat acești oameni consacrați care se pregăteau să meargă în lume ca misionari! Ce loc deosebit pentru rugăciune și meditație! Ar fi cu adevărat o experiență minunată!

Cu aproape 165 de ani înainte ca misionarul Columba să ajungă pe Insula Iona, Ninian, un predicator englez, a devenit primul misionar al nordului, al țării care astăzi se cheamă Scoția. El și-a făcut studiile la Roma, dar a fost puternic influențat de Martin de Tours. El a construit o biserică pe care a numit-o *Candida Casa* („Casa Albă”). Ruinele ei se mai văd și astăzi mai sus de Wigtown Bay, pe coasta sudică a Scoției.

De asemenea, trebuie să-l amintim pe Piran, marele apostol al ținutului Cornwall. Născut în Irlanda, el a trecut marea, ca să le propovăduiască păgânilor din acest ținut și a debarcat în locul numit astăzi Perranporth sau Portul lui Piran din Cornwall. El a studiat cu mare atenție Scriptura și a avut un mare succes ca predicator. Înainte de moarte, i-a chemat la el pe urmașii lui, i-a îndemnat să cerceteze Scripturile în fiecare zi și i-a avertizat că va veni antihristul, care, le-a zis el, va încerca să distrugă lucrarea Bisericii Celtice, întemeiată de el, și să așeze în locul ei o biserică străină. După cum știm cu toții, lucrul acesta s-a întâmplat mai târziu, când au venit misionarii papei și au luat, în cele din urmă, în stăpânire Insulele Britanice.

Dat fiind faptul că o parte dintre strămoșii mei sunt din Cornwall, mă interesează Piran. Astăzi puteți vizita acest ținut și puteți vedea temeliile bisericuței lui Piran (de patru metri pe opt metri) care mai este încă acolo unde a început să le predice păgânilor.

Nu mai avem timp să vorbim despre marele predicator Columbanus din Finbar, despre Petrock, Gall, Aidan și ceilalți sau despre Camgal, care a instruit sute de predicatori în acele zile de început.

Istoricul care vorbește despre ei spune următoarele: „Acești oameni predicau Evanghelia cu elocvența neîntrecută a celților, dar nu se mulțumeau cu atât. Ei trăiau Evanghelia.”

Au venit apoi invaziile anglilor și saxonilor, atacurile vikingilor, asuprirea romană prin autoritatea împăraților și a altor conducători; iar predicarea a intrat într-o perioadă de mare întunecime. În pofida acestui lucru, au existat câțiva oameni credincioși care proclamau Cuvântul lui Dumnezeu.

Mulți dintre predicatorii cei mai populari din vremea aceea (mă refer aici la predicatorii catolici care au trăit în Evul Mediu) se socoteau datori să prezinte atât sensul literal al textului, cât și învățătura alegorică sau parabolică, sensul tipologic, etimologic, anagoric sau analogic, tipic sau exemplar, anaforic sau proporțional, mistic sau apocaliptic al fiecărui text. Nu este de mirare că sărmanii țărani nu puteau înțelege nimic. Nu este de mirare că oamenii au pierdut interesul față de predici; și noi vom trăi aceeași experiență dacă devenim prea anagogici.

În zilele acelea, predicarea era susținută de călugării din mănăstirile ridicate de biserica papală și se făcea în latină, dar au existat câțiva călugări care au plecat și le-au propovăduit oamenilor în limba lor. Dar predicarea a intrat în penumbră.

La începutul secolului al XIII-lea, au venit în Anglia călugării predicatori (franciscani și dominicani) care predicau în limba poporului. Bineînțeles că nu au fost bine primiți de preoții satelor. Ei au fost persecutați la fel de mult ca Wesley și Whitefield câteva secole mai târziu. Fără îndoială că ei au făcut mult bine, dar, din nefericire, după aproape o sută de ani, ei s-au îmbogățit, și-au făcut un nume, au construit mănăstiri mari la fel ca ceilalți, și predicarea a fost abandonată. Când au început să exercite o influență considerabilă, și-au pierdut zelul misionar.

Perioada de cinci sute de ani, premergătoare Reformei, a fost epoca marilor construcții de biserici, o vreme în care „catedralele erau albe”, cum scria cineva. Aceste catedrale uriașe, „predici în piatră”, au fost ridicate pe tot cuprinsul Europei creștine. Predicarea a fost dată uitării și locul ei a fost ocupat de clădirile imense.

În jurul anului 1050, a fost începută construirea Catedralei lui Edward Mărturisitorul din Westminster (vestigiile ei putând fi vizitate și astăzi), iar după aceea au fost ridicate biserici în toată Anglia – marile catedrale din St. Albans, Glastonbury și Exeter. Mulți clerici au devenit arhitecți și ingineri constructori: Lanfranc de Canterbury, William de Wykeham și episcopul Branscombe de Exeter.

Tatăl meu mi-a povestit că, în copilărie, obișnuia să se joace pe caldarâmul din fața catedralei din Exeter; el își aducea aminte de fațada clădirii care era plină cu picturi ale unor mari oameni din trecut. Sub brațul unuia dintre ei se afla înfiptă o ghiulea. Când Cromwell a luptat împotriva lui Carol I, Exeter a rămas de partea regelui. Armatele lui Cromwell au asediat orașul. Atunci, o ghiulea a fost trasă pe deasupra zidului și a rămas înțepenită sub brațul omului înfățișat în pictură. Bineînțeles că, în trecerea mea prin Anglia, am vizitat și Catedrala din Exeter și am văzut că ghiuleaua se mai afla încă acolo! Fațada catedralei este plină cu picturi care îi înfățișau pe David, pe apostoli și profeți, în mărime naturală sau chiar mai mari.

Clădirile acestea mari au fost ridicate într-o vreme de restriște pentru lucrarea de predicare. Cele mai multe întâmplări din Vechiul și din Noul Testament erau spiritualizate. Oamenii erau hrăniți cu alegorii. Predicarea a intrat într-un con de umbră, deși ici și acolo mai erau câțiva oameni credincioși care și-au dat toate silințele ca să răspândească lumina și să țină predici pregătite atent, căci fiecare secol a avut martorii lui. Preotul local nu putea să mai predice – pur și simplu a renunțat. Și am să vă spun ce au făcut. Episcopii bisericii s-au întrunit, au scris mai multe predici și le-au adunat într-o carte cu titlul *The Book of Homilies* [Cartea omiliilor] pe care au trimis-o să le fie citită oamenilor duminica. Aceste expuneri simple și practice din Scriptură, unele dintre ele foarte potrivite nevoilor enoriașilor, au fost folosite în locul predicilor originale. Apropo, cărțile acestea mai pot fi procurare și astăzi. Totuși limbajul lor este atât de învechit, încât nu vă mai pot ajuta prea mult în lucrarea voastră. Poate că ar fi bine să procurăm cărți de omilii. S-ar putea să fie mai bune decât alte cărți pe care le cumpărăm. Dacă am avea o carte bună de predici trimisă de la Conferința Generală sau de la

Asociația Pastorilor, am putea cel puțin să citim o predică adevărată și oamenii ar fi hrăniți. Oricum unii dintre noi citim omilii. Atunci de ce să nu citim ceva bun?

Unul dintre predicatorii mai buni din epoca aceea întunecată a fost Stephen Langton. Fără îndoială că îl cunoaștem cu toții. El a studiat la Universitatea din Paris și, în cele din urmă, a fost numit Arhiepiscop de Canterbury. El a fost nu numai un mare predicator în acele zile întunecate pentru predicare, ci și unul dintre puținii episcopi sau arhiepiscopi care știau să predice. Este ciudat, dar în toată istoria bisericii, arhiepiscopii și episcopii s-au remarcat foarte puțin ca predicatori. Probabil că erau atât de ocupați cu activitatea administrativă, încât nu mai aveau timp și pentru studiul Bibliei, pentru lectură și pentru toate celelalte. Însă Langton a fost unul dintre cei care își luau timp. În 1215, trecând de partea baronilor în conflictul lor cu Regele John, el a fost cel dintâi care a semnat *Magna Carta*, unul dintre documentele fundamentale ale libertății politice și religioase, așa cum era ea înțeleasă de popoarele vorbitoare de limbă engleză. Așadar putem să-i mulțumim acestui mare predicator pentru contribuția sa la libertățile poporului american, întrucât Constituția noastră se bazează pe *Magna Carta*, care i-a fost impusă regelui împotrivor, în mare măsură, prin influența lui Stephen Langton, un mare predicator și un mare administrator al bisericii.

Mai departe, ajungem la Wycliffe, Luceafărul Reformei, așa cum a fost numit. Citiți despre el în *Tragedia veacurilor*. Wycliffe a fost un predicator puternic. A fost preot romano-catolic, da, dar a fost un predicator puternic, un om al lui Dumnezeu. În acele zile, aproape toți predicatorii aveau o legătură cu Biserica Catolică; însă mulți dintre ei erau oameni dedicați lui Dumnezeu, potrivit cu lumina pe care o aveau, iar Wycliffe a fost unul dintre ei.

Wycliffe propovăduia Cuvântul în limba poporului și a tradus Biblia în limba engleză și, din cauza aceasta, „concluziile” lui au fost condamnate de superiorii lui și, în 1378, a fost adus la Palatul Lambeth ca să se dezvinovățească înaintea prelaților care îl chemaseră.

Pe când stătea înaintea judecătorilor, o mulțime gălăgioasă a năvălit în sală. Cam în același timp, a sosit din partea reginei mamă

porunca de întrerupere a procedurilor. La scurt timp după aceea, Grigore al XI-lea a murit. Astfel Domnul a salvat viața lui Wycliffe.

Noi ne plângem astăzi că sistemul organizațional este complicat. Vreau să vă spun că nici nu se compară cu organizația ecleziastică din vremea aceea! Deși risca să-și piardă viața, Wycliffe a organizat un grup de predicatori itineranți – „predicatori săraci”, cum îi numea el. Purtau cu toți același fel de veșminte – o robă simplă roșu-cafeniu. Ei mergeau doi câte doi și predicau pretutindeni în Anglia. Criteriile pe baza cărora erau aleși erau caracterul, râvna religioasă și educația. Ei duceau o viață simplă, lucrau fără salariu și fie își câștigau existența în timpul călătoriilor, fie erau susținuți de prieteni. Li s-a cerut să predice numai adevărul Scripturii. Wycliffe declara că „un om simplu, dacă harul lui Hristos este cu el, este mai de folos bisericii decât mulți oameni cu diplomă, fiindcă el seamănă Legea lui Hristos cu umilință și cu prisosință atât prin lucrarea lui, cât și prin cuvântul lui”.

Acești predicatori ai lui Wycliffe au căpătat, în final, numele de lolarzi și mulți dintre ei au fost persecutați și uciși în timpul călătoriilor lor extinse. Dacă traversezi râul din apropierea Catedralei Westminster, descoperi un turn înalt, numit Turnul Lolarzilor. Se află în fața Palatului Lambeth, unde se găsește cancelaria londoneză a Arhiepiscopului de Canterbury. În acest turn, dar și în mina de cărbuni a episcopului Bohner, lolarzii au fost închiși și torturați pentru credința lor. Acești oameni umili au transmis adevărul într-o vreme foarte grea pentru predicatori și avem de învățat de la ei. Ei fac parte din acest „nor de martori”. Într-o zi, Dumnezeu va dezvălui numele lor, care vor fi scrise cu litere mari în cetatea Sa slăvită.

Wycliffe a murit de bătrânețe, însă după ce a fost îngropat, ura Romei față de el a devenit atât de mare, încât trupul său neînsuflăit a fost scos din mormânt și ars, iar cenușa a fost aruncată în râu. Prin urmare, marii predicatori nu s-au bucurat mereu de popularitate.

Anii au trecut și dintr-odată, se urcă pe scena istoriei unul dintre cei mai mari predicatori ai lumii, Martin Luther. După el, și inspirați de lucrarea lui, au venit Cranmer, Latimer, Ridley și alții pe tot cuprinsul Angliei. Ei au fost arși pe rug.

Apoi a venit John Knox în Scoția. Ce predicator a fost el! Când a ajuns foarte, foarte bătrân, trebuia să-l ducă cineva la amvonul care în zilele acelea, semăna cu un butoi. Iar când începea să predice, prindea atât de mult avânt, încât oamenilor le era teamă să nu sfarme amvonul în bucăți. Ce predicator a fost el! Ar fi bine să citiți despre John Knox. Am putea să vorbim despre el ore în șir. Regina Maria a încercat să-l farmece cu frumusețea și cu personalitatea ei. Fiindcă nu a reușit, a început să-l amenințe. Ea a zis: „Mi-este mai frică de predicile lui John Knox decât de toate armatele Angliei!” Într-o zi, i-a adresat reginei niște cuvinte foarte usturătoare. Avem multe de învățat din aceste experiențe ale lui John Knox.

Din când în când erau date legi prin care era interzisă predicarea. Alte legi le interziceau anumitor persoane să predice. Predicarea era socotită drept una dintre cele mai mari arme, dacă nu cea mai mare.

Să ne gândim la lucrarea lui Calvin în Franța și Elveția. Oamenii aceștia nu predica exact ceea ce predicăm noi. Calvin susținea ideea că în problema mântuirii noastre, Dumnezeu face totul. Unii dintre noi am trecut în extrema cealaltă: nu credem că Dumnezeu face ceva pentru mântuirea noastră, ci că noi facem totul. Adevărul este undeva la mijloc.

Pe vremea lui Henric al XVIII-lea, Latimer a reușit, prin predicarea lui, să atragă mai multă atenție decât oricine altcineva, dar a suferit mult din cauza persecuției religioase. Când Maria cea Sângeroasă s-a urcat la tron în 1553, unul dintre primele ei gesturi a fost să-l arunce pe Latimer în închisoarea din Turnul Londrei, alături de Cranmer, Bradford și Ridley. În 1555, Ridley și Latimer au fost scoși din temniță și au fost arși pe rug, în apropiere de Colegiul Balliol din Oxford. Există acolo o piatră care indică locul martiriului lor. Cineva îl descria astfel pe Latimer în ziua în care și-a dat viața ca martir: „Un om în vârstă, îmbrăcat într-o haină veche și zdrențăroasă din molton de Bristol, prinsă la mijloc cu o cingătoare ieftină din piele, de care atârnavu legate cu un cordon lung din piele Testamentul lui [Testamentul lui grec]; iar ochelarii, fără toc, îi purta atârnați de gât, pe piept.” Cuvintele acestea, scrise probabil

de servitorul lui, ne descriu înfățișarea sa în timpul judecății și al execuției. Pe rug, Latimer s-a întors spre Ridley și i-a zis: „Ai curaj, domnule Ridley și fii bărbat! Astăzi vom aprinde o lumină în Anglia care am încredințarea că, prin harul lui Dumnezeu, nu va fi stinsă niciodată.” Și într-adevăr, așa a fost.

Predicatorii din toate veacurile au plătit un preț pentru libertatea lor de a predica. Prețuim noi această libertate? N-ar fi bine să ne gândim, din când în când, la Latimer și să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru lumina aceasta pe care a aprins-o, să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru rugăciunile minunate pe care le-a scris în *The Book of Common Prayer*? Apropo, el nu era un om aspru și nu avea privirea încruntată așa cum este înfățișat uneori astăzi. Era o persoană jovială, era cunoscut pentru sarcasmul lui, pentru replicile lui subtile și pentru spiritul lui sociabil. Avea fără îndoială greșelile lui; pe acestea le găsim cu ușurință. Bineînțeles că și alții pot găsi cu ușurință defectele noastre. El nu-și scria predicile, ca alții din vremea lui, dar servitorul lui le scria cu un fel de semne stenografice. Datorită lui, predicile sale s-au păstrat până în zilele noastre.

Latimer a fost un predicator foarte popular și biserica St. Margaret din Westminster era atât de înțesată de ascultători, încât scaunele nu mai rămâneau întregi. Reușim noi să atragem atât de mulți oameni? Lăsați-i să vină! Oamenii merită mai mult decât un scaun în biserică. Au fost nevoiți să-i instaleze un amvon afară, lângă Crucea Sf. Pavel, care în zilele acelea se afla la nord-est de marea Catedrală Sf. Pavel. Crucea aceasta era un fel de loc de adunare pentru oameni, unde li se predica în fiecare zi. Una dintre acuzațiile pe care le aducea împotriva conducătorilor religioși ai țării era faptul că ei erau „prelați care nu predică”. Iată o expresie: „Prelați care nu predică, pastori leneși”. Noi să nu fim niște prelați care nu predică. Dacă vrem să fim prelați, atunci ar trebui măcar să predicăm. Ce părere aveți? Orice om hirotonit prin punerea mâinilor ar trebui să predice, mai mult sau mai puțin, dar cel mai bine este să predice mult.

Procurați și citiți frumoasa predică a lui Latimer cu titlul „Predica despre plug”. Vă va face bine la suflet. Poate că vă veți hotărî să o predicați într-o zi sau să țineți o predică asemănătoare. El a fost

numit părintele predicării în Anglia. Am aici una dintre declarațiile lui despre predicare: „Iată lucrul împotriva căruia diavolul luptă cel mai mult: preocuparea lui cea mai mare este să distrugă această slujbă. El lucrează împotriva ei cu toate puterile lui: el a izbutit prea mult, prea mult să o distrugă. El a statornicit în ținutul acesta rangul prelatului care nu predică în anul nostru 700; falnicul rang al prelaților care nu predică. El a făcut predicatori care nu predică; el a stârnit mulțimile împotriva acestei slujbe, spunând că este o erezie.” Cuvinte tari, nu-i așa?

În „Predica despre plug” sarcasmul lui Latimer este evident. El povestește despre un episcop îngâmfat, care a venit în vizită la o biserică din parohia lui și care nu a auzit clopotul sunând în cinstea lui. Când venea un episcop în vizită, se obișnuia să se sune din clopot. El i-a reproșat lucrul acesta sărmanului preot parohial. „De ce nu ai pus să sune din clopot când am sosit?” l-a întrebat el. Preotul și enoriașii l-au implorat pe Excelența Sa să nu se supere, pentru că limba clopotului se rupsesse și nu mai avuseseră timp să o înlocuiască. Mai departe, Latimer comentează: „Era între ei unul mai înțelept care s-a dus la episcop și i-a zis: ‘Dar, domnul meu, vrea Excelența sa să se supere atât de tare din cauza unui clopot care nu are limbă? Este aici un clopot’, a zis el arătând spre amvon, ‘căruia îi lipsește limba de douăzeci de ani. Parohia noastră îi aduce din venitul preoțesc cincizeci de lire sterline pe an, dar nu-l vedem pe aici niciodată. Vă asigur”, a continuat Latimer, „că acest episcop era un prelat care nu predica.”

După el, a urmat o pleiadă de predicatori puternici: Thomas Cranmer, Ridley, Bilney romano-catolicul, John Hooper, John Rogers, Matthew Parker și Bradford. Am putea aminti mult mai mulți, dar nu ne permite timpul. Mulți dintre ei și-au pecetluit credința cu sângele lor. Dacă vizitați Piața Smithfield din Londra, aveți ocazia să vedeți o placă din bronz la intersecția unde au fost arși pe rug acești predicatori. „Focurile din Smithfield; torturile din Goa”, notează Albert Barnes.

Bradford obișnuia să predice în fiecare zi, chiar și când se afla în închisoare, iar temnicerii le permiteau oamenilor să vină să-l as-

culte. Una dintre declarațiile celebre ale lui John Bradford este remarca pe care a făcut-o în timp ce urmărea un criminal care era dus la locul execuției: „Iată cum pleacă din lume, prin harul lui Dumnezeu, John Bradford.” Declarația aceasta a fost atribuită altor zeci de oameni, și categoric că mulți au rostit aceste cuvinte; dar Bradford le-a rostit primul.

Apoi a fost Bernard Gilpin, supranumit Apostolul Nordului, un romano-catolic sincer. El a intrat într-o dispută cu Peter Martyr, un protestant, și când strângea material pentru această controversă, s-a convertit și a devenit un mare predicator protestant. În cele din urmă, i s-a poruncit să compară înaintea episcopului Bonner în Londra sub acuzația de erezie. În drum spre Londra, și-a rupt piciorul și, în timp ce se refăcea, regina Maria a murit; în felul acesta, viața lui a fost salvată. În acest caz, este evident că răul a fost transformat în bine.

A urmat perioada elisabetană – epoca de aur a literaturii, epoca lui Shakespeare, Spenser, Bacon și a ilustrului Ben Jonson. Nu a fost o epocă a mării predicări. Regina Elisabeta nu a făcut prea multe ca să încurajeze această lucrare. A fost totuși o epocă îndelungată de progrese treptate care au început cam în vremea ei.

Ajungem apoi la epoca puritanilor, un timp al mării predicări și al mării persecuții, o persecuție săvârșită în mare parte de Biserica oficială a Angliei și de Biserica Episcopală din Scoția și, totodată, într-o anumită măsură, din coloniile americane. Erau date legi care îi constrâneau pe oameni să meargă la biserică în toate duminicile și la sărbători, sub amenințarea cu plata unei amenzi. Sute de predicatori care nu acceptau să rostească anumite jurăminte legate de slujba preotească erau dați afară din slujbă. Ați fi dispuși să renunțați la salariu și la toate celelalte pentru convingerile legate de o anumită doctrină? Ei așa au făcut.

Mulți pastori ai bisericii oficiale nu se apropiiau niciodată de bisericile lor. Ei trăiau în Londra cu un salariu bun și îi lăsau pe oameni fără predici. Faptul acesta a iscat multe critici și a contribuit la stârnirea spiritului puritan și, în cele din urmă, al separatismului. Unii dintre acești separatiști au fugit din țară și s-au stabilit în Olanda, unde au rămas doisprezece ani. În 1620, au plecat în America cu o corabie numită *Mayflower*, ca să găsească libertate religioasă.

Ce căutau ei atât de departe?
 Pietre prețioase din mină?
 Bogăția mărilor? Pradă de război?
 Ei căutau altarul curat al credinței!

Da! Locul pe care au pus prima dată piciorul
 Numiți-l pământ sfânt!
 Ei au păstrat fără pată ce au găsit acolo:
 Libertatea de închinare la Dumnezeu!

- FELICIA D. HEMANS

Iar noi suntem moștenitorii acestei libertăți.

Regele Iacob I s-a întâlnit cu predicatorii puritani la Adunarea Bisericească din Hampton, din anul 1604. El a încercat să-i constrângă să adopte vederile Bisericii Oficiale. În cele din urmă, s-a ridicat și a plecat din sală zicând furios: „Îi voi face să se supună, altfel îi voi izgoni din țară sau chiar mai rău.” Acesta a fost Regele Iacob I (n. tr.: *King James I*) care a autorizat traducerea Bibliei – „nebunul înțelept” cum a mai fost numit. El știa de toate, dar nu știa cum să ducă o viață corectă.

Apoi, a urcat pe tron Carol I și, împreună cu arhiepiscopul Laud, a susținut credința anglicană strictă. Într-o zi, am predicat despre persecuțiile la care au fost supuși credincioșii legământului (n. tr. – *covenanters*) sub domnia lui Carol II-lea. Claverhouse a fost unul dintre generalii care au condus acest program nelegiuit de persecuție. Lângă mine stătea un bărbat care era un urmaș direct al lui Claverhouse, un predicator scoțian, dar eu nu știam acest lucru. Mai târziu, a venit la mine și mi-a spus: „Frate, ai spus adevărul! Claverhouse a fost stră-stră-stră-străbunicul meu.”

În timpul întrunirii, le povestisem că unul dintre acești predicatori se ascundea într-o peșteră și că frații lui de credință scoțieni îi trimiteau mâncare printr-un băiețel de șapte sau opt ani, fiindcă el putea să treacă neobservat prin mlaștină. În cele din urmă a fost descoperit, și Claverhouse, însoțit de un ostaș, l-a prins pe micuțul Jamie.

– Știm unde ai fost, Jamie! Spune-ne unde este și du-ne la el, i-au poruncit ei.

- Nu pot! Nu pot, le-a răspuns el.
- Haide, spune sau te omorâm.
- Nu pot.

Aceasta este tăria specifică scoțienilor, vă asigur! Într-un sfârșit, Claverhouse l-a înșfăcat pe băiat de ceafă, a dat pintoni calului și l-a dus pe marginea unei prăpăstii, ținându-l deasupra stâncilor.

- Acum, i-a zis el, Jamie, spune-ne unde este și du-ne la el sau te arunc de aici.

Băiatul s-a întors spre el, l-a privit și i-a zis:

- Nu pot!

- Te arunc de aici. Prăpastia este adâncă de treizeci de metri, i-a spus Claverhouse.

Apoi, copilul, uitându-se la el cu ochii plini de lacrimi, i-a spus:

- Nu pot și nu vreau!

Mama îi ceruse să nu spună nimănui.

Prieteni, iată ce ne trebuie - o astfel de tărie morală: „Nu pot și nu vreau.” Apoi băiatul a continuat:

- Nu este atât de adâncă precum iadul.

Este adâncă de treizeci de metri, dar nu atât de adâncă precum iadul. Aceasta este o bună învățătură scoțiană.

Apoi a venit primul Război Civil. Nu avem timp să vorbim prea mult despre el și despre ceea ce a însemnat el pentru predicarea din zilele lui Cromwell. Cromwell, care era și el un predicator, a condus o mare armată la bătălia de la Naseby, prin care a pus capăt cauzei apărute de regele Carol I și i-a oferit protestantismului o nouă șansă la viață. Vă amintiți că el conducea Tabăra Capetelor rotunde formată din ostași, slujbași și băieți de țărani, pe care i-a transformat în ostașii cei mai puternici din lume la vremea aceea. El trecea călare prin fața ostașilor aliniați și le spunea care era strigătul pentru următoarea bătălie. Știți care era - cuvintele din Psalmul 68: „Dumnezeu Se scoală, vrăjmașii Lui se risipesc.” Cine nu ar putea să lupte cu astfel de cuvinte în inimă? Nu este de mirare că i-au înfrânt pe cavaleri.

Adevărata mare predicare s-a născut în vremuri de mari necazuri, suferințe și încercări. Aflăm că în zilele acelea, predicarea

anglicană era mai adesea tematică decât exegetică. La fel era și la puritani – ca urmare a influenței scolasticismului. Structura predicilor era complicată, cu multe subîmpărțiri și subcapitole. Introducerile erau lungi. Erau incluse observații, „întrebuințări” sau aplicații. Predicatorul puritan se străduia să prezinte orice amănunt posibil al subiectului, fie că avea sau nu o aplicație practică la nevoile enoriașilor. De aceea, predicile constau adesea din câteva adevăruri minore, legate prea puțin de text. Și, cum remarca cineva, dacă trei predicute separate nu pot alcătui o singură predică, e posibil ca treizeci sau patruzeci de idei să atingă unitatea? Cu toate acestea, mulți dintre acești oameni erau mari predicatori prin personalitatea lor.

Astăzi, când avem predici de treizeci sau patruzeci și cinci de minute, este greu să ne închipuim cum reușeau puritanii să asculte în liniște o citire a Scripturii de patruzeci și cinci de minute, o predică de două ore, două rugăciuni a câte o oră fiecare, două rugăciuni a câte o jumătate de oră fiecare și o rugăciune de cincisprezece minute – cu alte cuvinte, un serviciu divin de șase ore. Predicatorii din vremea aceea credeau că marile adevăruri ale Scripturii nu puteau fi explicate sau prezentate în mai puțin de o oră sau două. Chiar și în vremea lui Chalmers, Wesley și Whitefield, se crede că era nevoie de cel puțin o oră – probabil chiar mai mult – pentru a lăsa o impresie asupra ascultătorilor.

Probabil că există un oarecare adevăr în concepțiile acestor oameni. Cum poate cineva să prezinte în mod corect un mare adevăr scripturistic în cincisprezece sau chiar în douăzeci de minute? Puțini pot să capete entuziasm și claritate în atât de puțin timp. Se spune că, în trecut, mulți dintre marii predicatori nu puteau să capete entuziasm și claritate sau să lase o impresie adâncă decât după ce predicau douăzeci sau treizeci de minute. Cineva spunea că „de multe ori predicile mediocre îi transformă pe oameni în creștini mediocri”.

Predicile puritanilor aveau multe lipsuri. Erau supraîncărcate cu citate în greacă și latină, cu analogii exagerate, cu simboluri rafinate și, în ansamblu, aveau o structură prea complexă; însă predicarea era viguroasă și era biblică.

Predicatorii puritani de odinioară erau cu adevărat energici și țineau predici lungi. În unele cronici vechi găsite în Noua Anglie de astăzi este scris că, într-o zi de duminică, oamenii s-au adunat la ora 8 dimineața – să nu uităm că bisericile la data aceea nu erau încălzite și că erau zece grade sub zero și înăuntru, și afară; dar aceasta îi ținea treji, bineînțeles! Puteți citi, în aceste cronici vechi, că un anume profesor s-a rugat foarte frumos timp de o oră; că apoi s-a cântat un psalm; că după aceea un anume reverend s-a rugat foarte frumos timp de două ore; că au mai cântat un psalm și că un alt reverend a ținut o predică foarte frumoasă timp de patru ore; că după aceea, altcineva s-a rugat foarte frumos timp de o oră; în cele din urmă, oamenii au plecat acasă ca să mediteze foarte frumos la ceea ce au ascultat. Lucrurile acestea ne stârnesc râsul, dar așa trăiau ei, și predicatorii puritani cunoșteau Biblia și firea omenească.

Biserica oficială din vremea aceea avea oamenii ei leneși, nepăsători și slab educați, care erau susținuți financiar și bine întreținuți de câțiva aristocrați, doar pentru că citeau o predică plictisitoare duminica. Pe de altă parte, unii puritani erau fanatici înguști și gălăgioși, cărora li se urâse cu viața. Probabil că aceste două categorii reprezintă niște excepții ale ambelor tabere.

Predicatorii din vremea aceea nu erau preocupați de atât de multe activități. Ei aveau timp să mediteze, să studieze, să scrie predicile în întregime înainte de a le prezenta; iar comunitățile erau lipsite de supraorganizarea care este evidentă astăzi în unele zone. Multe cărți bune de studiu biblic, de exegeză și de comentarii, scrise de acești predicatori ai epocii puritane, sunt reeditate astăzi și unele dintre ele sunt foarte importante. Fără îndoială că nu dorim să adoptăm structura complicată a predicilor lor și stilul lor de organizare a materialului omiletic, dar avem multe de învățat de la ei în privința zelului, a convingerii, a dispoziției de a sacrifica pentru Dumnezeu și a străduinței de a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu cum se cuvine.

Ca să observăm cum s-a transmis influența acestor predicatori până în zilele noastre, ne putem gândi la Laurence Chaderton, care

a intrat la Universitatea din Cambridge ca romano-catolic și care, pe parcursul cursurilor, a acceptat învățăturile Reformei. El a predicat la Universitate cincizeci de ani și sute de studenți și alți oameni se înghesuiau în capelă ca să-l asculte. Predicile lui erau convingătoare și, totodată, îi determinau pe oameni să acționeze. El stăpânea bine limba engleză, cunoștea foarte bine Scriptura, avea o voce și o personalitate plăcută. El a fost unul dintre predicatorii cei mai de succes ai timpului său. Datorită predicilor lui, peste patruzeci de oameni au fost convinși de învățăturile protestantismului și au devenit predicatori. Unul dintre ei a fost cumnatul lui, Nathanael Culverwel. Un alt tânăr din biserica lui pe care l-a influențat a fost John Winthrop, care mai târziu a devenit guvernator al coloniei Massachusetts Bay. Altul a fost William Perkins, care l-a rândul lui l-a influențat pe John Cotton, devenit ulterior marele predicator din Boston; și John Robinson, unul dintre conducătorii și predicatorii aflați printre părinții peregrini.

Nu trebuie să-l trecem cu vederea pe Richard Baxter care a trăit în epoca puritană în Anglia, acel om liniștit și credincios care a predicat în biserica lui izolată pe toată perioada războiului și a revoluției. El s-a dus la Londra ca să fie slujbaș la palat, însă a devenit predicator. Richard Baxter citea cu sârguință. În 1641, a fost chemat ca pastor și predicator în Kidderminster, nu departe de Birmingham, unde a găsit o biserică aflată într-o situație deplorabilă. Oamenii erau amețiți și îndobitociți de băutură, desfrânați și neînvățați. Însă i-a luat așa cum i-a găsit și a făcut din ei o biserică, rămasă până astăzi una dintre bisericile model ale creștinismului.

E bine să citiți biografia lui Baxter. Deși era bolnăvicios, el era neobosit în predicare și în vizitarea oamenilor. A suferit mult pentru Hristos și a fost înmormântat de mai multe ori. El ne-a lăsat nouă, predicatorilor, ca moștenire cărțile lui, dintre care menționez *The Reformed Pastor* [Pastorul reformat], *Call to the Unconverted* [Chemarea celor neconvertiți] și *The Saints' Everlasting Rest* [Odihna veșnică a sfinților]. Ar trebui să le citim pe toate trei. El și-a făcut regula de a ține o predică savantă în fiecare an, doar ca să le dovedească ascultătorilor că putea să țină și astfel de predici. În restul timpului,

se preocupa prea puțin de stil, dar predica simplu și clar. El a fost unul dintre cei mai iluștri predicatori ai epocii sale.

Nu putem prezenta o istorie completă a predicării, dar îi vom aminti în treacăt pe câțiva dintre acești oameni ai lui Dumnezeu, pe care ar trebui să-i cunoaștem. Îl vom aminti pe Thomas Manton, absolvent la Oxford, unul dintre copiii din Adunarea din Westminster. Arhiepiscopul Ussher a declarat că el a fost unul dintre cei mai buni predicatori din Anglia. În prima parte a vieții, a făcut greșeala de a fi prea savant și chiar prea scolastic, umplându-și predicile cu citate latinești și grecești.

Într-o ocazie, când a fost invitat să predice înaintea primarului și a sfatului orășenesc, predica pe care a ținut-o a fost un model de erudiție, dar a cuprins prea puțină hrană spirituală și prea puțină învățătură despre harul lui Dumnezeu. La ieșirea din clădire, un om îmbrăcat sărăcăcios l-a tras de mâneca veșmântului său de predicator și i-a zis:

– Domnule, am venit cu nădejdea că voi primi ceva bun pentru suflet, dar nu am înțeles decât puțin din ceea ce ai predicat.

Manton s-a uitat în treacăt la sărmanul om și i-a spus:

– Prietene, nu eu am fost cel care am predicat. Tu ești cel care mi-ai predicat mie: și cu ajutorul viului Dumnezeu, nu voi mai fi niciodată atât de nesăbuit.

Începând din ziua aceea, străduința lui cea mai mare era să prezinte adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu în cuvinte atât de clare, încât să îl poată înțelege și oamenii cei mai sărmani.

Fac din nou apel la voi, dragi colegi predicatori și viitori predicatori, folosiți un limbaj clar! Baxter a declarat că acesta este un lucru mare: folosiți un limbaj clar, atât de clar încât să vă înțeleagă până și băieții și fetele din primele rânduri. Atunci puteți fi convinși că și ceilalți vă vor înțelege.

Apoi ajungem la John Bunyan:

Un meseriaș din Bedford,
Un hoinar aflat ades în pușcărie,
Un ostaș sub Fairfax,
Un slujitor al lui Dumnezeu.

- KIPLING

Lui John Bunyan i-au plăcut foarte mult distracțiile tinerești. A luptat în armata Parlamentului în timpul campaniei decisive din 1645. Odată, i s-a încredințat o sarcină, însă a fost înlocuit în ultima clipă de un prieten care și-a pierdut viața în bătălie. Faptul acesta l-a impresionat foarte mult și a tras concluzia că viața lui a fost cruțată pentru un scop important. După multe experiențe interesante și ciudate, s-a întors în cele din urmă la Dumnezeu, iar în 1653 s-a botezat și s-a alăturat Bisericii Baptiste. În zilele acelea, nu era o laudă să fii baptist – era cu mult mai rău decât să fii adventist astăzi.

La scurt timp după aceasta, a început să predice și, deși nu avea studii, și-a șlefuit vorbirea prin citirea Scripturilor și prin rugăciune.

Când a fost aruncat în închisoarea din Bedford, pentru că nu a vrut să înceteze să predice, a scris una dintre cărțile nepieritoare ale lumii, *Călătoria pelerinului*, în afară de celelalte cărți mai puțin cunoscute ale sale, precum *Grace Abounding* [Har îmbelșugat], *The Holy War* [Războiul Sfânt] și altele. În ultimii două sute de ani, *Călătoria pelerinului* a fost tradusă în mai multe limbi decât orice altă carte, în afară de Biblie.

Bunyan a dus o viață atât de cuminte în temniță, încât temnicerul îi permitea deseori să plece acasă ca să-și vadă familia. De altfel, i s-a permis să plece ca să predice și să se întoarcă la închisoare. Un adevărat paradox, pentru că fusese condamnat din cauza predicării. A fost eliberat după doisprezece ani și a devenit pastor al bisericii din Bedford din care făcea parte. Când s-a dus la Londra ca să predice, se adunau să-l asculte în jur de 3.000 de oameni, încă din zorii zilei.

Un istoric afirmă că Bunyan era un bărbat înalt, bine făcut, cu fața rumenă și părul roșcat. Predicile lui sunt oarecum lipsite de frumusețe literară, însă sunt admirabile în ceea ce privește alegerea cu precizie a cuvintelor. Unii îl așază alături de cei doi sau trei mari maestri ai exprimării clare și directe în limba engleză. Predicile lui sunt lungi, cu multe subîmpărțiri și subcapitole, un stil foarte popular la data aceea. Totuși predicile sunt caracterizate de un apel profund și de o fervoare profundă care i-au sporit faima dobândită prin *Călătoria pelerinului*.

Sunt nevoit să înaintez în istorie și să trec pe lângă mulți alți mari predicatori. Îl amintesc pe Matthew Henry, predicatorul englez nonconformist, care, asemenea lui John Wesley, a învățat acasă, într-o școală înființată de tatăl lui. El a devenit pastor al unei biserici prezbiteriene din Chester, unde a predicat douăzeci și cinci de ani. Aici a creat *Comentariul* său în zece volume, folosit de mulți până în ziua de astăzi. Negreșit că este un comentariu mai degrabă devoțional decât critic, dar fiecare predicator ar trebui să-l citească cel puțin o dată, cum spunea Spurgeon. Whitefield l-a citit din scoarță în scoarță de câteva ori, și ultima dată, fiindcă îl admira atât de mult, a citit manuscrisul pe genunchi. Lucrarea conține multe lucruri bune chiar și pentru predicatorii de astăzi. Mulți predicatori tineri l-au luat în derâdere în ultimele două secole și jumătate, dar au apelat la el când s-au aflat la ananghie. Îl socotim pe Matthew Henry un scriitor, dar uităm că el a fost în primul rând unul dintre cei mai mari predicatori ai timpului său și unul dintre cei mai săngüincioși predicatori care au existat vreodată.

Apoi a fost Isaac Watts, pe care îl considerăm un mare scriitor de imnuri. Multe dintre cântările lui se află în cărțile de imnuri pe care le folosim în Sabat; dar el a fost și predicator. Tatăl lui a fost diacon al Bisericii Congregaționale și a fost persecutat din cauza concepțiilor lui religioase. Cineva povestea că mama lui Isaac Watts stătea pe treptele închisorii din Southampton, cu un prunc bolnăvicios în brațe, așteptând ca soțul ei să fie eliberat din închisoare. Pruncul acela era Isaac Watts. El a început să studieze latina la 4 ani, greaca la 9 ani, franceza la 10 ani și ebraica la 13 ani. La 7 ani compunea poezii. El a refuzat o bursă pe care i-a oferit-o una dintre universitățile de atunci, pentru că gestul acesta ar fi însemnat o confirmare a credinței în învățăturile Bisericii Anglicane. Decizia aceasta a luat-o la 16 ani.

Watts a scris 600 de imnuri. Printre ele se numără: „O, God, Our Help in Ages Past” (O, Doamne, al nostru ajutor în timpul din urmă) și „When I Survey the Wondrous Cross” (n. tr. – în românește imnul 656 „Ca ucenici-n odaia de sus”). Chiar dacă ar fi scris numai acest al doilea imn, ar fi fost suficient ca să își atragă lauda pentru tot restul vieții.

El era un om bolnăvicios și firav și a murit în 1748. Un prieten de-al lui, doctor, care se afla lângă el, a spus că el a vorbit despre făgăduințele mântuirii și ale vieții viitoare așa cum sunt ele scrise în Scriptură și că a declarat: „Cred în ele suficient de mult încât să am curajul să cred că voi primi veșnicia.” Apoi, puțin mai târziu, a spus: „Îmi aduc aminte de un pastor în vârstă care obișnuia să spună că, în pragul morții, creștinii cei mai învățați și mai educați nu au la îndemână altceva decât aceleași făgăduințe clare ca și creștinii de rând, neînvățați; și găsesc că e adevărat. Făgăduințele clare ale Evangheliei sunt cele care mă susțin; și binecuvântat fie Dumnezeu, sunt făgăduințe clare și nu este nevoie de multă trudă și luptă ca să le înțeleg; pentru că acum nu trebuie să fac nimic mai mult decât să caut în Biblie o făgăduință care să mă sprijine și să trăiesc potrivit ei.” Este un sfat bun pentru noi toți.

Când am fost la mormântul lui Isaac Watts din Bunhill Field, vizavi de biserica lui Wesley, mi-am plecat capul și am rostit câteva dintre marile lui imnuri. Apropo, Bunhill înseamnă „Dealul oaselor”. Acolo erau aruncate oasele martirilor. Astăzi, l-am putea considera locul sacru de înmormântare al lumii protestante.

Apoi a fost William Law, care a exercitat o mare influență asupra lui John Wesley, a lui George Whitefield, Samuel Johnson și chiar asupra lui Edward Gibbon și Philip Doddridge, care a scris cartea *Rise and Progress of Religion in the Soul* [Apariția și dezvoltarea religiei în suflet] și multe imnuri frumoase pe care le mai cântăm și azi. Doddridge era specialist în stenografie. Era un om bolnăvicios și a murit la vârsta de 49 de ani. A fost un predicator adevărat al lui Hristos cel răstignit și în cuvântările adresate studenților la teologie, sublinia mereu marele plan al predicării, așa cum este el descoperit în Scripturi. Într-o ocazie, el a spus: „Vreau să-i încurajez pe toți cei care sunt meniți pentru această lucrare măreață, să Îl propovăduiască pe Hristos; să amintească insistent că El este singura temelie a nădejzii slavei; să lucreze astfel încât El să locuiască în toți ascultătorii printr-o credință vie și nu numai prin mărturisirea cu gura.”

Apoi, a venit peste lume, ca un suflu ceresc, o mare redeșteptare evanghelică. A fost o reacție generală față de secolele anterioare de

decădere spirituală. Ajungem în coloniile americane și la William Tennent, care în 1736 a construit renumitul său „Colegiu din lemn” la Neshaminy, la 20 de mile de Philadelphia, unde i-a instruit pe tinerii predicatori să fie pastori în Biserica Prezbiteriană. Cei patru fii ai lui – Gilbert, William, Charles și John – au învățat acolo și au devenit mari predicatori.

Contemporan cu Gilbert Tennent, a fost Jonathan Edwards, care și-a început marea lucrare în Northampton, Massachusetts. El a fost teolog, filozof și un mare predicator, dar și președinte de colegiu. În urmă cu ceva timp, am vizitat împreună cu un prieten mormântul lui Jonathan Edwards, aflat în rândul mormintelor președinților din Cimitirul Princeton și mi-au venit în minte cuvintele următoare scrise Whittier în poemul „The Preacher” [Predicatorul], dedicat lui George Whitefield:

În biserica din pustie, Edwards a lucrat,
 Făurindu-și crezul în furnalul gândirii;
 Chiar cu ciocanul lui Thor a îmbinat și a îndoit
 Verigile de fier ale argumentului lui,
 În care se străduia să pună laolaltă
 Planul lui Dumnezeu și soarta omului!
 A rămas credincios în slujirea zilnică
 A celor neputincioși, săraci și loviți de păcat,
 Știința învățatului și arta tălmăcirii,
 Împletindu-le cu căldura și vigoarea sufletului lui.

Jonathan Edwards a fost nu numai un gânditor, care îmbina verigile de fier ale argumentului lui, ci și un mare predicator. Încercați să vi-l închipuiți la amvon înaintea membrilor lui. După ce se va citi textul, „va începe să le alunece piciorul” (Deut. 32,35) și acest om iubitor, acest mare învățat, a început să predice și îi făcea pe oameni să uite de ei înșiși. Ei strigau, cerându-i să se oprească, pentru că nu puteau îndura mai mult. Simțeau că se aflau aieva la judecata celor pierduți. Auzeau strigătele și blasfemiile lor. Poate că nu suntem de acord cu toate învățăturile lui Johnathan Edwards despre pedepsirea celor nelegiuți, dar el avea dreptate că va fi o pedeapsă, că va fi o zi a judecății. Țara era cuprinsă de o mare redeșteptare,

condusă de predicatori care credeau în adevăruri precum cel al responsabilității omului și al sfințeniei lui Dumnezeu, așa cum sunt înfățișate în poemul lui Whittier:

Prin cămărilor întunecate ale păcatului tăinuit,
A pătruns dintr-odată o lumină puternică;
Apăsarea vinovăției față de nevoile semenului lui
L-a făcut pe omul diplomelor să tresară;
Mâna tremurândă a celui lumesc a scuturat
Praful gros de pe Sfânta Carte;
Și Psalmii lui David, de mult uitați,
Au luat locul cântecului celui batjocoritor.

În timp ce Marea Redesteptare cuprindea pădurile Americii de Nord, o reînvioreare similară scutura Anglia în timp ce George Whitefield, John și Charles Wesley și alți membri ai Clubului Sfânt din Oxford au început să predice. În 1739, Whitefield a început să predice în aer liber la Kingswood Hill, în Bristol. Avea, fără îndoială, cea mai puternică voce din lume. Zeci de mii de oameni puteau să-l asculte când vorbea în aer liber și îl auzeau clar. Miile de ascultători se legănau ca o pădure în bătaia vântului. El a traversat Atlanticul de mai multe ori în corăbiile primejdioase și greoaie din vremea aceea. A murit în 1770, la Newburyport, în Massachusetts, la scurt timp după ce a predicat unei mari adunări, din care mulți l-au urmat până la hanul unde înnopta. Când urca treptele cu o lumânare în mână (pentru că dorea să meargă la culcare), oamenii l-au rugat să le mai țină încă o predică. În cele din urmă, când lumânarea a ars aproape complet și era pe punctul de a stinge, marele predicator a terminat predica și s-a dus la culcare. Lumânarea vieții sale s-a stins înainte de ivirea zorilor. Ce minunat este să mori așa! Și ce predicator a fost el! În poemul său „The Preacher”, Whittier vorbește despre predicile pe care le ținea Whitefield afară, sub cerul liber, lângă râul Merrimac.

Iată-l! Whitefield stă lângă Merrimac,
Într-un templu neridicat de mâini omenești -
Cu perdele de azur, pereți de cristal
Și acoperiș de lumină peste toți -
Un pelerin fără casă, cu nume neclar,

Purtat de vânt pe culmile gloriei;
 Numit când înger al binecuvântării,
 Când om fanatic și nebun.
 Chemat din tinerețe să deplângă și să măsoare
 Lipsurile morale ale neamului și ale veacului său
 Și distanța exactă și adevărată dintre
 Slăbiciunea omului și desăvârșirea legii;
 Stăpânit de gândul acela de temut care
 Îi dădea pîteni firii lui înflăcărate,
 A umblat de-a lungul și de-a latul lumii
 Strigând ca Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă!”

Citiți acest poem grozav, „The Preacher”. Vă va rămâne întipărit în minte.

Priviți-i pe frații Wesley și pe Whitefield călătorind pe tot cuprinsul țării și peste ocean – oameni cu studii superioare, plini de solia lui Dumnezeu. În timpul vieții lui, John Wesley a ținut 42.000 de predici, în timp ce George Whitefield a ținut 18.000 în scurta lui activitate de 34 de ani în calitate de conducător religios.

Wesley utiliza o metodă simplă. Intra într-un oraș călare pe cal, adesea neanunțat, își punea roba neagră cu margini albe, se așeza într-o piață (cunoscută în America sub numele de piață publică) și cânta un imn care să atragă atenția. Apoi, pe măsură ce lumea se aduna, el începea să predice și continua așa cel puțin o oră. George Whitefield participa deseori la carnavaluri, la bălciuri, la execuții publice și predica acolo cel puțin o oră. Niciunul dintre ei nu avea la dispoziție un sistem de amplificare, dar aveau niște voci minunate. Cuvântările lui Whitefield erau pline de dramatism, pe când Wesley apela foarte rar la dramatism și la ilustrații. Amândoi se împotriveau manifestărilor zgomotoase. Când predica cu putere despre Legea lui Dumnezeu, oamenii loviți de groază suspinau tare sau leșinau. Apoi, ei le dădeau sufletelor bolnave și tulburate doctoria Evangheliei. Într-un cuvânt, ei predica cu vintele credinței cu o mare credință.

Oamenii aceștia transmiteau un mesaj foarte clar și simplu despre punctele principale ale mântuirii. În jurul anului 1720, la Oxford nu

exista o Facultate de Teologie, în sensul actual al termenului. Acești mari predicatori nu aveau o teologie sistematică. Ei credeau în Isus Hristos, care, prin păzirea desăvârșită a Legii, a devenit înlocuitorul nostru, a împlinit cerințele acestei Legi și le-a oferit credincioșilor neprihănirea Sa. Ei credeau în moartea ispășitoare a lui Hristos pe cruce, că ea acoperea complet și deplin păcatele omenirii și că oamenii credincioși sunt îndreptățiți numai prin credință.

Poate că unii citesc predicile lui John Wesley și ale lui Whitefield fără să fie foarte mișcați, însă personalitatea lor făcea o impresie puternică asupra oamenilor din vremea lor. Predicarea lor a pus, de fapt, bazele Mișcării Advente. În general, predicile lor erau tematice. Ei se apropiau mult de ascultătorii lor și prezentau mesajul într-un mod personal, ieșind în întâmpinarea nevoilor personale. Ei trezeau în inima ascultătorilor lor sentimentul teribil al stării lor pierdute. Se spune că marea redeșteptare metodistă a salvat Anglia de un conflict asemănător cu Revoluția Franceză. De asemenea, a salvat în mare măsură biserica oficială de parohi – vânători de vulpi și de pastori absenteiști.

În secolul al XVIII-lea, predicarea a prins viață din nou. A crescut dintr-odată interesul față de stenografiere, din nevoia de a consemna predicile cuvânt cu cuvânt. Nu era ceva neobișnuit să întâlnești pe stradă, mai ales în Scoția, oameni cu o călimară de cerneală la brâu și cu o pană de gâscă la ureche, alergând pe stradă ca să asculte împreună cu mulțimea predicile lui Whitefield sau Wesley. Predicarea dinamică a început să fie întrebuințată de toți. Atât comunitățile, cât și predicarea au căpătat o nouă viață.

John Wesley a predicat șaiszeci și șase de ani. El a rămas până la moarte membru al Bisericii Angliei, însă, la scurt timp după moartea sa, urmașii lui s-au desprins de ea și au pus bazele Bisericii Metodiste. Wesley a fost întemnițat de patru ori din cauza concepțiilor lui religioase. Apropos, Wesley a avut o mamă deosebită. Ea a fost cel de-al douăzeci și cincilea copil al reverendului Samuel Annesley, un cleric nonconformist. A început să studieze teologia la treisprezece ani; de tânără cunoștea foarte bine greaca, latina și franceza; iar în timpul liber citea cărțile părinților bisericii. A fost mamă a

nouăsprezece copii, John Wesley fiind al cincisprezecelea, un om valoros, cum scrie George Dawson în prelegerile sale biografice, când îl asociază cu ceilalți patru bărbați remarcabili care au purtat numele de John și cu care Anglia poate să se mândrească: John Wycliffe, John Milton, John Bunyan și John Locke.

John Wesley a lucrat ca pastor hirotonit al Evangheliei și ca misionar în țări străine, cu mulți ani înainte de a se converti cu adevărat și de a primi din partea Duhului confirmarea că era un copil al lui Dumnezeu. Abia după aceea a devenit el un mare predicator. Nimeni nu poate ajunge un uriaș al amvonului dacă nu este un om convertit cu adevărat și dacă Duhul nu adevărește împreună cu duhul lui că el este copilul lui Dumnezeu (Rom. 8,16).

Studiați predicile lui Wesley și observați cum ia pasajele binecunoscute ale Evangheliei și le face nu numai interesante, ci și extraordinar de importante. El tratează lucrurile obișnuite într-un mod neobișnuit și lucrurile neobișnuite într-un mod familiar. Acesta este întotdeauna semnul marilor predicatori. John Wesley credea tot ceea ce predica. El avea un mesaj. El avea adevărul în inimă. Acesta făcea parte din el însuși. Cine nu are o mare credință, o mare convingere și un mare mesaj nu poate fi un mare predicator. Wesley predica adesea de trei până la cinci ori pe zi și, la fel ca Whitefield, a descoperit că „cel mai bun mod de pregătire pentru predicare este acela de a predica în fiecare zi”.

Dumnezeu îi cheamă pe predicatori de oriunde – pe John Wesley l-a chemat dintr-o parohie episcopală; pe George Whitefield, din spatele tejghelei unei cârciumi; însă amândoi au devenit maestri ai predicării. Influența extraordinară pe care o avea Whitefield asupra credincioșilor este dovedită de faptul că Benjamin Franklin nu dorea să ia bani cu el atunci când mergea să-l asculte predicând. Înainte de a pleca, își golea buzunarele, știind că nu se va putea împotrivi apelului lui Whitefield de a dăruia bani pentru susținerea orfelinatului lui. Într-o ocazie când a predicat în New York, Whitefield descria o corabie rămasă fără catarg și împinsă înapoi și încolo de o furtună. El a strigat: „Ce trebuia făcut?” Câțiva marinari din sală s-au ridicat în picioare și au exclamat în cor plini de înfocare: „Să ia barca de salvare! Să ia barca de salvare!”

Lordul Chesterfield, care era întruchiparea raționalismului în epoca aceea și care nu credea în nimeni altcineva decât în el însuși, a venit odată ca să-l asculte pe Whitefield. Acesta descria un cerșetor orb care mergea condus de un cățeluș. Cățelul îl ducea direct spre o prăpastie, tot mai aproape de marginea ei. Dintr-odată, cățelul a zbughit-o într-o parte, smulgându-se din lesă și lăsându-l pe orb singur, pe marginea prăpăstiei. Cerșetorul scapă din mână bastonul acela pe care îl poartă de obicei nevăzătorii și, neștiind unde se află, se apleacă după el. În momentul acela dramatic, Chesterfield a sărit în picioare ca și cum ar fi văzut o mare nenorocire și a strigat: „Dumnezeule mare! A căzut! A căzut!” Dacă veți predica așa, veți fi mari predicatori.

Vreau să rețineți următoarea idee: toți acești mari predicatori erau pictori. Ei vedeau un lucru și, pentru că îl vedeau, îi ajutau și pe alții să-l vadă. Noi, ca predicatori, ar trebui să ne dezvoltăm imaginația creștină, astfel încât să reușim să descriem ceea ce vedem. Acest lucru îi ajută și pe ceilalți să vadă ceea ce vedem noi.

La fel ca Wesley, Whitefield era un om al rugăciunii. El umbla cu Dumnezeu. El spunea: „Rugăciunea, lectura și meditația sunt metodele principale de pregătire pentru predicare.” John Wesley avea acasă la el o odaie mică de rugăciune în care am avut privilegiul să petrec câteva minute. În acea odaie, nu erau decât un scaun și o sobă mică. Avea o singură fereastră care dădea spre un zid aflat la câțiva metri de casă.

Vă propun să cumpărați cărți despre viața marilor predicatori și să citiți câteva dintre predicile lor. Veți citi cu plăcere *The Royalty of the Pulpit* [Demnitatea regală a amvonului], de Edgar De Witt Jones, publicată de Harper and Brothers în 1951. Este o carte plină de portrete în miniatură și de date interesante despre predicatorii care au participat la proiectul *Prelegerilor* despre predicare inițiat de Lyman Beecher la Universitatea Yale. Cartea începe cu Henry Ward Beecher, pe care trebuie să-l pomenim neapărat atunci când vorbim despre predicare; în patruzeci de ani, el a transformat Biserica din Plymouth, Brooklyn, într-o instituție națională. Iată ce a afirmat el într-una dintre prelegerile adresate tinerilor: „Voi credeți că tre-

buie să predicați în așa fel încât să vă faceți înțeleși de oamenii cu vază din comunitatea voastră. Faceți-vă înțeleși de oamenii de rând, și atunci veți fi înțeleși și de oamenii cu vază... Cine așază cricul sub acoperiș nu va reuși să ridice toată clădirea, dar cine așază cricul sub talpa clădirii cred că va reuși să ridice tot ce se află în ea.” Cartea aceasta tratează despre istoria predicării în America din ultimii 80 de ani. Veți citi despre predicatori precum dr. Niebuhr, dr. Scherer, dr. Buttrick, dr. Sockman, dr. Sizoo și mulți alții.

Stilul de predicare se schimbă pe parcursul anilor. Astăzi se cere ca predicarea să fie asemănătoare unei convorbiri. Aduceți-vă aminte că predicarea este, în fapt, o convorbire sfântă. Ea este ca muzica bună: nu trebuie decât să fie interpretată pentru a-și dovedi valoarea. Nu ezitați să citiți despre viața episcopului Simpson al Bisericii Metodiste Episcopale, cel care a stat alături de Abraham Lincoln și s-a rugat adesea împreună cu el, în zilele cele mai întunecate ale Războiului Civil. Episcopul Simpson a luat hotărârea de a vorbi liber și așa a făcut, în sensul că nu a folosit notițele sau manuscrisul predicii. Purta cu el un carnețel în care nota textele care i se păreau interesante, datele și ideile utile pentru predici. Nu făcea decât o schiță simplă, cu numai câteva ore înainte de predică, dar nu-și lua niciodată notițele cu el la amvon.

La fel ca Whitefield, episcopul Simpson a abandonat ideea că este greșit să repetăm predicile. Whitefield spunea: „Predicile îmi ies bine cu adevărat numai după ce le țin de patruzeci de ori.” Nu ezitați să țineți predici pe care le-ați mai ținut deja, însă îmbunătățiți-le continuu. Renunțați la părțile slabe. Întăriți-le, consolidați-le, transformați-le în niște unelte puternice în slujba Împăratului. Nu vă lăsați legați de ele, ci creșteți împreună cu ele.

Ne gândim, de asemenea, la Phillips Brooks și la celebra lui predică „The Spirit of Man Is the Candle of the Lord” [Duhul omului este candela Domnului], pe care a ținut-o la Catedrala Westminster, atunci când a vizitat Londra. Citiți predica aceasta și citiți despre el. El a fost unul dintre cei mai mari predicatori pe care i-a avut vreodată Biserica Protestantă Episcopală și, la fel ca majoritatea marilor predicatori, nu folosea decât foarte puține citate. Pentru

el, predicarea însemna „transmiterea adevărului de la un om la alți oameni”.

Apoi a fost T. de Witt Talmage, a cărui soție s-a stins din viață în sanatoriul nostru din Washington. Stilul lui era încărcat și oratoric, foarte rar întâlnit astăzi. Asemenea marilor predicatori de pretutindeni, el se adresa inimii omului. El spunea: „Predicatorul ar trebui să pornească de la ideea de a ajuta pe cineva. Oricine are nevoie de ajutor, în afară de cel nebun.” Majoritatea textelor lui erau din Vechiul Testament, deși nu predica despre doctrină. Predicile lui erau mai degrabă tematice decât textuale, iar mesajul lui era clar.

El își alcătuia predicile din mai multe subîmpărțiri. De exemplu, predica intitulată „Râsul în Biblie” are cinci subcapitole: (1) Râsul Sarei – râsul scepticismului; (2) Râsul lui David – râsul exaltării spirituale („Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie”); (3) Râsul celui fără minte, veselia păcătoasă sau „pârâitul spinilor sub căldare”; (4) Râsul lui Dumnezeu sau râsul condamnării veșnice („Cel ce șade în ceruri râde”); (5) Râsul din rai sau râsul biruinței veșnice („Ferice de voi, cei care plângeți acum, pentru că voi veți râde!”).

Talmage vorbește despre obiceiul pe care îl avea de a citi predicile din manuscris și despre experiența care l-a determinat să se schimbe – v-am povestit-o ieri. Mai târziu, pe pragul morții, fiul lui l-a întrebat care era convingerea lui. Cred că v-am mai povestit și întâmplarea aceasta. Talmage a răspuns că la treizeci de ani, avea cincizeci de convingeri, dar că mai rămăsese cu una singură, și anume că el era un mare păcătos și că Isus era un mare Mântuitor.

Îl voi mai aminti numai pe Billy Sunday, pe care Domnul l-a chemat dintr-o echipă de baseball de pe strada South Michigan din Chicago. Am avut două profesoare de Biblie foarte bune care s-au convertit datorită lui Billy Sunday. Una dintre ele a luat decizia de a deveni creștină în urma unei evanghelizări conduse de el. Ea s-a dus la el și i-a zis:

– Domnule Sunday, la ce biserică să merg? Vreau să urmez Scriptura.

– O, toate se bazează pe Biblie! i-a răspuns el.

- Da, știu; dar vreau să fac parte din biserica aceea care...
 - Dar toate spun așa. Du-te și studiază-le și ele îți vor arăta unde să mergi.

- Nu, a zis ea, dvs. m-ați adus la Isus și sunt sigură că știți unde trebuie să merg. Domnule Sunday, vă rog să-mi spuneți care biserică se apropie cel mai mult de învățăturile Bibliei.

- Păi, dacă vrei să urmezi Biblia exact așa cum stă scris în ea, atunci du-te la adventiștii de ziua a șaptea.

Și l-a ascultat. A devenit o foarte bună profesoară de Biblie. Aceste două profesoare convertite de Billy Sunday m-au ajutat să aduc la adevăr mai multe sute de oameni - de fapt, aproape 2.000.

Timpul nu ne îngăduie să mai vorbim despre Moody, un adept al simplității, un rug aprins care, atunci când se descuraja și se gândea să renunțe la predicare, se ducea în Anglia și vizita biserica lui Spurgeon. Se așeza la balcon cu brațele rezemate de balustradă, cu obrazii plini de lacrimi și îl asculta pe Spurgeon predicând. Doamna Moody și doamna Spurgeon erau foarte bune prietene. El asculta cinci sau șase predici de-ale lui Spurgeon, apoi se urca în corabie și se întorcea în America, plin de avânt și curaj, gata să predice ca un om născut din nou. Este bine ca, din când în când, să-i ascultăm pe alții predicând. Mergeți și ascultați-i pe marii predicatori.

Nu trebuie să uităm să-l amintim pe cel mai de seamă predicator al mișcării din care ne tragem: William Miller, un fermier credincios și un fost sceptic. El a fost un vorbitor biblic zelos, a cărui simplitate și onestitate au atras atenția membrilor celor mai răzvrățiți din biserica lui. Citiți predicile lui: sunt simple, sincere și fără ocolișuri.

Îl amintim apoi pe John Loughborough, un bărbat mic de statură. Când eram copil, l-am auzit predicând cu ocazia unei Conferințe Generale care s-a desfășurat într-un cort mare chiar aici, în zona aceasta. A fost nevoit să se urce pe o masă ca să poată fi văzut. Nu exista sistem de amplificare, dar oamenii îl auzeau foarte bine.

De asemenea, ne gândim la S. N. Haskell, marele cercetător al Bibliei. Fratele Haskell spunea că nu se încumeta să înceapă a studia Biblia în timp ce aștepta sosirea trenului, fiindcă ar deveni atât de absorbit de ea, încât n-ar mai observa sosirea și plecarea trenurilor.

Apoi K. C. (Kit Carson) Russell, o adevărată capacitate, o minte organizată – și ce predicator!

Un alt predicator foarte bun al Cuvântului a fost G. B. Thompson – dacă mă duceam să-l ascult o dată, tot anul eram plin de entuziasm. Mă întorceam la lucru și eram un fel de al doilea G. B. Thompson. Slavă lui Dumnezeu pentru influența sa extraordinară!

Îl mai amintim pe O. O. Bernstein, Charles Everson și alte zeci și sute de oameni ai lui Dumnezeu, predicatori din această mișcare – unii sunt din alte țări și nu-i cunoaștem atât de bine – oameni care au vestit Evanghelia în lume. Apoi sunt acei oameni din toate veacurile care au zidit biserica lui Dumnezeu, oameni despre care nu se știe nimic și despre care nu vom afla nimic, până când vom sta împreună cu ei înaintea marelui tron alb, când Îl vom vedea față în față pe Domnul tuturor predicatorilor.

Fiind înconjurați de „un nor așa de mare de martori”, de la profeții din vechime și până la cei din vremea noastră, să ne continuăm lucrarea, privind la Isus, exemplul nostru, Învățătorul și Domnul nostru.

Predicatorii lui Dumnezeu din dispensațiunea creștină, asemenea profeților din vechime, au fost adesea înțeleși greșit, tratați incorect și chiar persecutați.

În poezia intitulată „Ezechiel”, care este probabil una dintre cele mai frumoase pe care le-a scris, Whittier amintește faptul că Isus a suferit mult din partea unora dintre cei ce-L ascultau; și, deși s-ar putea ca toți predicatorii adevărați să aibă această experiență, ei își vor primi răsplata la urmă.

Și astfel, o, profet și bard de odinioară,
 Ți-ai depănat povestea suferinței!
 Povestea pe care toți prorocii nedoriți
 Au trăit-o ani și ani la rând.
 Ținta batjocurii gloatei nestatornice,
 Nici ascultați în liniște, nici înțeleși,
 Cântecul lor părea o iscusită momeală,
 Iar înștiințările lor, niște scorneli de-actor.
 Cu lanțuri, dispreț și răutate

Răsplătește și azi lumea pe profeții ei.

La fel a fost atunci când Cel Sfânt
S-a îmbrăcat în veșmântul omenesc!
Oamenii Îl urmau pretutindeni,
Ca să ia pâinea cea de toate zilele
Și, greoi de ureche și cu vederea slabă,
N-au priceput puterea Lui divină.
Zadarnic precum cuvântul unui visător
A fost vaietul Său pentru Ierusalim
Și fără rost a fost ceasul vegherii Sale,
În care ucenicii slabi au ațipit.

Dar nu te teme, oricine-ai fi,
Căci planul Domnului nu e ascuns
De ochii Celui care vede clar
Viitorul, deopotrivă ca prezentul!
Dincolo de veacul acesta mărginit
Se află moștenirea ta făgăduită,
În locașurile de sus ale îngerilor
Și în viața veșnică a lui Dumnezeu!
Ascultătorii tăi, mulțime! – toți vor fi
Martori ai Adevărului din tine!

Limba de foc

„Niște limbi ca de foc au fost văzute
împărțindu-se printre ei și s-au așezat
câte una pe fiecare dintre ei.” (Fapte 2,3)

Textul nostru se găsește în Fapte 2,3: „Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei.” Încep această prelegere cu un citat din William Arthur. „Predicarea Evangheliei va ajunge să exercite o mare influență asupra omenirii numai prin atragerea de oameni extraordinari, ori prin înzestrarea oamenilor obișnuiți cu o putere extraordinară.” Cuvintele acestea sunt luate dintr-o broșură cu titlul *Limba de foc*, pe care a primit-o tatăl meu de la bunicul meu. Fiind un predicator metodist zelos, el dorea ca fiul lui să știe că Dumnezeu dăruiește limba de foc, adevărata putere de a predica. Darul Duhului Sfânt oferit în Ziua Cincizecimii i-a ajutat pe oamenii obișnuiți să facă o lucrare neobișnuită.

Cei mai mulți dintre noi – trebuie să admitem – suntem niște oameni obișnuiți. Aici s-au spus câteva cuvinte foarte frumoase despre mine, dar ele nu reflectă realitatea. Sunt un om obișnuit, la fel ca voi. Cu toții suntem oameni obișnuiți, dar avem un mesaj extraordinar și când îl predicăm trebuie să avem o putere extraordinară, puterea Duhului Sfânt.

Este adevărat că multora nu le-a plăcut predica ținută de Petru în Ziua Cincizecimii. La mulți oameni din vremea noastră nu le-ar plăcea. Predica lui li s-ar părea aridă multor oameni care nu

vor ca predicatorii să-i determine să-și ia timp să gândească. Ei se aseamănă cu bătrânul constructor de corăbii din Marblehead, care mergea la biserică în fiecare duminică și se simțea bine, până când a venit un predicator nou pe care nu-l plăcea deloc. Când soția lui l-a întrebat de ce nu-i plăcea de predicatorul cel nou, el a zis: „Păi, cu celălalt predicator puteam să construiesc o corabie întreagă – o corabie frumoasă cu care să înconjur Capul Horn și să ajung până în China – puteam să construiesc totul, de la chilă până la dunetă, până la sfârșitul predicii. Dar fratele acesta nu mă lasă nici măcar să termin chila. Nu mă lasă deloc să mă gândesc la ea.” Multora nu le plac predicatorii care le cer să fie atenți la ceea ce se predică.

Dar ne aflăm în Ziua Cincizecimii. Petru începe să predice. Duhul Sfânt Se manifestă cu putere. Predica lui Petru nu este doar o înșiruire de texte din Cuvântul lui Dumnezeu și desprinderea unor învățăminte din ele. În timp ce el vorbește, limba de foc pătrunde cu flacăra ei tot mai adânc în sufletele oamenilor adunați, care discută între ei în diferite limbi, întrebându-se ce s-a întâmplat cu acești oameni, cu apostolii. Unii cred că sunt beți. Dar, în timp ce Petru predică, limba de foc își face lucrarea. Freamătul încetează. Mulțimea se transformă într-o comunitate de credincioși. Glasul pescarului devine pentru sufletele lor glasul lui Dumnezeu. Cuvintele curg asemenea unui torent de foc. Flacăra pârjolește prejudecățile una câte una; și, în cele din urmă, își face loc până la prejudecata cea mai îndrăgită. O pârjolește și pe aceasta, și mesajul ajunge în sufletul omului. Credincioșii par a fi cuprinși de un singur gând. Așa se întâmplă când predicăm cu puterea Duhului Sfânt – un singur gând îi ia în stăpânire pe toți credincioșii.

Singura ocazie în care am ascultat-o pe Ellen White predicând a fost în 1912, la adunarea de tabără din Boulder, Colorado, unde îmi revenea sarcina ca, împreună cu Varner Johns, să așez scaunele în cort și să îi ajut pe oameni să își găsească un loc. Johns era mai mare decât mine cu câțiva ani. Adunarea s-a desfășurat în clădirea Chautauqua, care avea un acoperiș din metal și unde, bineînțeles, nu exista vreun sistem de amplificare. S-au adunat acolo în jur de 5.000 de oameni, cei mai mulți neadvențiști, care veniseră să vadă

„profetul adventist”. Willie White, McInterfer și Ellen White au venit cu o trăsură. Atunci, am văzut-o pentru prima dată pe Ellen White și îmi amintesc că am fost foarte impresionat – era profetul lui Dumnezeu.

Willie White a condus-o la masa de unde urma să vorbească – era o bătrână care purta o rochie neagră de mătase și o mică tocă pe cap. O, dar când a început să predice, curgeau textele biblice unul după altul – cel puțin o sută de texte – spuse pur și simplu din memorie! Nu avea notițe, nicidecum! Avea numai Biblia. Nu avea nevoie să se uite vreodată în ea, dar întorcea paginile și cita textele din memorie.

Nu-mi amintesc care a fost subiectul predicii ei, dar îmi aduc aminte că vocea ei suna ca un clopoțel de argint și ajungea la urechea tuturor ascultătorilor. Începuse să plouă și, deși se auzea ropotul ploii pe acoperișul din metal, vocea ei plăcută se auzea foarte clar.

După ce a vorbit cam patruzeci și cinci de minute, a venit fiul ei, a luat-o de braț și i-a spus: „Cred că ai obosit, mamă. Ai vorbit suficient și cred că ar fi bine să te așezi.” După cum știți, la trei ani după aceea, a murit și se simțea din ce în ce mai slăbită. Ea i-a spus: „Nu, nu încă, nu încă. Nu m-am rugat.” Apoi a îngenuncheat și a început să se roage. În timpul rugăciunii, ceva s-a întâmplat. Înainte de a se ruga, ea nu era decât o doamnă simpatică în vârstă, care vorbea. Dar când a îngenuncheat, o mare schimbare s-a simțit printre credincioși. Ea a fost atunci profetul lui Dumnezeu și Dumnezeu a onorat-o. „O, Tatăl meu”, a început ea. Cuvintele acestea îmi mai răsună încă în urechi.

Există multe dovezi în favoarea Spiritului Profetic și le accept, și le cred. Dar, chiar dacă n-aș fi cunoscut niciuna dintre aceste dovezi, tot aș fi crezut în ea datorită faptului că am auzit-o cum se ruga. Pentru mine, aceasta este cea mai mare dovadă a slujbei ei de profet. La numai treizeci de secunde după ce a început să se roage, am intrat cu toții în prezența lui Dumnezeu. Mi-era frică să ridic capul și să mă uit, ca nu cumva să-L văd pe Dumnezeu stând lângă ea. Ea stătea de vorbă cu El de parcă ar fi fost singură în prezența

Lui. După un minut, au început să se audă suspine peste tot în sală. Credincioșii plâneau. Când ea se ruga, ei aveau un singur gând, o singură convingere dată de Duhul Sfânt, Duhul Focului Sacru, Duhul lui Dumnezeu.

Vă mărturisesc, prieteni, că rugăciunea aceea a schimbat multe vieți. Oamenii au fost uimiți de puterea și de prezența lui Dumnezeu. Nu se așteptaseră la așa ceva. Ei veniseră să vadă un profet, o persoană neobișnuită, dar Dumnezeu i-a cucerit. Au început să plângă și să suspine. Vorbiți despre psihologie dacă vreți, dar acolo nu exista așa ceva. Nu părea a spune nimic deosebit până a început să se roage, iar atunci, am simțit cu toții dintr-odată limba de foc! Dovada era clară atunci când se ruga. Am fost acolo și știu. Când s-a ridicat de la rugăciune, a redevenit bătrânica aceea simpatică de la început.

Așadar, în Ziua Cincizecimii exista un singur spirit, un singur gând – gândul predicatorului. Rușinea, lacrimile, suspinele au cuprins toată adunarea. Gândiți-vă la oamenii aceia plini de prejudecăți. Gândiți-vă la toți negustorii aceia insensibili, la acei fanatici religioși care se aflau în Ierusalim în ziua aceea. Toți erau stăpâniți de un singur lucru, de o singură convingere.

După un răstimp, din mijlocul mulțimii s-a auzit un strigăt, ca un geamăt al unei inimi mâhnite: „Fraților, ce să facem?” (Fapte 2,37). Dumnezeu Își împlinise făgăduința dată profetului Său din vechime: „Eu voi fi cu gura ta” (Ex. 4,12). De aceea, când veți sta înaintea unei mari adunări, neliniștiți și plini de teamă, aduceți-vă aminte de această făgăduință a lui Dumnezeu: „Eu voi fi cu gura ta.” Nu se mai întâmplase până atunci (și nici de atunci încolo) ca 3.000 de oameni să asculte un mesaj supărător din partea unui predicator, din partea unui om nepriceput în ceea ce privește vorbirea în public, care nu era un orator și care nu avea nicio instruire în afara timpului petrecut lângă Isus. Însă acest dar unic, limba de foc, a adus convingere și a convertit 3.000 de oameni cuprinși de gândul veșniciei.

Vorbitorul acesta avea două avantaje. Avea un adevăr de transmis și avea puterea Duhului Sfânt cu care să îl vestească. Prieteni,

când aveți aceste două lucruri – când aveți adevărul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu, nu trebuie să vă mai temeți de nimeni și de nimic. Darul acesta al vorbirii cerești este socotit de Sfântul Pavel mai important decât darul limbilor. „Cine proroceste este mai mare decât cine vorbește în alte limbi”, a spus el (1 Cor. 14,5). Lucrul acesta a fost dovedit în Ziua Cincizecimii. A fost prima manifestare a darului profeției din biserica nou-testamentală, diferit de prezicerile din vechime și de profețiile din Vechiul Testament – mă refer la cele publice – un dar pentru proclamarea Evangheliei. Darul limbilor era pentru necredincioși un semn că darul mai important al profeției are două funcții, pe care darul limbilor nu le poate împlini niciodată. O funcție este aceea de „zidire” a credincioșilor, iar cealaltă este aceea de a exercita influență asupra necredincioșilor neînvățați. Știți că în 1 Corinteni 14,24,25 se spune: „Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.”

Omul trebuie să audă Evanghelia în limba lui sau într-o limbă pe care o cunoaște, pentru ca mesajul să îi atingă inima și să îl nască din nou. Acest tip de profetizare este diferit de profeție, în sensul obișnuit al cuvântului, datorită faptului că el nu comunică o revelație specială. El nu descoperă vreun adevăr nedescoperit până atunci, ca de pildă niște evenimente viitoare. El se folosește de intelect; se folosește de organele corpului în conformitate cu legile naturale, dar sub puterea supranaturală a Duhului Sfânt. El este un dar în care întreaga natură omenească lucrează în cooperare cu Duhul lui Dumnezeu. Intelectul este iluminat și înviorat de lumina divină. Puterea morală este readusă la viață; corpul este pătruns de o putere divină care se simte în vorbire. Darul acesta este așezat de către apostol pe treapta cea mai înaltă, pentru că, în exercitarea lui, omul se află în cea mai strânsă comuniune cu Dumnezeu, în calitate de unealtă inteligentă angajată într-o lucrare sfântă, lucrarea de chemare a fiilor risipitori înapoi la mamele lor, de convingere a

păcătoșilor și de transformare a lor în sfinți, darul de a condamna lumea necredincioșilor, darul cu aplicație universală menit a dăinui până la sfârșitul timpului. El este util deopotrivă pentru zidirea credincioșilor, cât și pentru convingerea și convertirea păcătoșilor. Aceasta este predicarea! Aceasta este limba de foc!

Gândiți-vă puțin la biserica aceea nou-născută în Ziua Cincizecimii. Oamenii se împotriveau acestei religii care pentru ei era nouă. Hristos înviase. Evident, biserica se întemeia pe tot adevărul deja descoperit în trecut. Dar nu avea bani, istorie, preoție, colegii, edituri, membri, sfinți protectori. Tot ce avea biserica primară erau cele două sacramente și limba de foc, iar aceasta din urmă era arma cu care ieșea la luptă cu sabia Duhului, și anume Cuvântul lui Dumnezeu, întrucât apostolii predicaau despre Cuvântul lui Dumnezeu venit din cer.

Nu voi uita niciodată cuvintele unui om extraordinar, care mi-a fost prieten apropiat. Încercam să difuzăm emisiunile *The Voice of Prophecy* pe mai multe posturi de radio și i-am spus:

– Sunt sigur că, dacă am reuși să transmitem de acolo timp de șase luni, am strânge suficienți bani ca să plătim. Veți avea încredere în noi, frați dragi? Trebuie să aveți credință și trebuie să *Mergem înainte prin credință*. Acesta este mottoul postului *The Voice of Prophecy*.

– Da, sunt convins, mi-a răspuns el. Nimeni nu crede în acest motto mai mult decât mine, dar trebuie să ai bani în bancă.

Este adevărat că aproape oricine poate avea o astfel de credință. Chiar și scepticul poate avea credința aceasta – bani în bancă. Scriem un cec și evident că avem credință în cecul acela.

Puterea vorbirii, puterea propovăduirii Evangheliei veșnice este considerată în Noul Testament un dar special de la Dumnezeu și o armă puternică folosită de biserică în războiul spiritual. Despre unul dintre apostolii care au avut o putere specială în proclamarea soliei, ni se spune că vorbea „plin de Duhul Sfânt”. Iar apostolul Pavel, care nu se afla de față în Ziua Cincizecimii, dar care a primit totuși limba de foc, într-un mod foarte deosebit și într-o măsură deosebită, le-a cerut fraților lui creștini să se roage pen-

tru el ca să i se dea cuvânt. „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și în rugăciune pentru toți sfinții și pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei” (Efes. 6,18.19). Cred că noi, ca predicatori, trebuie să le cerem credincioșilor să se roage pentru noi, ca să primim acest cuvânt într-un mod special. Este un dar special, pentru care trebuie să ne rugăm.

Dacă revedem istoria vremurilor postapostolice, istoria din primele secole ale existenței bisericii până în Evul Mediu și apoi mai departe, până în epoca modernă, putem afirma cu certitudine că religia creștină și-a continuat existența numai prin intermediul limbii de foc. Păcătoșii s-au convertit, viața sfântă a intrat în biserică și s-au făcut progrese numai datorită câtorva oameni care au avut o măsură mai mare sau mai mică din această putere de la început, și care rosteau cuvintele Domnului: „nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt.” (1 Cor. 2,13)

Putem nota în cărțile de aducere-aminte următoarele cuvinte certe: fără această limbă de foc, colegiile noastre frumoase, seminarul nostru, universitatea noastră cea nouă și toate eforturile noastre – deși prețioase datorită banilor și timpului investite în ele – nu ne vor ajuta niciodată să încheiem propovăduirea Evangheliei veșnice nici în această generație, nici în vreo alta viitoare. Dacă nu avem limba de foc, nu o vom termina nici în 10.000 de ani. În momentul de față, în multe țări, numărul nașterilor este mai mare decât numărul oamenilor care aud Evanghelia. Toate aceste instituții sunt bune și vă îndemn să nu vă faceți impresia că disprețuiesc vreuna dintre instituțiile noastre. Ele sunt bune și pot fi consacrate și sfințite pentru cauza lui Dumnezeu. Dar, dacă nu ar exista niciuna dintre ele – dacă nu am avea edituri, biserici, colegii, școli, seminare sau universitate – și dacă am avea limba de foc, lucrarea ar putea fi încheiată și ar fi încheiată.

Biserica de la început nu avea niciuna dintre instituțiile menționate mai sus, dar și-a împlinit lucrarea, și Evanghelia a fost dusă

în toată lumea civilizată în timpul vieții apostolilor. Nu este o realitate că atunci când începem să pierdem limba de foc, începem să suplinim lipsa ei cu multe lucrări omenești, cu multe organizații și instituții? Nu este tot o realitate că sunt zile în care ne încredem în ele și acordăm tot mai puțină importanță predicării Cuvântului sub inspirația și puterea Duhului Sfânt? Ne aflăm noi oare în primejdia de a repeta greșeala oamenilor din veacurile trecute, de a abandona predicarea Cuvântului și de a da mai multă importanță altor lucruri? Nu este o realitate că dincolo de accentul tot mai mare pus pe lucrarea laicilor, se ascunde de fapt – vă rog să nu mă înțelegeți greșit – nu doar necesitatea de a implica în lucrarea noastră mii de membri (lucru care este o necesitate și să dea Dumnezeu să avem zeci de mii de membri implicați în ea), ci înclinația tot mai mare de a acorda din ce în ce mai puțină importanță lucrării de predicare?

Poate că unii contestă faptul acesta și poate că trebuie contestat. Dar ar trebui să îl avem în minte mereu. Aceasta este speranța mea: că unii dintre noi vor începe să se gândească la aceasta. Prieteni, a existat până acum vreo biserică mai bogată în instituții, în oameni învățați, în vorbitori străluciți decât Biserica Anglicană din timpul lui John Wesley? A existat vreo biserică mai rece, mai lipsită de putere, mai lipsită de viață spirituală, mai neputincioasă în ceea ce privește stăvilirea valului de imoralitate și de întuneric spiritual din țară? Să ne gândim. Nu a existat niciodată o biserică mai avansată pe tărâm intelectual pentru epoca aceea, nu a existat niciuna mai distinsă. Avea la amvoanele ei mai mulți distinși necredincioși decât aproape orice biserică din orice veac. Era cu totul lipsită de puterea de a face față situației.

Apoi a venit George Whitefield. Gândiți-vă la lucrarea pe care a făcut-o el și totuși unii spun că predicile lui erau lipsite de orice urmă de logică, de filozofie sau de ceea ce noi numim teologie sistematică.

Pe de altă parte a fost John Wesley, un bărbat calm, clar, logic, teologic, dar fără un mare talent oratoric. Era exact opusul lui Whitefield. Însă cred că amândoi deopotrivă, cu limba lor de foc, au fost la fel de capabili să împlinească lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.

Dumnezeu lucrează prin oameni înzestrați cu diferite capacități. Departe de mine gândul să vă dau reguli după care să predicați, să vă organizați lucrarea sau să vă aranjați materialul pentru predici; sau să vă spun ce daruri trebuie să aveți sau ce stil trebuie să folosiți. Ar fi o nesăbuiță din partea mea.

S-ar putea ca limba aceasta de foc să nu se manifeste prin emoții mari și copleșitoare, ca în zilele lui Whitefield și Wesley. Poate că nu va face pe nimeni să verse lacrimi sau să se lase convins de argumente; dar va trezi în suflet întrebări legate de relația cu Dumnezeu, de veșnicie, de păcat, de moarte, de cer – nu doar teorii, ci imagini ale unor realități. Duhul Sfânt înfățișează înaintea ochiului anumite imagini. Predicatorii, și îndeosebi predicatorii adventiști de ziua a șaptea care vorbesc atât de mult despre predicarea adevărului, trebuie să predice adevărul așa cum este el în Isus, altfel nu vor cunoaște experiența limbii de foc. Adevărul singur nu are puterea de a renaște inima omenească. El este doar instrumentul care transmite puterea. El nu este curentul electric, ci cablul care conduce curentul. Putem predica adevărurile cele mai mari, cele mai sfinte și cele mai monumentale, dar dacă aceste adevăruri nu sunt prezentate prin puterea Duhului Sfânt, inima nu va fi schimbată. Omul trebuie să aibă o convingere la nivelul minții, o religie teoretică, dar, în același timp, și un suflet renăscut, iar acest lucru are loc numai atunci când Duhul Sfânt așază adevărul în inimă.

Se poate întâmpla ca un om să știe că Dumnezeu este dragoste și să repete realitatea aceasta încă din copilărie, dar să moară ca un necredincios și blasfemator. Poate că știe aceste cuvinte frumoase: „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit”, însă el va muri nemântuit, chiar în pragul bisericii. Da, poate că el predică Evanghelia și repetă marea solie a adevărului, poate că alții vor fi mântuiți dacă Dumnezeu lucrează la inima lor prin adevărul Său – un om poate să predice despre aceste adevăruri și să rămână totuși nemântuit; dar să dea Dumnezeu ca lucrul acesta să nu fie adevărat despre noi.

Poate că unii spun: „Da, dar adevărul va birui în cele din urmă.” Da, slavă Domnului că este așa! Dar aceasta, nu pentru că are putere

în el însuși, ci pentru că Duhul Sfânt a fost revărsat de sus, deschizând ochii orbilor și urechile surzilor. Pe pământ, adevărul intră într-o atmosferă neprielnică; inima firească se răzvrătește împotriva lui. Adevărul este instrumentul, și nu agentul regenerării. „Duhul să locuiască în adevăr, în predicator, în ascultător; Duhul să fie cel dintâi și cel de pe urmă nume pe care să îl pomenim, în care să ne punem încrederea și pe care să îl înălțăm și să nu-L înlocuim cu un nume mai atrăgător.” – William Arthur, *The Tongue of Fire*, pag. 185

Se vorbește foarte mult despre necesitatea de a avea un stil bun de predicare, dar în definitiv, stilul îl definește pe om și trebuie să fie, prin harul lui Dumnezeu, curat, simplu și adus în armonie cu Evanghelia slăvită pe care o prezintă predicatorul.

Discuția despre stil se aseamănă foarte mult cu discuția despre arme: Ce este mai bine să folosim: o pușcă, o carabină, un pistol sau un tun? Depinde de scopul urmărit. Ideea este că fiecare dintre noi trebuie să aibă o armă potrivită persoanei lui. Unii cred că un anumit stil are o bună putere de convingere, alții preferă stilul doctrinar, alții stilul practic, iar alții stilul expozitiv; iar dacă ceilalți nu folosesc stilul nostru, îi condamnăm sau îi criticăm aspru, mai ales atunci când stilul lor este total diferit de al nostru. Nu ar trebui niciodată să încercăm să îi formăm pe oameni după o idee sau după un model preconcept. Petru și Pavel nu erau la fel. Ioan și Petru nu erau la fel. Focul din cer poate coopera cu orice stil, cu orice talent, cu orice tip de predicare.

Suntem predicatorii Domnului Isus Hristos, care a spus despre Sine: „Eu am venit să arunc un foc pe pământ și ce vreau decât să fie aprins chiar acum!” (Luca 12,49). Iată un titlu bun de predică „Foc pe pământ”. Trebuie să o ții cândva. Eu am încercat. În *Faptele apostolilor*, la pagina 35 (ediția 2006), Ellen G. White scrie:

Sub instruirea lui Hristos, ucenicii fuseseră aduși să simtă nevoia lor după Duhul Sfânt. Instruiți fiind de Duhul Sfânt, ei au primit deplina și finala lor calificare și au pornit în lucrarea vieții lor. Ei nu mai erau neștiutori și neînvațați. Ei nu mai erau o grupă de elemente independente sau dezbinat, potrivnice. Nădejdea lor nu mai era investită în măreția lumească. Ei erau toți „o inimă și un su-

flet" (Fapte 2,46; 4,32). [...] Ziua Cincizecimii le-a adus iluminarea cerului. Adevărurile pe care nu le-au putut înțelege în timpul când Isus fusese cu ei le erau dezvăluite acum.

Observăm că ei au fost iluminați. Atunci au priceput adevăratul sens al Scripturii. Ei aveau o religie bazată pe experiență personală și o proclamau. „Ei știau că, deși îmbrăcat în trup omenesc, El era în adevăr Mesia și, de aceea, ei spuneau lumii experiența lor, cu o încredere care aducea cu ea convingerea că Dumnezeu era cu ei.” – *Ibid.* Ei puteau să rostească numele lui Isus cu o convingere pe care nu o mai cunoscuseră până atunci.

Fericită asigurare, Isus este-al meu!

O, ce pregustare a slavei divine!

Moștenitor al mântuirii, răscumpărat de Dumnezeu,

Născut din Duhul, spălat în sângele Său.

„Aceasta este povestea mea, aceasta este cântarea mea!” – sunt aceste cuvinte reale? Pentru ei erau. Cu câtă putere au predicat ei când s-a revărsat focul peste ei!

În ce cuvinte arzătoare își îmbrăcau ei ideile când dădeau mărturie despre El! Inimile lor erau copleșite de o bunăvoință atât de deplină, atât de profundă, atât de mult cuprinzătoare, încât îi determina să meargă până la marginile pământului, ca să dea mărturie despre puterea lui Hristos. Ei erau plini de o dorință imensă să ducă mai departe lucrarea pe care El a început-o. Își dădeau seama de datoria lor cea mare pe care o aveau față de cer și de răspunderea lucrării lor. Întăriți prin înzestrarea cu Duhul Sfânt, ei au pășit înainte plini de zel, pentru a duce mai departe biruința crucii. Duhul Sfânt îi însuflețea și vorbea prin ei. Pacea lui Hristos strălucea pe fețele lor. Ei și-au consacrat viața în slujba Lui și trăsăturile feței lor mărturiseau despre consacrarea lor. – *Ibid.*, pag. 35, 36

Făgăduința aceasta a focului sfânt nu se limitează la o anumită epocă sau la un anumit popor. Ea este valabilă și pentru noi. „Deoarece acesta este mijlocul prin care noi trebuie să primim putere, de ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului? De ce nu vor-

bim despre el, de ce nu ne rugăm pentru el și nu predicăm despre el?” – *Ibid.*, pag. 39

Spre încheierea secerișului pământului, slujitorii lui Dumnezeu vor primi o înzestrare specială cu har spiritual din partea lui Dumnezeu. Ei vor primi o înzestrare miraculoasă pentru câștigarea de suflete, pe măsură ce se predau zilnic lui Dumnezeu. Dar nu trebuie să așteptăm ca experiența aceasta să aibă loc cândva în viitor. O putem avea din nou, în fiecare dimineață. Fiecare vestitor al Evangheliei poate îngenunchea înaintea lui Dumnezeu, își poate reînnoi angajamentele luate cu ocazia consacrării și poate primi prezența Duhului și puterea de sfințire. Atunci, inima lui va fi umplută cu dragostea lui Hristos și va merge să predice cu puterea din Ziua Cincizecimii. Isus ține în mână Sa dreaptă cele șapte stele și îi va călăuzi pe predicatorii Săi care ascultă de El și îi va umple cu lumină. El le va da limba de foc.

În timpul de față, oamenii nu se vor lăsa convinși și convertiți întotdeauna datorită cuvântărilor erudite despre adevărul lui Dumnezeu. „Nu prin elocvență sau logică sunt atinse inimile oamenilor, ci prin influența plăcută a Duhului Sfânt.” – *Profeți și regi*, ediția 2006, pag. 118

Fără îndoială că vom fi foarte surprinși să vedem ce predicatori va chema Dumnezeu la încheierea lucrării Sale. După cum stelele de pe cer strălucesc diferit, tot la fel, lucrătorii Săi sunt diferiți unul de celălalt. Știm că fiecare stea pe care o admirăm pentru strălucirea ei va dispărea în întuneric. Ni se spune că aceia care și-au asumat podoabele sanctuarului, dar nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, se vor arăta atunci în rușinea propriei lor goliciuni. (Vezi *Profeți și regi*, ediția 2006, pag. 132)

Dumnezeu are în toate țările oameni credincioși, care vor străluci atunci ca stelele de pe cer care luminează în întuneric. Îmi place făgăduința aceasta. Se găsește la pagina 132 în *Profeți și regi*. Tatăl meu mi-a citit-o de două sau de trei ori înainte de a se stinge din viață. El mi-a zis: „Fiule, lucrul acesta trebuie să ne dea curaj! 'Dumnezeu are în rezervă o constelație de oameni aleși, care vor străluci în mijlocul întunericului.'”

Poate că predicăm și distribuim literatură de ani buni și nu am observat că lucrarea noastră ar da roade. Însă, într-o zi, sămânța va încolți și va crește, prieteni! În noaptea cea mai întunecată, stelele vor străluci – ele sunt constelația lui Dumnezeu, o constelație păstrată în rezervă.

Dacă vrem să mergem în duhul și puterea lui Ilie, dacă vrem să predicăm mesajul lui Ilie, mesajul reformei, al îndreptățirii prin credință și al răscumpărării prin Hristos Isus, în contextul marilor adevăruri profetice ale timpului prezent, nu trebuie să ne lăsăm descurajați de aparențe. Limba de foc își va face loc în inima oamenilor. Nu trebuie să fim descurajați și nici nu trebuie să încercăm să numărăm poporul Israel de azi. Nu știm câți au auzit solia. Nu știm câți sunt, într-adevăr, ai lui Hristos. Mii dintre cei care mărturisesc cu gura adevărul lui Dumnezeu vor cădea – da, vor fi îndepărtați ca pleava de furtunile persecuției. Atunci, mii de oameni care au auzit solia lui Dumnezeu și care o vor auzi în predicile puternice din zilele care ne stau înaintea vor lua poziție sub stindardul lui Hristos.

„De aceea, nimeni să nu încerce să numere Israelul de astăzi, ci fiecare să aibă o inimă de carne, o inimă plină de simpatie duioasă, o inimă care, asemenea inimii lui Hristos, caută mântuirea unei lumi pierdute.” – *Ibid.*, pag. 133

Este adevărat acum, ca și în vremea apostolilor, că trebuie să avem o inimă duioasă, ca să predicăm Evanghelia. Negreșit, dacă predicăm așa cum ne cere Hristos astăzi, noi mergem la oameni cu dragoste în inimă și cu adevărul în minte. Noi am primit poruncă de la Hristos. Trebuie să predicăm așa cum ne cere El. Să nu uităm că, în calitate de predicatori, avem o lumină și trebuie să o lăsăm să strălucească în întuneric. Noi sunăm dintr-o trâmbiță. În toiul luptei, „trâmbița” nu trebuie să dea un „semnal nesigur”. Noi aprindem un foc în această lume rece. Trebuie să menținem flacăra aprinsă. Noi lovim cu ciocanul și trebuie să continuăm să lovim până când piatra se sfărâmă. Noi mânuim o sabie. Nu trebuie să ne oprim după una sau două împunsături care ne sunt contracarate. Trebuie să mânuim fără încetare sabia adevărului până când ea „desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva” și până când „judecă simțirile și gândurile inimii.” (Evr. 4,12)

Sunt oameni care îi impresionează pe ascultători cu elocvența lor, dar care nu pot să îi determine să se pocăiască și să accepte mântuirea, dacă nu au limba de foc și dacă nu sunt niște oameni ai rugăciunii. El trebuie să fie un mijlocitor. În Apocalipsa 1,5.6, stă scris: „Hristos... a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său.”

În marea biserică din Glasgow, unde a slujit regretatul dr. Andrew Bonner, un predicator de mare succes și evlavios al bisericii scoțiene, a intrat doamna McIntyre, fiica doctorului Andrew Bonner, care îl însoțea pe evanghelistul galez, Fred Clark. Era în timpul pauzei și locașul era gol. Ea i-a arătat o bancă din spatele bisericii și i-a povestit că, odată, tatăl ei a lăsat-o acolo când era mică, într-una din zilele săptămânii când el a intrat în biserică goală. După o așteptare îndelungată, s-a ridicat ca să vadă unde era tatăl ei. Știți că, în vremea aceea, băncile erau ca niște boxe. Fiind mică de statură, ea a fost nevoită să se ridice în picioare ca să-l vadă pe tatăl ei. El era într-o bancă din față și stătea cu capul plecat. După un timp, s-a mutat în altă bancă, apoi în alta și tot așa. Ea a observat că el se uita cu atenție la plăcuțele prinse de bănci, ca să găsească un anumit nume. La momentul acela, ea nu a înțeles ce făcea el, dar a aflat mai târziu și faptul acesta a avut o influență extraordinară asupra vieții ei. Tatăl ei făcea un lucru care îi dezvăluia caracterul. Ca păstor al turmei, el se ruga pentru fiecare oaie exact în locul în care se așezau ele pentru închinare la sfârșitul săptămânii. Se așeza în bancă, în dreptul numelui celui care avea să-l asculte și se ruga pentru el – mijlocea pentru el înaintea lui Dumnezeu. Nu este de mirare că enoriașii creșteau în har și în cunoștința Domnului prin predicarea lui Bonner. Dacă avem limba de foc, îi vom cunoaște pe membrii bisericii și ne vom ruga pentru ei pe nume.

Ca să predicăm cu limbă de foc, viața noastră trebuie să fie sfântă. „Este un lucru înfricoșător să te ocupi de lucrurile sacre când inima și mâinile nu sunt sfințite. A fi împreună lucrător cu Hristos presupune răspunderi înfricoșătoare.” – *Mărturii*, ediția 1998, vol. 3, pag. 39. Va veni ziua când va fi pusă la probă lucrarea fiecăruia dintre noi.

Apostolul Pavel spunea: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus... Căci Dumnezeu, care a zis: 'Să lumineze lumina din întuneric', ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4,5,6). Este un text foarte frumos.

Destoinicia noastră nu vine de la noi înșine, ci ne este dată prin influența plină de îndurare a Duhului lui Hristos. Noi suntem niște epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii (2 Cor. 3,2).

„Nimic mai puțin decât pătrunzătorul și puternicul Duh al lui Dumnezeu, care lucrează în inimile solilor Săi pentru a răspândi cunoștința despre slava lui Dumnezeu, nimic în afară de Acesta nu poate câștiga biruința pentru ei.” – *Ibid.* Iar când suntem împăcați cu Dumnezeu și când Hristos locuiește în noi, înțelegem clar ce înseamnă să devenim creștini. Îl vor simți aproape pe Hristos și dorința Sa de a le oferi mântuirea imediat.

Nu uitați că acest lucru nu ține numai de teologie, ci și de tonul vocii, de privire, de cuvinte; toate exercită o putere irezistibilă care va impresiona și va lua în stăpânire mintea. Atâta timp cât slujește în Sanctuarul de sus, Hristos slujește și în biserica Sa de pe pământ. El vorbește prin predicatorii Săi aleși. El spune: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Mat. 28,20)

„De la înălțarea lui Hristos până în ziua de astăzi, bărbați rânduiți de Dumnezeu, cu autoritate derivată de la El, au devenit învățători ai credinței.” – *Mărturii*, vol. 4, ediția 1999, pag. 412, 413. Înțelegem de aici că, în acel mare nor de martori, de la înălțarea lui Hristos până în Evul Mediu și mai departe, până în zilele noastre, au existat oameni rânduiți de Dumnezeu, împuterniciți prin Duhul Sfânt, care au înălțat adevărul.

Dacă suntem ambasadorii lui Hristos, dacă suntem reprezentanții Săi, atunci glasul Său se va face auzit prin noi. Dacă oamenii sunt necunoscători cu privire la Planul de Mântuire, atunci trebuie să li se spună în cuvinte simple cum pot fi mântuiți și cum să-și păstreze mântuirea. Ei doresc să cunoască acest subiect mai mult decât orice alt subiect cuprins în adevărul divin.

Trebuie să predicăm despre pocăință, despre credință și despre dragostea lui Dumnezeu. Trebuie să predicăm despre adevărurile

practice și n-ar trebui să ținem nicio predică în care să nu Îl prezentăm pe Hristos, și pe El răstignit, ca temelie a Evangheliei și ca unică speranță a lumii. Nu putem predica despre aceste adevăruri practice dacă noi înșine nu le cunoaștem și nu suntem convinși de ele în inima noastră. Trebuie să predicăm în așa fel încât ascultătorii noștri să înțeleagă și să simtă că sunt păcătoși și că au nevoie de convertire. „Ceea ce Hristos a spus, ceea ce El a făcut și ceea ce El a învățat” – despre acestea ar trebui să predicăm.

În predicarea Sa, Isus a fost sensibil, milos și respectuos; iar cuvintele Sale erau lămurite, concentrate, cercetătoare, practice. Predicatorii Săi trebuie să urmeze exemplul Său în orice cuvântare. În fiecare predică, ei trebuie să facă apeluri ca oamenii să părăsească păcatul și să-L primească pe Hristos ca Răscumpărător personal. Păcatele populare ale vremii și plăcerile atât de obișnuite pentru oameni trebuie condamnate, iar evlavia practică trebuie susținută.

Despre Mântuitorul stă scris: „Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine” (Ioan 2,17) Cei care Îl reprezintă trebuie să dea dovadă de același zel. Este un mare adevăr acela că vorbirea și purtarea noastră, atitudinea, gesturile noastre și modul în care Îl reprezentăm pe Domnul Isus vor fi cu atât mai impecabile cu cât umblăm mai aproape de El.

Cel care nu are Cuvântul lui Dumnezeu în inimă, cel care nu îl înțelege, cel care nu Îl poate citi deslușit, corect și clar înaintea oamenilor, nu poate fi un pastor eficient al Evangheliei și nu poate avea limba de foc. Cei care nu știu să citească corect și curat ar trebui să învețe. În opinia mea, ar trebui să se țină cont și de acest aspect la examinarea pastorilor. Pastorul trebuie să fie în stare să citească cu voce tare și inteligibil Cuvântul lui Dumnezeu înaintea oamenilor. El trebuie să aibă o cunoaștere inteligentă a adevărului prezent și să fie în stare să îl explice inteligent. Mai presus de toate, predicatorul trebuie să acționeze prompt, energic și cu seriozitate în dreptul lui, la fel ca și în dreptul altora, ca să se asigure că predică cu putere de la Duhul Sfânt. Gândiți-vă la oamenii din sală care stau în cumpănă, la cei care nu vor mai avea ocazia să audă o altă predică și la faptul că destinul lor depinde de modul în care transmitem mesajul în aceeași măsură ca de mesajul însuși – dacă transmite sau nu putere.

Ce cuvinte rostesc? Ce influență vor avea ele asupra oamenilor? A fost cuvântarea mea lipsită de credință, precum jertfa lui Cain? A lipsit din ea Mântuitorul? Maniera mea de predicare este nepăsătoare? Există vreo urmă de asprime sau de ușurătate care să neutralizeze influența și puterea mesajului meu sau, mai bine spus, a mesajului transmis de Dumnezeu prin mine?

Predicarea teoretică aridă nu va impresiona sufletele. Trebuie să predicați despre adevărul viu și trebuie să-l predicați cu o fermă convingere. Trebuie să fiți convinși de el. Nu trebuie să încetați niciodată să căutați mai multă lumină și putere. Pastorul adevărat trebuie „să muncească din greu încontinuu, să se roage și să spere mereu, în mijlocul descurajării și al întunericii, hotărât să câștige o cunoaștere completă a Scripturilor și să nu rămână în urmă cu niciun dar.” – *Ibid.*, pag. 469. Când întâmpinați dificultăți, dragi tineri, nu uitați: „Munciți din greu, rugați-vă și sperați mereu.” Dragi prieteni tineri, veți avea încercări și greutăți. Trebuie să fiți convinși că Dumnezeu v-a chemat, altfel nu veți rezista în mijlocul vicisitudinilor care vor veni, cu siguranță.

Isus a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” De aceea, putem fi convinși că El va rămâne cu noi atâta timp cât îi rămânem credincioși. Chiar dacă întâlnim pe cărare încercări și împotrivire, noi vom ști că pășim pe urmele Sale. Căpetenia mântuirii noastre, Cel care a fost făcut desăvârșit prin suferință, este Domnul Hristos care va da învățătură și va predica prin noi.

Noi știm că unii se vor converti fără să audă vreo predică. Chiar dacă nu vor avea la dispoziție toate privilegiile pe care le au alții, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu îi va călăuzi pe cărarea adevărului. Dar „mijlocul folosit de Dumnezeu pentru salvarea sufletelor este prin 'nebulia propovăduirii crucii.'” – *Mărturii*, vol. 5, ediția 1998, pag. 316. Așadar, atât Biblia, cât și *Mărturiile* afirmă că acesta este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru salvarea sufletelor. Și toți cei care intră în slujba Domnului ca predicatori ar trebui să facă cinste acestei slujbe. Ar trebui să căutăm să-i aducem pe oameni la cunoștința adevărului și, în același timp, să lucrăm așa cum a lucrat apostolul Pavel: „Sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în

toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.” (Col. 1,28)

Nu veți reuși să cunoașteți totul despre Biblie nici la începutul lucrării de predicare, nici la încheierea ei. „O viață lungă de rugăciune și studiere va lăsa încă foarte multe lucruri neexplorate și neexplicate. Dar ceea ce nu știm acum va fi descoperit atunci.” – *Ibid.*, pag. 317

Sunt multe lucruri legate de Scriptură pe care le vom înțelege în lumea viitoare mai bine decât acum. Un text potrivit atât pentru predicatorii tineri, cât și pentru cei mai în vârstă este Deuteronom 29,29: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre.” Să lăsăm lucrurile ascunse în seama lui Dumnezeu. Nu este nicio problemă dacă medităm la ele și ne gândim la ele, dar acestea nu ar trebui să ne împiedice să lucrăm. Nu ar trebui să șovăim sau să abandonăm predicarea Evangheliei până la momentul în care vom înțelege pe deplin un text sau un subiect neclar, care i-a pus în dificultate pe slujitorii lui Dumnezeu din toate veacurile. Chiar și în studiul cel mai profund de care suntem capabili, vom constata că putem spune împreună cu apostolul: „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Rom. 11,33). Deși nu vom reuși să explicăm toate tainele, Îl vom putea înălța pe Isus. El ne va ajuta și ne va susține în lucrurile pe care trebuie să le știm. Toți pastorii lui Hristos pot confirma acest adevăr minunat.

Odată trebuia să particip la un Comitet de toamnă, la care urma să se discute despre viitorul postului *The Voice of Prophecy*. Totodată, am fost solicitat să vorbesc duminică seara în fața a două sau trei mii de oameni într-o sală publică. Aceasta era o problemă, pentru că știam că la întâlnirea aceea aveau să participe mulți neadvențiști, pe lângă mulți membri de-ai noștri (conducători și slujbași). Mi-a fost destul de dificil să pregătesc o predică potrivită, care să fie o binecuvântare pentru toți. Am lucrat la ea câteva săptămâni și socoteam că am făcut o treabă bună. Când am ajuns la Comitetul de toamnă, unul dintre colegii mei a venit la mine și, cum m-a văzut, mi-a spus: „Ce păcat că nu ai fost aici în Sabat. A fost fratele Nichol și

a vorbit despre cutare și cutare.” Era exact subiectul prediciei mele! Trei săptămâni de trudă irosite în van! Bineînțeles că el a predicat mai bine decât aș fi reușit eu, sunt convins.

Eram foarte obosit din cauza călătoriei. Nu aveam nicio predică și mai aveam la dispoziție numai câteva ore. Aveam în față un comitet important, care urma să decidă soarta noastră, lucru care mă privea direct, și apoi marea întâlnire de duminică seara. A început să mă doară capul foarte tare. Se spune că durerea se instalează în punctul slab al corpului, iar la mine se oprea întotdeauna la cap. După o noapte albă, m-am trezit, am mers pe jos zece km prin zăpadă și am făcut exerciții fizice intense, sperând că lucrul acesta mă va ajuta. Dar m-am înșelat. Durerea de cap m-a necăjit toată ziua, la fel ca și noaptea precedentă. Eram slăbit și dărâmat și aveam sentimentul că nu voi fi în stare să prezint nimic nici în fața comitetului, nici în fața nimănui. Cu câteva minute înainte de începerea comitetului, m-am dus singur în sala aceea mare din Grand Rapids. Era întuneric înăuntru. M-am suit la balcon, m-am plecat înaintea Domnului, mi-am deschis inima înaintea Sa și l-am povestit necazul meu. El cunoaște toate necazurile noastre, dar așteaptă să l le povestim. l-am spus cât de rău mă simțeam, că nu puteam să mă concentrez și nici să apar înaintea comitetului ca să explic ce cred că trebuia făcut cu postul de radio. Nu aveam niciun subiect pentru seara aceea, aveau să vină mii de oameni, dintre care mulți aveau să ia decizii pentru El. l-am rugat, în mod precis, să mă vindece pe loc și să mă ajute să intru în sala de comitet liber de durere, dacă așa era voia Sa și spre slava Numelui Său.

Nu am primit întotdeauna răspunsuri imediate la rugăciune; în unele cazuri nu am primit niciun răspuns. Dar de data aceea, am primit un răspuns. M-am ridicat de pe genunchi și am ieșit din sala întunecată. Când am intrat pe ușa sălii de comitet, am avut senzația că cineva mi-a luat durerea cu mâna. Mă simțeam mai bine ca niciodată, de parcă pluteam. Era minunat să fii plin de viață, de entuziasm și sănătate! Mintea îmi era limpede și eram fericit în Domnul. Am intrat în sală și, în scurt timp, multe probleme au fost îndreptate. Frații ne-au susținut în mod minunat și lucrarea lui

Dumnezeu prin radio urma să continue pentru încă un an. Am știut că mâna lui Dumnezeu intervenise.

Dar tot nu aveam nicio predică pentru seara aceea. Pe la ora 4 după-amiază, cvartetul care mă însoțea m-a întrebat:

- Despre ce subiect vrei să predici?
- Nu am găsit încă un subiect, le-am zis.
- Ar fi bine să te grăbești! m-au îndemnat ei.
- Așa este. Vă rog, rugați-vă ca să găsesc un subiect.

Înainte să urc pe platformă, au venit la mine iar. Tot nu aveam niciun subiect! Au fost intonate câteva cântări, s-a făcut rugăciunea și tot nu aveam niciun subiect. Cvartetul a mai cântat trei sau patru cântări. Niciun subiect. Apoi Ben Glanzer – este Ben aici? Bunul meu Ben trebuie să fie undeva în spatele sălii! Ben s-a ridicat să cante un solo pe care i-l cerusem dinainte. Tot niciun subiect. A cântat o strofă, dar eu nu aveam încă niciun mesaj. Apoi, când se afla la sfârșitul ultimei strofe, am primit un subiect – pe loc! Mi-au venit în minte trei texte din Romani capitolul 1. Nu mai predicasem despre ele până atunci. Le știți – versetele 14,15 și 16 – un subiect nemaipomenit: „Eu sunt dator... am o vie dorință... nu mi-e rușine.” Ce subiect grozav de predică – să țineți o predică pe acest subiect! M-am ridicat, am început să predic și a fost evident încă din primele cinci minute că Domnul mă călăuzea. El mi-a dăruit comunitatea de credincioși. Ei se aflau în mâna Domnului – eram convins, simțeam aceasta. Toți ascultătorii se aflau sub puterea Duhului Sfânt. Oamenii au început să plângă, iar unii au ieșit în față la apelul pe care l-am făcut. Nu plănuisem să fac un apel, dar l-am făcut totuși. Un bărbat și-a aruncat țigările pe podea, chiar în fața mea, iar mai târziu am auzit că și-a schimbat complet viața și că a devenit un creștin credincios și zelos.

Dumnezeu vă va ajuta în situații de urgență. El va veni în ajutorul vostru în momente grele. Nu ezitați să vă puneți încrederea în El. „Eu voi fi cu gura ta”, ne spune El. El îngăduie uneori să trecem prin astfel de greutăți, ca să ne încurajeze. Am avut destule experiențe în lucrarea lui Dumnezeu, ca să știu că Isus Își împlinește cuvântul. El ne va ajuta în momentele noastre grele. Este atât de simplu să

predicăm astfel încât nimeni să nu se convertească. Uneori, aceasta este o mare ispită. Trebuie să ne ferim de ea de fiecare dată când urcăm la amvon ca să predicăm.

Este epuizant să predici cu toată puterea înaintea unei mari mulțimi. Simți că nu mai ai vlagă ca să faci un apel special. În urmă cu câțiva ani am lucrat împreună cu un prieten. În timp ce eu predicam, el simțea sala și îmi spunea din spate: „Fă un apel! Fă un apel!” Aproape că mă obliga să-l fac și îl ascultam. Dumnezeu ne binecuvânta mult. Este minunat să ne ajutăm astfel unii pe alții în predicarea Cuvântului.

În urmă cu aproape șaptezeci și cinci de ani, Charles G. Finney a scris un set de reguli despre cum să predicăm în așa fel încât să nu convertim pe nimeni:

1. Motivul tău suprem să fie popularitatea, și nu mântuirea.
2. Studiază ca să fii pe placul credincioșilor și ca să-ți faci o reputație, nu ca să fii pe placul lui Dumnezeu.
3. Alege teme populare, secundare, senzaționale ca să atragi mulțimile. Evită doctrinele esențiale ale mântuirii.
4. Denunță păcatul la modul general. Nu aminti păcatele răspândite în comunitate.
5. Dacă te întreb: „Este greșit să dansăm, să jucăm cărți, să mergem la teatru?”, tu să răspunzi frumos: „O, este o decizie personală. Nu sunt eu în măsură să stabilesc ce trebuie să faci tu.”
6. Predică despre frumusețea virtuților, despre slava cerului, dar nu despre răutatea păcatului sau despre groaza, despre teroarea pe care o vor trăi cei pierduți.
7. Muștră păcatele celor care nu sunt de față. Pe cei care sunt de față, fă-i să se simtă mulțumiți de ei înșiși, ca să le placă predica și ca să nu superi pe nimeni.
8. Lasă-le membrilor lumești impresia că Dumnezeu este prea bun ca să nimicească vreo ființă.
9. Predică despre faptul că Dumnezeu este Tatăl tuturor oamenilor și că toți oamenii sunt frați între ei, arătând în felul acesta că nu este neapărat necesară nașterea din nou.

10. Nu-i mostra pe membrii lumești din biserică. În loc să te întâlnești cu ei pentru rugăciune, lasă-i să se așeze, să mănânce, să bea și să se joace.
11. Evită seriozitatea, tulburarea păcătoșilor și eforturile sincere de a-i scoate din foc.

Iată cum putem să nu avem niciun convertit. Dar dacă veți predica exact invers, este cert că veți fi predicatori buni și veți avea succes în câștigarea de suflete. Poate că biserica nu va fi plină întotdeauna, dar dacă predicați Evanghelia lui Hristos, după metoda lui Hristos, veți câștiga câteva suflete pentru el.

În urmă cu puțin timp, un laic a trimis o scrisoare către o revistă prestigioasă de religie din țara noastră, împreună cu un articol scurt cu titlul „Cum aș predica eu dacă aș fi pastor.” Citez acum din articolul lui:

În primul rând, dacă aș fi predicator, nu aș alege subiecte din literatură, știință sau politică, ci din religie. Aș predica din Cuvântul lui Dumnezeu. Aș predica despre marile doctrine ale păcatului și ale mântuirii. M-aș inspira din Biblie, și nu din Darwin sau Kipling, nu din ultimul ziar sau din ultima revistă. Oamenii tânjesc după hrană spirituală și, dacă aș fi predicator, le-aș oferi-o direct. Nu este nicio îndoială că oamenii vor asculta astfel de predici, întrucât așa au predicat Phillips Brooks, Spurgeon, Moody, McGuire și toți ceilalți mari predicatori. Chiar Hristos Însuși.

În al doilea rând, nu aș include în predică îndoielile și criticile aduse Scripturii. A predica despre critica Scripturii înseamnă a aduce un om flămând în bucătărie și a-i arăta din ce este alcătuită o pâine. [Prietenii, folosiți prea des expresii de genul: „Versetul acesta nu este inspirat” și „Cuvântul acesta nu se găsește în original”. Acest lucru le face rău oamenilor, pentru că ei nu au atât de multe cunoștințe ca voi în acest domeniu și s-ar putea ca nici voi să nu aveți atât de multe cunoștințe cum credeți, deci fiți atenți!] Oamenii tânjesc după hrană biblică și nu după un

tratat despre datarea diferitelor cărți [sau manuscrite] ale ei. Prin predicarea despre criticile sau contestațiile aduse Cuvântului lui Dumnezeu sau soliei Domnului, laicii devin tot atât de sceptici cum ar fi pastorul însuși dacă nu ar cunoaște cadrul general al Bibliei.

În al treilea rând, dacă aș fi pastor, aș predica cu seriozitate, cu entuziasm și zel. [Știți ce înseamnă cuvântul *entuziasm*, nu-i așa? El vine de la grecescul „*en theos*” - „în Dumnezeu”. Omul entuziasat este un om plin de Dumnezeu. Să fim plini de Dumnezeu, să fim entuziaști în mod real.] Fie că folosește un manuscris sau notițe, fie că vorbește liber, predicatorul trebuie să fie un profet și să aibă un mesaj real, care să fie prezentat gradat până la punctul lui culminant. Firul logic al mesajului nu va fi întrerupt cu diverse anecdote și nu va fi încărcat cu explicații sau dovezi inutile. Nu este nevoie de ele. Încă din prima ei propoziție, predica trebuie să comunice un anumit lucru, să dovedească ceva și ar trebui să se deruleze gradat, de la o frază la alta, până la punctul ei culminant sau până la dovada ei finală. Aceasta este predica adevărată: ea este plină de înflăcărare, dar este suficient de logică pentru a alcătui un sistem solid de argumente; ea urmează Biblia.

Aș încerca să țin predici inspirate din viață (și nu din cărți) și care duc la o viață nouă. Astfel de predici ne dorim noi, laicii. Doctrinare? Da, dacă ispășirea este aplicată la viața funcționarului sau a casierului și dacă nașterea din nou este aplicată la viața bucătăresei, a șoferului sau a politicianului. Exegetice? Da, dacă ceremoniile de la sanctuar sunt prezentate în așa fel încât să ne ducă la sfințenie în secolul al XX-lea și dacă zidurile construite de Neemia ne înconjoară cu pace în secolul al XX-lea. Dovezi creștine? Absolut, dacă ele ne demonstrează adevărurile de care ne îndoim în sufletul nostru cu ușurință și nu adevărurile de care suntem deja convinși.

Pastore, fii zelos când predici! Vorbește-ne așa cum vorbește un muritor altor muritori. Da, și ca un om viu unor

oameni care sunt la fel de vii, la fel de încercați și necăjiți, de încântați și preocupați de lucrurile din lumea aceasta. Dacă vei predica așa, noi îți vom acorda atenție. Te vom asculta și vom da slavă Domnului.

Negreșit că avem nevoie astăzi de o înnoire a zelului predicării.

Potrivit *Associated Press*, tendința actuală de creștere a sectelor denominaționale care pun accent pe emoții în religie poate fi explicată prin ceea ce a spus dr. Thurlow Frazier într-o cuvântare susținută cu ocazia unei întruniri a Bisericii Prezbiteriene la Carneys Point, în New Jersey, eveniment comentat într-un articol din *Moody Monthly*, apărut în noiembrie 1945. El a declarat următoarele: „Americanilor le place ca religia să le fie servită fierbinte... Mulți dintre noi, pastorii prezbiterieni”, spunea autorul articolului, „am eliminat din educația noastră emoțiile. Cândva, în pregătirea noastră îndelungată pentru pastorație, pasiunea noastră s-a răcit. Oamenii, nefiind atrași de logica rece, pleacă de la noi și se duc la cei care le prezintă Evanghelia caldă, chiar dacă nu este foarte bine armonizată din punct de vedere filozofic.” Prieteni, fiți cât mai logici posibil, dar nu uitați să aveți o inimă caldă și să le vorbiți oamenilor dintr-o inimă caldă, plină de zel și iubitoare.

Jurnalul *The Watchman-Examiner* declară că afirmația aceasta este una foarte sensibilă și exactă; că statisticile bisericii arată că, cel puțin în America, sectele care cunosc cea mai mare creștere sunt cele care nu impun îngrădiri rigide asupra emoțiilor membrilor. Redactorul declară că „cea mai bună reacție a capetelor luminate este să deplângă acest creștinism sentimental, dar noi nu credem că aceste capete luminate au mult succes în aducerea sufletelor la Hristos” și sugerează că „dacă o stare rea de lucruri se poate remedia prin antidotul ei, atunci sentimentalismul excesiv manifestat de unii poate sluji la topirea țăturilor de gheață care atârnă de candelabrele aflate în unele biserici așa-zis culte.”

Billy Sunday spunea că vizitase unele biserici în care putea pălina pe culoarul central. Mă întreb ce ar spune unii membri de-ai noștri dacă l-ar vedea pe fratele James White trecând în pas de marș pe culoar, conducându-i pe pastori la amvon sau bătând ritmul ușor

cu degetul pe cartea de imnuri în timpul unei cântări. O, nu le-ar plăcea așa ceva! Sau să o vadă pe Ellen White căzând în leșin sub puterea lui Dumnezeu. Astăzi nu se mai face așa!

Da, atunci religia era caldă, lucrarea pastorală era caldă și predicatorii transmiteau un mesaj cald.

Predicatorul nu este un conferențiar sau un savant și, fără îndoială, că nu este un propagandist; ci el are pe suflet ceva de transmis, un mesaj personal de transmis din inima lui Dumnezeu către inimile oamenilor. Henry Ward Beecher spunea: „Predicatorul trebuie să fie pasionat de oameni și să nu se preocupe de predica lui, oricât de bună ar fi, dacă ea nu îi câștigă pe oameni. Hristos nu a zis: 'Vă voi face pescari de predici'”

Horace Greeley, cunoscutul redactor, a primit odată o scrisoare de la o femeie care îi spunea că biserica ei se afla într-o situație financiară dificilă. Încercaseră toate metodele la care s-au putut gândi: târguri, festivalul căpșunilor, festivalul stridiilor, petrecerea măgarului, petrecerea curcanului, căsătorii în stil japonez, masa săracilor, parodii ale unor ceremonii de căsătorie și diverse activități de socializare. Ea îl ruga pe domnul Greeley să îi sugereze o metodă nouă care să prevină destrămarea bisericii. El i-a răspuns: „De ce nu încercați religia?”

Iată ce trebuie să facă unii predicatori. Ei ar trebui să încerce religia. Ei ar trebui să încerce să predice din Scriptură, despre Evanghelia completă a slăvitului Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos. Ei ar trebui să încerce mesajul adventiștilor de ziua a șaptea. Unii predicatori adventiști de ziua a șaptea ar trebui să încerce această metodă. Scriptura nu se regăsește în unele predici populare de astăzi.

Predicatorii apostolici din primele zile ale bisericii și ceilalți din veacurile care au urmat au întors lumea pe dos. Ei erau predicatori ai Bibliei. Priviți câte texte citează apostolul Petru în predica lui din Fapte capitolul 2; sau diaconul Ștefan, în predica lui din Fapte capitolul 7; și apostolul Pavel, în predica din Fapte capitolul 13. Pot fi considerate, pe bună dreptate, niște prelegeri biblice extraordinare, nu-i așa?

Predicatorii puternici de odinioară începeau de la creațiune, sau cel puțin de la chemarea lui Avraam, și înaintau pas cu pas în istorie până ajungeau în zilele lor. Apoi priveau mai departe în viitor.

Când a ajuns în Tesalonic, Pavel a intrat în sinagogă și „trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi” (Fapte 17,2). Observați că a vorbit *din Scripturi*. „La Efes, a venit un iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii și era tare în Scripturi... căci înfrunta cu putere pe Iudei înaintea norodului și le dovedea din Scripturi că Isus este Hristosul.” (Fapte 18,24-28)

Pe când apostolul se afla în Roma, „au venit mai mulți la locuința lui [niște iudei, vă aduceți aminte]. Pavel le-a vestit Împărăția lui Dumnezeu, le-a adus dovezi și a căutat să-i încredințeze prin legea lui Moise și prin Proroci, despre lucrurile privitoare la Isus. Vorbirea ținea de dimineața până seara” (Fapte 28,23). Ce mult mi-ar plăcea să fi fost prin preajma lui Pavel și să învăț de la el cum să predic!

Unora dintre predicatorii moderni li se pare dificil să predice de dimineața până seara din Vechiul și din Noul Testament. Ați putea să vorbiți continuu de dimineață până seara? Dar apostolii aveau numai Vechiul Testament la dispoziție. Ei predica din Scripturi, și tema lor era Isus. Duhul Sfânt a arătat că aprobă acest tip de predicare, întrucât în Noul Testament există peste trei sute de citate preluate din Vechiul Testament, deși este o carte de mici dimensiuni.

Predicatorul Bibliei are un avantaj pe care oricine poate să-l dobândească. În primul rând, el poate vorbi cu autoritate, întrucât știe că el transmite un mesaj de la Dumnezeu. În al doilea rând, el știe că are dreptate și poate fi plin de curaj. În al treilea rând, el nu îi duce pe cei păcătoși în rătăcire, pentru că spune exact ceea ce Învățătorul lui a spus. În al patrulea rând, el îi îmbărbătează pe creștinii care se bucură de slujirea lui și care astfel devin un popor inteligent și bine încheșat ce nu va asculta de glasul învățătorilor mincinoși și de cuvintele lor iscusite, dar înșelătoare.

Al cincilea motiv al avantajului pe care îl deține predicatorul Bibliei este acela că nu este tulburat de îngrijorarea pe care o cunosc aproape întotdeauna cei care țin predici frumoase, pentru

că el a rostit cu credincioșie și cu rugăciune ceea ce Dumnezeu i-a încredințat să spună și lasă rezultatele în seama Sa. În al șaselea rând, dacă ascultătorii nu agreează învățăturile lui, el le poate spune calm că ei nu i se împotrivesc lui, ci Domnului. Și prieteni, ascultați-mă, el va avea mai multă trecere înaintea scaunului de judecată al lui Hriștos decât aceia care au fost trimiși ca ambasadori ai Domnului, dar care nu au ascultat de poruncile primite.

Noi ar trebui să le explicăm membrilor noștri marile adevăruri fundamentale ale adventiștilor de ziua a șaptea și să le explicăm din Scripturi. De regulă, este bine să precizăm încă de la începutul predicii ce dorim să le prezentăm, pentru ca ei să știe la ce să se aștepte. Dacă veți merge la Facultatea de Chimie din cadrul colegiului de aici, veți afla că profesorul de chimie îi anunță pe elevi la ce să se aștepte, ce urmează să vadă, înainte de a începe experimentul. De aceea, când începeți să predicați, de obicei este bine să îi anunțați pe oameni, la modul general, despre ce veți vorbi, ce temă abordați și unde doriți să ajungeți. Atunci, ei vor ști la ce să se aștepte și vă pot urmări până la capăt. Predicatorii din trecut au făcut întotdeauna așa.

Este bine ca predicatorii să urmeze exemplul unui avocat irlandez din Chicago, care câștigase foarte multe cazuri. Avocații tineri au venit la el cu admirație și i-au spus:

– Spuneți-ne care este secretul succesului pe care îl aveți cu jurații.

– O, le-a răspuns el, vi-l spun. Reputația că am succes cu metoda mea de argumentare constă în faptul că, în primul rând, îi anunț despre ce intenționez să le vorbesc, apoi le vorbesc și la sfârșit le reamintesc despre ce le-am vorbit.

Printre lucrurile personale ale tatălui meu, am găsit următoarele hotărâri pe o bucată de hârtie îngălbenită, lucru care arată că au fost scrise cu mult timp în urmă. Par a fi niște hotărâri întrebuițate în cadrul conferinței pe care a condus-o ca președinte.

ÎNTRUCÂT Domnul a chemat acest popor la existență cu scopul precis de a duce în toată lumea anumite adevăruri specifice și fundamentale din Cuvântul Său Sfânt, datorită cărora suntem un popor deosebit și diferit; și

ÎNTRUCÂT Spiritul Profetic, în capitolul intitulat „O temelie solidă” din *Scrieri timpurii*, ne avertizează să nu schimbăm aceste învățături și nici să nu abandonăm această temelie a adevărului veșnic; și

ÎNTRUCÂT toate doctrinele biblice sunt menite a dezvălui scopurile pline de har ale lui Dumnezeu și puterea Sa de a mântui prin harul care este în Hristos Isus, Domnul nostru,

Hotărâm că este de o importanță supremă ca pastorii noștri să prezinte și să predice pretutindeni cu credincioșie aceste doctrine fundamentale și să facă aceasta numai din punctul de vedere al adevărului, așa cum este el în Isus.

Recomandăm ca:

1. Aceste adevăruri să fie prezentate într-o manieră distinsă și pozitivă și, așa cum se afirmă în *Slujitorii Evangheliei*, la paginile 167, 168 (în română, pag. 125), solia pentru timpul acesta să nu fie prezentată în predici lungi și elaborate, ci în cuvântări scurte și la subiect.

2. Textele aduse ca dovadă trebuie să fie citite, și nu citate din memorie, pentru ca să transmitem corect solia lui Dumnezeu și, totodată, pentru ca oamenii să înțeleagă mai bine că solia pe care o transmitem este de fapt solia lui Dumnezeu. [Deci, prieteni, dacă citați din memorie, ar fi mai bine să deschideți Biblia. Chiar dacă știți textul pe de rost, deschideți Biblia. Pe mine vederea nu mă mai ajută ca să citesc din Biblie, de aceea spun textul din memorie, dar țin totuși Biblia deschisă. Uneori, citez din Galateni și deschid la Ecclesiastul! Odată, într-o emisiune de televiziune, am citat din memorie un text din Romani și, din nefericire, cineva a observat că am deschis pe undeva la începutul Bibliei și m-a sunat să-mi spună. Acum încerc să deschid cât mai exact cu putință la cartea din care citez. Dar nu bălmăjiți cuvintele, pentru că în felul acesta veți rosti textul târăgănat și veți începe să vă bâlbâiți. Dacă vreți ca oamenii să vă asculte, priviți-i în ochi și vorbiți deslușit. Așadar, învățați multe texte din Biblie, dar deschideți Bi-

bliă, lăsând măcar impresia că citiți din ea. Recomandarea aceasta ne îndeamnă să citim textul adus ca dovadă, „pentru ca să transmitem corect solia lui Dumnezeu și, totodată, pentru ca oamenii să înțeleagă mai bine că solia pe care o transmitem este de fapt solia lui Dumnezeu”. Cred că este o regulă bună de urmat. Apoi hotărârea merge mai departe.] Să subliniem că este foarte important să citim și să cităm din memorie corect și cu respect din Cuvântul Sfânt, fiind una dintre cele mai eficiente metode de întipărire a adevărului în inima ascultătorilor noștri.”

Aș vrea să amintesc aici câteva cuvinte scrise de Ellen White și publicate în *Review and Herald* pe 20 august 1903: „Adevărurile vechi, ce ne-au fost încredințate la început, trebuie vestite pretutindeni. Trecerea timpului nu le-a micșorat valoarea. Efortul neîncetat al vrăjmașului este acela de a îndepărta aceste adevăruri din locul care le-a fost stabilit și de a le înlocui cu teorii false. Dar Domnul va ridica oameni cu o percepție ascuțită, care vor avea o vedere clară, vor observa planurile lui Satana și vor așeza aceste adevăruri la locul lor cuvenit în planul lui Dumnezeu.”

Sunteți de acord că aceste hotărâri pe care le-am citat mai devreme sunt creștine, logice și adecvate? Toți predicatorii adventiști de ziua a șaptea ar trebui să predice mesajul creștin, ar trebui să îl predice din Biblie și ar trebui să predice solia care ne-a unit ca popor și care ne va ține uniți ca popor.

Nu voi mai aminti decât recomandarea numărul patru din hotărârea de mai sus:

Fiecare lucrător să aibă în fiecare zi un timp regulat pentru rugăciune și studiu biblic din Cuvântul lui Dumnezeu. [Observați, *un timp regulat*. Dacă nu aveți un timp regulat, nu veți reuși.] Noi socotim că momentul cel mai potrivit pentru aceasta este prima oră a dimineții. (Aceasta este hotărârea adoptată de o Conferință și cred că toate Conferințele ar trebui să adopte hotărâri asemănătoare, iar președintele ar trebui să aibă grijă ca oamenii să studieze și să se roage.) Am amintit acest lucru mai devreme (cu

aceasta se încheie hotărârea), dar îl mai amintim încă o dată, pentru că este important.

Bisericele trebuie să-și aducă aminte că pastorii lor sunt oameni ai lui Dumnezeu, dar oameni din carne și sânge, ca toți ceilalți. Cu puțin timp în urmă, cineva ne-a trimis la radio următoarea întrebare: „Sunteți de acord că pastorul ar trebui să aibă concediu?” Eu i-am răspuns: „Nu, n-ar trebui, decât dacă veți constata că este și el om și dacă doriți să trăiască la fel de mult ca dvs.” Bineînțeles că răspunsul meu a fost mult mai amplu. Femeia aceasta credea că predicatorul nu ar trebui să aibă concediu, că aceasta era o dovadă de lipsă de credință în Dumnezeu.

Citez acum dintr-o revistă religioasă de marcă, un paragraf care cred că ne oferă o sugestie bună, deși unii probabil că veți fi descumpăniți când îl veți auzi. „În primul rând, petrece trei sau patru dimineți pe săptămână departe de casă sau de birou, într-un loc unde poți fi găsit numai în caz de urgență și unde să nu faci nimic altceva decât să studiezi, să te rogi și să scrii. Pastorul care va fi hotărât în a-și păstra orele dimineții libere de întreruperi va constata că toată lucrarea lui se va dezvolta, iar el va cunoaște o liniște profundă.”

O altă sugestie bună este ca, din când în când, să scrieți predicile cuvânt cu cuvânt. Mulți socotesc că este o pierdere de timp, dar pe termen lung veți economisi timpul, pentru că veți avea gata pregătite materiale de rezervă pentru articole și, în același timp, idei noi pentru predici viitoare. Scrierea predicii vă ajută să vă exprimați gândurile cu exactitate. Este destul de greu să te așezi și să scrii dacă nu ai nimic de spus. Când așterni ideile în alb și negru, rezultatul nu este prea plăcut dacă nu ai cu adevărat de transmis ceva. Dar nu vă sugerez să luați aceste predici scrise la amvon. Însă, dacă veți scrie predicile, vă veți defini ideile mai distinct în minte și, totodată, vă veți forma un stil clar, simplu și ușor de înțeles.

Multe dintre sarcinile bisericii pot fi îndeplinite de membrii laici. Pastorul nu este singurul evanghelist. Mulți oameni puternici din biserică pot face lucrare de evanghelizare. Dacă stăm și ne gândim bine, și Spurgeon a fost un laic și la fel a fost Moody. Niciunul dintre ei nu a fost hirotonit vreodată.

Dacă este posibil, luați-vă în fiecare săptămână câte o zi sau cel puțin o jumătate de zi liberă. Știu că, pentru mulți dintre noi, este mai ușor să spui decât să faci lucrul acesta, dar trebuie să-l subliniez. Luați-vă timp liber! Bunicul meu obișnuia să spună: „Trebuie să susții cu fanatism o idee bună pentru ca să-i faci pe ceilalți să o aplice măcar pe jumătate.” Sabatul este ziua cea mai aglomerată pentru cei mai mulți pastori și, dacă nu vă luați o altă zi pentru odihnă, Îl nesocotiți pe Dumnezeu muncind șapte zile pe săptămână. Cine face așa nu va rămâne nepedepsit. Vă spun că nu veți rămâne nepedepsiți! În cele din urmă veți cădea de oboseală. Isus a zis: „Preoții calcă Sabatul în Templu și totuși sunt nevinovați” (Mat. 12,5). Sabatul era ziua lor cea mare, în care aduceau jertfe și toate celelalte. Așadar, călcați Sabatul când călătoriți cinci, zece, douăzeci – ba chiar sute de kilometri – ca să țineți mai multe predici și apoi să stați de vorbă cu oamenii. Discuțiile acestea îndelungate ne tocesc nervii la maximum; oamenii vin la voi și vor să le cunoașteți toate problemele. Ei vorbesc, vorbesc și iar vorbesc până vă mănâncă tot timpul și, în cele din urmă, viața. Trebuie să aveți un timp de relaxare, un timp în care să vă umpleți rezervorul sufletului și în care să vă rugați.

Întrucât Sabatul este pentru predicator o zi intensă de lucru, el ar trebui să-și ia altă zi liberă în care să fie departe de telefon, să iasă în natură și să facă o activitate care să-i abată atenția de la îndatoririle obișnuite. Viața nu este un lanț neîntrerupt de activități sau o roată care se învâрте la nesfârșit, precum marea roată a destinului descrisă de budiști.

Din constatările pe care le-am făcut, cei mai mulți pastori sunt dispuși să lucreze intens. Nu cred că sunt printre noi mulți pastori leneși, poate că sunt câțiva, dar nu mulți. Nu aceasta este marea noastră primejdie. Dar avem pastori care trebuie să aibă grijă de ei, altminteri vor ajunge la extenuare în slujba lui Hristos cu mult mai devreme decât ar trebui.

Să ne gândim la Petru când s-a ridicat în Ziua Cincizecimii ca să predice: era un om ca toți oamenii, un om care știa ce înseamnă să înduri căldura zilei și frigul nopții. El era obișnuit cu valurile Mării Galileii. Era un om puternic, obișnuit cu munca sub cerul liber. Când

s-a ridicat ca să predice, el s-a ridicat într-adevăr. El n-ar fi stat aplecat peste amvon și nu s-ar fi sprijinit de el. El s-a ridicat în picioare și a predicat. Cineva le-a spus pastorilor: „Ridicați-vă, predicați, faceți ce sunteți datori, dar niciodată să nu vă dați bătuți, să nu trândăviți, să nu dați înapoi și să nu tăceți în lucrarea lui Hristos. Atunci biserică va fi zidită și întărită.”

În dreptul unor predicatori este potrivită o zicală scoțiană: „Suferă de picioare și de gură. Nu poate să predice și nu face vizite.” Nu poate să predice pentru că nu face vizite. Dacă iese afară și își petrece timpul printre oameni, dacă rămâne în casă printre cărți – și cu Cartea cârților – el va avea, negreșit, de transmis un mesaj plin de ardoare față de sufletele pierdute. El va descoperi că „religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1,27)

Dragi tineri, căutați-L pe Dumnezeu cu ardoare pentru sufletele membrilor voștri. Rugați-L să așeze pe umerii voștri povara grea a mijlocirii pentru ei. Atunci, lucrul acesta se va vedea în predicile voastre, cum spune F. W. H. Myers în frumoasele lui versuri, puse în gura lui Pavel:

Oamenii din fața mea sunt niște suflete
 Înrobite care ar trebui să cucerească, sclavi care ar
 trebui să fie regi,
 Ei ascultă singura lor speranță cu mirare seacă
 Și se mulțumesc, din păcate, cu poleiala.

Atunci zvâcnește în mine dorința de nestăpânit
 Și mă cheamă ca sunetul de trâmbiță –
 Da, să-i salvez! Să pier pentru mântuirea lor,
 Să mor ca ei să trăiască, să mă dăruiesc pentru toți!

Sper că ați descoperit că este greu să fii predicator. Veți ajunge mari predicatori numai dacă știți ceva despre nevoia sufletului omenesc, numai dacă socotiți că lucrarea înseamnă și pregătirea mesajului rostit de la amvon, numai dacă depuneți un efort susținut printr-o viață de sacrificiu și prin rugăciune de mijlocire.

Alexander Whyte a fost cel care și-a surprins credincioșii din E-dinburgh cu următoarele cuvinte: „Aș fugi de la amvon dacă aș putea. De multe ori, atunci când slujbașii bisericii aduc Biblia înăuntru [în vechile biserici scoțiene se obișnuia să se aducă înăuntru o Biblie mare și să fie așezată în fața predicatorului], mă gândesc să mă reped afară pe ușa din spate. Poate nu mă credeți, dar așa este. Când vă așezați în scaunele voastre comode, eu mă sprijin de balustrada din spatele meu și Îl implor pe Dumnezeu să nu mă alunge dinaintea Sa și să mă susțină cu Duhul Său oferit fără plată. Iar când organistul vă face primirea cu o melodie plăcută, eu mă cutremur în rugăciune: 'O, stropește amvonul, predicatorul și predica cu sângele aducător de pace și de putere!'" Și ce predicator a fost Alexander Whyte!

În toate epocile au existat oameni care, asemenea profeților din Vechiul Testament, au cunoscut „amenințarea Domnului” (Ieremia 23,33). Domnul i-a susținut. Dacă Îl proclamați pe Mântuitorul vostru cu credincioșie, dacă mânuiți cu dibăcie și cu înțelepciune sabia cu două tăișuri, veți despărți păcătosul de păcat. Dacă veți trăi numai pentru această lucrare și dacă „veți studia, vă veți ruga, veți predica și îi veți vizita pe oameni ca să-i faceți asemenea lui Hristos”, cum spune episcopul Simpson, „atunci răsplata voastră va fi plină de slavă și veți străluci ca strălucirea cerului și ca stelele în veci de veci.”

Stelele nu luminează toate la fel de intens, dar toate răspândesc lumina pe care o primesc de la Iehova. Dar dacă mânuiți sabia cu viclenie, dacă nu sunteți credincioși, dacă roștiți cuvintele voastre și nu solia lui Dumnezeu, dacă Îl dați uitării pe Marele Împărat ai cărui ambasadori sunteți și căutați aplauzele oamenilor la care sunteți trimiși, dacă, străjeri fiind, vedeți că vine sabia și nu dați de veste, dacă sunteți ispravnici răi și vă însușiți bunurile pe care vi le-a încredințat Dumnezeu ca să le dați altora, veți descoperi că ați clădit casa veșniciei din lemn, fân și trestie, și focul din ziua aceea o va pune la probă.

Va fi pusă la probă lucrarea tuturor și va trece proba numai casa clădită din aur, argint și pietre scumpe. Nu uitați: există o deosebire

între dar și răsplată. Veți putea fi mântuiți, dar „ca prin foc”, însă lucrările voastre vor fi distruse. O, prieteni, ar fi mai bine să nu ne fi născut niciodată sau să fim aruncați în mare cu o piatră de moară legată de gât; ar fi mai bine ca stâncile și munții să ne acopere și să ne ascundă de fața Celui care stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, decât să fim necredincioși lucrării pastorale creștine.

„Măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea” (Evr. 6,9). Solia lui Dumnezeu va fi predicată și va fi predicată cu o limbă de foc, până la sfârșitul timpului. Fiecare țarăș și fiecare stâlp al credinței stabilit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin revelația Duhului Său va fi susținut și proclamat de cineva.

Adevărul pe care Dumnezeu l-a dat pentru poporul Său, în aceste zile de pe urmă, ar trebui să-l țină tare în momentul în care vin în biserică unii care prezintă teorii false. Adevărul care a stat tare în fața atacurilor vrăjmașului de mai mult de o jumătate de secol trebuie să fie și pe mai departe siguranța și mângâierea poporului lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 9, ediția 1991, pag. 58, 59

De ce să nu fim noi oamenii aceia care să vestească adevărul? Poate că nu avem daruri mari, dar putem avea parte de o mare consacrare. Dumnezeu ne-a încredințat fiecăruia dintre noi un talent pe care îl putem folosi cel mai bine pentru a-i ajuta pe alții și pentru a binecuvânta lumea.

Nu a fost niciodată vreun trandafir în lume

Care să nu aducă frumusețe crengii pe care a crescut.

Nu a fost niciodată vreun vânt sub cer

Care să nu dea iuțeală aripilor unei păsări.

Nu a fost niciodată o stea care să nu-i dea cerului

O strălucire argintie cât de plăpândă

Și nu a fost niciodată un nor care să nu ajute

La încoronarea splendorii apusului de soare.

Nu a fost niciun măcăleandru care să nu încânte sufletul

Cu trilurile lui vesele și fermecate;

Dumnezeu ne încredințează un dar mic și frumos,
Prin care să le aducem bucurie oamenilor.

Martin Luther a fost odată foarte descurajat și, când a venit acasă, a găsit-o pe soția lui îmbrăcată în doliu. El a întrebat-o:

– Ce s-a întâmplat, Katharina? Cine a murit? Ce s-a întâmplat?

Ea nu zicea nimic, ci umbla de colo până colo în rochia neagră de văduvă. Luther a întrebat-o iar:

– Cine a murit?

Atunci ea i-a spus:

– Dumnezeu a murit.

– Dumnezeu mort! exclamă Luther. Dumnezeu nu poate să moară. Dumnezeu este nemuritor!

– Nu, Dumnezeu e mort. Dumnezeu a murit, Martin.

– Ba nu. Vino-ți în fire! Dumnezeu nu poate să moară.

– O, i-a zis ea, trebuie să fi murit, altfel Martin al meu nu ar fi fost atât de descurajat în ultima săptămână!

Martin Luther a învățat lecția.

Dumnezeu nu a murit, drag coleg predicator. Nu uita: „Lucrătorii lui Hristos nu trebuie să se gândească niciodată și cu atât mai puțin să vorbească despre eșec în lucrarea lor.” Ați citit vreodată cuvintele acestea? Pe mine m-au ajutat de multe ori. Nu trebuie să ne gândim niciodată și, cu atât mai puțin să vorbim, despre eșec în lucrarea noastră. Când mergem să predicăm, nu trebuie să privim niciodată la scaunele goale. Nu numărați oamenii, ci gândiți-vă la valoarea unui singur suflet pentru care a murit Hristos. Trebuie să-L înălțăm pe Hristos imediat. Cum ne-am urcat la amvon trebuie să și amin-tim Numele Său.

Așezați hrana spirituală la îndemâna oamenilor. Vă aduc aminte că avem datoria de a hrăni turma lui Hristos. Petru a primit porunca aceasta de trei ori.

În urmă cu ceva timp, un grup de pastori s-a adunat într-o localitate de țară ca să discute ce ar trebui făcut, pentru ca mai mulți oameni să participe la serviciile divine. Au petrecut zile în șir discutând despre publicitate, despre activități distractive, despre propagandă și despre tot felul de mijloace de atragere a oamenilor.

Un fermier care se afla în trecere pe acolo, a observat toate automobilele parcate în jurul bisericii și a fost curios să afle ce se întâmpla. S-a oprit, a intrat în biserică și i-a ascultat pe predicatori. După ce a asistat la discuțiile îndelungate, fermierul s-a ridicat dezgustat, l-a tras deoparte pe unul dintre pastori și i-a dat un sfat: „Fratele meu, când noi, fermierii, ne adunăm, nu irosim ore în șir discutând despre ce trebuie să facem ca să aducem vacile în grajd. Stăm de vorbă numai despre hrana cea mai bună pe care putem să le-o dăm și, frate, vacile dau năvală în grajd ca să o mănânce.” Ființele înzestrate cu rațiune vor face la fel. Oamenii au nevoie de pâinea cerului. Cu toții au nevoie de ea și vor merge acolo unde au auzit că se găsește. Mesajul lui Hristos, predicat cu limba de foc, va avea întotdeauna ascultători.

Prea mulți dintre noi, predicatorii, nu predicăm suficient de simplu. Folosim cuvinte prea savante și un stil prea încurcat. Vrem să fim ca Demostene sau ca Cicero. Nu ne mulțumim cu slujba de păstori. Socotim că trebuie să fim aplaudați sau admirați de cei erudiți. Nu vrem să fim luați în derâdere de păcătoșii îndărătnici și dificili.

Totuși vă dau o temă de meditație. Cred că nu i s-a întâmplat niciunui pastor ca să vină cineva la el și să-i spună: „Subiectul dvs. a fost prea clar, prea simplu, prea ușor de înțeles. Vă rog să-l faceți mai dificil și mai complicat pentru mine.” V-a spus cineva vreodată așa ceva?

Francis L. Paddon afirmă că pastorul modern diluează Evangelia prin faptul că ia câteva tablete de doctrină și le dizolvă în câțiva litri de parfum de trandafiri, adică în sentimentalism. După aceea, pune acest amestec într-un atomizor și îl pulverizează peste credincioși, învăluindu-i în parfumul plăcut al creștinismului și în mireasma vieții bune.

Însă Noul Testament transmite un singur mesaj: că omul este păcătos și că a fost răscumpărat; că singura cale spre mântuire este prin credința în Isus Hristos și prin ascultarea de Evanghelie și de tot ce presupune ea. Vă rog să nu amintiți opiniile altora. Nu putem folosi cuvinte și expresii mari pe care oamenii nu le înțeleg sau care se

schimbă și vor deveni complet demodate în câteva luni sau în câțiva ani. Nu este om mai demodat decât acela care încearcă să folosească jargonul științific cel mai nou. Nimeni nu poate să creadă cu toată inima ceea ce a respins deja cu mintea. Înainte de a urca la amvon, pleacă-te înaintea Domnului Dumnezeu și cere-I să te ajute. Adu-I aminte de ceea ce a făcut pentru alți oameni din alte veacuri, din alte țări și din țara ta și cere-I să facă la fel și pentru tine.

Cineva scria o prezentare mișcătoare a vieții lui William Booth, fondatorul Armatei Salvării, și a biruințelor impresionante pe care le-a avut Domnul prin el. El își încheie relatarea cu următoarea rugăciune a acestui slujitor al lui Dumnezeu: „Repetă această experiență, Doamne. Repetă această experiență.” O, prieteni, când aud ce a făcut Dumnezeu prin acești mari oameni din trecut și cu câtă putere au predicat ei, vreau să înalț aceeași rugăciune: „Repetă această experiență, Doamne! Repetă această experiență.” Haideți să facem această rugăciune atunci când citim despre eroii credinței: Wesley, Whitefield, Spurgeon, Moody, primii predicatori adventiști – „Repetă această experiență, Doamne. Repetă această experiență. Trimite o redeșteptare și fă ca ea să înceapă cu mine!” Niciunul dintre noi nu trebuie să se descurajeze.

Îl putem aminti aici pe David Livingstone, care a fost trimis să predice într-o seară într-un loc numit Stanford River. El s-a ridicat, a anunțat în mod intenționat textul ales și în clipa aceea predica i-a zburat din minte. A citit textul, dar nu știa cum să continue. Atunci beznă l-a înconjurat. Fiindcă nu-și mai amintea nimic, a spus așa: „Prieteni, am uitat tot ce trebuia să zic.” Apoi s-a întors brusc, a plecat de la amvon și a ieșit din biserică. Într-adevăr, el nu a devenit un mare vorbitor, dar a știut să transmită mesajul Evangheliei. El i-a scris următoarele cuvinte unui prieten din Africa: „Sunt un predicator foarte slab, nu vorbesc bine și cineva a spus că nu se va apropia de capelă când voi mai predica acolo.” Acesta a fost începutul pentru Livingstone.

Iată ce a declarat renumita revistă londoneză *Punch* la încheierea lucrării sale: „Deschideți porțile Catedralei și așezați-i trupul neînsuflețit alături de împărați și de oameni de stat, de conducători și de înțelepți – misionarul, venit din neam de țesători, dar mare

în fapte, fapte care-i aduc o răsplată la fel de mare. Nu are nevoie de niciun epitaf sub numele pe care oamenii îl vor prețui pentru lucrarea lui valoroasă. El a trăit și a murit pentru bine, acesta va fi renumele lui. Marmura se va sfărâma, dar Livingstone va rămâne.” A fost uituc, ezitant, timid și greoi în vorbire, dar cu toate acestea, el a avut limba de foc.

Un brahman i-a spus odată unui misionar: „Te-am prins! Nu ești la fel de bun ca și Cartea ta. Dacă voi, creștinii, ați fi la fel de buni ca și Cartea voastră, ați putea cuceri India pentru Hristos în cinci ani.” Prieteni, iată ce ne lipsește: limba de foc. Trebuie să fim la fel de buni ca și Cartea, la fel de buni ca și oamenii descriși în Carte. „Repetă această experiență, Doamne! Repetă această experiență!” De ce nu ne rugăm mai des așa?

În aceste zile, predicarea autentică este predicarea despre Hristos, predicarea despre Hristos prin Cuvânt și din Cuvânt. Este predicarea Evangheliei veșnice în deplinătatea ei. Este predicarea mesajului pentru timpul și pentru generația actuală. Este predicarea soliei în întregimea ei. Predicile nu vor fi blânde, ci înflăcărâte. Nu vor fi prea lungi. Vor fi practice. Oamenii vor putea să le aplice în viața lor. Vor fi clare și ușor de înțeles.

Succesul cauzei noastre nu depinde de numărul mare de pastori, ci este de cea mai mare importanță ca aceia care fac lucrarea lui Dumnezeu să fie bărbați care să simtă cu adevărat povara și sfințenia lucrării la care El i-a chemat. Câțiva oameni credincioși, gata de sacrificiu, mici în ochii lor, pot face mult mai mult bine decât un număr mare de oameni necalificați pentru lucrare, încrezători în ei înșiși, care se laudă cu talentele lor. – *Mărturii*, vol. 1, ediția 1997, pag. 457

Sfinții vor fi întăriți, păcătoșii vor fi convinși de păcat și atrași la Hristos de simțământul că pe acolo „trece Isus din Nazaret”. Predicarea autentică nu va face paradă de elocvența omenească. Ea va exprima adevărul care a fost revelat de-a lungul veacurilor și care a fost lumina lumii, într-un limbaj deslușit, prin sentimente și gânduri caracterizate de simplitate. Ea va urma Modelul care ne ajută

să „umblăm în lumină, după cum El însuși este lumină”. Prin ea, oamenii vor înțelege lanțul adevărului, verigă cu verigă, unindu-le într-un întreg desăvârșit. Hristos, și El răstignit, va fi centrul, știința și cântecul ei.

Predicarea autentică va fi predicarea Evangheliei veșnice la orice neam, seminție, limbă și norod. Ea este și va fi predicarea în care predicatorul se ascunde în spatele crucii și Îl înălță pe Isus. Ea va striga: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29) „Iată mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” (Mat. 25,6). Va fi, așa cum am mai spus, limba de foc.

Dă-mi un glas, un strigăt și un plânset
O, vocea mea să fie ca un vuiet în urechile lor,
Un gât care să strige, dar nedoborât de sfortare,
Ochi care să plângă, dar nedoborâți de lacrimi.

Repede, într-o clipă veșnică, nesfârșită,
Trimite o înviorare mai mare decât aștept,
Dă-mi harul Tău pentru strădania mea slabă,
Suflete pentru lucrarea și Cincizecimea mea.

Deci, Doamne, nu voi zăbovi și nu voi șovăi,
Ba nu, Te rog, mai mult chiar, îmi doresc
Să atingi buzele mele cu cărbunele de pe altar,
Să le pecetluiești cu arșița și căldura focului!

- F. W. H. Myers